

ပုည ခင် စာ အုပ် တိုက်

ပုညခင်

အထက်တန်းစား ရေ

ပုညခင်

အထက်တန်းစား ရေ

အထက်တန်းစား ရေ ပုညခင်

ကျွန်မက 'ရေ' ပါ...
ဒါပေမယ့်...
သောင်က နောက်ယုတ်လို့ ကျိုးကျန်ခဲ့ရတဲ့
မြစ်ကျိုးအင်းထဲက ထွက်ပေါက်မဲ့ ရေမျိုးမဟုတ်ဘူး..။

ကောင်းကင်က ကျလာပေမယ့် လမ်းပျက်ချိုင့်ခွက်ထဲမှာ တင်ကျန်နေခဲ့ရင်း
လမ်းသွားလမ်းလာ လူတကာခြေဆေးသွားလို့
နောက်ကျီညစ်ပတ် ဖွက်ခြစ်ပြီးမှ ခမ်းခြောက်ရတဲ့ မိုးရေမျိုးလည်းမဟုတ်ဘူး..။

ကျွန်မက...
ဟိုးအဝေးကြီးကနေ အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်း စီးဆင်းလာခဲ့ပြီးမှ
ကြီးမားတဲ့ ခွန်အားအဟုန်မျိုးနဲ့
ကျောက်ဆောင်ကျောက်သား ရောက်ကမ်းပါးတွေကိုတောင်
ရင်ဆိုင် ပွတ်တိုက် ထိခတ် ပွန်းပဲ့ ပြတ်ရှု ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိတဲ့..
ရေတံခွန်က 'ရေ' ပါ။

ပုညဝင်

အထက်တန်းစား ရေ

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ မေလ
ပထမအကြိမ်
- မျက်နှာပိုးပန်းချီ - မျိုးမြင့်
- အုပ်ရေး - ၁၀၀၀ အုပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်သင်းသင်းမာ
ပုညခင်စာပေ၊ (၀၀၃၃၃)
တိုက် ၄(က)၊ အခန်း (၁၁)
ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ပါရမီလမ်းထောင့်၊ ရန်ကုန်။
- အတွင်းပုံနှိပ် - ဒေါ်နီနီနိုင် (၀၇၁၃၅)
သီရိမေရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်(၁၉)၊ လမ်း(၉၀)၊
ကန်တော်ကလေး၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်
- မျက်နှာပိုးပုံနှိပ် - ဦးမြသိန်း
(သိန်းမြင့်ဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၉၆)၊ (၁၁) လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ချိရေး - ပုညခင် စာအုပ်တိုက်
- တန်ဖိုး - ၃၀၀၀ ကျပ်

၀၉၅ . ၈၃

ပုညခင်
အထက်တန်းစား ရေး/ပုညခင် - ရန်ကုန်။
ပုညခင်စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၅။
၃၃၆ - စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၅ စင်တီ။
(၁) အထက်တန်းစား ရေး

အမှာစာ

၂၀၁၅ ခုနှစ်သည် မြန်မာပြည်သူလူထုအတွက် ရင်ခုန်
စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် နှစ်တစ်နှစ် ဖြစ်ပါသည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်သည် ကျွန်မ၏ ပုညခင် ကလောင်သက်
၁၅ နှစ် ပြည့်ခဲ့သောနှစ်လည်း ဖြစ်သည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် အနုပညာ ခံစားမှုအသစ်များ ဖန်တီး
ရေးဖွဲ့မည်ဟု ကျွန်မ အားခံထားလေသည်။

ကျွန်မသည် အချစ်ဝတ္ထုရေး စာရေးဆရာမတစ်ဦးသာ
ဖြစ်ပြီး ကျွန်မ၏ စာဖတ်ပရိသတ်အများစုမှာ အမျိုးသမီးများ ဖြစ်ကြ
လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ... ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ပရိသတ်များ
ဖြစ်သော အမျိုးသမီးများ၏ ဘဝအထွေထွေကိုလည်း မျက်ကွယ်
ပြုမထားလိုပေ ... ။

ရသအဖုံဖုံ ပါဝင်သည့် ဝတ္ထုများကို ခံစားရေးဖွဲ့ရင်း
မိန်းကလေးများကို အသိလေး တစ်စုံတစ်ရာ ရကောင်း ရစေတော့
ဟူသော စိတ်စေတနာဖြင့် ‘ကွဲအက်သွားသော မှန်ချပ်များ’၊ ‘မိန်းမ
တစ်ယောက်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ’ စသဖြင့် ဝတ္ထုများကို ကျွန်မ ဖန်တီးရေးဖွဲ့
ခဲ့ဖူးပါသည်။

ယခု ကျွန်မ၏ ကလောင်သက် ၁၅ နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ
အဖြစ်ဝတ္ထုရေးဖွဲ့မည်ဟု စဉ်းစားသောအခါ ကျွန်မ၏ အမာခံပရိသတ်
များဖြစ်သော မိန်းကလေးများ၏ ဘဝအကြောင်းအရာများစွာသည်
ကျွန်မ၏စိတ်အာရုံမှာ ထင်ဟပ်၍လာလေသည်။

ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာ အားကိုးရာမဲ့ မိန်းမငယ်လေးတွေ ဘယ်
 လောက်ရှိနေသလဲ ...။ ဘဝလုံခြုံမှုမရှိသော မိန်းကလေးတွေ ဘယ်
 လောက်များများ ရှိနေသလဲ ...။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့်
 ဘဝပျက်ခဲ့ရသော၊ ရုန်းရင်းနှစ်နေသေးသော မိန်းကလေးတွေ ဘယ်
 လောက်များများ ရှိနေပါလိမ့်ဟူသော အတွေးက ကျွန်မကို မျက်ရည်
 စိမ့်စိုစေသည်အထိ နာကျင်စိတ်ထိခိုက်စေခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အားကိုးရာမဲ့ မိန်းကလေးများစွာကို အား
 အင်ပေးလိုသော ခံစားချက်စိတ်ရင်းအမှန်ဖြင့် ဤဝတ္ထုကို ရေးသားခဲ့
 ပါသည်။

မိန်းကလေးများကို ဦးတည်ချက်ထား၍ ရေးခဲ့သော်လည်း
 မိန်းကလေးများ၏ ချစ်သူရည်းစား၊ မိဘမောင်ဖွား စသဖြင့် ယောက်ျား
 သားများနှင့်လည်း ပတ်သက်စပ်ဆိုင်နေမည်ဖြစ်သလို ထိုမိန်းကလေး
 များ နေထိုင်နေသော နိုင်ငံ၊ ထိုမိန်းကလေးများကို ကာကွယ်စောင့်
 ရှောက်သော ဥပဒေများနှင့်လည်း တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါ ပတ်သက်
 စပ်ဆိုင်နေမည် ဖြစ်သည်။

ဤဝတ္ထုကြောင့် ခံစားမှု တစ်စုံတစ်ရာ၊ ဗဟုသုတ တစ်စုံ
 တစ်ရာ၊ အကျိုးကျေးဇူး တစ်စုံတစ်ရာ ရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မ အချိန်ယူ
 ကြိုးစားရေးဖွဲ့ရကျိုး နပ်ပါပြီ ...။

ကျွန်မ၏ အနုပညာ ဖန်တီးမှုအသစ်တစ်ခုကို စာဖတ်
 ပရိသတ်များ ကျေနပ်နှစ်သက်နိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်မိပါ
 သည် ...။

ကျွန်မ၏ ပရိသတ်များအားလုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းမြေ့
 ပြည့်စုံစွာဖြင့် ကောင်းသော မျှော်လင့်ချက်မှန်သမျှ ပြည့်ဝကြပါစေ ...

အစဉ်ထာဝရ ချစ်ခင်လေးစားလျက်

ပုညခင်

မြို့ငယ်ကလေး၏ ဆောင်းညနေသည် အေးစက်မှုန်ရီလျက်
 ရှိသည်။ နှင်းမြူများ သိပ်သည်းပိတ်ဆီးလျက်ရှိတာမို့ နေရောင်ခြည်က
 လည်း အချိန်မတိုင်မီ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ဝိုးတဝါး မှုန်ရီသော
 နှင်းမြူများအောက်က အရာရာဟာ အေးစက်ထုံထိုင်းနေသည်ဟု ထင်ရ
 သည်။

“အေးလိုက်တာကွာ ... ဒီနေ့တော့ ဆိုင် စောစောပိတ်မှပါပဲ ...”

တက်တူးဆရာက မိုင်းပျံ့လမ်းကလေးဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်
 လျက် အေးစက်စက်လက်တွေကို အချင်းချင်း ပူးယှက်ဆုပ်ထွေးနေရင်း
 တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဒီအချိန်ကြီးကျမှ အဖေဆီ ဘယ်သူမှ တက်တူးလာထိုးမယ်
 မထင်ပါဘူး အဖေရာ၊ စောစောပိတ်လိုက်ပြီး စောစော အိပ်တော့
 ပေါ့၊ သား တံခါးတွေ ပိတ်လိုက်ရတော့မလား ...”

ဆိုင်၏အတွင်းဘက် လိုက်ကာနောက်က စားပွဲလေးမှာ
 ထိုင်၍ ကျောင်းစာလုပ်နေသော သားဖြစ်သူက တက်တူးဆရာကို လှမ်း
 ပြောလိုက်၏။

တက်တူးဆရာက အနည်းငယ် တွေဝေသွားကာ လူသူရှင်း
 လင်းနေသည့် လမ်းသွယ်ကလေးဆီ လှမ်းမျှော် ကြည့်လိုက်ရင်း ...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ခဏတော့ နေလိုက်ဦးမယ်လေကွာ၊ တစ်ယောက်တလေ မျက်စိလည် လမ်းမှာပြီး ရောက်လာလည်း မဆိုးပါဘူးကွ၊ တစ်ခါတလေလည်း ဒီအချိန်မှ လာတတ်တဲ့ သူမျိုး ရှိတတ်ပါတယ် ...”

“လာလည်း ဒီမီးအားနဲ့တော့ အဆင်မပြေလောက်ပါဘူး အဖေရာ၊ မီးအားကဖြင့် ခရမ်းချဉ်သီးလုံးလောက်လေးပဲ လင်းနေတာကို၊ ဒီမီးရောင်အောက်မှာသာ အဖေ တက်တူး ထိုးရင် အဖေအရပ်က မျောက် ဓာတ်လိုက်သလို တွန့်နေလိမ့်မယ် ... ခွီ ... ခွီ ...”

“မင်းဘိုးအေ ... မျောက်ဓာတ်လိုက်ရမှာလား၊ မင်းအဖေက ဝါရင့်သမ္ဘာရင်ပါကွ ...၊ မျက်စိမှိတ် ထိုးပေးလို့တောင် ရတယ်”

“မျက်စိမှိတ်တော့ မထိုးလိုက်ပါနဲ့ အဖေရာ၊ LED မီးအိမ်ကလေး ထွန်းပြီးတော့သာ ထိုးလိုက်ပါ၊ သားတောင် ဒီမီးအိမ်ကလေးရှိမှ စာကြည့်လို့ရတာ၊ အဖေ တက်တူးထိုးရင် သား မီးပြပေးမှာပေါ့၊ မုန့်ဖိုးတော့ပေး ...”

တက်တူးဆရာက ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်က သား၏ အရိပ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ မီးအားက တကယ်ပဲ မှိန်ဖျော့လှတာမို့ သူတို့ရဲ့ ဆိုင်ခန်းကလေးထဲမှာ နီဝါဝါ အရောင်ဖျော့လေးသာ ရှိနေပါသည်။ အချိန်တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ညနေခင်းသည် ညခင်းသို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိ မှုန်ရီလာပါသည်။

အလင်းရောင်နည်းသော အခန်းလေး၏ နောက် ဘက်ပိုင်းကို ကန့်လန့်ကာလေး ကန့်ထားသည်။ အဲ့ဒီကန့်လန့် ကာနောက်မှာ သားရဲ့ စာကြည့်စားပွဲလေးတစ်လုံးနှင့် သူတို့သား အဖေ အတူအိပ်သော ကွပ်ပျစ် ကျယ်ကျယ်တစ်လုံး ရှိသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ LED မီးအိမ်ကလေး ချပြီး သင်္ချာတွက်နေပုံရသော သားရဲ့အရိပ်က လိုက်ကာမှာ လာထင်နေသည်။ သူတို့သားအဖက ကန့်လန့်ကာခြားပြီး စကားလှမ်းပြောနေကြတာပင်။

တက်တူးဆရာက လမ်းသွယ်ကလေးဆီ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

လမ်းသွယ်ကလေးပေါ်မှာတော့ အမှောင်ထုက ကြီးစိုးစပြုသည်။ လမ်းမီးတိုင်ကလေးဆီက လင်းနေသည့် မီးလုံး၏ အရောင်ဟာလည်း သားပြောသလို ခရမ်းချဉ်သီးလုံးလောက်လေးပဲ နီနေသည်။ မြူနှင်းတွေက ညကို ပို၍ သိပ်သည်းမှောင်မိုက်နေစေသည်။

ဒီရက်ပိုင်းမှာ တက်တူးထိုးသူနည်းပါးလှတာမို့ သူက လူမျှော်ရပါသည်။ တကယ်တော့ သူက ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်ပါ။ သို့သော် မြို့ငယ်ကလေး၏ ပန်းချီဆရာဟာ ဆိုင်းဘုတ်ရေးတာလောက်သာ အလုပ်ဖြစ်တာမို့ ‘ပန်းချီဆရာ’ ဟူသော နာမည်ကို သူ စိတ်နာစွာ မေ့ပစ်လိုက်သည်။ ဆိုင်းဘုတ်ရေးရင်းနဲ့တော့ သူ့ရဲ့အချိန်တွေကို ဖြုန်းတီးမပစ်ချင်ခဲ့ပါ။

အဲ့ဒီနောက်တော့ Body Art ကို သူ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စကို ထိုးပေးရင်း ဒီအလုပ်က သူ့ရင်ဘတ်မှာ လာငြိသည်။ ဘုရားပွဲဈေးတွေမှာ တက်တူးလိုက် ထိုးဖို့အထိတော့ သူ့မာနက ခွင့်မပြု။ အနုပညာ မပါတဲ့ ပေါပေါပဲပဲ အရပ်မျိုးတွေလည်း မထိုးချင်။ သူ့လက်ရာကို မြည်းစမ်းမိ သွားသော သူတွေကတော့ သူ့ကို အထင်ကြီး လေးစားကြသည်။

ဒီလိုနဲ့ အနှစ်နှစ်အလလ စုဆောင်းထားသမျှလေးတွေကို ထုခွဲကာ ဒီတက်တူးဆိုင်ကလေးကို ဖွင့်ခဲ့သည်။ ဒီဆိုင်ကလေးမှာပဲ သူတို့သားအဖ နေသည်။ ပန်းချီဆရာ ငမဲ့ တစ်ယောက်ကို စွန့်ပစ်သွားသော ဇနီးဟောင်းကတော့ ဘယ်ဆီရောက်နေပြီ မသိပါ။ လောလောဆယ်တော့ ဒီဆိုင်ကလေးနဲ့ သူတို့သား အဖ အဆင်ပြေပါသည်။

ရင်ကိုငြိစေသော အလုပ်မို့သာ ဒီအလုပ်ကို လုပ်ဖြစ်နေပေမယ့် တကယ်တမ်းတော့ ဒီအလုပ်က စီးပွားရေးအရတွက်ချေမကုန်လှပါ။

မြို့ငယ်ကလေးမှာ တက်တူး ထိုးချင်သူ ဘယ်နှယောက်ရှိနိုင်မှာမို့လဲ ...။ သူ တက်တူးထိုးပေးလာသည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ မိန်းမ တစ်ယောက်မှ မကြုံဖူးခဲ့ပါ။ သား လူပျိုတွေ တက်တူးထိုးမှာကိုတောင် သေမလောက် ကြောက်ကြသော ရှေးရိုးစွဲ မိဘတွေဟာ သမီး

မိန်းကလေးသာ တက်တူးထိုးလိုကတော့ ရှက်လွန်းလို့ သတ်တောင်ပစ်
မလားမသိဘူးဟု သူက ခပ်ချဉ်ချဉ် တွေးမိတတ်သည်။

အမြင်ကျဉ်းမြောင်းလှသော မြို့ငယ်ကလေးရဲ့ အမြင်မှာ
တော့ အများမြင်သာတဲ့ လက်မောင်း လက်ဖျံမှာ တက်တူးထိုးထားတဲ့
ယောက်ျားဆို ‘ဆိုက်ကားသမား’ ဟု မဲ့ရွဲ့ ရှဲ့ချ အထင် သေးတတ်မြဲ။
‘ကလေးကချေ’၊ ‘လူမိုက်’၊ ‘အောက်တန်းစား’ ဟု ပိုပိုကဲကဲ ပညတ်ချင်
ကြမြဲ ...။ တက်တူးရှိတဲ့သူကိုဆို အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းသူလို မယုံ
သင်္ကာ ကြည့်တတ်မြဲ ...။

“အဲ့ဒီလိုဆို ဟိုကောင်ကြီး ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းကြီးကရော ကလေး
ကချေ အပေအတေကြီးလားကွာ ...”

ဟု သူက စိတ်ချဉ်ပေါက်တိုင်း ပြောမိတတ်သည်။

မပြေးသော်လည်း ကန်ရာရှိဆိုသလို သူတို့မြို့ ကလေးရဲ့
အချုပ်ခန်းထဲမှာ ဖမ်းထည့်ထားခံရတဲ့ လူဆိုး လူမိုက်တွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်
မှာ တက်တူးကိုယ်စီ ရှိကြပေတာမို့ လူအများစုရဲ့ သတ်မှတ်ချက်ကြီးက
မှန်သလိုလိုကြီးတောင် ဖြစ်ရပါသေးသည်။

လူကြီးအများစု၏ အမြင်မှာတော့ တက်တူးဆရာဟာ
ချဉ်ဖတ် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် တက်တူးကို ရူးသွပ်ကြ
သော လူငယ်အများစုရဲ့ ကြားမှာတော့ သူက ဟီးရီးဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို
ချစ်ခင်အားကိုးကြပါသည်။

“မင်း တက်တူးသွားထိုးမယ်ဆို ငါ့သာ သတ်သွားတော့”

ဟု ပြောဆိုတာမြစ်မည့် မိဘအုပ်ထိန်းသူ မရှိသည့် လူငယ်
တွေ၊ ‘အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည် စုတ်ထိုး ဤသုံးမျိုး
ချက်မပိုင်ရင် နောင်ပြင်ရန်ခက်တဲ့ အမျိုးကွယ်’ ဟု ဆိုဆုံးမမည့် မှန်တုန်
တုန် အဘိုး အဘွားမျိုး မရှိသည့် လူငယ်တွေ၊ ဘဝမှာ အမှီအခို ကင်း
ကင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်၊ ကိုယ့်ဘဝ
ကိုယ်ပိုင်စိုး သည့် လူငယ်တွေကတော့ သူ့ဆီမှာ တက်တူး လာထိုးတတ်
ကြပါသည်။

သို့သော် တက်တူးဆိုတာ တစ်ခါထိုးလိုက်၊ ပျက်သွားလိုက်၊
နောက်တစ်ခါ ထပ်ထိုးလိုက် လုပ်လို့ရတာမျိုးလည်း မဟုတ်၊ တက်တူး
ထိုးစရာ နေရာကလည်း လူတစ်ကိုယ်စာအပြင် အပိုမပါတာမို့ တက်တူး
ဖောက်သည်ဆိုက အမြတ်ကြမ်းကြမ်း ရစရာ အကြောင်းမရှိပါ။ သူ့
လက်ရာ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း မြို့ကလေးရဲ့ အနေအထားအရ
သောင်းဂဏန်းထက် ပိုပြီး ရစရာလည်း မရှိ။ သို့သော် သူက ဒီ Body
Art ကိုပဲ စွဲလန်း ချစ်မက်နေမိသည်။ တစ်လလုံးနေမှ တစ်ယောက်ပဲ
လာ ရင်တောင် သူက သူ့အစွမ်းရှိသမျှ ပုံအောကာ စိတ်နှစ်ပြီး ထိုးပေး
ခွင့် ရချင်ပါသည်။

သို့သော် ... ဒီအလုပ်ကို သူ ဘယ်လိုပဲ ရူးသွပ်ပါစေ ... သူ့
ဆိုင်ကို ရောက်လာသူတိုင်းကို သူ မဖျားယောင်း မဆွဲဆောင်ပါ။ သေရာ
ပါ အမှတ်အသားမို့ သေချာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးမှ ထိုးဖို့၊ မထိုးခင် သေသေ
ချာချာ စဉ်းစားဖို့ သူ အမြဲ ပြောပြလေ့ ရှိပါသည်။

“အဖေ ... ဆိုင်ပိတ်မယ်ဆို ...”

“ဪ ... အေး ... ပိတ်လိုက်ပါတော့မယ်ကွာ ...”

“တံခါးတွေ သား ပိတ်ပေးမယ်”

“နေ ... နေ ... ရတယ် သား၊ မင်း စာ မင်း ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်၊
အဖေပဲ ပိတ်လိုက်မယ်”

“အဖေ ... သား သင်္ချာတွက်ပြီးရင် သားကို တီဗီကြည့်ခွင့် ပေးနော်၊
သားကြိုက်တဲ့ အစီအစဉ် လာမှာမို့လို့ ...”

“အေးပါကွာ ... မင်းကလည်း ဝါသနာ ကြီးလိုက်တာ”

“သား ကြီးလာရင် တီဗီထဲမှာ ပါချင်တာကိုး အဖေရ ...”

“အေးပါကွာ ... အေးပါ၊ ဟား ... ဟား ...”

“သား သူငယ်ချင်း စိုင်းဇော်က အမြဲပြောတယ် အဖေရ၊ သားက
ရုပ်လည်းချောတယ်၊ စကားလည်း သွက်တယ်၊ သားကြီးလာရင်
မင်းသားလုပ်လို့ ရတယ်တဲ့”

“မင်းက မင်းသားလုပ်မလို့လား ...”

“မင်းသားတော့ မလုပ်ပါဘူး၊ အင်တာဗျူးတဲ့သူပဲ လုပ်ချင်တာ”
 “အေးပါ ... အေးပါ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါ့သားက ရုပ်ချော ဉာဏ်
 ကောင်းလေးပဲ၊ သားဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာပါ၊ ကြိုးစားရင်
 ဘာမဆို မဖြစ်မရှိဘူးကွ၊ ကြိုးစားဖို့ပဲလိုတာ၊ ကံ ... အဖေ တံခါး
 ပိတ်လိုက်ဦးမယ်ကွာ ...”

တက်တူးဆရာက ဆိုင်ပိတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ တံခါးဆီသို့
 လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ည ၈ နာရီ ထိုးတော့မှာမို့ ဆိုင်လည်း ပိတ်
 သင့်နေပါပြီ။ တံခါးဝနားမှာ ရပ်မိတော့ လေပြေတစ်သုတ်ကြောင့် ဖြုတ်ခနဲ
 အေးသွားသည်။ စောစောကတည်းက အေးစက်နေသော လက်ဖျားတွေပင်
 အေးခဲမတတ် ထုံကျဉ်သွားသည်။ သူက တံခါးရွက်တွေကို လှမ်းကိုင်
 လိုက်ရင်း ဒီနေ့အဖို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လမ်းသွယ်ကလေးဆီ
 လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လမ်းမီးတိုင်၏ အလင်းရောင် မစိုမပိုလေးသာ
 ကျရောက်လျက်ရှိသော ခပ်မှောင်မှောင် လမ်းသွယ်ကလေးကတော့ ရှင်း
 လင်းတိတ်ဆိတ်လျက်ပင် ရှိပါသည်။

“အင်းလေ ... သား ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒီအချိန်ကြီးကျမှ
 ဘယ်သူကလာမှာမို့လို့လဲ၊ ရာသီဥတုကလည်း အေးကအေးသနဲ့”

အတွေးနှင့်အတူ တက်တူးဆရာက တံခါးရွက်တွေကို
 ဆွဲပိတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဆိုင်ခန်းထောင့်က မီးလင်းဖို
 ကလေးဆီ လျှောက်သွားပြီး မီးလင်းဖိုကို မီးမွှေးလိုက်သည်။ သူ့ဆိုင်
 ကလေးက မခမ်းနားလှသော်လည်း အေးလွန်းတဲ့ မြို့ကလေးရဲ့ ဆောင်း
 ရာသီကို အံ့တုဖို့ မီးခိုးခေါင်းတိုင်လေးနှင့် မီးလင်းဖိုလေးကို ထည့်သွင်း
 တည်ဆောက်ထားခဲ့တာပင်။

သိပ်မကြာခင် မီးလင်းဖိုလေးက နွေးလာသည်။ တက်တူး
 ဆရာက အေးစက်စက် လက်ဖျားတွေကို နွေးထွေးလာအောင် မီးလင်းဖို
 နားမှာ ဖြန့်ထားလိုက်ရင်း ...

“သားရေ ... အေးရင် ဒီနားလာ စာကျက်လေ ...”

“သင်္ချာတွက်လိုက်ဦးမယ် အဖေ၊ ပြီးမှလာခဲ့မယ်”

သူက ကန့်လန့်ကာနောက်က သား၏အရိပ်ကလေးကို
 လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးမိပြန်သည်။ သား ကျောင်းစာလုပ်နေပုံကလေးကို
 မြင်ရတိုင်း သူ ပီတိဖြစ်ရသည်။ သားရဲ့ဘဝကိုတော့ ဒီလို မြို့ငယ်
 ကလေးမှာ မကုန်ဆုံးစေချင်ပါ။ ဟိုးအမြင့်ကြီးကို ပျံသန်းသွားတဲ့ ငှက်
 ကလေးသာ ဖြစ်စေချင်ပါသည်။ လှမ်းမျှော်မော့ကြည့်လို့တောင် မမြင်ရ
 တော့ဘူးဆိုရင်လည်း သားသာ မြင့်မြင့် ပျံနိုင်မယ်ဆို သူကျေနပ်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

သားကို ငေးရင်း စိတ်ကူးယဉ်နေသော တက်တူးဆရာ၏
 အကြားအာရုံထဲသို့ တံခါးခေါက်သံနှစ်ချက် ဝင်လာသည်။ ဟုတ်ပါ့မလား။
 ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူများပါလိမ့်ဟု တွေးကာ သူ နားစွင့်လိုက်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

တံခါးခေါက်သံက ဆက်တိုက် မြန်ဆန်လာသည်။ ကသော
 ကမျော အလျင်စလို ခေါက်နေသံမျိုး ...။

“အဖေ ... တံခါးခေါက်နေတယ်”

“အေး ... ကြားပါတယ်ကွ၊ ဒီအချိန်ကျမှ ဘယ်သူများပါလိမ့် ...၊
 တက်တူးထိုးမယ့်သူတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး”

“အပြင်မှာ မှောင်နေတယ်လေ အဖေ၊ မီးအိမ်ယူသွားလေ”

“ဪ ... အေး ... အေး ...”

တက်တူးဆရာက သား၏ စာကြည့်စားပွဲဆီ လျှောက်သွား
 ကာ မီးအိမ်ကလေးကို လှမ်းယူပြီး တံခါးဝသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

လူနေစိပ်သော ရပ်ကွက်နှင့် အလှမ်းဝေးသော သူတို့ဆိုင်
 ကလေး၏ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ညဘက်ဆို လူသွားလူလာ ကျဲပါးလှပါသည်။
 ခုလို နှင်းထု ပိတ်ဆီးနေသည့် အေးစက်လွန်းသည့် ဆောင်းညမျိုးမှာ
 ဒီအချိန်ဆို အနီးအနားကအိမ်တွေအားလုံး တံခါးပိတ် တိတ်ဆိတ်နေကြ
 ပြီပေါ့။ သူ့မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေလည်း ဒီအချိန် သူ့ဆီလာလေ့ မရှိ
 ကြပါ။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

တံခါးခေါက်သံက ဆက်တိုက်ပေါ်လာပြန်သည်။ တက်တူး ဆရာက တံခါးချက်ကို ဖြုတ်ကာ တံခါးရွက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက် သည်။ အေးစက်လွန်းသော ဆောင်းလေက မျက်နှာကို ဖြန်းခနဲ ဆီးရိုက် လိုက်သဖြင့် သူ့မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ထုံကျင်အေးစက်သွားသလို ခံစား လိုက်ရသည်။

တက်တူးဆရာက မီးအိမ်ကို မြှောက်လျက် အပြင်ကို ကြည့် လိုက်သည်။ အပြင်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။ လမ်းမီးတိုင် မှုန်ဝါးဝါးအောက်မှာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ခတ်နေသည့် ယူကလစ်ရွက်တွေကိုသာ မြင်ရသည်။

“ဘယ်သူလဲဟေ့ ...”

သူ လှမ်းမေးလိုက်တော့မှ တံခါးထောင့် မှောင်ရိပ်ဆီက အရိပ်တစ်ခု လှုပ်ရှားလာတာကို မြင်ရသည်။

“ဘယ်သူလဲ ...၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ...”

“တက်တူးထိုးချင်လို့ပါ ...”

အေးစက် တိုးဖွသော မိန်းကလေးအသံတစ်သံက အမှောင် ထဲမှ တိုးထွက်လာသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် က သူ့ရှေ့ တံခါးဝမှာ ရပ်လာခဲ့လေသည်။

ဘုရားရေ ... ။

တက်တူးဆရာက စိတ်ထဲမှ ဘုရားတလိုက်မိသည်။

မီးအိမ်၏ အလင်းဖြင့် ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရသော မိန်းကလေး ရဲ့ မျက်နှာဟာ ဘာအကြောက်အရွံ့မှ မရှိသလို၊ ဘာစိတ် ခံစားချက်မှ မရှိသလို၊ စိတ်အာရုံတွေ မျောလွင့် နာကျင်နေသလို။ ထို ဖြူလျော်အေး စက်ခဲနေသော မျက်နှာကလေးက ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ချောမောလှပနေခဲ့လေသည်။

ကြည်လင်ဝိုင်းစက်နေသော မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်ကျယ်၊ မျက် ရစ်ထင်ထင်၊ ကော့ညွှတ်ရှည်လျားသော မျက်တောင် ရှည်ကြီးများဖြင့် ခြုံရံလျက်ရှိသော ထိုမျက်ဝန်းအိမ်က လှပလွန်းသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခု သော စိတ်ဒုက္ခဖြင့် ခံစားနာကျင် အေးခဲနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဒီမိန်းကလေးဟာ ကိုးတန်းကျောင်းသား သူ့သားနဲ့မှ ရွယ် တူလောက်ပဲ ရှိလိမ့်မည်။ သို့သော် သား၏ မျက်ဝန်းတွေကတော့ အပူ အပင် ကင်းစွာ ဖြူစင်ကြည်လဲ့နေသည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းတွေကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။

ဒီအရွယ် မိန်းမငယ်လေး တစ်ဦးတည်း ဒီအချိန်ကြီးမှာမှ တက်တူးထိုးဖို့ သူ့ဆိုင်ကို ရောက်လာရသတဲ့လား ... ။

“ကျွန်မ အထဲ ဝင်ပါရစေ ...”

“ဪ ... အေး ... အေး ... လာပါ၊ ဝင်ပါကွယ်”

တက်တူးဆရာက အံ့သြတွေဝေစွာ ရပ်ကြည့်နေမိရာက သတိဝင်လာကာ ကလေးမလေးကို ဆိုင်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲရှိ မီးအားက မျော့တော့လှသော်လည်း မီးလင်းဖိုဆီက မီးတောက် အရောင် ရှိနေတာမို့ မိန်းကလေးကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နေရသည်။

တက်တူးဆရာက မီးအိမ်ကလေးကို ဆိုင်ထောင့်က စားပွဲ ပုလေးပေါ်မှာ သွားတင်ထားလိုက်ပြီး မိန်းကလေးကို အကဲခတ်နေလိုက် မိသည်။

အရပ် မနိမ့်မမြင့်၊ ပြည့်ဖြိုးသည်ဟု ထင်ရသော ခန္ဓာကိုယ် ပေါ်က အဝတ်အစားတွေကတော့ ဟောင်းနွမ်းကာ မသပ်မရပ် ဖြစ်နေ သည်။ ဖလန်နယ် ရှယ်ကွက် လက်ရှည် ပြာမှိုင်းမှိုင်းက သူမခန္ဓာကိုယ် ပေါ်မှာ ပွပွဖားဖား။ ဘောင်းဘီရှည် အနက်ရောင် ထူပွပွနှင့် တွဲဖက် ဝတ်ဆင်ထားတာမို့ ကြည့်ရတာ နွမ်းဖတ်ဖတ် နိုင်လှသော်လည်း အဲဒီ နွမ်းဖတ်ဖတ် အပြင်အဆင်က သူမ၏အလှကိုတော့ ဖုံးကွယ်မသွားစေပါ။

ပခုံးတစ်ဝိုက်မှာ ဝဲနေသော ဆံပင်ပုံစံလေးနှင့်၊ ရှေ့ဆံစတွေ က နဖူးနှင့် ပါးပြင်တစ်ဝိုက်ဆီ ခပ်စိုက်စိုက် ခင်းကျနေသည်။ နှင်းဖြင့် စိုစွတ်သော ဆံစတွေက နဖူးပေါ်မှာ စိုက်ပျံ့အုပ်ကွယ်လျက် ရှိပါသည်။

ကောင်မလေးက အနွေးထည်လည်း ဝတ်မထား၊ အအေး ဒဏ်ကြောင့် အနည်းငယ် တုန်ရီနေသလိုလည်း ဖြစ်နေတာမို့ သူက သမီးချင်း စာနာသွားကာ ...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ကလေးမ ... အနွေးထည်လည်းမပါတော့ ချမ်းနေမှာပေါ့၊ လာ ... လာ ... ဒီမီးလင်းဖိုနားကခုမှာ လာထိုင် ...”

မိန်းကလေးက သူညွှန်ပြသော ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူမ၏ ကျောဘက်မှာ သားရဲ့ စာကြည့်စားပွဲ ရှိသည်။ သားက လိုက်ကာစလေးကို တွန်းဖယ်ကာ ကောင်မလေးကို ချောင်းကြည့်နေပါသည်။

“ကျွန်မ တက်တူးထိုးချင်တယ်၊ ကျွန်မကို တက်တူးထိုးပေးပါ ...”

မိန်းကလေးက အေးစက်စက် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။ တက်တူးဆရာက စားပွဲပေါ်က ရေနွေးဓာတ်ဘူးကို လှမ်းယူကာ ရေနွေးတစ်ခွက်ငဲ့ပြီး မိန်းကလေးကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း ...

“ရော့ ... နွေးသွားအောင် ရေနွေးပူပူလေး အရင်သောက် လိုက်ပါဦးကွယ်”

မိန်းကလေးငယ်က ရေနွေးခွက်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်း ယူကာ မော့သောက်မည့်ဟန် ပြင်တာမို့ ...

“ဟေ့ ... နေဦးလေ၊ ပူသေးတယ်၊ မင်း ကြည့်ရတာ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ မကပ်သလိုပါလား ...”

သူ တားလိုက်တော့မှ သူမက ရေနွေးခွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချထားလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်မကို တက်တူး ထိုးပေးနိုင်မလား ...”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။ တက်တူးဆရာက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“ဦးလေးက တက်တူးဆရာပဲကွယ်၊ တက်တူး ထိုးတာ ဦးလေး အလုပ်ပဲ၊ တက်တူးထိုးရရင် ဦးလေး ပျော်တယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း ရတယ်လေ၊ ငါ့တူမကြီး တက်တူးထိုးချင်ရင် ထိုးပေးလို့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့တူမဘက်က သေချာဖို့လိုတယ်၊ ညည်း တက်တူး ထိုးဖို့ သေချာ ဆုံးဖြတ် ပြီးပြီလား၊ တက်တူးဆိုတာ ခဏတစ်ဖြုတ် စိတ်ခံစားချက် ပြင်းထန်နေတုန်း စိတ်လိုက် မာန်ပါ ထိုးရတာမျိုး

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မဟုတ်ဘူး၊ ခုချိန်မှာဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ခံစားမှုကြောင့် ထိုးလိုက်ရင် နောင်တစ်ချိန် စိတ်ခံစားချက် ပြောင်းသွားတဲ့အခါကျ နောင်တ ရသွားတတ်တယ်လေ၊ တချို့ကောင်လေးတွေဆို လက်ရှိ ရည်းစား ကို သိပ်ချစ်နေတုန်း မွန်ထူ အဆိပ်တက်ပြီး ရည်းစားနာမည်တွေ လာထိုးကြတယ်၊ အဲ့ဒီရည်းစားနဲ့ကွဲပြီး နောက်ရည်းစားနဲ့ အိမ် ထောင်ကျတော့ မိန်းမနဲ့ ပြဿနာတက်ကရော၊ ဒါကြောင့် စိတ် အေးအေးထားပြီး စဉ်းစားဖို့လိုတယ်၊ ဘာပုံထိုးမှာလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ် နဲ့ ထိုးမှာလဲ၊ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က တက်တူးကို တစ်သက်လုံး နှစ်သက်နေနိုင်မလားဆိုတာ သေချာ စဉ်းစားရမယ်လေ၊ အိမ် ထောင်မှု ဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုး ဤသုံးမျိုး ချက်မပိုင် ရင် နောင်ပြင်ရန်ခက်တယ်ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးလည်းရှိတယ်မဟုတ်လား”

“အဟက် ...”

ကောင်မလေးက ဟက်ခနဲ ရယ်ချလိုက်တာမို့ သူ မျက်ခုံး ပင့်ကာ ကောင်မလေးကို ကြည့်မိသည်။ ဒါဟာ အရယ် မဟုတ်သော အရယ်မျိုး။ တစ်ခုခုကို နာကြည်းလှောင်ပြောင်လိုစွာဖြင့် ရယ်လိုက်သော အရယ်။ ငိုတာနဲ့ တူသော ရယ်ခြင်းကို သူ ပထမဆုံး မြင်ဖူးသွားသည်။

“ဟုတ်လို့လား ဦးလေးရယ်၊ အိမ်ထောင်မှု ပြုတယ်ဆိုတာ နောင် ပြင်ဖို့ခက်တယ်ဆိုတာတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်မ မိဘ တွေဆိုလည်း လွယ်လွယ်လေး ပြင်သွားတာပဲလေ ...”

ကောင်မလေး၏စကားက တက်တူးဆရာရဲ့ အရှိက်ကို ထိသွားစေသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ... ကိုယ့်အိမ်ထောင်ကိုလည်း ကိုယ့်မိန်းမက လွယ်လွယ်လေး ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ နောင် တက်တူးလာထိုးမယ့်သူတွေကို ဒီစကားပုံနဲ့ ဥပမာပြလိုတော့ မဖြစ်ချေ ဘူး။

“အဟက် ...”

ဒီတစ်ခါ အဟက်သံကတော့ တက်တူးဆရာဆီက ထွက် ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အေး... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ ဥပမာ ပေး မှားသွား ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ညည်း အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ...”

“၁၅ နှစ်”

“အင်း... တော်တော်ငယ်သေးတာပဲ၊ ဦးလေး အမြင်တော့ မထိုး သင့်ဘူးထင်တာပဲ၊ မင်းက ဘာကြောင့် တက်တူးထိုး ချင်တာလဲ”

မိန်းကလေးက မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေ စင်းချကာ ခဏငြိမ်သက်တွေဝေသွားပြီးမှ သူမရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်ကို ညာလက် သီးဆုပ်ဖြင့် ထိကပ်ဖိထားလိုက်ရင်း အေးစက်ကြေမွနေသော အသံဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပြောသည်မှာ...

“ဒီထဲမှာ နာနေတာကို မေ့သွားအောင် အသားနာချင်လို့၊ ပြီး တော့... ဒီထဲမှာနာခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းကို တစ်သက်လုံး မမေ့ချင်လို့၊ ကျွန်မ ထိုးမယ့် အရပ်က ပေးတဲ့ ခွန်အားနဲ့ ရှေ့ဆက်အသက်ရှင် ဖို့ ကြိုးစားချင်လို့...”

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားသည်။ ရင်ဘတ်ထဲကနေ နာနာကျင်ကျင် တိုးထွက်လာတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ ပြောနေတဲ့ ဒီစကားတွေဟာ ၁၅ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးရဲ့ နှုတ်ဖျားက ထွက်လာတဲ့ စကားဆိုတာ ယုံနိုင်ဖွယ်တောင် မရှိပါ။ စကားအဆုံးမှာ ပေါက်ခဲကျသွားတဲ့ မျက်ရည် တစ်စက်ကို လက်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ သူမ မျက်ဝန်းတွေက စူးရှ တောက်ပြောင်နေသည်။ မင်း ဘာများဖြစ်ခဲ့လို့လဲ မိန်းကလေးရယ်...။ ဒီအရွယ်ကလေးနဲ့ မင်းမှာ နာကျင်စရာ ခံစားချက်တွေ ဘာကြောင့် ရှိခဲ့တာလဲ။ မင်းအရွယ်က ဒီလိုညမျိုးမှာ ငါ့သားလေးလို မိဘအိမ်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း စာကျက်နေရမယ့် အရွယ် မဟုတ်ဘူးလား...။

ဆိုင်ခန်းကလေးထဲမှာ ခဏ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ တက်တူး ဆရာက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချရင်း...

“မင်းက ဘာအရပ် ထိုးချင်တာလဲ...”

“ဇာမဏီရုပ်...”

“ဘယ်လို...”

“ဇာမဏီငှက်ရုပ်...”

အင်း... ဇာမဏီတဲ့လား။ ဇာမဏီငှက်ဆိုတာ ရဲရင့်ခြင်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားခြင်းရဲ့ အမှတ်အသား။ သူမက ဇာမဏီ ငှက်ရုပ်ကို မှ ထိုးချင်သတဲ့လား...။

“မင်းက ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဇာမဏီငှက်ရုပ် ထိုးချင်တာလဲ မိန်း ကလေး...”

“ဇာမဏီဆိုတာ ရဲရင့်ခြင်းနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားခြင်းရဲ့ အမှတ် အသားပဲလေ၊ အမွှေးတစ်ပင် ကျွတ်ရင်တောင် သူတို့ဘဝ တစ် လျှောက်လုံး အရှက်ရ နာကျင်တတ်ကြတယ်၊ ရန်သူကို အမွှေး တစ်ပင်တောင် အကျွတ်မခံဘဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တိုက်ပွဲဝင်တတ်ကြတယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဇာမဏီကို ချစ်တယ်”

မိန်းကလေးက သူသိတာနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ သိထားတာမို့ ၁၅ နှစ် သမီး၏ ဗဟုသုတကိုလည်း သူ အံ့သြသွားမိပါသည်။

“ဇာမဏီရုပ်က ထိုးရတာ လက်ဝင်တယ်၊ သုံးနာရီ လေးနာရီ လောက်တောင် ကြာနိုင်တယ်၊ အခုက ၈ နာရီဆိုတော့ ၁၀ နာရီ ၁၁ နာရီမှ ပြီးမှာ၊ မင်း အပြန် ညဉ့်နက်သွားမယ်၊ မနက်ဖြန်မှ လာထိုးပါလား...”

“ကျွန်မ အခုပဲ ထိုးချင်တယ်”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို သူမ ဝတ်ထားသည့် ဖလန်နယ် ကွက် ရှုပ်အင်္ကျီအောက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကို လက်ဖြင့်နှိုက်လိုက်သည်။ ပြန်ထုတ်လိုက်သော လက်ထဲမှာတော့ ပိုက်ဆံ တစ်ထောင်တန် တစ်အုပ် ပါလာသည်။ သူမက ထိုပိုက်ဆံတစ်သိန်းကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်လိုက် ရင်း...

“အဲ့ဒီ ပိုက်ဆံယူလိုက်ပြီး အခုပဲ ထိုးပေးပါ”

ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ တက်တူးဆရာက ပိုက်ဆံထုပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“အင်း... ပိုက်ဆံက တစ်သိန်းတောင်ဆိုတော့ မက်လောက်စရာပဲ။ ဦးလေးလည်း ပိုက်ဆံမက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းကို ဦးလေး တက်တူးထိုးပေးရမှာက ဒီပိုက်ဆံကြောင့် ချည်းသက်သက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ မင်း ခံစားနေရတဲ့ ခံစားချက်က ဘာကြောင့်ဆိုတာ မသိရပေမယ့် ဦးလေး စိတ်ကို မင်းရဲ့ခံစားချက် အငွေ့အသက် တွေ ရိုက်ခတ်လာလို့ပဲ။ ကဲ... စလိုက်တာပေါ့။ မင်းက ဘယ်မှာ ထိုးချင်တာလဲ...”

“ခြေသလုံး...”

အင်း... ခြေသလုံးဆိုလည်း တစ်မျိုးတော့ ကောင်းတာပါပဲ။ ဒီအချိန်ကြီးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကျောဘက် ရင်ညွန့်လို အတွင်း သားတွေကို ထိုးမပေးချင်ပါ။ မိန်းကလေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့လိုပဲ ရှိပါလိမ့်မည်။

“ကဲ... စလိုက်ကြတာပေါ့။ သားရေ... မီးအိမ် လာကိုင်ပေးထား ပါကွယ်...”

စောစောကတည်းက ချောင်းကြည့်နေသော သားက လှစ်ခနဲ ရောက်လာကာ မီးအိမ်ကို မြှောက်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

သားက မီးအိမ်အလင်းရောင်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာမို့ သား မျက်နှာကို သေချာမမြင်ရပေမယ့် သားလည်း ဒီည ကြုံရတဲ့ ဒီအဖြစ် အပျက်ကို အံ့ဩစိတ်ဝင်စားနေမှာ သေချာသည်။

တက်တူးဆရာက စုတ်ထိုးမည့် ဆေးခွက်တွေနှင့် တက်တူး ထိုးမည့် စက်ကို အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ဘောင်းဘီရှည်ရှည်ပွပွရဲ့ အောက်နားစကို ခူးနားအထိ ဆွဲခေါက်တင်ထားလိုက်သည်။

အဲ့ဒီနောက်မှာတော့ ဆိုင်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ စက် ထိုးသံသံသဲ့မှအပ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေသည်။

ခြေသလုံးရဲ့ အပြင်သားပေါ်မှာ စက်ထိပ်ဖျားက အပ်ငယ် ကလေးကသာ လှုပ်ရှားသက်ဝင်လျက် ရှိသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ မိန်းကလေးထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာ သလို ဘာလှုပ်ရှားတဲ့ ပြန်မှုမှ မရှိခြင်းပင်။

တော်ရုံ ယောက်ျားရင့်မတွေတောင် ဒီလို ထုံဆေး မပါဘဲ ထိုးပြီဆို နာကျင်စုတ်သပ်တတ်ကြသေးသည်။ သူမကတော့ နာကျင်တတ် သော အသွေးအသားမရှိသလို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လွန်းနေသည်။

သို့သော်... သူမ အနည်းငယ် တုန်ရီနေတာကို သူ ခံစား မိသည်။

သူ နားလိုက်၊ ထိုးလိုက် လုပ်နေသလို သားကလည်း မီးအိမ်ကလေးကို ခုံပေါ်ချထားလိုက်၊ ပြန်မြှောက်ကိုင်လိုက် လုပ်နေရ သည်။

ဆောင်းညက အေးလွန်းသော်လည်း တက်တူးဆရာ၏ ခန္ဓာကိုယ်က နွေးထွေးချွေးစို့လာသည်။

သူ ခဏ ရပ်နား မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်တိုင်း နှုတ်ခမ်း အစုံကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ငြိမ်သက် ငေးရီနေသော သူမ၏ ပဟေဠိဆန် သော၊ နက်ရှိုင်းသော၊ နားလည်ရခက်သော၊ ကြောက်မက်ဖွယ် လှပလွန်း သော မျက်နှာကလေးကို မြင်ရသည်။ မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်က သူမ ၏ ခြေသလုံးနား တစ်ဝိုက်ကိုသာ ဖြာကျနေပြီး မီးလင်းဖို၏ မီးညွန့် မီးတောက်အရောင်က သူမ မျက်နှာကို ဟပ်ကာ အနီသွေး ပြေးနေသည်။

အချိန် တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ ကုန်ဆုံးလာသည်။

ဆောင်းညက အေးသထက် အေးလာသည်။

လှပရှည်လျားသော ဇာမဏီငှက်၏ အမြီးဖျားက ခြေမျက်စိ ဘက်သို့ သွယ်ဆင်းလာသည်။

ဇာမဏီငှက်၏ ဦးခေါင်းက ခြေသလုံး အပေါ်ဘက်သို့ ကြော့မော့ကော့ကာ ဝဲယုံကြွတက်သွားတော့မတတ် တစ်စတစ်စ အသက် ဝင်လာသည်။

အမွေးအတောင်မှာ အနီရောင်၊ အစိမ်းရောင်တွေ ဖြည့်လိုက် တော့ သူ့လက်ရာ ဇာမဏီက ကြွရွလှပ ပြည့်စုံတောက်ပလာခဲ့ရပါသည်။

သူ ပြောရဲပါသည်။ ဒီအရပ်ဟာ သူ့ တက်တူးထိုးတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ အလှပဆုံး၊ အပြည့်စုံဆုံး၊ အသက်ဝင်ဆုံး၊ ခံစားမှုအပါဆုံး အရပ် ဖြစ်ပါသည်။

အဲ့ဒီအချိန်က ၂၀၀၄ ခုနှစ်ရဲ့ ဒီဇင်ဘာ ၃၀ ရက်နေ့ည...။

နှင်းမြူတွေ ထူထပ်စွာ ကျရောက်ပြီး အအေးလွန်ကဲသည့် ည...။

အရပ်ထိုးပြီးသွားသည်နှင့် မတ်တတ်ထရပ်ကာ သူတို့သား အဖကို နှုတ်ဆက်စကား မဆိုဘဲ ဆိုင်မှထွက်ကာ နှင်းထုထဲသို့ တရွေ့ ရွေ့ တိုးဝင်လျှောက်သွားသော သူမ၏ကျောပြင်ကို သားအဖနှစ်ယောက် လုံး ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချရသော ည...။

ဒီအရပ်နှင့် ဒီအရပ်ရှင်ကို သူ တစ်သက် မေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါ။

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်မြို့

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

“Congratulation ကိုထွင်ခေါင်လွန်း ...”

ဧည့်ခန်းကျယ်ထဲမှာ ဂုဏ်ပြု လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။ ပြီးတော့ ... ဖန်ခွက်လေးတွေက မီးရောင်အောက်မှာ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဖန်ခွက်ချင်းထိခတ်သံတွေ၊ ရယ်မောသံတွေ ...။ ‘ဒီလောက်နဲ့တော့ မရဘူးနော် အမတ်မင်း၊ ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ ကောင်းကောင်း ပြုစုရမယ်’ ဟူသော ကျီစယ်သံတွေ ...။ လင်းလွန်းတို့ အိမ်ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဒီညအဖို့ ဆူညံ စည်ကားနေပါသည်။

လင်းလွန်းက ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိ ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်ကာ လိမ္မော်ရည် တစ်ခွက်ကို တစ်မိမိသောက်ရင်း မိတ်ဆွေတွေကြားက ဒက်ဒီ အပျော်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဒက်ဒီနားမှာ နိုင်ငံရေးဘက်က မိတ်ဆွေတွေရော၊ စီးပွားရေးဘက်က မိတ်ဆွေတွေပါ ဝန်းရံလျက် ရှိပါသည်။

စကားပြောဆိုနေကြရင်း တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ထရယ်လိုက်သော ဒက်ဒီအသံထဲမှာ ကျေနပ်ဂုဏ်ယူခြင်းတွေ အပြည့်ပါသည်။ အားလုံးထဲမှာ ဒက်ဒီရယ်သံက အသက်ဝင်ဆုံးပင် ...။ ဒက်ဒီက သူ့နာမည် ‘ထွင်ခေါင်လွန်း’ ဆိုတာနဲ့ လိုက်ဖက်ညီအောင် ဘယ်နယ်ပယ်မှာမဆို

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

အထွဋ် အမြတ် အခေါင် အဖျားမှာသာ နေချင်သူ ...။ ကောင်းလွန်း တော်လွန်း ချမ်းသာချင်လွန်းသူပင် ...။

လင်းလွန်းကတော့ ရွေးကောက်ပွဲ ရလဒ် ထွက်ပေါ်လာ သည့် ဒီလိုညမျိုးမှာ ဒက်ဒီကို ဒါထက် ပိုလေးနက် ငြိမ်သက် စေချင်သည်။ လွတ်တော်အမတ် ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ရာထူး အာဏာ တစ်ခုရပြီး အခွင့်ထူးခံရတာ မဟုတ်ဟု ခံယူစေချင်သည်။ ပြည်သူက ရွေးချယ်ပေး လိုက်တာမို့ ပြည်သူ့ဝန်ကို ထမ်းရတော့မည်၊ ပြင်သူ့အကျိုးကို ဆောင် ရွက်ရတော့မည်ဟူသော အသိမျိုးဖြင့် လေးနက် ငြိမ်သက်စေလိုတာပင်။

“ကိုထွဋ်ခေါင်လွန်း ... ဒါဆို ခင်ဗျားက လွတ်တော်အစည်းအဝေး ရှိတဲ့ ရက်တွေဆို နေပြည်တော်မှာ ရှိနေမှာပေါ့ ...”

“ဟုတ်တယ် ကိုမင်းဇော် ...။ ကျွန်တော် ဟိုမှာ အိမ်ဆောက်နေ တာ ပြီးတော့မယ်လေ၊ အဲဒီအိမ်ကနေပဲ အစည်းအဝေး တက်ရမှာ ပေါ့ ...”

“ဟား ... ဟား ... ခင်ဗျားက နိုင်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိလို့ အိမ်ကြို ဆောက်ထားတာလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟိုမှာ သားကြီးနဲ့ အလုပ်လည်း ရှိနေတာဆို တော့ သွားရင်းလာရင်း တည်းဖို့ ဆောက်ထားတာပါ”

“ရှင့်ဘုရင့်ပုဆိုး ပိုးချည်းပဲပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လို စီးပွားရေးအင် အား တောင့်တင်းတဲ့ သူတွေ နိုင်ငံရေးလောကထဲ ဝင်လာတာ လည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပါပဲ၊ စီးပွားရေး နောက်ကြောင်းအေး တော့ စိတ်နှစ်ပြီးအလုပ်လုပ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ရန်ကုန်က စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေတော့ ခင်ဗျား အာရုံစိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးနော်”

“သားငယ် လင်းလွန်း ရှိတယ်လေဗျာ၊ ဒီကောင်ကိုပဲ ပုံအပ်ထား ရမှာပေါ့၊ ဒီကောင်က အားကိုးရတယ်ဗျာ၊ အလုပ်ကိစ္စတင် မဟုတ် ဘူး၊ သားကြီးရဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ အုပ်ထိန်းစောင့်ရှောက် ပေးနိုင်တယ်၊ သားကြီးနဲ့ ချွေးမက ရန်ကုန်မှာ အနေနည်းတယ်လေ ဗျာ၊ သူတို့အလုပ်တွေက နေပြည်တော်မှာပဲ များတာကိုး ...”

ဒက်ဒီ အသံထဲမှာ ကျေနပ်မှုတွေ အပြည့်အဝ ပျော်ဝင်နေ သည်။

ဒက်ဒီက မိတ်ဆွေတွေနှင့်အတူ မတ်တတ်ရပ်လျက် ဝိုင် ခွက်ကို ကိုင်ထားရင်းက ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ ထိုင်နေသည့် လင်းလွန်းကို လှမ်းကြည့်တာမို့ လင်းလွန်းနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံမိသွားသည်။ ဒက်ဒီက မသောက်ဘူးလားဆိုသည့် သဘောဖြင့် လက်ထဲက ဝိုင်ခွက်ကို မြှောက်ပြ သည်။ လင်းလွန်းက ပြုံးကာ ခေါင်းခါပြရင်း လက်ထဲက လိမ္မော်ရည်ခွက် ကို မြှောက်ပြလိုက်တော့ ဒက်ဒီက ပခုံးတွန့်ကာ သူ့မိတ်ဆွေများဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

အသက် ၅၀ ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဒက်ဒီဟာ အနည်းငယ် ဝမိုင့်သော်လည်း နုပျိုသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၄ နှစ်က မာမီ ဆုံးပါးသွားချိန်မှာ ဒက်ဒီ အသက်က ၅၀။ မာမီဆုံးပြီး နောက်ပိုင်းမှာမှ ဒက်ဒီက နိုင်ငံရေး ဘက်ကို စိတ်ဝင်စားလာခဲ့တာပင်။

ဒက်ဒီတို့ လူကြီးအုပ်စုဘက်က ရယ်မောသံတွေ၊ စကားသံ တွေက တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ ကျယ်လောင်လာသည်။ ‘ခင်ဗျားတို့လို စီးပွားရေး တောင့်တင်းတဲ့သူတွေ၊ နိုင်ငံရေးလောကထဲ ဝင်လာတော့ တစ်မျိုးကောင်းတာပေါ့’ ဟူသော စကားသံတွေကို ခဏခဏ ကြားနေ ရတာမို့ လင်းလွန်းက ပြုံးကာ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်မိသည်။

ဒက်ဒီက စီးပွားရေး တောင့်တော့ ငွေကြေးပုံအောက်က မဲဆွယ်နိုင်သည်။ သူ့ရဲ့ မဲဆန္ဒနယ်မြေထဲမှာ ဘာလိုလဲ ... မရ မရှိစေရ။ လမ်းခင်းမလား ... ကျောင်းဆောက်မလား ... တောင်သူတွေကို ငွေချေး ပေးရမလား ... ရွာမီးလင်းချင်လား ... ဖုန်းလိုင်း မိချင်သလား ... အားလုံး ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်သည်။ ဒီလိုနဲ့ ဒက်ဒီကို ရပ်ရွာလူထုက လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ မဲပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် အနိုင်ရလာသည်။

ဒက်ဒီက သူလိုချင်တာ တစ်ခုအတွက် ဘယ်သူ့ကို ဘာပေး ရမည်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သူပင်။ ဒီလိုနည်းဗျူဟာ မျိုးနှင့်ပင် စီးပွားရေးလောကမှာလည်း အောင်မြင်လာခဲ့သည်။

“ဦးလင်း ... ဦးလင်း ...”

စောစောက ဘယ်ဆီမှာ သွားအိပ်ပျော်နေသည် မသိသော လင်းလွန်းရဲ့ တူမလေး နှစ်ယောက်က လင်းလွန်းဆီ ပြေးလာကာ လင်းလွန်းကို ပြေးဖမ်းလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ဆိုဖာပေါ် ကုပ်ကပ်တက် သူကတက်၊ လင်းလွန်း လက်ထဲက ဖျော်ရည်ခွက်ကို ဆွဲလှ သောက်သူ က သောက်၊ သောင်းကျန်းစိန်လေး နှစ်ယောက်က သူ့ကိုတော့ ရင်းနှီး ခင်တွယ်သည်။ ခင်တွယ်ဆို သူနဲ့က ပိုပြီး အနေနီးကြသည်လေ။ ကိုယ့် အစ်ကို သူတို့အဖေက ရန်ကုန်မှာ အမြဲရှိတာ မဟုတ်။ သူတို့အမေက လည်း နေပြည်တော်နဲ့ ရန်ကုန် ကူးချည်သန်းချည်။ ဒီလိုနဲ့ ကြယ်စင် လွန်းနဲ့ လရိပ်လွန်းကလေးဟာ လင်းလွန်းလက်မှာ ကြီးခဲ့ရသည်။ ခုဆို ကြယ်စင်လွန်းက ၃ နှစ်၊ လရိပ်လွန်းက ၅ နှစ် ...။

“ဦးလင်း ... ဦးလင်း ...”

“ဟေ ... ပြော ပြော ... မယ်လရိပ် ...”

“ခိခိ ... ဦးလင်းက မီးကို မယ်လရိပ်တဲ့၊ မီးနာမည်က လရိပ်လွန်း ပါ ဦးလင်းရဲ့ ...”

“အေးပါ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ ... ပြော ... ဘာလဲ ...”

“ဘိုးဘိုးကြီးက ဘာလို့ ပျော်နေတာလဲ”

“ဪ ... ဘိုးဘိုးကြီးက အနိုင်ရသွားလို့ပေါ့ သမီးရဲ့”

“ဘာကို နိုင်တာလဲ ...”

“ရွေးကောက်ပွဲမှာ မဲနိုင်သွားတာလေ”

“မဲနိုင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ ...”

“အင်း ... မဲနိုင်တယ်ဆိုတာက သမီးနားလည်အောင် ဘယ်လို ပြောရမလဲဆိုတော့၊ ဒီလိုကွာ ... သမီး ကျောင်းမှာ စာမေးပွဲ ဖြေပြီး ရင် သူများထက် အမှတ်ပိုရသလိုမျိုးပေါ့ ...”

“ဟုတ်လား ...”

လရိပ်လွန်းက လူကြီးလေးလို ခဏစဉ်းစားနေပြီးမှ ...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“မီးအမှတ်ကို မီးဆရာမက ပေးတာ၊ ဘိုးဘိုးကြီးမှာလည်း အမှတ် ပေးမယ့် ဆရာမ ရှိတာပဲလား ...”

လင်းလွန်းက ရယ်မောကာ လရိပ်ရဲ့ ခေါင်းလေးကို ပုတ် လိုက်ရင်း ...

“ဘိုးဘိုးကြီးမှာတော့ ဆရာမ မရှိဘူး သမီးရဲ့၊ ဘိုးဘိုးကြီးကို အမှတ်ပေးလိုက်တာက ပြည်သူတွေလေ ...၊ ဘိုးဘိုးကြီး ဝင်ပြိုင် တဲ့ နယ်က ပြည်သူတွေက ပေးလိုက်တာပေါ့”

“ဘိုးဘိုးကြီးက စာကျက်လို့ သူတို့က အမှတ်ပေးတာလား”

“အင်း ... ဘိုးဘိုးကြီးက စာသိပ်ကျက်စရာ မလိုဘူး သမီးရဲ့”

“ခိခိ ... ဒါဆို ဘိုးဘိုးကြီးက စာခိုးချလိုက်တာလား၊ စာခိုးချလို့ အမှတ်တွေ အများကြီး ရတာလား ...”

လင်းလွန်းက ကလေးအတွေးကို ရယ်ချင်သွားမိကာ ...

“အဲ့ဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး မယ်လရိပ်လေးရဲ့၊ ဘိုးဘိုးကြီးက စာမကျက်ပေမယ့် စာတော်ပြီးသား၊ စာရပြီးသား ...၊ စာတတ် ပြီးသား ...၊ အဲ့ဒါကြောင့် အမှတ်တွေ အများကြီး ရတာပေါ့ ...”

“ဘိုးဘိုးကြီးက တော်လိုက်တာနော်၊ မီးလည်း ဘိုးဘိုးကြီးလို ဖြစ်ချင်လိုက်တာ ...”

“ကလေးတွေ ဦးလင်းကို ဘာသွားရှုပ်နေကြပြန်ပြီလဲ ...”

လရိပ်လွန်းတို့ မေမေ မမအိကလျာက အပြုံး ကလေးနှင့် အတူ လှမ်းမေးရင်း လင်းလွန်းတို့ဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်။ စိတ်ရင်း ကောင်းကာ အနေတည်၊ လူကြီးဆန်သော မမအိကလျာက လင်းလွန်း၏ မရိုးတော်စပ်ပေမယ့် အစ်မလိုပင် ရင်းနှီးစည်းလုံးသည်။

“မရှုပ်ပါဘူး အစ်မရဲ့၊ ထုံးစံအတိုင်း အစ်မသမီး မယ်လရိပ်က မေးခွန်းတွေ လာထုတ်နေလို့ သူနားလည်အောင် ဖြေပေးနေရ တာ ...”

မမအိကလျာက သမီးဖြစ်သူ၏ခေါင်းကို ဖွဖုပုတ်ကာ ပြုံး လိုက်ရင်း ...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အစ်မတို့ မိသားစုမှာလည်း မင်းရှိပေလို့ပဲ ငါ့မောင်ရယ်၊ နောက် မို့ဆို ကလေးတွေအတွက် နောက်ဆန်တင်းရတယ်လေ၊ မင်းအစ်ကို ဆိုလည်း နေပြည်တော်မှာပဲ အနေများ နေပြီ၊ အခု ဒက်ဒီကလည်း အစည်းအဝေး တက်ရမှာတွေ၊ သူ့နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ် ဦးမယ်၊ အစ်မကလည်း နေပြည်တော်က ဟိုတယ်ကို စီမံအုပ်ချုပ် စရာလေးတွေလည်း ရှိတော့ ...၊ အင်း ... ငါ့မောင်ကိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဟိုတယ်အုပ်ချုပ်ဖို့ဆိုတာထက် မင်း အစ်ကိုကို အုပ်ချုပ်ဖို့ လိုက်နေရတာလည်း ပါတာပေါ့၊ မင်းအစ်ကို က အုပ်ချုပ်သူမရှိရင် မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား ...”

လင်းလွန်းက ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ သူ့မိတ်ဆွေနှင့်သူ တစ် အုပ်စုဖြစ်ကာ စကားပြောဆို သောက်စား ရယ်မောနေသော အစ်ကို ကောင်းမြတ်လွန်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ရယ်မောမိသည်။

အစ်ကိုက တကူးတက ပွေ့ရှုပ်နေတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် အလျဉ်းသင့် ကြုံကြုံကလာရင်တော့လည်း တကူးတက ရှောင်ထွက်ချင် သူ မဟုတ်ပါ၊ ကြုံရင် ကြုံသလို ပျော်ချင်သူမို့ မမအိကလျာက အစ်ကိုကို ‘ကျုံ့ပျော်သား’ဟု နာမည်ပြောင် ပေးထားခဲ့တာပင် ...။

သူတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ အစ်ကိုက အသားညိုကာ အရပ်မြင့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ကျစ်လျစ်ထွားကျိုင်းသည်။ မျက်နှာက သိပ် မချောလှပေမယ့် ပိုက်ဆံရှိ၊ အရွယ်ကောင်း၊ ကြည့်ပျော်သော ယောက်ျား တစ်ယောက်မို့ အမှီကောင်းရှာဖွေချင်သော မိန်းကလေးတွေရဲ့ ကပ်ရှား ခြင်းကို ခံရသူပင်။

ဒက်ဒီ ကိုယ်တိုင်က အစ်ကိုကို စိတ်မချတာမို့ အစ်ကိုနဲ့ မမအိကလျာကို ချစ်သူဖြစ်စမှာပဲ အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့တာပင်။ မမအိကလျာ ဟာ မျိုးကောင်း ရိုးကောင်း သမီးအလိမ္မာကလေး ...။ မမကလျာတို့ မိသားစုက လင်းလွန်းတို့လောက် မချမ်းသာပေမယ့် တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုး လုံး ဆရာဝန်တွေ၊ သမားတော်ကြီးတွေ၊ မမကလျာ တစ်ယောက်သာ နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရခဲ့တာပင်။

သူဌေး အသိုင်းအဝိုင်းမှာတော့ လင်းလွန်းတို့ ‘လွန်း ဖင်မလီ’ က လူသိများသည်။ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းနဲ့ ကောင်းမြတ်လွန်း၊ လင်းလွန်းတို့ သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားကြသည်။

အစ်ကို ကောင်းမြတ်လွန်းကတော့ သူဌေးသား ပီသစွာ နေသည်ဟုပဲ ပြောရမလား၊ နိုက်ကလပ်တက်၊ ပါတီပေး၊ နိုင်ငံခြားကို ရှေ့ပင်ထွက်၊ ကားအကောင်းစားစီး၊ အဝတ်အစား အလန်းစားဝတ်ကာ စတိုင်လ်ကျကျ နေတတ်သလို အပြောလည်း ကောင်းသည်။ စီးပွားရေး လုပ်တော့လည်း ဒက်ဒီခြေရာကို နင်းနိုင်သည်။

လင်းလွန်းကတော့ အစ်ကိုနဲ့ လိုင်းမတူချေ။ ကိုယ့် အနေ အထားကို မက်မော၍ ကိုယ့်အနားကို လာကပ်ရှားသည့် မိန်းကလေးတွေ ကိုလည်း အထင်မကြီးတတ်၊ အရောမဝင်တတ်၊ ကိုယ့်မာန်လေးနှင့် ကိုယ် ခပ်တည်တည်လေးနေကာ စကားလည်းနည်းသူပင် ...။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုဆို တော်ရုံ မိန်းကလေးက လာအရောမဝင်ရဲ...။ အထက်တန်းစား သူဌေးသားအဖြစ် အားလုံးထဲမှာ ကွဲထွက်သန့်ပြန့် ထင်းလင်းနေတတ် သူမျိုး...။ အကျင့်စာရိတ္တ အနေအထိုင်ကအစ နာမည်ကောင်းဖြင့် နေသူမို့ သမီးရှင်များကလည်း မျက်စိကျရသူပင်...။ နာမည်ပျက် စရိုက် ပျက်ရှိသူ မိန်းကလေးတွေကပင် သူ့ကိုမြင်တာနှင့် သူတို့နဲ့ မတန်တရာ ဟု ချက်ချင်း သဘောပေါက်ကာ သူ့အနားကို မချည်းကပ်ရဲလောက် အောင်ပင် သူ့အရှိန်အဝါက ကြီးသည်။

သူ့မှာ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေတွေတော့ ရှိပါသည်။ သို့သော် သူ့မိတ်ဆွေတွေဟာ တစ်ယောက်မှ အချဉ်မဟုတ်၊ အားလုံး အချေချည်း သာ။ အမေရိကားမှာ ကျောင်းသွားတက်ပြီး ခဏ ပြန်လာသူ၊ လုပ်ငန်း တစ်ခုခုကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဦးစီးနေနိုင်သူ စသဖြင့် ...။ သူတို့ဘဝ နှင့်သူတို့ တင့်တယ်တောက်ပကြတာမို့ သူ့ဘဝကို မျှော်မောတပ်မောနေ စရာလည်း မလို၊ အားလုံးဟာ ကိုယ့်အထာနဲ့ကိုယ် ...။ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ခပ်ချိပ်ချိပ် တွေ့ဖူး၊ သာယာဖူးတာ ရှိပေမယ့် ကိုယ်ကမှ ရှေ့မဆက်လျှင် သူတို့ကလည်း ရှေ့တိုးဖို့ မကြိုးစားဘဲ ကိုယ့်မာန်နှင့်ကိုယ် နေတတ်ကြ

သူများပင်။ သူ့ကို မျှော်လင့်မက်မောလို့ တစ်ဖတ်သတ် ကြွေပြလာသည့် မိန်းကလေးဆိုရင်လည်း သူ့ရဲ့ အဖက်မတန်သလို အထင်တသေး အကြည့်တစ်ချက်နှင့် တင် လဲသေချင်သွားလိမ့်မည်။

“ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေကလည်း မလွယ်ပါဘူး မောင်လေးရယ်၊ တချို့က ရယ်ဒီမိုကရေစီ ကြိုက်တာမဟုတ်လား၊ ကိုယ်မပျော်ပိုက်တဲ့ ဘဝကြီးထဲက လွတ်မြောက်ဖို့ လမ်းစရာတာ အပြစ်မဟုတ်ပေမယ့် အဲ့ဒီလွတ်လမ်းဟာ မင်း အဖေတို့ အစ်ကိုတို့လို ငွေကြေးရော အိမ်ထောင်ပါ ပြည့်စုံပြီးသား ယောက်ျားမျိုးတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး မဟုတ်လား၊ မင်းကမှ လူပျိုဆိုပေမယ့် ကိုယ့်အထာလေးနဲ့ကိုယ် နေတတ်တော့ အန္တရာယ်ကင်းသေးတယ်၊ မင်းအစ်ကိုက ဘာမဆို အရောဝင်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးတော့ အစ်မက အမြဲစိတ်ပူရတယ် လေ ...”

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ အစ်မရယ်၊ အစ်ကိုက ပျော်ပျော်နေတတ်၊ သာယာတတ်ပေမယ့် မိသားစုကိုတော့ ချစ်ပါတယ်၊ အစ်မကိုလည်း တန်ဖိုးထားတာပဲလေ၊ ပြီးတော့ လွန်း family ကို နာမည် ဂုဏ် သိက္ခာ ပျက်ပြားအောင် သူ မလုပ်ပါဘူး၊ ဒက်ဒီဆိုလည်း မိန်းကလေးကိစ္စ အသံမှ မထွက်ခဲ့တာ၊ အစ်ကိုလည်း အရောတဝင် နေတတ်ပေမယ့် သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါနဲ့ ဆိုတာ မျိုး အသံမှ မထွက်ဖူးတာ ...၊ တချို့ဆို ဘယ်မော်ဒယ်နဲ့ ဘယ် မင်းသမီးနဲ့ဆိုတာမျိုး ကောလာဟလလောက်တော့ ထွက်ကြတာ ပဲ မဟုတ်လား ...”

“အင်းလေ ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်”

လင်းလွန်းနှင့် မမအိကလျာက အစ်ကိုဘက်ကို တစ်ချက် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ကာ စကားပြောနေကြတာမို့ အစ်ကိုက သတိထား မိသွားကာ လင်းလွန်းဘက်သို့ လျှောက်လာရင်း ...

“ဟိုနှစ်ယောက် မင်းတို့ ငါ့အတင်းတုပ်နေကြတာ မဟုတ်လား”

“အဟဲ ... မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရာ ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဆုံရင် ငါ့အကြောင်းပဲ ပြော ကြမှာ ...”

“အဟဲ ... အတင်းတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ အစ်ကိုရာ၊ အမှန်လေး တွေပဲ ပြောကြတာပါ”

“ရှင့်ကို စိတ်မချရတဲ့အကြောင်း ပြောပြနေရတာလေ ကိုမြတ် ရဲ့ ...”

“အဲ့ဒါပဲ ... မင်းအစ်မက အဲ့ဒါ စိတ္တဇပဲ လင်းလွန်းရာ၊ သူပြော လိုက်ရင်တော့ ငါ့ကို စိတ်မချလို့ နေပြည်တော်နဲ့ ရန်ကုန် ကူးနေ ရသလိုလို၊ အမှန်က သူ့ငါ့ကို မခွဲနိုင်လို့ လွမ်းလို့၊ ငါ သွားရာ နောက် တကပ်ကပ် လိုက်နေတာပါကွာ ...”

“အံ့မယ် ... ရှင်နော် ... စကားကို အသားယူပြီး လာမပြောစမ်းပါနဲ့၊ တွေ့လား မောင်လေး ... မင်းအစ်ကိုက အပြောတော့ ကောင်း တယ်”

“ဟ ... အပြောကောင်းတာလည်း အားသာချက်တစ်ခုပဲလေ၊ ဒက်ဒီ ဆိုကြည့် ... သူ့ကို သူများ လေးစားကြည် ညိုလာအောင် ကြွေလာ အောင် ပြောတတ်တယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် စီးပွားရေးလုပ်တော့လည်း အောင်မြင်တယ်၊ အခု နိုင်ငံရေးဘက် ကူးသွားတော့လည်း အောင် မြင်တာပဲ၊ လူ တစ်ယောက်ကို အောင်မြင်စေတဲ့ အချက်တွေထဲမှာ အပြောကောင်းဖို့လည်း ပါတယ်”

“ကျွန်တော့် အယူအဆကတော့ အပြောကောင်းသလို နှလုံးလှဖို့ လည်း လိုတယ် အစ်ကို ...”

လင်းလွန်း ဝင်ပြောတော့ ကောင်းမြတ်လွန်းက မျက်ခုံးပင့်

သွားကာ ...

“ဆိုစမ်းပါဦး ...”

“အပြောပဲ ကောင်းပြီး စိတ်ရင်းမပါရင် အလကားပဲလေ၊ လူ တစ်ယောက် အပြောကောင်းရမယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အပြောပဲ ကောင်းနေပြီး စိတ်ရင်း စေတနာ မပါရင် အလကားပဲ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မဟုတ်လား၊ ပြောတော့ဖြင့် ညွတ်နေအောင် ပြောပြီးလုပ်တော့ တလွဲဆိုတာမျိုးလည်း မဖြစ်သင့်ဘူးလေ၊ နားထောင်တဲ့လူဆိုတာ ကလည်း နားထောင်တာ များလာရင် အဲဒီလူက ပါးစပ်ဖျားလေး ကပဲ အနှစ်မပါဘဲပြောနေတတ်တဲ့ သူလား၊ တကယ့်ကို နှလုံးသား စကားမျိုး အနှစ်ရှိရှိ ပြောနေတာလားဆိုတာ သိလာတာပဲ ...”

“မင်း ... အချင်းချင်းတွေ အတိုက်အခံ လာမလုပ်နဲ့လေကွာ၊ မင်း ပြောသလိုဆို ဒက်ဒီကပဲ စိတ်ရင်းမပါဘဲ ပါးစပ်ဖျားလေးနဲ့ မဲဆွယ် ခဲ့သလိုလို ...”

“ဒက်ဒီ ပါးစပ်ဖျားလေးနဲ့ မဲဆွယ်တာမဟုတ်မှန်း သိပါတယ်ဗျာ၊ ငွေယားလေးလည်း ပါသားပဲ မဟုတ်လား ...”

“ကြည့်စမ်း ... မင်း ...၊ အေး ... ငါ ဒက်ဒီနဲ့ တိုင်ပြောမယ်”

“ဟား ... ဟား ... တိုင်ပြောလေ၊ ဒက်ဒီရှေ့လည်း ကျွန်တော် ပြောရတာပဲ၊ ဒက်ဒီအပြောနောက်မှာ စိတ်ရင်းလေး ပါမပါဆိုတာ တော့ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်လေ”

“မင်း ပြောပုံအရဆို အမတ်တွေကပဲ စိတ်ရင်းမပါဘဲ မဲဆွယ်ခဲ့ သလိုလို ...”

“မဆိုလိုပါဘူး အစ်ကိုရာ ...၊ စိတ်ရင်းပါတဲ့သူ မပါတဲ့သူဆိုတာ ပြည်သူကပဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးသွားမှာပါ၊ ကျွန်တော်လည်း ပြည်သူ တစ်ယောက်ပါ”

လင်းလွန်းက ရယ်ရင်းက ပြောတော့ ကောင်းမြတ်လွန်းက ပခုံးတွန့်ပြသည်။ ပြီးတော့ ဝိုင်ခွက်ကို တစ်ကျိုက်မော့ သောက်ပြီး လင်းလွန်း လက်ထဲက လိမ္မော်ရည်ခွက်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“မင်းက ဘာလဲကွာ၊ ဒီလိုညမျိုးမှာ လိမ္မော်ရည်ခွက်ကြီးနဲ့ ဝိုင် လေး ဘာလေး မသောက်ဘူးလား ...”

“ကျွန်တော် ခေါင်းနည်းနည်း ကိုက်နေလို့ပါ အစ်ကိုရာ၊ ပြီးတော့ ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်တော့်ဆီ လာလာကပ်ကြတော့ ဝိုင်နဲ့တွေ့၊ အရက်နဲ့တွေ့နဲ့ ကလေးတွေကို မရင်းနှီးစေချင်လို့ပါ ...”

“ကဲ ... တွေ့လား ကိုမြတ်၊ လင်းလွန်းကမှ သိတတ်သေးတယ်၊ ရှင်က အဖေဖြစ်ပြီး မသိတတ်ဘူး၊ တစ်ခါတလေ အရက်နဲ့တွေ့ မွန်ပြီး ကလေးတွေနဲ့ ဖက်အိပ်ချင်သေးတယ်”

“အေးပါကွာ ... နောက် ဆင်ခြင်ပါ့မယ်၊ လင်းလွန်း ... မင်း ကြောင့်နော် ... မင်းကြောင့်၊ ဟွင်း ... ဟွင်း ...”

မြင့်မြတ်လွန်းက လင်းလွန်းကို လှည့်ကြိုမိသည်။ လင်း လွန်းက ရယ်မောရင်း ကလေးနှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ကလေး နှစ်ယောက်လုံးက ဆိုဖာရှည်ပေါ်မှာ တုံးလုံးပက်လက်လေးတွေ အိပ်ပျော် နေကြပြီ ...။

“ကလေးတွေတောင် အိပ်သွားပြီ၊ သူတို့ကို အခန်းထဲပို့ရအောင်၊ ကိုမြတ် ... လာ ... ရှင်က သမီးကြီးကို ချီ ...”

“အိုခေ ... အိုခေ ...၊ သမီးငယ်ကို မင်း မချီနဲ့လေ၊ ခါး နာနေ တယ်ဆို ...၊ ကောင်မလေးကို ခေါ်လိုက်လေ ...”

လင်းလွန်းက ဧည့်ခန်းနောက်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ အသင့်ရပ်စောင့်နေသော ဒေါ်သန်းနှင့် အေးယဉ်ကို တွေ့ရသည်။ ဒီအိမ်အတွက် အိမ်ထောင်ထိန်း ဒေါ်သန်းနှင့် ငယ်မွေးခြံပေါက် အေးယဉ် ကလည်း မရှိမဖြစ်ပါပင် ...။ လင်းလွန်းတို့ အဒေါ်ဝမ်းကွဲ ဒေါ်မူမူမြင့်က တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အုပ်ချုပ်စီမံပေးသည်။ ဒီလူတွေရဲ့ လုပ်အား ဖြင့် သူတို့အိမ်ကြီးက စည်းစနစ်တကျ လှပသန့်ရှင်းစွာ လည်ပတ်နေနိုင် ခဲ့တာပင် ...။

လင်းလွန်းက ဒေါ်သန်းတို့ နှစ်ယောက်ကို လက်ပြု၍ လှမ်း ခေါ်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်လုံးက လျင်မြန်စွာ အနားသို့ ရောက်ရှိလာ သည်။ ပြီးတော့ သမီးငယ်လေးကို ညင်သာစွာ ချီပိုးသွားသည်။ အစ်ကိုက လည်း ဇနီးသည်ကို ဖေးဖေးမမဖြင့် သမီးကြီးကို ချီပိုးကာ အိမ်ပေါ်ထပ် သို့ တက်သွားခဲ့သည်။

လင်းလွန်းက သူတို့မိသားစုလေးကို ပြုံးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။

မာမိ မရှိတော့တာကလွဲရင် သူတို့ရဲ့ 'လွန်း မိသားစု'လေး
က အရာအားလုံး ပြည့်စုံသာယာသည်။

မီးရောင် ဝါဖန်ဖန် လင်းနေသော ဧည့်ခန်းမကျယ်ကြီး
ထဲမှာတော့ တေးဂီတသံသဲ့သဲ့နှင့် ရယ်မောသံတချို့၊ စကားသံ တချို့၊
ဖန်ခွက်သံ တချို့...။ ဒီညအဖို့ အရာအားလုံးဟာ ကျေနပ်ဖွယ် တင့်
တယ် တောက်ပလျက် ရှိပါသည်။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်မြို့

၂၀၁၄ ခုနှစ် နွေဦး၏နေရောင်ခြည်သည် လင်းလွန်း၏ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လင်းလွန်း၏ မျက်နှာပေါ်သို့ နွေးထွေးစွာ ဖြာကျလာလေသည်။ မနက်ခင်းတွေမှာ ဒီလို နေရောင်ခြည်လေး မျက်နှာပေါ် ဖြာကျပြီး နိုးလာရတာကို သူ နှစ်သက်လှတာမို့ အရှေ့ဘက်မှာ အခန်းပြတင်းပေါက်ရှိသည့် အခန်းကို သူ့အိပ်ခန်းအဖြစ် ရွေးချယ်ထားခဲ့တာပင် ... ။ လင်းလွန်းတို့အိမ်က အရှေ့ဘက်ကို မျက်နှာမူထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အိပ်ခန်း ပြတင်းပေါက်ကနေ ကြည့်လျှင် အိမ်ရှေ့ခြံဝန်းတံခါး နှင့် မြက်ခင်း ပြင်ကျယ်ကြီးရယ်၊ ရေကူးကန် ပြာလဲ့လဲ့ရယ်ကို လှမ်းမြင်နိုင်သည်။

သူက အိပ်ရာမှနိုးလာသော်လည်း ချက်ချင်း မထသေးဘဲ နေခြည်နွေးနွေးလေးအောက်မှာ နှပ်နေလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူ့အိပ်ခန်းတံခါးကို ထုနှက်သံနှင့် အိမ်ဆွဲလည်းလေး နှစ်ယောက်၏ အသံစာစာကို ကြားရလေသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဒုန်း ... ဒုန်း ...”

“ဦးလင်း ... ဦးလင်း ... ဦးလင်း တံခါးဖွင့် ...”

“ဦးလင်း အိပ်ပုပ်ကြီးရေ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“လာပြီဟေ့ ... လာပြီဟ ...”

သူက ပြုံးမိကာ အိပ်ရာမှ ထပြီး အခန်းတံခါး သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ရေကူးဝတ်စုံကိုယ်စီ ဝတ်ထားသော ကလေး နှစ်ယောက်က သူ့အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာကာ သူတို့ခန္ဓာကိုယ် ဝက်စက်လေးတွေကို တစ်ပတ်လှည့်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဦးလင်း ... မီး လှလား ... မီး လှလား ...”

“ဦးလင်း ... မီးလေးက ပိုလှတယ်နော်၊ ပိုလှတယ် မဟုတ်လား”

“အေးပါ ... အေးပါ ... လှပါတယ်၊ နှစ်ယောက်လုံး လှပါတယ်”

“ဟင် ... မရဘူး၊ မီးလေး ပိုလှတယ်လို့ ပြော ...”

“သမီးကို ပိုလှတယ် ပြောရင် သမီး မမက စိတ်ကောက်မှာပေါ့ ... သမီးရဲ့ ...”

“ဟင့် ... မရဘူး၊ မီးလေးက ပိုလှတာ ...”

“ပြောလိုက်ပါ ဦးလေးရာ၊ ဦးလင်း မပြောမချင်း သူက တဂျီဂျီ အော်နေမှာ၊ သမီးလည်း နားညည်းလို့ပါ ...”

“ဪ ... အေးပါ ... အေးပါ၊ မီးလေးက ပိုလှတယ်နော်၊ ပိုလှတယ် သိလား ...”

လင်းလွန်းက အငယ်မလေး ကြယ်စင်လွန်း အလိုကျ ပြောလိုက်တော့မှ နားအေးသွားသည်။ ၇ နှစ် သမီး ကြယ်စင်လွန်းကို ၉ နှစ် သမီး လရိပ်လွန်းက အကြီးပီပီ အလျော့ပေး အလိုလိုက်တတ်တာမို့ လင်းလွန်းက စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။

“သမီးတို့ ဒီနေ့ ရေကူးသင်တန်း စမှာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ...”

“ဆရာမရော ... ရောက်ပြီလား”

“ရောက်သေးဘူး၊ မီးတို့ကဖြင့် သင်ချင်နေပြီ ...”

လင်းလွန်းက နာရီတစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အခုမှ ၇ နာရီခွဲပဲ ရှိသေးတာလေ သမီး၊ သင်တန်းချိန်က ၈ နာရီကနေ ၉ နာရီ မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ် ... မီးလေးတို့က ရေကူးဝတ်စုံ မဝတ်ဖူးလို့ ဝတ်ချင်နေလို့ အစောကြီး ဝတ်ထားတာ၊ ဒီမှာကြည့် မီးလေးမှာ ရေကူးမျက်မှန်လည်း ရှိတယ်”

ကြယ်စင်လွန်းက ရေကူးမျက်မှန်လေး တပ်ပြရင်း အိုက်တင် ထုတ်ပြနေတာမို့ လင်းလွန်းက ရယ်မောရင်း ...

“ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ပြန်ပြီး အပေါ်အင်္ကျီလေးတွေ ဝတ်ပြီး ခဏစောင့်နေကြဦး၊ ဆရာမက ၈ နာရီမှ ရောက်မှာလေ”

“ဦးလင်း ... ဦးလင်း ...”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ပြော ... ပြော ...”

“မီးလေးတို့ကို ရေကူးသင်မယ့် ဆရာမက လှလားဟင်”

“အဲ့ဒါတော့ ဦးလင်း မသိဘူး သမီးရဲ့၊ ရေကူးဆရာမက သမီးမေမေ ခေါ်ပေးထားတာလေ၊ ဦးလင်း မမြင်ဖူးဘူး”

လင်းလွန်းက အငယ်မလေးရဲ့ ဆံပင်ပျော့ပျော့လေးတွေကို လှမ်းဖွရင်း ရယ်မောကာ မေးလိုက်ပါသည်။ အငယ်မလေးက စကားတတ်လှသည်။

“ဆရာမ ချောချောလေးနဲ့မှ သင်ရတာ ပျော်စရာ ကောင်းမှာပေါ့ ဦးလင်းရဲ့၊ ရေကူးကန်ထဲမှာ ရုပ်ဆိုးဆိုးကြီးနဲ့ တူတူ ရေစိမ့်ချင်ပါဘူး၊ ဦးလင်းရော အဲ့ဒါမျိုးဆို စိမ့်ချင်လား ပြော ...”

“ဟား ... ဟား ... ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့၊ ဦးလင်းလည်း ဘယ်စိမ့်ချင်ပါ့မလဲ ...”

ကလေးနှစ်ယောက်က သောင်းကျန်းစိန် ပီသစွာ သူ့ခုတင်ပေါ် တက်၍ မွေနှောက် ခုန်ပေါက်ပြီးမှ အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားကြပါသည်။

“ဒေါသန်း ... ဒေါသန်း ရှိလား ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အစ်ကိုလေး ပြောပါ ... အေးယဉ်ပါ။ ဒေါ်သန်းက မီးဖိုချောင်ထဲမှာပါ”

“အေး ... အပေါ်ကို ကော်ဖီပို့ပေး”

“မုန့်ရော အစ်ကိုလေး ...”

“တူနာဆင်းဒဝတ်နဲ့ ရွှေငှက်ပျောသီး တစ်လုံးပဲဆို ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကိုလေး ...”

မနက်ခင်းတွေဆို များသောအားဖြင့် လင်းလွန်းက အောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းကို ဆင်းမစားဖြစ်ပါ။ အိမ်မှာ မိသားစု စုံစုံညီညီ ရှိကြလျှင်သာ အောက်ထပ်ကို ဆင်းဖြစ်တာပင်။ ဒက်ဒီနဲ့ အစ်ကိုကလည်း နေပြည်တော်မှာ အနေများ၊ မမကလျာကလည်း ဟိုက ဟိုတယ်နဲ့ ဒီနဲ့ သွားချည်ပြန်လှည့်မို့ မိသားစု စုံစုံညီညီ တွေ့ခွင့်ရသည့် အချိန်တွေလည်း ရှားပါးလာခဲ့သည်။

ဒက်ဒီက လွတ်တော် အစည်းအဝေး မရှိသည့်အချိန်တွေဆို သူ့မဲ့ဆန္ဒနယ်မြေဘက်ကို မကြာခဏ သွားရတတ်သည်။ ထို နယ်မြေကလည်း နေပြည်တော်နားမှာပဲမို့ ရန်ကုန်ဘက်ကို တော်ရုံနဲ့ ခြေဦးမလှည့်နိုင်။ လာလျှင်လည်း လေယာဉ်နဲ့လာကာ နေ့ချင်းပြန် ပြန်သွားတတ်တာပင်။

ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ မနက်ဆို စောစောနိုးကာ နွားနို့ရယ်ဒီမိတ်ဘူးကိုယ်စီနှင့် မုန့်စားထားနှင့်ကြပြီမို့ သူက ကော်ဖီကို အခန်းထဲမှာပဲ တစ်ကိုယ်တော် သောက်ဖြစ်တော့သည်။

သူက သူ့အိပ်ရာခေါင်းရင်းက လိုက်ကာကြိုးကို တစ်ဆုံးထိ ဆွဲကာဖွင့်လိုက်တော့ သူ့အိပ်ခန်းက နွေဦးရောင်ခြည်ဖြင့် နွေးထွေးသွားသည်။

သူ့အိပ်ခန်းတစ်ခန်းလုံးက အဖြူရောင် ဖွေးလဲ့နေသည်။ သူက အဖြူရောင်ကို နှစ်သက်တာမို့ သူ့အခန်းကို အဖြူ ရောင်များဖြင့်သာ အလှဆင်စေခဲ့သည်။ အိပ်ရာခင်း၊ အိပ်ရာဖုံး၊ ခေါင်းအုံးတွေကိုလည်း အဖြူရောင်ကိုသာ သူ အမြဲသုံးစွဲခဲ့သည်။ ဒီအိမ်ကြီးကို ဆောက်ခဲ့တုန်းက

လည်း သူက အဖြူရောင် ကြိုက်တာမို့ ဒက်ဒီက ဆေးအဖြူသာ သုတ်စေခဲ့သည်။

လင်းလွန်းသည် နေခြည်ဖြာကျနေသည့် ပြတင်းပေါက်ဘေးက ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ဘက် မြက်ခင်းပြင်ဆီ လှည့်ကြည့်နေမိသည်။ မြက်ခင်းကျယ်ရဲ့ အဆုံးရှိ နင်းဆီပန်းခင်းတွေပေါ်ကို နေရောင်ခြည် ဖျော့ဖျော့ ဖြာကျနေသည်။ မြက်ခင်းစိမ်းတွေပေါ်မှာတော့ ရေပန်းကလေးတွေ ဖြာကျနေပါသည်။ မနက်လင်းတိုင်း ဒီနေရာလေးမှာ ထိုင် ပြီး ကော်ဖီသောက်ရတာကို သူ ကြိုက်နှစ်သက်လှပါသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...၊ အစ်ကိုလေး ... မနက်စာ လာပို့ပါတယ်”

“ဝင်ခဲ့ ...”

ကလေးတွေ ထွက်သွားတုန်းက တံခါးလော့ခ် ချမသွားတာမို့ အေးယဉ်က တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာသည်။ အေးယဉ်က သူ့ရှေ့သို့ လျှောက်လာပြီး လင်ဗန်းပေါ်က ကော်ဖီခွက်၊ ဆင်းဒဝတ်နှင့် ရွှေငှက်ပျောသီးကို လင်းလွန်းရှေ့ စားပွဲပေါ်မှာ ချပေးလိုက်ပြီး ...

“ဘာလိုဦးမလဲ ... အစ်ကိုလေး”

“ရပြီ ... မလိုတော့ဘူး၊ ကလေးတွေရော ...”

“သူတို့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားပါတယ် အစ်ကိုလေး ...”

“အေး ... အေး ... သွားတော့ ...”

အေးယဉ် ပြန်ထွက်သွားတော့ သူက နေရောင် အောက်မှာ ထိုင်ရင်း အငွေ့တလူလူထွက်နေသည့် ကော်ဖီခွက်ကို တစ်မိမိမှီ သောက်နေမိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ သူ့ဖုန်းဖုန်းက အသံမြည်လာတာမို့ သူက စားပွဲပေါ် တင်ထားသည့် ဖုန်းကို လှမ်းယူကြည့်လိုက် တော့ မမကလျာရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟဲလို ...”

“ဟဲလို ... မောနင်း ... မောင်လေး ...”

“မောနင်း... အစ်မ၊ စောစောစီးစီးပါလား။”

“စောဆို ဒီနေ့ ရေကူးဆရာမ လာမယ်ဆိုတာ သတိရလို့လေ၊ ဆရာမ ရောက်ပြီလား...”

“မရောက်သေးဘူး အစ်မ၊ ကလေးတွေကတော့ တက်ကြွနေတယ်၊ ဒါနဲ့ ဆရာမက အစ်မ အသိလား...”

“အစ်မအသိတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အစ်မတို့ ဟိုတယ်က ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆွေပါ၊ အစ်မ ဝန်ထမ်းက Gym က အား ကစားနည်းပြလေ...၊ ရေကူးဆရာမက အရင်တုန်းက သူနဲ့အလုပ် တူတူလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့၊ အားကစားနည်းပြရော... ရေကူး သင်တာ ရော အားလုံး ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုလို့ သူ့အဆက်အသွယ်နဲ့ ခေါ်ပေး လိုက်တာ၊ သူ့ကို အစ်မ ခုထိမမြင်ဖူးသေးဘူး၊ ဖုန်းတော့ ပြောဖူး တယ်၊ စကားပြောတာတော့ ရည်ရည်မွန်မွန်ပါ၊ ဆရာမလာရင် မင်းဆင်းတွေ့ပြီး စကားနည်းနည်းပါးပါး ပြောရင်း အကဲခတ်လိုက် ဦးနော်၊ ဒေါသန်းတို့ အန်တီမြင့်တို့က သိပ်အကဲခတ်တတ်လှတာ မဟုတ်ဘူး...”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ... ကျွန်တော် ဆင်းတွေ့လိုက်ပါ့မယ်၊ စိတ်ချ ပါ၊ အစ်မ သမီးတွေကတော့ ဆရာမ လှမလှ ကျွန်တော့်ကို လာ မေးနေတယ်”

“ဟင်း... ဟင်း... အဲ့ဒီကလေးတွေကတော့ ဆရာမဆို လှလှ လေးမှ သဘောကျတတ်တဲ့ ဟာလေးတွေ၊ လှတယ်လို့တော့ ပြောတာပဲလေ၊ ဖြူပြီးလှသလား၊ ကဲ... ဒါဆို ဒါပဲနော် မောင်လေး၊ မင်းတူမတွေ နည်းနည်း ကြည့်ထိန်းလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ...”

မမကလျာ ဖုန်းချသွားတော့မှ လင်းလွန်းက ကော်ဖီခွက်ကို ပြန်ကိုင်သောက်နေလိုက်ရင်း ခြံရှေ့ဘက် မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ဆီ ငေးနေ လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ သူ့မြင်ကွင်းထဲသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

မိန်းကလေးသည် ခြံတံခါး၏ လူဝင်ပေါက်ကလေးမှ ဝင် လာပြီး မြက်ခင်းပြင်ရဲ့အဆုံးမှာ မတ်မတ်လေးရပ်ကာ အိမ်ကြီးဆီ လှမ်း မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

စပို့ရှပ် ကိုယ်ကျယ် လက်ပြတ်လေးနှင့် ကိုယ်ကျပ် ဂျင်း ဘောင်းဘီပြာကို ဝတ်ထားကာ ကျောပိုးအိတ် လွယ်ထားသော သူမ၏ အသွင်သဏ္ဌာန်က အဝေးကမြင်ရတာတောင် အချိုးတကျ လှပနေခဲ့သည်။

ပြတင်းပေါက်နံဘေးမှာ ထိုင်နေသော လင်းလွန်းကိုတော့ သူမက မြင်ပုံမရပါ။ အိမ်ကြီးကို ရပ်တန့်ငေးမော့ကြည့်နေသော သူမ၏ ပုံစံက တစ်မျိုးလေးတော့ ဆန်းကြယ်နေသည်။ တိုက်ပဲကပ် ဆံပင်ပုံစံ လေးနှင့် ယောက်ျားဆန်ဆန် ခပ်မတ်မတ် မော့မော့ ရပ်နေပုံကလေးကို သူက လှမ်းကြည့်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သူမကို သူ သွားတွေ့ရ မည်။

မိန်းကလေးက ခဏငြိမ်သက်မော့ရပ်နေပြီးမှ အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ တစ်ဖက်တစ်ချက် မြက်ခင်းစိမ်းများအလယ်ရှိ လမ်းကလေးအတိုင်း ကုန်းမြင့်ပေါ်က အိမ်ဆီ လှမ်းတက်လာနေသော သူမ၏ ခြေလှမ်းတွေက ခပ်သွက်သွက်။ အိမ်နဲ့နီးလာလေ သူမ၏ အလှက ပို၍ ထင်ရှားလာလေ...။ ဂျင်းပဲနီပြာကို အဖြူရောင် ခါးပတ် ပြားကြီးကြီးပတ်၍ ဝတ်ထားကာ ကိုယ်ကျပ်စပို့ရှပ်က အနီရောင်။ သူမ၏ အသားရောင်က ညိုညိုစိုစို။

လင်းလွန်းက ညအိပ်ဝတ်စုံကို ချွတ်ခွာကာ အိမ်နေရင်း ဝတ်သည့် လီနင် ဘောင်းဘီရှည် ဖြူပွပွနှင့် တီရှပ်တစ်ထည် ဝတ်လိုက်ပြီး အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

သူ လှေကားထိပ်မှာ ရပ်မိစဉ်မှာပဲ ဧည့်ခန်းမှာ အန်တီမြင့် နှင့် အတူထိုင်နေသော မိန်းကလေးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

သူဆင်းလာပြီး လှေကားတစ်ဝက်သို့ ရောက်ချိန်မှာတော့ သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်သော မိန်းကလေးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို မြင်ရလေ သည်။

ဘုရား... ဘုရား...။ လှလှချည်လား...။ မျက်ဝန်းအိမ် ကျယ်ကျယ်ဖြင့် ကြည်လဲ့လှပသော မျက်ဝန်းတွေ ကြောင့် သူ့ရင်ထဲတောင် လုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူမကတော့ ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ပြန်လွှဲသွားကာ အန်တီမြင့်နှင့် စကား ဆက်ပြောနေသည်။

သူ ဧည့်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာတော့ အန်တီမြင့်က သူ့ကိုမြင်သွားကာ...

“မောင်လင်းလွန်းရေ... ဒါ... ရေကူးဆရာမလေ၊ ဆရာမ... သူက ကလေးတွေရဲ့ ဦးလေးပေါ့၊ ဒီအိမ်က သားအငယ်လေ၊ ဆရာမ နာမည်က... နေပါဦး... ခုနပြောထားတာ အန်တီ မေ့သွားတယ်၊ အသက်ကြီးတော့ ဒီဦးနှောက်ကလည်း မေ့တတ်လာတယ် ဆရာမ ရယ်၊ နာမည်က မေတော့ ပါတယ်လေ၊ နည်းနည်း အမှတ်ရခက် ရင် အန်တီက မေ့ရော...”

“ဇာမဏီမေပါ အန်တီ...”

‘ဇာမဏီမေ’ တဲ့။ ဇာမဏီငှက်ကတော့ အင်မတန် သတ္တိရှိ ပြီး ရဲရင့်တဲ့ငှက်၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ငှက်ဆိုတာ သူသိထားပါသည်။ ဒီ အဓိပ္ပာယ်ကိုနှစ်သက်လို့များ ‘ဇာမဏီမေ’ဟု မှည့် ခေါ်လေသလားမသိပါ။

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဇာမဏီမေ...”

သူ... သူမထံ လက်ကမ်းပေးလိုက်တော့ သူမက မတ်တတ် ရပ်ပြီး သူနှင့် လက်ချင်းဆွဲကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ကြားလိုက်ရသော သူမအသံက နွဲ့ပျောင်းမှု မရှိသော်လည်း အနည်းငယ် ဩရှုကာ မာဆတ်ဆတ်ကလေး ဖြစ်လေသည်။ အနီးကပ် အကြည့်ချင်းဆုံးရခိုက်မှာ လှပလွန်းသော သူမ၏ မျက်ဝန်းများထဲက အရိပ်အငွေ့တချို့ကိုလည်း သူ ခံစားမိလိုက်သည်။ မည်းနက်ကော့ရွန်း သော မျက်တောင်မွေး ရှည်ရှည်များ ခြံရံထားသည့် သူမ၏ မျက်ဝန်းတွေ က လှပလွန်းသော်လည်း အနည်းငယ် ဆွေရိပ်သမ်းကာ ရီဝေနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ထိုမျက်ဝန်းတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အတွေးတွေ ရှိနေသလို မျိုး၊ ခံစားချက်တွေ ရှိနေပုံမျိုး...။ ထိုမျက်ဝန်းတွေက သူမဘဝနဲ့ ပတ် သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာသော စကားကို ဆိုလျက်ရှိပါသည်။

လူတွေရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက သူတို့စိတ်၊ သူတို့ အတိတ်၊ သူတို့ဘဝကို အရိပ်အမြွက် ဖော်ပြနိုင်သည့် ပြတင်းတံခါးများ ဖြစ်သည် ဆိုတာကို သူယုံကြည်သည်။ စိတ်ရှင်း၊ ဘဝရှင်း၊ အတွေးမများ၊ သောက မရှိသည့် မျက်ဝန်းတွေက ကြည်လင်ရှင်လင်းနေတတ်ပြီး စိတ်ရဲ့ အနက် ရှိုင်းဆုံး တစ်နေရာမှာ တစ်စုံတစ်ရာသော ခံစားချက်ကို သိုဝှက် နာကျင် နေသူရဲ့ မျက် ဝန်းတွေကတော့ လျှို့ဝှက်ချက်များဖြင့် ဆွေးရီနေတတ် ပါသည်။

သူမက သူနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံသော်လည်း ပြုံးမပြပါ။ နှုတ်ခမ်းအစုံက မသိမသာ လူးလွန်သွားသော်လည်း ဒါဟာ အပြုံးမဟုတ်၊ အသိအမှတ်ပြုဟန် ပြရုံသာပင်...။

သူမ၏ အရပ်က ရှည်မြင့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်က ရေကူး သမား ပီသစွာ ပန်းမတ်မတ် ခါးရိုးရှည်ရှည်ဖြင့် သွယ်လျကျစ်လစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့တစ်သက်မှာ တိုကပ်နေသော ဆံပင်ပုံစံမျိုးနှင့် လိုက်ဖက်လွန်းသော မိန်းကလေးဆိုလို့ ဒီတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ဖူးပါသည်။

ဆံပင်ပုံစံ၏ လှပမှု၊ ဆံပင်သား ဆံပင်ရောင်၏ လှပမှု တွေက မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အလှကို ပံ့ပိုးပေးနိုင်သည်ဟု အများ စုက လက်ခံထားကြသော်လည်း သူမအတွက်တော့ ထိုသို့ဟုတ်ပုံမရပါ။

သူမ၏ ဆံပင်တွေက နောက်ဘက်မှာ ဘိုကောသာသာကို ကပ်နေကာ ရှေ့ဘက်မှာသာ အနည်းငယ်ရှည်ပြီး နဖူးတစ်ဝိုက်မှာ ဝေ့ဝဲ နေပါသည်။ ထိုအနည်းငယ် ရှည်သော ဆံပင်စကတောင် သူမရဲ့ မျက်ဝန်း အလှဘေးမှာ အုပ်ပြီး ရှုပ်သလိုဖြစ် နေပါသေးသည်။ ကတုံးတုံးထားရင် တောင် လှနေဦးမယ့် ရုပ်မျိုးမို့ ဆံပင်၏ လှပမှုကို မှီခိုစရာ မလိုအပ်တာ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ဆံပင်က အဲဒီလောက် တိုနေတော့လို့သာ သူမရဲ့ ရှည်စင်းသော လည်တိုင်ရဲ့ အလှကလေးက ထင်ရှားစွာ ပေါ်နေခဲ့တာပင် ...။ ရှည်ကျောသော လည်တိုင်ကလေးက စင်းနေကာ ဆန်းဆန်း ကျယ်ကျယ် ရှင်းနေအောင် လှပပုံကလေးနှင့် မျက်ဝန်းအကြည့် ခပ်ဆန်း ဆန်းကလေးက သူ့ကို အနည်းငယ် အသက်ရှူမှားစေသည်။

သို့သော် ... သူက ဣန္ဒြေမပျက်စေဘဲ ...

“ဆောရီး ... နာမည်က သဘောကျစရာကောင်းတော့ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် နာမည်ပဲ ခေါ်လိုက်မိတယ် ဆရာမ ...”

“ရပါတယ် ... ကျွန်မကို ဆရာမ ခေါ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မနာမည် အပြည့်အစုံကို အဲဒီလိုခေါ်တာ သဘောကျပါတယ်၊ ကျွန်မ နာမည်က မ ထည့်ခေါ်ရင်လည်း သိပ်အဆင်မပြေဘူးလေ ...”

လင်းလွန်းနှင့် ဇာမဏီမေက မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာတွေမှာ ပြိုင်တူ ထိုင်လိုက်ရင်း စကား စတင်လိုက်ကြသည်။

အန်တီမြင့်က ဧည့်ခန်း နံရံပေါ်က နာရီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“လင်းလွန်း ... ဆရာမနဲ့ စကားပြောနေလိုက်ဦးနော်၊ အန်တီမြင့်ကလေးတွေ သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောကာ ဧည့်ခန်းမှထထွက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သော်လည်း သူမက ဘာကိုမှ ရှိန်ဟန့် နေတာမျိုး မရှိ၊ နေရာစိမ်းမှာ အနေကုပ်ရုံနေတာမျိုးမဖြစ်ဘဲ ဆိုဖာပေါ်မှာ မတ်မတ်လေး ထိုင်ကာ သူ့ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကြည့်နေပါသည်။ သူက စကားဆက်ဖို့ စဉ်းစားကာ ...

“အင်း ... ကျွန်တော့်တူမတွေကတော့ နည်းနည်းဆိုးချင်တယ်ဗျ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဆိုးတယ်ဆိုတာက သူတို့လုပ်ချင် ဖြစ်ချင်တာဆို ဇွတ်လုပ်တတ်တာ၊ ဇွတ်တောင်းဆိုတာကလေးတွေ ဂျာဘာကို ပြောတာပါ၊ သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုင်တွယ်ရခက်တာ အောင်မပြောတာ

တွေရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုဖြစ်ဖြစ် ခုန အန်တီမြင့်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောလို့ရပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အဆင်မပြေတာရှိရင်လည်း ကျွန်မပဲ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းပေးသွားပါ့မယ်၊ ကျွန်မ သင်ပေးနေတဲ့ အချိန် တစ်လျှောက်လုံး သင်ကြားရတာ အဆင်ပြေပြေလေး ဖြစ်သွားအောင် ကျွန်မ ဘာသာပဲ ကြိုးစားမှာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဇာမဏီမေ အဆင်မပြေဖြစ်မှာ စိုးလို့ ကြိုပြောထားတာပါ၊ ဒါနဲ့ ဇာမဏီမေက ရေကူး နည်းပြလုပ်တာ ကြာပြီလား ခင်ဗျ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြာပါပြီ၊ ကျွန်မ အရင်က ရေကူးချန်ပီယံ ဖြစ်ဖူးပါတယ်၊ နောက်မှ ပြိုင်ပွဲဆက်မဝင်တော့ဘဲ ထွက်လိုက်ပြီး နည်းပြပဲ လုပ်နေတာပါ၊ ကျွန်မဘက်က ကျွမ်းကျင်မှုကိုတော့ စိတ်ချပါ”

“ကျွမ်းကျင်မှုကို စိတ်မချလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအလုပ်လုပ်တဲ့သူမျိုးနဲ့ သိပ်မဆုံဘူးလို့ အလုပ်အကြောင်း စိတ်ဝင်စားလို့ မေးတာပါ”

သူတို့ စကားပြောနေဆဲမှာ ကလေးနှစ်ယောက်က ပြေးလွှားခုန်ပေါက်လျက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီမို့ စကားစကို ဖြတ်လျက် လင်းလွန်းက ထိုင်ရာမှထကာ ...

“ကဲ ... လာ ... သမီးတို့၊ ဆရာမပြောတာ နားထောင်ပြီး သေချာ ကြိုးစားသင်နော်၊ ကြားလား ...”

“ဟုတ် ...”

“ဟီး ... ဟီး ... ဆရာမက ချောတယ်နော်”

ကလေးနှစ်ယောက်က ပြုံးစိစိနှင့် ဆရာမနား ကပ်သွားကြပြီမို့ သူက သူမကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့ပါသည်။

ရုံးသွားဖို့ ပြင်ရတော့မှာမို့ သူက ရေမိုးချိုးဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ရေပန်းဖွင့်ချ၍ ရေပန်းအောက်မှာ ဝင်ရပ်နေချိန်မှာ တစ်နေ့တာ လုပ်ရမည့်အလုပ်တွေက ခေါင်းထဲကို ဝင်လာသည်။

ဒီနေ့ သူတို့ရဲ့ လွန်းဖန်မလီ ကုမ္ပဏီက ဆောက်လုပ်မည့် ကွန်ဒိုခန်းတွေ၊ အရောင်းပြပွဲလုပ်မည့် ဟိုတယ်ကို ခဏဝင်ပြီး ရုံးခန်းကို သွားရမည်။ ပြီးတော့ အိမ်ဆောက် အလှဆင်ပစ္စည်း show room ကို ဝင်ကာ အသစ်ရောက်လာသည့် ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ရမည်။ ပြီးလျှင်တော့ ရုံးခန်းကိုသွားကာ ဧည့်သည်များနှင့် တွေ့ဆုံရင်း ရုံးခန်းမှာပဲ တစ်နေ့ကုန် ဖြစ်ဖို့များတာပင်။ bakery ဆိုင်တစ်ခုဖွင့်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသည့် ခြံဘက်ကို တော့ မနက်ဖြန်မှပဲ ရောက်ဖြစ်တော့မည်။

သူ ရေချိုးခန်းက ပြန်ထွက်လာကာ အဝတ်အစား လဲနေချိန်မှာ မမကလျာဆီက ဖုန်းဝင်လာပြန်ပါသည်။

“ဟဲလို ... အစ်မ ... ပြော ...”

“တွေ့ပြီးပြီလား မောင်လေး၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ၊ အဆင်ပြေလား ...”

“မဆိုးဘူး အစ်မ၊ စိတ်ရော လူရော မာမာချာချာနဲ့ သူ့ အလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်မှုလည်း ရှိပုံပါပဲ၊ ပြီးတော့ မင်းသမီး ရုံးအောင်လည်း လှတယ်ဗျ၊ အစ်မ သမီးတွေ အကြိုက်ပဲ”

“အစ်မ သမီးတွေ အကြိုက်ကနေ မင်းအကြိုက်လည်း ဖြစ်သွားဦးမယ်”

“ဟား ... ဟား ... အစ်မကတော့ လုပ်ပြီ၊ ကဲ ... ဒါပဲ ... ကလေးတွေအတွက် စိတ်မပူနဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ရုံးသွားဖို့ ပြင်လိုက်ဦးမယ် ...”

“အိုခေ ... အိုခေ ...”

မမကလျာ ဖုန်းချသွားတော့မှ လင်းလွန်းက အဝတ် အစား လဲခြင်းကို အပြီးသတ်ကာ အင်တာကွန်းခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပြီး ...

“ကား ရောက်ပြီလား”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဆင်သင့်ပါ”

သူ ဖုန်းနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲယူကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒရိုင်ဘာ ဦးသိန်းအေး၏ ကားက အိမ်ရှေ့ ပေါ်တီကို အောက်မှာ အသင့်စောင့်နေသည်။ သူက ရုံးသွားရုံးပြန်တွေမှာ အင်တာနက်ထဲက သတင်းတွေ ဖတ်ရင်း သွားလိုတာမို့ ကား မမောင်းဖြစ်တာတောင် ကြာခဲ့ပြီ ...။

သူစီးလာသော ကား ခြံထဲကထွက်လာတော့ ရေကူးကန်ဘေးက ဖြတ်ရသည်။ သူ ရေကူးကန်ဘက်သို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိတော့ ရေကူးခေါင်းစွပ် အပြာလေးစွပ်ထားသော သူမကို ကျောခိုင်းအနုအထားဖြင့် မြင်ရသည်။ လည်တိုင်မြင့်မြင့် ရှင်းကျောကလေးနှင့် ကျောပြင်လှလှက ငေးချင်စရာကောင်းသော်လည်း သူက ခပ်မြန်မြန်ပင် မျက်နှာလွှဲကာ သူ့ ipad ကလေးကိုသာ ငဲ့ဖတ်နေလိုက်ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ရေကူးသင်တန်း စတင်ပြီးနောက် နှစ်ပတ်မြောက် တနင်္ဂနွေနေ့မှာတော့ ကလေးတွေဆီက ထူးဆန်းသော စကားကို လင်းလွန်းကြားခဲ့ရလေသည်။ ထိုနေ့က လင်းလွန်း ရုံးကပြန်လာတော့ ကလေးတွေက လင်းလွန်းကို ဆီးကြိုကာ...

“ဦးလင်း... ဆရာမခြေထောက်မှာ ကြက်ကြီး သမီး တွေလိုက်တယ်”

“ဘယ်လို...”

“ကြက်ကြီးလေ၊ ခြေထောက်မှာ ကြက်ရုပ်ကြီးထိုးထားတာရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးလင်း၊ မီးလေးလည်း တွေ့တယ်၊ သူ့ကြက်က အမြီးအရှည်ကြီးပဲ၊ အရောင်က အစိမ်းရယ်... အနီရယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးလင်း၊ အဲ့ဒီကြက်က ဆရာမခြေထောက်မှာ ကပ်နေတာ...”

“ခြေသလုံးမှာလေ... ခြေသလုံး ဟော့ဒီနေရာမှာ ကပ်နေတာ”

အငယ်မလေးက သူ့ခြေသလုံး အပြင်ဘက်အောက်ပိုင်းနေရာလေးကို တဖတ်ဖတ် ရိုက်ပြလိုက်သေးသည်။

ရုတ်တရက်မို့ လင်းလွန်းက သိပ်နားမလည်တာဘဲ...

“ကြက်... ဟုတ်လား သမီး”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်တယ်လေ... မင်းသား မင်းသမီးတွေ သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှာ အရုပ်ရေးသလို ရေးထားတာလေ...”

“ဪ... သိပြီ၊ တက်တူးကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ် ဦးလင်း၊ ဘောလုံးသမား ဦးဦး ချောချောကြီး ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းကိုယ်ပေါ်မှာလည်း အဲ့ဒါ မျိုးတွေ အများကြီးပဲလေ...”

“အေး... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် သမီးတို့များ အကြည့် မှားသလား၊ ကြက်ရုပ် တက်တူးတော့ ဘယ်သူမှ မထိုးကြပါဘူးကွာ...”

“ကြက်တော့ ကြက်ပဲ ဦးလင်းရဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကြက်က အမြီးအရှည်ကြီးနဲ့ အရမ်းလှတာပဲ၊ အမြီးက ဆရာမရဲ့ ခြေမျက်စိနားထိ ရှည်ကျနေတာ...”

ကလေးနှစ်ယောက်က သူတို့ထင်တာကိုပဲ အလှ အယက် ပြောနေကြသည်။ သူက ကလေးတွေပြောတာကို နားထောင်ရင်း ဧကန္တဇာမဏီငှက်ရုပ် ထိုးထားတာများလားဟု တွေးမိသွားသည်။ နာမည်ကလည်း ဇာမဏီမေ ဆိုတော့ ဇာမဏီငှက်ရုပ် ဖြစ်ဖို့များသည်။ ဇာမဏီငှက်ကလည်း အမြီးရှည်ဖြာလှပေမယ့် အပေါ်ပိုင်းကတော့ ကြက်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ မဟုတ်လား။

ဒီနေ့ဟာ ရေကူး စသင်တာ လေးရက်မြောက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မို့ တစ်ပတ် နှစ်ရက် ရွေးချယ်သည့်အခါ ကြားရက်ဖြစ်တဲ့ ကြာသပတေး၊ သောကြာ နှစ်ရက်ကိုသာ ရွေးချယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေတွေမှာ ကလေးနှစ်ယောက်က နေပြည်တော်လိုက်သွားတာမျိုး ရှိတတ်သလို မမကလျာလည်း ပြန်လာခေါ်တတ်တာကြောင့်ပင်...။

လင်းလွန်းကတော့ သူမ စရောက်လာသည့် နေ့တုန်းကသာ စကားပြောဆိုဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ရက်တွေများတော့ ခပ်ကင်းကင်းပဲ နေဖြစ်ခဲ့သည်။ ကလေးတွေ ရေကူးသင်နေတုန်းမှာ ရေကူးကန်နားကိုလည်း မသွားခဲ့ပါ။ စသင်သည့် ပထမရက်တုန်းက သူ ရုံးသွားရင်း

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ရေကူးကန်ဘက်ကို တစ်ချက် ကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အဲဒီတုန်းကတော့ လက်ဖျား ခြေဖျားထိ လုံခြုံသော အနက်ရောင် အသားကပ် ရေကူးဝတ်စုံမျိုးကို လုံခြုံစွာ ဝတ်ထားတာ တွေ့ရသည်။

ဇာမဏီမေက သူ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားစေခဲ့သော်လည်း သူ့ဘက်က အပေါ်စားဆန်ဆန် အကြောင်းရှာ အရောဝင်ဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိပါ။ သူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလှကို နှစ်သက်ရုံ သက်သက်ဖြင့် ချည်းကပ်တတ်သော ယောက်ျားမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။

“သမီးတို့ရေ... မာမိုဆီက ဖုန်းဟေ့...”

“ဟေး...”

တယ်လီဖုန်းရှိရာ အခန်းဘက်မှ အန်တီမြင့်၏ အော်ခေါ်သံကြောင့် ကလေးနှစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ် ခုန်ပေါက်ပြေးသွားလိုက်ကြသည်။

လင်းလွန်းက ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်နေတာမို့ ကလေးတွေ အလှအယက် ဖုန်းပြောနေသံတွေကို ကြားနေရသည်။

“သိလား... မာမို... ဆရာမက ဒီနေ့မှ သမီးတို့လိုမျိုး ရေကူးဝတ်စုံမျိုး ဝတ်တာ၊ ဆရာမလက်လေးတွေ ခြေထောက်လေးတွေဆို မွတ်ပြီးချောနေတာပဲ မာမိုရဲ့၊ ဆရာမက အရမ်းလှတာပဲ...”

“မာမို... မာမို... ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ”

“ဟုတ်... ဟုတ်၊ သမီးတို့ ရေကူးသင်တာ တတ်ခါနီးပါပြီ မာမိုရဲ့၊ ဖားကူး ကူးတတ်နေပြီ”

“ခိခိ... မမက ခွေးကူးပဲ ကူးတတ်သေးတာ”

“ကြယ်စင်နော်... မဟုတ်တာ မပြောနဲ့၊ နင်ပဲ ခွေးကူး ကူးပါလား...”

ကလေးတွေ ပြောပုံက ချစ်စရာကလေးတွေမို့ သူက ပြုံးမိနေဆဲမှာ အန်တီမြင့်က သူ့ဆီ လျှောက်လာကာ...

“လင်းလွန်းရေ... ခုပဲ သမီးကလျာက ပြောတယ်၊ မင်း ဒက်ဒီအခမ်းအနားတစ်ခု တက်စရာရှိလို့ ဒီည ရန်ကုန် ပြန်လာမယ်တဲ့၊

မနက်ဖြန်မနက် အစည်းအဝေးတက်ပြီးရင် ချက်ချင်းပဲ နေပြည်တော် ပြန်မှာတဲ့၊ မင်း ဖုန်းကိုဆက်တာ ပိတ်ထားလို့ အိမ်ဖုန်းကို ဆက်တာ...”

“ဪ... ဟုတ်တယ် အန်တီမြင့်၊ ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောနေတုန်းက silent လုပ်ထားတာ ပြန်ဖွင့်ဖို့ မေ့နေတာ...”

“မင်းဒက်ဒီက အိမ်ပြန်ရောက်ရင် စာကြည့်ခန်းထဲ အမြဲဝင်နေကျ မဟုတ်လား၊ စာကြည့်ခန်းကို အန်တီ ရှင်းပေး ခိုင်းလိုက်ရမလား”

“ရတယ်... အန်တီ၊ အထွေအထူး ရှင်းစရာမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်ပဲ ကြည့်ရှင်းထားလိုက်ပါမယ်...”

လင်းလွန်းက အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကာ ရေမိုး ချိုးပြီးမှ ဒက်ဒီစာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ဒက်ဒီစာကြည့်ခန်းက အတော်ပင် ကျယ်ဝန်းသည်။ ဒက်ဒီက အိမ်မှာနေတဲ့အခါ သူ့စာကြည့်ခန်းကို ရုံးခန်းသဖွယ် အသုံးပြုလေ့ရှိသည်။ အခန်းရဲ့ နံရံသုံးဘက်မှာ စာအုပ်စင်များရှိ ပြီး စာကြည့်ခန်း နံရံတစ်ဖက်နားမှာ ဒက်ဒီစားပွဲရှိသည်။ မဟော်ဂနီရောင် စားပွဲကြီးကြီးပေါ်မှာ စာအုပ်တချို့၊ ဖိုင်တချို့နှင့် တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးရှိသည်။ စားပွဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံပေါ်မှာတော့ ၄၂ လက်မ LED တီဗီတစ်လုံးရှိနေပါသည်။

လင်းလွန်းက မဖွင့်တာကြာပြီဖြစ်သော အဲကွန်းကို အရင် ဖွင့်ထားလိုက်ပြီး အခန်းထောင့် ဗီရိုပုလေးထဲက Air freshener ဘူးကို ထုတ်ယူကာ အခန်းအနံ့ဖြန့်ထားလိုက်သည်။ မဖွင့်တာကြာသော အခန်းက လေဝင်လေထွက်မရှိတာမို့ အနည်းငယ်အသက်ရှူကြပ်ဖွယ်ဖြစ်နေသည်။

ဒက်ဒီက စိတ်ရှုပ်စရာကိစ္စတစ်ခုခု ကြုံရတိုင်း ဒီအခန်းထဲမှာ အကြာကြီး လာထိုင်နေတတ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စ ဖုန်းပြောစရာ၊ personal ဖုန်း ပြောစရာရှိလျှင်လည်း ဒီအခန်းကိုပဲ သုံးသည်။ ဒီအခန်းက ဒက်ဒီရဲ့ private အခန်းတစ်ခုဟုလည်း ဆိုနိုင်မည်ထင်သည်။

သားအဖချင်း ဆိုပေမယ့် စည်းကမ်းကလေးထားကာ ဆက်

ဆံမြို့ လင်းလွန်းကလည်း ဒက်ဒီ အခန်းထဲက စာရွက်စာတမ်းတွေကို ယောင်လို့တောင် လှန်လျှောစပ်စုခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

လင်းလွန်းက ဒက်ဒီစားပွဲကို ဖုန်သုတ် သန့်စင်ပေးလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်က စာအုပ်တွေကို စီစီရီရီ ပြန်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ တီဗီဘေးက မီးခလုတ်ကို သွားဖွင့်ပြီး စားပွဲရှေ့က ဆိုဖာပေါ်မှာ ပြန်လာ ထိုင်ကာ ရီမုဖြင့် တီဗီကို လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။

လင်းလွန်းက Sky Net လိုင်းကို ဖွင့်ကာ ချယ်နယ်တွေ လျှောက်ရှာရင်း လွတ်တော်ချယ်နယ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြည်သူ့လွတ် တော် ခန်းမထဲမှာ အမတ်တစ်ဦး အဆိုတင်သွင်းနေတာ တွေ့ရသည်။ live လွှင့်တာမဟုတ်ဘဲ ပြီးခဲ့သည့် အစည်း အဝေးတွေကို ပြန်ပြနေခဲ့တာ ပင် ...။ ဒီနှစ်တွေအတွင်းမှာ ဒက်ဒီရော အဆိုဘယ်နှခု တင်သွင်းခွင့် ရပြီး ဘယ်နှခုကို ဆွေးနွေးခွင့် ပြုခဲ့ပါလိမ့်၊ ဘယ်နှခုကို အတည်ပြု ခံခဲ့ရပါလိမ့်။

လင်းလွန်းက တီဗီကြည့်နေရင်း အဆိုတင်သွင်းသူရဲ့ ရှည် လျားထွေပြားသော အဆိုကို အဆုံးထိ နားမထောင်ဖြစ်တော့ဘဲ တီဗီကို အသံတိုးတိုး ဖွင့်ထားပြီး ထိုင်ရာမှထကာ စာကြည့် ဗီရိုတွေဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒက်ဒီက ဒီအခန်းထဲမှာ နေချိန်ဆို တီဗီကိုလည်း အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ဖွင့်ထားတတ်သည်။ စာဖတ်နေရင်းက သူစိတ်ဝင်စား သည့် သတင်းဆို လှမ်းလှမ်းကြည့်တတ်သည့် အကျင့်ရှိသူပင် ...။

လင်းလွန်းက ဒက်ဒီစားပွဲနောက်ရှိ စာအုပ်စင်ထဲက စာ အုပ်တချို့ မသပ်မရပ် ဖြစ်နေတာကို ပြန်စီထပ်နေဆဲမှာ ...

“ဟဲလို ... မင်္ဂလာပါ မိုင်ဆန်း ...”

ဟူသော နှုတ်ဆက်နေကျ အသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ မတွေ့တာကြာပြီး ပြန်တွေ့တိုင်း ဒက်ဒီက သူ့ကို ဒီလို နှုတ်ဆက်လေ့ ရှိသည်။

သူ ဒက်ဒီကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒက်ဒီက သူ့ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဒက်ဒီအခန်း လာရှင်းပေးနေတာလား သား၊ သင့်ခယူ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဒက်ဒီက ပုဆိုးကွက်စပ်နှင့် တိုက်ပုံ ဖြူကို ဝတ်ထားတာမို့ လင်းလွန်းက ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဝတ်စုံပြည့်နဲ့ပါလား ဒက်ဒီအမတ်မင်း ...”

“ဟား ... ဟား ... မင်းက တွေ့တာနဲ့ နှိပ်ကွပ်ချင်ပြီ၊ ဘယ်မှာ ဝတ်စုံပြည့်လို့လဲကွ၊ ခေါင်းပေါင်းမှာ မပါတာ၊ ခေါင်းပေါင်းဘူးက ကားထဲမှာ၊ ဟိုမှာ အစည်းအဝေးပြီးပြီးချင်း အဝတ်အစားမလဲတော့ ဘဲ တန်းလာလိုက်တာ ...”

“ဒက်ဒီကား ဝင်လာတာ အသံတောင် မကြားလိုက်ဘူး”

“ဘယ်ကြားမလဲ၊ မင်းက ဒီအခန်းထဲ ရောက်နေတာကိုးကွ”

ဒက်ဒီက သူ့ပခုံးကို တစ်ချက်ဆုပ်ညှစ်ရင်း ပြောသည်။ ဒီအိမ်မှာ စာကြည့်ခန်းတစ်ခန်းက ပုံမှန်ထက်ပိုပြီး အသံလုံတာမို့ ဒီအခန်း ထဲရောက်လျှင် ဆိတ်ငြိမ်ကာ သီးသန့်ဖြစ်သွားတတ်သည်။

ဒက်ဒီက ဖွင့်ထားသည့် တီဗီဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က အစည်းအဝေးတွေ ပြန်လာနေတာပဲ၊ မင်းက ဒီချယ်နယ် အမြဲကြည့်တာလား ...”

“အမြဲတော့ မကြည့်ဖြစ်ပါဘူး ဒက်ဒီ ...။ ဒက်ဒီ အဆိုတင်သွင်း တာနဲ့များ ကြုံမလားလို့ တစ်ခါတလေ ဖွင့်ကြည့်ဖြစ်တာပါ။ အိပ်ငိုက်တာနဲ့ မကြိုလို့ တော်ပါသေးရဲ့...”

“မင်း ... ကြည့်စမ်း၊ လူကြီးကို နှိပ်ကွပ်ပြီ၊ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ထဲမှာ တင်ထားတာတွေပြီး ရမ်းပြောမနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ အေး ... မင်း မှတ်ထား၊ အဲဒီကိစ္စ ပြီးမှရှင်းမယ်၊ ခုတော့ ငါ ရေသွားချိုးလိုက် ဦးမယ်၊ ညကျမှ မင်းနဲ့ငါ သောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့၊ မင်း နည်းနည်းပါးပါး ပြင်ဆင်ထားလိုက်ကွာ၊ ဝိုင်လောက်ပဲ လုပ် ...”

ဒက်ဒီက လင်းလွန်းပခုံးကို လက်သီးဖြင့် ဖွဖလှမ်း ထိုးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတာမို့ လင်းလွန်းက ရယ်မောကျန်ရစ်ပါသည်။

အဲ့ဒီညက ခေါင်မိုးထပ် roof garden ထဲမှာပဲ ဒက်ဒီနှင့် အတူ သောက်ဖို့ သူကိုယ်တိုင်ပြင်ဆင်ပြီး ဒက်ဒီ တက်အလာကို စောင့်နေခဲ့သည်။

သူတို့ အိမ်ခေါင်မိုးထပ်မှာလို ဖန်လုံအိမ် သေးသေးလေး ရှိသည်။ ထိုဖန်လုံအိမ်လေးထဲမှာ သစ်ခွမျိုးစုံ၊ ပန်းမျိုးစုံ နှင့် စိမ်းမြလှပသော အပင်များကို ပန်းအိုးများဖြင့် စိုက်ပျိုးထားသည်။ ဖန်လုံအိမ်အပြင်ဘက် ခေါင်မိုးအစွန်းတစ်လျှောက်မှာလည်း စနစ်တကျ နေရာချထားသော လှပသည့် ပန်းဥယျာဉ်ကလေး ရှိသည်။

ပန်းဥယျာဉ်ကလေးရဲ့ အလယ်က စားပွဲပေါ်မှာတော့ ဒက်ဒီ နှင့်အတူသောက်ဖို့ ဝိုင်ပုလင်းနှင့် စားစရာတချို့ကို ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။

လင်းလွန်းက ဒက်ဒီကိုစောင့်ရင်း အိမ်ရှေ့ခြံဝန်းထဲသို့ လှမ်းမျှော်ငုံကြည့်နေခိုက်မှာ ဇာမဏီမေကို သတိရလာမိသည်။

တစ်ပတ်တစ်ခါ ကြာသပတေး၊ သောကြာနေ့သို့ ရောက်တိုင်း မနက် ၈ နာရီထိုးခါနီးတိုင်း ခုမြင်နေရတဲ့ လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်ဝင်လာတဲ့ ဇာမဏီမေကို နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်နှင့်အတူ မြင်တွေ့ရလေ့ ရှိပါသည်။

သူမ ရောက်လာချိန်မှာ သူ အောက်ထပ်ကို ဆင်းမသွား

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သော်လည်း ရေကူးကန်နားက ဖြတ်မလျှောက်သော်လည်း သူမရှိနေသော ၂ နာရီစာကိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်နေရပြန်ပင်။

“ရယ်ဒီပဲလား ... သား”

ဒက်ဒီအသံကြောင့် သူ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ‘ရယ်ဒီပါပဲ ဒက်ဒီ’ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ဒက်ဒီက အိမ်နေရင်းဝတ် ဘောင်းဘီရှည်ပွပွနှင့် ဆွယ်တာ ခပ်ပါးပါး လက်ရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ခုလိုကျတော့မှပဲ ဒက်ဒီက သက်သောင့်သက်သာရှိသော လုပ်ငန်းရှင် သူဌေး တစ်ယောက် ပုံစံမျိုး ပြန်ပေါ်လာသည်။

ဒက်ဒီနှင့် သူ အတူထိုင်ကာ ဝိုင်သောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြသည်။ ဒက်ဒီက ညနေက ကိစ္စကို အစာမကြေပုံဖြင့် ...

“မင်းတို့လို လူတွေဟာလေ အမတ်ဆိုတာနဲ့ လွှတ်တော်ထဲမှာ ငိုက်နေတဲ့ပုံပဲ ပြေးမြင်ပြီး ဟားချင်နေကြတော့တာပဲ၊ အမတ်လည်း လူပဲလေကွာ၊ တခြားလူတွေလိုပဲ ဘဝမှာ မှားယွင်းခဲ့ဖူးတာတွေလည်း ရှိနိုင်တာပဲ၊ ပြီးတော့ တစ်ခါတလေ ကိုယ် စိတ်မဝင်စားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ပေရှည်နေရင် ငိုက်မိတာမျိုးလည်း ရှိတာပေါ့၊ တစ်ခါလေး တွေ့လိုက်ရင်ပဲ ဖွမဆုံး ပြောမဆုံးတော့ဘူး၊ မင်းတို့ဟာက ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ကွင်းထဲမှာ ဘောလုံးထွက်ကန်နေတဲ့သူကို ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ ပရိသတ်က ဟိုလိုကန်ပါလား၊ ဒီလို ကန်ပါလား ဆိုတာမျိုး ဝိုင်းပြောနေကြသလို ဖြစ်နေပြီ၊ အဲ့ဒီလူတွေကို ဝင်ကန်ခိုင်းကြည့် ... တစ်ယောက်မှ ကန်တတ်မှာကိုမဟုတ်ဘူး၊ ကွင်းထဲက လူမှာက လက်တွေ့ ရင်ဆိုင်နေတဲ့ အခက်အခဲတွေ၊ ဖိအားတွေ အများကြီး ရှိတယ်ကွ၊ ဘေးကလူတွေ ဝိုင်းပြောသလို လိုက်လုပ်ဖို့ လွယ်တာမှမဟုတ်တာ ...”

“ဒက်ဒီလည်း တော်တော် ခေါင်းပူမှာပဲနော်”

“ဒါပေါ့ကွ ...”

“ခေါင်းပူပေမယ့်လည်း ခေါင်းပေါင်း ချွတ်ထားလို့တော့ မရဘူး

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မဟုတ်လား၊ ခေါင်းပေါင်း ချွတ်ထားခွင့်ပြုဖို့ အစီအစဉ် ရှိမရှိ အမတ်တစ်ယောက်က တင်သွင်းတာ အောင်မှ မအောင်မြင်တာ”
“ဒီကောင် လင်းလွန်း မင်း ငါ့အလုပ်ကို လှောင်ပြောင်ချင်နေတာ လား ဟေ့ကောင်...”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီရာ၊ ဟဲ ဟဲ ... ဒက်ဒီ ပင်ပန်းနေရင် စိတ် လက်ပေါ့ပါးသွားအောင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စကားပြောပေးနေတာပါ”

“ပင်ပန်းတာတော့ အမှန်ပဲကွ၊ တခြား ကြီးကျယ်တဲ့ကိစ္စတွေ အသာထားလိုက်ဦး၊ အစည်းအဝေးရှိတဲ့ ရက်ဆို အထိုင်များတော့ အညောင်းမိပြီး လူက ညောင်းချိထုံထိုင်းနေတာပဲ”

“အင်း ... အဲဒါကြောင့် မာဆတ်ဌာနီ လမ်းမကြီးပေါ်က အနိပ်ခန်း တွေမှာ လူစည်တာဖြစ်မယ်...”

“လင်းလွန်း ... မင်းနဲ့ငါ ဒီည စကားဆက်မပြောရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်...”

ဒက်ဒီက လက်သီးထောင်ပြုရင်းပြောတာမို့ လင်းလွန်းက ပန်းတွန့်ရင်း ရယ်မောမိသည်။ နေပြည်တော်က ရာဇဌာနီ လမ်းမကြီးကို မာဆတ်ဌာနီဟု နာမည်ပြောင်ပေးထားကြကြောင်း ဂျာနယ်တွေထဲမှာလည်း သူ မကြာခဏ ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

သူက နိုင်ငံရေးကို သိထားရမည့်၊ သတိထားရမည့် ကိစ္စ တစ်ခုဆိုတာ သဘောပေါက်ပေမယ့် နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်ထဲ ဝင်ရောက် ပတ်သက်ဖို့တော့ ဝါသနာမပါလှပါ။ သူက ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပဲ လုပ်ချင် ပါသည်။ ဒက်ဒီအပေါ် ကိုယ့်ဩဇာ မသက်ရောက်လိုသာ ဒက်ဒီ ဒီနယ် ပယ်ထဲဝင်တာကို မတားမြစ်ပေမယ့် သူ့တစ်ယောက်တည်း သဘောဆိုရင် တော့ ဒက်ဒီကို စီးပွားရေးနယ်ပယ်ထဲမှာပဲ ရှိနေစေချင်သည်။ သို့သော် ဒက်ဒီမှာကလည်း ဂုဏ်ဖဲကလေးတွေတော့ ရှိမှာပင် ...။

သူငယ်ငယ်ကတော့ တချို့ စီးပွားဥစ္စာ ပြည့်စုံသည့် လူကြီး တွေ အဖွဲ့အစည်း အသင်းအပင်းတွေထဲဝင်ပြီး အခမဲ့ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေး နေတာကို အရမ်းပဲ ကြည်ညိုလေးစားခဲ့ဖူးသည်။ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး

အများအကျိုးဆောင်လေခြင်းဟု အံ့ဩ လေးစားလို့မဆုံး။ သို့သော် သူ ကြီးပြင်း လာတော့မှ အဲဒီလိုအကျိုးဆောင်ခြင်းတွေနဲ့အတူ ရရှိလာတတ် သည့် အခွင့်အရေးတွေ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေကို သိမြင်လာပြီး ဒါဟာ အများ အကျိုးအတွက် သက်သက် မဟုတ်ပါလားဟု သဘောပေါက်လာသည်။ ပရဟိတအမည်ခံ တချို့သော လုပ်ငန်းတွေရဲ့ နောက်မှာလည်း ဂုဏ်ဖဲ ကလေးတွေ ရှိတတ်တာကို သူသိလာရလေ သူ တရားကျစွာ ပြုံးမိလေ ပင်။ အားလုံးကိုတော့ မဆိုလိုပါ။ တကယ့် စိတ်ရင်းစေတနာနှင့် လုပ် ကိုင်သူတွေလည်း ရှိကြတာပင်။

ဒက်ဒီက ဝိုင်ခွက်ကို အသာအယာ လှုပ်ယမ်းပြီးမှ အနည်း ငယ် မော့သောက်လိုက်ပြီး စကားဆက်သည်။

“အမတ်တွေထဲမှာလည်း အမျိုးမျိုးတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ သာမန် ရပ်မိရပ်ဖ ဘဝကနေ ရပ်ရွာက တင်မြှောက်လိုက်လို့ အမတ်ဖြစ် လာသူလည်း ရှိသလို တကယ် နိုင်ငံရေး ဝါသနာပါတဲ့ တတ်သိ နားလည် တွေးခေါ်မြော်မြင်တတ်တဲ့ သူတွေလည်း ရှိတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် တချို့ဂျာနယ်တွေနဲ့ ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ ရေးလိုက်ရင် ငါတို့ အမတ်တွေမှာ နှစ်ပြားမတန်တော့သလိုပဲ၊ အမေရိကန် လွှတ်တော် မှာလို မျိုးရိုးနဲ့ချီပြီး နိုင်ငံရေးလုပ်လာတဲ့ အမတ်မျိုးတွေကိုတော့ မျှော်လင့်မစောကြနဲ့ဦးပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ဆီမှာက နိုင်ငံရေးသမားရယ် လို့ ပေါ်ပေါ်တင်တင်နေရဲကြတာ ပေါ်ပြုလာဖြစ်လာတာ ဘာကြာ သေးလို့တုန်း...”

“ခုန ဒက်ဒီပြောတဲ့အထဲမှာ တချို့အမတ်တွေကတော့ ငွေကြေး တတ်နိုင်တော့ အိတ်စိုက်မဲဆွယ်ပြီး အမတ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ခု တော့ မပါဘူးနော် ... ဒက်ဒီ”

“ခွေးကောင် မင်းက ငါ့ကို အိတ်စိုက်မဲဆွယ်နိုင်လို့ ဖြစ်လာတဲ့ အမတ်လို့ စွပ်စွဲချင်တာလား...”

“မစွပ်စွဲရဲပါဘူး ဒက်ဒီ”

“အေး ... စွပ်စွဲလို့လည်း မရဘူး၊ ငါက ငါ့ဘဝအရှေ့ပိုင်းမှာ

စီးပွားရေး အင်ပါယာတစ်ခုကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ကိုင်ပြီးပြီ၊
နောက်ကြောင်းအေးပြီ၊ ငါလုပ်ချင်တာကို ဖြောင့်ဖြောင့်လုပ်နိုင်ပြီ”

“ဒါတင်ပဲလား ဒက်ဒီ”

“ဒီကောင်...”

ဒက်ဒီသား နှစ်ယောက်ထဲမှာ ကောင်းမြတ်လွန်းနှင့် လင်း
လွန်းက မတူပါ။ လင်းလွန်းက ဒက်ဒီကို ဝေဖန်ရဲသူဖြစ်ပြီး ကောင်းမြတ်
လွန်းကတော့ ဒက်ဒီလုပ်သမျှ အမှန်ဟုထင်ကာ အမြဲ ယုံကြည်အထင်ကြီး
နိုင်သူပင်...။

“ဒါနဲ့ ကလေးတွေရော အိပ်ကုန်ကြပြီလား...”

“ခုနဲ့ ကျွန်တော်သွားကြည့်လာခဲ့တာ ဒက်ဒီ၊ နှစ်ယောက်စလုံး
အိပ်ကုန်ပြီ၊ မနက်က ရေကူးသင်ထားကြသေးတာဆိုတော့ ပင်ပန်း
ပြီး အိပ်ကောင်းပြီပေါ့...”

“ရေကူးသင်နေတာလား...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒက်ဒီ၊ တစ်ပတ် ၂ ရက် သင်တာပါ၊ အိမ်မှာပဲ ခေါ်
သင်လိုက်တယ်”

“ဆရာလား... ဆရာမလား”

“ဆရာမပဲ ခေါ်သင်တာပါ ဒက်ဒီ၊ မမကလျာပဲ ခေါ်ပေးတာပါ”

“အေး... မိန်းကလေးဆရာမဆို ပိုကောင်းတာပေါ့၊ သမီး မိန်း
ကလေးတွေ မွေးထားရင် ငယ်ငယ်ကြီးကြီး အစစအရာရာ သတိ
ထား ဂရုစိုက်ရတယ်၊ ကျောင်းအားရက်မှာ အားကစား တစ်ခုခု
လုပ်တာ ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း ကောင်းတယ်၊ ကလေးတွေက
စာရော လိုက်နိုင်ရဲ့လား”

“အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထားတာဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း မြန်မာစာတော့
ညံ့တယ် ဒက်ဒီ၊ ခုတော့ သားလည်း အားရင်အားသလို သင်ပေး
နေပါတယ်၊ အပြင်စာအုပ်တွေလည်း ပေးပေးဖတ်နေပါတယ်၊
သိပ်အခြေအနေဆိုးရင်တော့ မြန်မာစာ ဆရာမ အိမ်ခေါ်သင်ပေး
မယ် စဉ်းစားထားတယ်”

“အေး... မင်းပဲ ကောင်းသလို ကြည်စိမ့်ပါကွာ၊ မင်းလည်း လူပျို
လေးတန်မဲ့ ကလေးအဖေတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေပြီ၊ သူတို့အမေ မနက်
ဖြန် လာခေါ်ရင်တော့ မင်း သက်သာတာပေါ့”

“သက်သာလည်း တစ်ပတ်ပေါ့ ဒက်ဒီ၊ ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ရေကူး
သင်တန်းရှိတော့ သူတို့ ပြန်လာမှာပါ၊ ကလေးတွေက နေပြည်
တော်မှာလည်း သိပ်မပျော်ကြပါဘူး”

“မပျော်ဆို သူတို့အဖေနဲ့ အမေက မင်းလောက်မှ သူတို့ သည်း
ညည်း မခံတာကိုးကွ၊ အင်း... ငါ့သား မင်းလည်း မငယ်တော့ဘူး၊
တူမတွေ ထိန်းရင်း အချိန်ကုန် မနေနဲ့တော့၊ အိမ်ထောင်လေး
ဘာလေး ပြုဖို့ စဉ်းစား၊ ရည်းစား ရရင် ဒက်ဒီဆီ ခေါ်လာပြ၊
သမီးအိမ်ကလျာလို မိန်းကလေးမျိုးဆို ဒက်ဒီ ချက်ချင်းပေးစားမယ်”

လင်းလွန်းက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ပခုံးတွန့်ရင်း အာလူးကြော်
ချောင်းကလေးကို ခက်ရင်းနှင့် ထိုး၍ စားလိုက်သည်။ ဒက်ဒီက သူ့ပခုံး
ကို ပုတ်လိုက်ရင်း...

“တကယ် ပြောတာကွ၊ ကောင်းမြတ်အတွက်တော့ ဒက်ဒီ တကယ်
စိတ်အေးသွားရတယ်၊ ကလျာတို့က အသိုင်းအဝိုင်းလည်း ကောင်း
တယ်၊ လူမှာ မျိုးရိုးကလည်း အရေးကြီးသေးတယ်လေ၊ ကလျာ
ဆိုလည်း ထက်ထက်မြက်မြက် ရိုးရိုးသားသားလေး...”

ဒက်ဒီကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ချွေးမကြီးကို အမွန်းတင်
နေသည်။ ဒက်ဒီ ဒီလိုစကားတွေ ပြောနေချိန်မှာ သူ့အာရုံထဲမှာ ဇာမဏီ
မေရဲ့ မျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲပေါ်လာတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ ထူး
ဆန်းသည်။ သူ့အာရုံထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားသည့် မျက်တောင်ကော့ကြီး
တွေနှင့် လှပလွန်းသော်လည်း အနည်းငယ် ရီဝေကာ နက်ရှိုင်းသော
မျက်ဝန်းတွေကို မြင်ယောင်သည်။

“ချမ်းသာတာ မချမ်းသာတာတော့ ဒက်ဒီ သိပ်ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊
ဒါပေမယ့် ကိုယ်ယူမယ့် မိန်းကလေးဟာ ကိုယ့်ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ မအပ်
စပ်အောင် စုတ်ပြတ်နိမ့်ကျနေတာမျိုးတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးပေါ့၊

အေးလေ ... ဒါကတော့ မင်းကို အထူး ပြောစရာ လိုမယ်မထင်ပါဘူး။ တော်ရုံ မိန်းမလောက်ကို မင်း စိတ်မကူးလို့ ကောင်းမြတ်ကဆို မင်းကို ဘဝင်မြင့် အဆင့်အတန်းခွဲတဲ့ ကောင်လို့တောင် ပြောနေသေးတာ။ တစ်ခုတော့ သတိထား သား၊ မင်း အချဉ်ဖမ်းတော့ မခံရစေနဲ့။ ခုခေတ်ကြီးမှာက ကြည့်လိုက်ရင် အထက်တန်းစား မိန်းမလို့ ထင်ရပေမယ့် ယောက်ျားတကာနဲ့ အိပ်ဖူးပြီးသား မိန်းမမျိုးတွေ အများသားပဲ။ ဒက်ဒီကို ရှေးရိုးစွဲတယ်ပဲ ပြောပြော ဒက်ဒီကတော့ ကိုယ့်သားတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်ကို ယင်ဖို့တောင် မသမီးဖူးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်”

ပြောရင်း ဒက်ဒီအသံက လေးလာသည်။ ဒက်ဒီ ရီဝေလာပြီ ထင်ရသည်။

သူကတော့ ဒက်ဒီ စိတ်ပူစကားတွေကို နားထောင်ရင်း ပြုံးမိနေသည်။ တကယ်တော့ ဒက်ဒီ စိတ်ပူစရာ မလိုလောက်အောင် လင်းလွန်းက သတိရှိသူဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ လူကဲ့သို့ တက်သည့် နိုက်ကလပ်မျိုးမှာ တွေ့နေကျ မိန်းကလေးတွေနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရှိသော်လည်း သူတို့ခြေလှမ်းတွေကို သိပြီးသားမို့ ရှေ့ဆက်တက်ဖို့ မစဉ်းစားပါ။ ပြီးတော့ လင်းလွန်းဆိုတာ မိန်းကလေးတွေ အချဉ်ဖမ်းချင်စရာ သူဌေးသား ငတုံးလည်း မဟုတ်ပါ။

သူတို့ သားအဖ စကားပြောရင်း တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ဂျာနယ်တစ်စောင်က လေအဝှေ့မှာ မျက်နှာဖုံးကွာပြီး စာရွက်တွေ တဖျပ်ဖျပ် ပြန့်ကျဲ လွင့်ကုန်တာမို့ သူက ဂျာနယ် စာရွက်တွေကို လိုက်ကောက်ထပ် ရင်း သတင်းတိုလေးတစ်ပုဒ်ကို အမှတ်တမဲ့ ဖတ်မိသွားသည်။

အရွယ်မရောက်သေးသော မိန်းကလေးကို အဓမ္မပြုကျင့် ...။

သူ သက်ပြင်းချကာ ဂျာနယ်ကို လှန်လှောဖတ်မိရင်း ...

“ခုတလော Rape case တွေလည်း များလာသလိုပဲနော် ဒက်ဒီ။

အထူးသဖြင့် အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ မိန်းကလေး တွေကို Rape လုပ်တာတွေ ပိုဖတ်ရတယ်”

ဒက်ဒီက ဘာစကားမှ မတုံ့ပြန်ပါ။ ဒက်ဒီ ရီဝေနေတာလား၊ အိပ်ချင်နေတာလား၊ မကြားလိုက်တာလား ...။ ဒက်ဒီကို သူလှမ်းကြည့်မိတော့ ဒက်ဒီက အမှောင်ထဲကိုငေးရင်း ငြိမ်သက်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ဒက်ဒီ ... ဒက်ဒီလည်း ဖတ်ရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စတွေကို ဒက်ဒီတို့ လွှတ်တော်ထဲမှာ ဆွေးနွေးသင့်တယ်နော်”

“ဆွေးနွေးပြီးပါပြီ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ် ခုနှစ်လပိုင်းလောက်က အရွယ်မရောက်သေးတဲ့သူကို အဓမ္မပြုကျင့်ရင် သေဒဏ်ပေးဖို့ သက်နိုးကျွန်းက လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ဦးသိန်းညွန့် တင်တယ်၊ ပယ်ချခံရတယ်”

“ဪ ... ဟုတ်တယ်၊ သား မှတ်မိပြီ၊ ဂျာနယ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်”

“ကဲ ... ဒက်ဒီလည်း အိပ်တော့မယ်၊ မနက်စောစောထပြီး အခမ်းအနားတစ်ခု တက်ရဦးမယ်၊ ပြီးရင် နေပြည်တော် တန်းပြန်ရမှာ၊ good night သား”

ဒက်ဒီက လင်းလွန်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သဖြင့် ရှေ့ဆက် ဆွေးနွေးခွင့် မရတော့ပါ။ ဘာကြောင့် ပယ်ချခံရတာလဲ။ ဘာကြောင့် သေဒဏ် မပေးနိုင်ရမှာလဲ။ ဒီလို ယုတ်မာအောက်တန်းကျတဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် အပြစ်ဒဏ်ဟာ အမြင့်ဆုံး ဖြစ်သင့်တာပဲ မဟုတ်လား ...။

“good night ဒက်ဒီ ...”

သူ မချင်မရဲနှင့်ပင် ဒက်ဒီကို နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

ရေကူးသင်တန်းချိန် စတုတ္ထပတ်၏ မနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။

လင်းလွန်းက အလုပ်သွားဖို့ အဝတ်လဲနေချိန်မှာပဲ လှေကားမှ တဒုန်းဒုန်း ပြေးတက်လာသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“အစ်ကိုလေး... အစ်ကိုလေး...”

ခြေသံနှင့်အတူ အေးယဉ်၏ အမောတကော အော်ခေါ်သံကို ကြားရသည်။ အရေးတကြီး ကိစ္စတစ်ခုခု ဖြစ်မည်ထင်ရသည်။ ပုံမှန်အချိန်ဆို အေးယဉ်က ခုလိုမျိုး အော်ခေါ်ရဲစရာ အကြောင်းမရှိပါ။

သူက အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ထွက်လိုက်ရင်း...

“ဘာဖြစ်တာလဲ အေးယဉ်...”

“အမလေး... အစ်ကိုလေး... ဆရာမ... ရေကူးဆရာမရယ် ရေကူးကန်ထဲက အတက်မှာ မူးလဲသွားလို့၊ ကိုယ်တွေလည်း ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေတာပဲ”

“ဟာ...”

စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ရင်ထဲ လုပ်ခနဲ တုန်သွားကာ သူ အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ သူ့ ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးက တပ်လက်စ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

တန်းလန်း၊ လက်ကြယ်သီးတွေက မတပ်ရသေး။ သူက အရာရာကို မေ့လျော့စွာ မွန်ထူပြာဝေစွာ ရေကူးကန်နားသို့ ရောက်လာသည်။

ရေကူးကန်နားမှာ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းက သူ့ကို ရုတ်တရက် မှင်တက်သွားစေသည်။ ရေကူးဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော ဇာမဏီမေကို ဒေါသနိုးက ပွေ့ထားသည်။ သူမကိုယ်ပေါ်မှာ ရေစက်ရေပေါက်တွေ သီးနေသည်။ ရေစိုကပ်နေသည့် ရေကူး ဝတ်စုံဟာ ဘီကီနီတော့မဟုတ်။ ပေါင်လယ်လောက်နီးပါးထိ ရှည်ကာ အပေါ်က စကတ်တိုလေးက တင်ပါးတစ်ဝိုက်မှာ ဖြာဝေ အုပ်ဆိုင်းထားသဖြင့် အမြင်မရိုင်းလှပါ။ အပေါ်ပိုင်းကလည်းလည် သိပ်မဟိုက်သည့် လက်ပြတ်ကလေးမို့ လုံခြုံပါသည်။ သူမ၏ အသားအရည်က မကြည့်ရဲလောက်စရာ လှပလျက် ပြစ်မျိုး မဲ့မထင်မို့ မြင်ရသူကို အံ့အားသင့်စေသည်။ သူ အံ့အား အသင့်ဆုံးကတော့ ဒူးတစ်ဖက်ကွေးခေါက်လျက် သူ့ဘက်သို့ စင်းလျက်ရှိသော သူမ၏ခြေသလုံးသားပေါ်က တက်တူးရုပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ကလေးတွေ လာပြောတုန်းက သူထင်ခဲ့တဲ့ အတိုင်းပင် သူမ၏ ခြေသလုံးပေါ်က တက်တူးဟာ ဇာမဏီငှက်ရုပ်...။

လှပသော အမွှေးအတောင်များ ဖြန့်ကားလျက် ခေါင်းမောပျံ့သန်းနေသော ဇာမဏီငှက်သည် သူမ၏ ဖြူဝင်းလှပသော ခြေသလုံးသားပေါ်မှာ ဆန်းပြားလှပစွာ တည်ရှိနေခဲ့သည်။

ဇာမဏီငှက်၏ ဦးခေါင်းက ခြေသလုံးသားအလယ်လောက်မှာ...။ ရှည်လျားသော အမြီးက ခြေမျက်စိနားအထိ စင်းဖြာနေသည်။ သူ့တစ်သက် မြင့်ဖူးသမျှထဲမှာ အလှပဆုံး အသက်ဝင်ဆုံး တက်တူးရုပ်ပင်...။ လက်မောင်းသားမှာ၊ ရင်ညွန့်မှာ... ခြေသလုံးမှာ... စသဖြင့် တက်တူးထိုးထားသော မိန်းကလေးများစွာကို မြင်ဖူးသော်လည်း ဒီအရုပ်လိုမျိုး သူ့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်တာ၊ ခံစားချက် တစ်စုံတစ်ရာ ပေးစွမ်းနိုင်တာမျိုး မရှိပါ။

ခြေသလုံးမှာ ဇာမဏီ တက်တူးရုပ်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရေစက်ရေပေါက်တွေ သီးဥစုံရွဲ့လျက် မကြည့်ရဲစရာ လှပလွန်းသော မိန်း

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ကလေးနားကို ကပ်သွားဖို့ သူ တွန့်ဆုတ်နေခဲ့မိသော်လည်း စိုးရိမ်စိတ်က တွန်းပို့သဖြင့် သူ သူမနားမှာ ဒူးထောက် ထိုင်ချမိကာ ...

“အေးယဉ် ... တဘက်ယူခဲ့၊ မြန်မြန် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကိုလေး”

အေးယဉ်က တဘက်ဖြူကြီး တစ်ထည်ကို အပြေး ယူလာ ပေးသည်။ သူက တဘက်ဖြူကို သူမ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အမြန်ပတ်ပေး လိုက်ပြီး ပွေ့ချိုလိုက်သည်။ ရေစိုရွှံ့နေတာတောင် သူမ ခန္ဓာကိုယ်ဆီက အပူငွေ့က သူ့ဆီ ကူးစက်လာသည်။

“ဖျားနေတာကို မပြောဘဲ ရေကူးလာသင်တယ် မောင်လွန်းရယ်၊ အန်တီကလည်း တစ်ပတ် နှစ်ရက်ပဲ သင်ရတာမို့လို့ ရက်မပျက် စေဖို့ ပြောထားလိုက်မိတယ်လေ၊ ဖျားနေလျက်နဲ့ ရေထဲဆင်းတော့ သူ ဘယ်ခံနိုင်မလဲ၊ ရေကူးကန်ထဲက တက်တက်ချင်း ခွေခေါက်လဲ ကျသွားတာပဲ ...”

အန်တီမြင့်ကလည်း စိုးရိမ်တကြီး တတွတ်တွတ်ပြောလျက် သူ့နောက်မှလိုက်လာသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုတော့ အဝတ်လဲပေးဖို့ ဒေါ်သန်းက ဆွဲခေါ်သွားသည်။ လင်းလွန်းက အိမ်အောက်ထပ်ရှိ ဧည့် သည်အတွက်ထားသည့် အခန်းလွတ်ထဲသို့ သူမကို ခေါ်လာကာ ခုတင် ပေါ်မှာ ချလိုက်သည်။ သူမ နဖူးကို စမ်းကြည့်တော့ ကိုယ်တွေ ခြစ်ခြစ် တောက် ပူနေသည်။ မျက်နှာလေးက အပူရိပ်ကြောင့် ဖူးဖူးလေးဖြစ်ပြီး နီမြန်းသည်။ စင်းကျနေသော မျက်တောင်ရှည်ကြီးများဖြင့် လှပလွန်းသော မျက် နှာကလေးကို အနီးကပ်မြင်ရတာမို့ သူ အသက်ရှူတောင် မှားချင်ချင် ဖြစ်ရသည်။

“အန်တီမြင့် အေးယဉ်ကို အဝတ်လဲပေးခိုင်းလိုက်၊ အန်တီမြင့် အဝတ်တစ်စုံ ထုတ်ပေးလိုက်၊ ရေစိုဝတ်နဲ့ဆက်နေရင် ပိုဆိုးသွား လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး ... အေး၊ အေးယဉ် ... သွား ... သွား ... ငါ့အခန်းထဲမှာ အဝတ်တစ်စုံ သွားယူလာခဲ့၊ မြန်မြန်လေးလုပ်”

လင်းလွန်းက အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာပြီး သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ဖုန်းက မအားသေးတာမို့ ဆက် တိုက်ခေါ်ရင်း အခန်းထဲက အသံကိုလည်း နားစွင့်ထားသည်။ ရင်ထဲမှာ တော့ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တထိတ်ထိတ် တုန်နေကာ နဖူးစပ်မှာ ချွေးတွေ စို့လာပါသည်။

“အစ်ကိုလေး ... အစ်ကိုလေး၊ ဆရာမ သတိရလာပြီ အစ်ကို လေး ...”

အေးယဉ်က ပြောပြီး အခန်းထဲ ပြန်လှည့်ဝင်သွားသည်။ လင်းလွန်းက ခုမှစိတ်နည်းနည်းအေးကာ ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ သွားထိုင် နေလိုက်ပြီး သူငယ်ချင်းဆီ ဖုန်းထပ်ခေါ်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဖုန်းဝင်သွားကာ ...

“ဟဲလို ... ပြော ... သူငယ်ချင်း”

“သက်ပိုင် ... မင်း အခုဘယ်မှာလဲ”

“လမ်းမှာ၊ အိမ်ပြန်နေတာ ...”

“ဒါဆို ငါ့အိမ်ဘက် ခဏ ဝင်ခဲ့ကွာ၊ အိမ်က တူမတွေကို ရေကူး လာသင်နေတဲ့ ဆရာမ တော်တော်အဖျားကြီးနေလို့ ...”

“အေး ... ငါဝင်ခဲ့လိုက်မယ်၊ နောက် နာရီဝက်ဆို ရောက်မယ်”

“အိုခေ ... သူငယ်ချင်း ... ကျေးဇူး”

သူ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ဇာမဏီမေရှိနေသည့် အခန်း ဘက် သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချမိသည်။ ခဏနေတော့ အေးယဉ် က ဆရာမ အဝတ်လဲပြီးကြောင်း လာအကြောင်းကြားတာမို့ သူ သူမရှိရာ သို့ လျှောက်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

သူမက ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပလွဲထိုင်နေရာက သူ့ကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ ရေစိုစို ဆံပင်တိုတိုတချို့ စင်းကျနေသည့် ကြားမှ မျက်နှာဝန်းတွေက နွမ်းဖျော့ရှိနေသည်။

သူက သူမရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ရင်း ...

“သက်သာရဲ့လား ဇာမဏီမေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သက်သာပါတယ်”

သက်သာသည်ဟုသာ ပြောသော်လည်း သူမရဲ့ ပါးမို့တွေ နှာသီးဖျားတွေက နီရဲနေသည်။ အဖျားကြီးနေသည့် မျက်နှာဆိုတာ သိသာတာမို့ သူစိတ်ပူသွားသော်လည်း ခဏနေ ဆရာဝန် ရောက်လာ တော့မှာပါလေဟု တွေးကာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“နေမကောင်းဖြစ်နေရက်နဲ့ ဘာလို့လာရတာလဲ၊ ဖုန်းဆက်ပြီး ခွင့်တိုင်လိုက်ရင် ဖြစ်တာပဲ”

“ကျွန်မဘက်က တာဝန်ကျေချင်လို့ပါ”

“ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်သာရှိရင် တာဝန်ဆိုတာ မကျေလို့ ရပါတယ်၊ နောက်ဆို နေမကောင်းရင် မကောင်းတဲ့ အကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပေါ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ခင်ဗျား ခုချက်ချင်းတော့ မပြန်ပါနဲ့ဦး၊ ဒီမှာ ခဏနား နေလိုက်ဦး၊ ခဏနေ ဆရာဝန် ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် ခေါ်ထားပြီးပြီ”

“ကျွန်မ ခဏနားလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ၊ ဆရာဝန် ခေါ်ရ လောက်အောင် မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း အရမ်း အဖျားကြီးနေတယ်လေ ဇာမဏီမေ၊ ခေါင်းမမာ ပါနဲ့ဗျာ၊ အရမ်းဖျားနေတဲ့အချိန် ရေကူးကန်ထဲ ဆင်းတယ်ဆိုတာ မိုက်မဲမှုတစ်ခုပဲ၊ မိုက်မဲတာနဲ့ တာဝန်ကျေတာကို ခွဲခြားသိရမှာ ပေါ့ဗျာ ...”

“မိုက်မဲတာနဲ့ တာဝန်ကျေတာ ! အဟင်း ...”

သူမက သူ့စကားအတိုင်း တီးတိုးရေရွတ်ပြီးမှ အသံထွက် အောင် ပြုံးလိုက်ပါသည်။ သူမအပြုံးက ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် သရော်သလို အပြုံးမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

“ခင်ဗျား ဘာပြုံးတာလဲ ...”

“ဪ ... ရင်ပြောတဲ့ စကားလုံးကို သဘောကျလို့ပါ၊ လောက

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ကြီးမှာ မိုက်မဲတာနဲ့ တာဝန်ကျေတာ ခွဲခြားမသိတဲ့ သူတွေက များတယ်လေ၊ ကျွန်မလည်း ကြုံဖူးခဲ့လို့ပါ”

ပြောရင်း သူမအသံက ခြောက်ကပ်လျက် တိမ်ဝင်သွား သည်။ သူ့မျက်တောင်ကော့တွေက တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ စင်းကျသွား သည်။ သူ သေချာသတိထားကြည့်တော့ သူမနှုတ်ခမ်းတွေက မသိမသာ တုန်နေသည်။ သူမ လက်တွေရောပဲ ...။

“ခင်ဗျား ...”

လင်းလွန်းက ရုတ်တရက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သူမလက်တွေကို ဖမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ တုန်ရင်မှုကို သိသိသာသာ ခံစားလိုက်ရသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရင်နေပါသည်။

သူမနဖူးကို သူ စမ်းကြည့်တော့ မီးတမျှ ပူလွန်းနေတာကို သိလိုက်ရသည်။

“ဟာ ... ခင်ဗျား ရရဲ့လား၊ အရမ်းဆိုးနေလား၊ ခင်ဗျား တစ်ကိုယ် လုံး တုန်နေတာဗျ၊ ကြည့်စမ်း ... ဆံပင်ကလည်း ရေစိုနေသေးတာ ဆိုတော့ ပိုဆိုးပြီပေါ့၊ အေးယဉ် အေးယဉ် ... သွား ... ဒရိုင်ယာ သွားယူလာခဲ့၊ ဆံပင်ရေစိုကို ခြောက်အောင် မှုတ်စမ်း ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ...”

“မြန် မြန်လုပ်လေ ... ကဲ ... ပေး ... ပေး ...”

လင်းလွန်းက နှေးတုံ့ နှေးတုံ့လုပ်နေသော အေးယဉ်ကို စိတ်မရှည်တော့တာမို့ ဒရိုင်ယာကို ဆွဲယူကာ ကိုယ်တိုင်မှုတ် ပေးလိုက် သည်။ သူမ၏ ဆံပင်တိုတွေကို လက်ဖြင့်ဆွဲဖွကာ ဒရိုင်ယာဖြင့် မှုတ်ပေး လိုက်သော သူ့ကို သူမက မျက်လွှာပင့်၍ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သလို အန်တီမြင့်၊ အေးယဉ်နှင့် ဒေါ်သန်းတို့ ကလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်နေတာကို တွေ့တော့ မှ လင်းလွန်းက ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကာ ဒရိုင်ယာကို အေးယဉ် လက်ထဲ ထည့်လိုက်ရင်း ...

“ရော့ ... နင် ဆက်မှုတ်လိုက်”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး နောက်ဆုတ်နေလိုက်လေသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မကြာခင် သူ့သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာ သက်ပိုင် ရောက်လာကာ သူမကို ဆေးထိုး ဆေးတိုက်ပြီးတော့မှ သူ နည်းနည်း စိတ်အေးသွားသည်။

ဆက်ပိုင် ပြန်ခါနီး ကားနားသို့ လိုက်ပို့တော့ သက်ပိုင်က လင်းလွန်းကို ပြုံးစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“လူနာက ရက်ရက်စက်စက် လှသလောက် လူနာရှင်ကလည်း ရက်ရက်စက်စက် ဂရုစိုက်တာပဲနော် ...”

ဟု ကျီစယ်သွားခဲ့သည်။ ဘေးလူတွေ သတိပြုမိပြီး စနောက်ချင်လောက်အောင်ပဲ သူ့ဂရုစိုက်မှုတွေက အိုဗာဖြစ်သွားခဲ့တာလား။

သူမ အိပ်ပျော်သွားတော့မှ သူက သူမ နီးလာလျှင် ဂရုစိုက်ဖို့နဲ့ ဒရိုင်ဘာ ဦးသိန်းကို ပြန်ပို့ခိုင်းဖို့ သေချာမှာထားပြီး ရုံးကို ထွက်လာခဲ့သည်။

ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေရပေမယ့်လည်း စိတ်က မဖြောင့်ပါ။ နေ့လယ်လောက်ကျတော့ သူ အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အန်တီမြင့် လာကိုင်သည်။

“အန်တီမြင့် လူနာအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ ...”

“အဖျားကျ သက်သာလို့ ပြန်တောင်သွားပြီလေ”

“ဪ ... ဦးသိန်း လိုက်ပို့တယ် မဟုတ်လား”

“ပိုခွင့်မရပါဘူးကွယ်၊ သူ့ဘာသာ ပြန်နိုင်တယ်၊ ကားငှားပြန်မယ်ဆိုပြီး ဇွတ်ထွက်သွားတော့တာပဲ”

“ဟာဗျာ ... အန်တီမြင့်က မတားဘူးလားဗျာ”

“တားပါသကောကွယ်၊ တားမရတဲ့အဆုံးမို့ လွှတ်လိုက်ရတာပါ၊ ဆရာမက စိတ်ကတော့ ခပ်မာမာပဲ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

လင်းလွန်းက သက်ပြင်းချမိသည်။

အဲ့ဒီနေ့ ညနေ ရုံးကပြန်ရောက်တော့ လင်းလွန်းက သူမ ခဏအိပ်သွားသည့် အခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။ အခန်းတံခါး

ကိုတွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ချိန်မှာ အခန်းက သူမ၏အငွေ့အသက်တို့ဖြင့် နွေးထွေးသွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

သူက သူမ လဲလျောင်းခဲ့သော ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပလွဲဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အိပ်ရာခင်းကို အသာဖွဖွ ထိတွေ့ပွတ်သပ် ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ ထိုနေရာလေးမှာ ဘာကြောင့် ထိုင်နေမိသလဲ မေးရင် သူ မဖြေတတ်ပါ။ ထိုအခန်းထဲကို ဘာကြောင့် ဝင်လာခဲ့မိသလဲ မေးရင်လည်း မဖြေတတ်ပါ။

သူ သေချာသိတာတစ်ခုကတော့ ဒီနေ့ဟာ သူ့ ဘဝ၏ စိတ်လှုပ်ရှားရဆုံး နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းပင်။

နှိပ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ ခဏဆက်စောင့်နေစဉ်မှာပဲ အတွင်း သစ်သား တံခါးက ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်လာသည်။

ဆံပင်ဖွာဖွာ မျက်နှာ ဖြူလျော်လျော်လေးဖြင့် အခန်းဝမှာ နှမ်းလျှာစွာ ရပ်လာသော သူမကို လင်းလွန်းက ရုတ်တရက် ဆိတ်ငြိမ်စေ ဖို့က်ကြည့်လိုက်မိသလို သူမကလည်း သူ့ကို အံ့သြသလိုလေး ငေးဖို့က် ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ရှင်...”

“ခင်ဗျား...”

“ရှင် ဘာကိစ္စ...”

“ခင်ဗျား နေကောင်းရဲ့လားလို့ စိတ်ပူလို့...”

လင်းလွန်းနှင့် ဇာမဏီမေက အလယ်က သံပန်း တံခါးခြား ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငေးကြည့်နေလိုက်မိကြသည်။ ဇာမဏီ မေက တံခါးဖွင့်ဖို့ကို တုံ့ဆိုင်းတွေဝေသလိုလေး ဖြစ်နေတာမို့ လင်းလွန်း က...

“နေမကောင်းသေးဘူးထင်လို့ သတင်းလာမေးတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးတော့ဘူးလား။”

ဟု မေးတော့မှ ဇာမဏီမေက သံပန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေး လိုက်ပါသည်။

လင်းလွန်းက အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်းလာခဲ့ရင်း သူမ၏ နွေးထွေးကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းကလေးကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်မိသည်။

မျက်နှာစာ ၁၂ ပေခွဲလောက်ပဲ ကျယ်မည်ထင်ရသော တိုက် ခန်းလေးက သပ်ရပ်ရှင်းလင်းနေသည်။ ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်းရယ်လို့ ကန့် ထားတာမျိုးမရှိဘဲ ရှေ့ဘက် အခန်းတစ်ခုလုံးကို သူမ၏ အိပ်ခန်းအဖြစ် အသုံးချထားပုံရသည်။ အခန်းထောင့်မှာ ရေမြုပ်မွေ့ရာတုံး တစ်တုံး ချထားပြီး အခန်းထောင့်မှာ အဝတ်ဖိရိတစ်လုံး ရှိသည်။ သူမ အခန်းထဲမှာ အများဆုံး နေရာယူထားတာက စာအုပ်တွေပင် ...။ အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာ လည်း စာအုပ်စင်တစ်ခု၊ ဘေးဘက် အခန်းနံရံ နှစ်ဖက်မှာလည်း စာအုပ်

လင်းလွန်းသည် အထပ်မြင့်တိုက်ခန်းတွဲကြီးရှေ့မှာ ရပ်ကာ တိုက်ပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ တိုက်က ရှစ်ထပ်တိုက်။ လိပ်စာ အရတော့ ဇာမဏီမေ၏ အခန်းဟာ ခုနစ်လွှာမှာ ရှိနေပါသည်။

သူမ ပြန်သွားပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ အန်တီမြင့်က သူမ ဖုန်းကို ဆက်ကြည့်သော်လည်း ဖုန်းပိတ်ထားသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် ပင် သူက အန်တီမြင့်ထံမှ ဇာမဏီမေ၏ လိပ်စာကို တောင်းယူကလာ ကိုယ်တိုင် လိုက်လာခဲ့တာပင် ...။

သူ သူမအတွက် တကယ်ပင် စိတ်ပူနေခဲ့မိသည်။

အမှန်တော့ ဒီလို ရပ်ကွက်ထဲက တိုက်ခန်းတွေဆိုတာ သူနဲ့မရင်းနှီးလှပါ။ တစ်ခါမှလည်း အထပ်မြင့်ထိ တက်မကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ ခုတော့ သူမရှိရာ ခုနစ်လွှာခန်းဆီ သူက ခပ်သွက်သွက်တက်လျက် ရှိပါ သည်။

သူ ခုနစ်လွှာတိုက်ခန်း တံခါးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ တံခါး ပေါ်မှာ လိပ်စာထဲက အခန်းနံပါတ်ကို တွေ့သည်။

သူ တံခါးထောင့်က လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ အတွင်းက တုံ့ပြန်သံ မကြား ...။ သူ ခဏစောင့်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်

စင်တွေ ရှိသေးသည်။ သူမ အိပ်ရာခေါင်းရင်း ဘက်မှာတော့ စာကြည့်စာပွဲနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ရှိနေသည်။ အိပ်ရာ ခြေရင်းနံရံမှာ ဗလက်တီဗီအသေး တစ်လုံးနှင့် အောက်စက်တစ်ခု ရှိသည်။ ထူးခြားတာက ဧည့်သည်လာလျှင် ထိုင်ဖို့ ထိုင်ခုံတွေ ရှိနေခြင်းပင်။ သူမဆီကို ဧည့်သည်တစ်ယောက်မှ မလာဘူးလား။

“ဆောရီး... ထိုင်စရာနေရာတော့ အဆင်တပြေ မရှိဘူး၊ ဒီမှာ ထိုင်ပါရှင့်”

ဇာမဏီမေက စာကြည့်စာပွဲဘေးက ထိုင်ခုံကို ဆွဲယူပြီး သူ့ဘေးမှာ ချပေးလိုက်သည်။ လင်းလွန်းက အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော် ဒီထိုင်ခုံမှာထိုင်လိုက်ရင် ခင်ဗျားက မတ်တတ်ရပ်နေရမှာပေါ့၊ ဒါ ဒီအခန်းရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ထိုင်ခုံဆိုရင်ပေါ့...”

ဟုပြောရင်း လျှာထိုးခင်း ကြမ်းပြင်ပြောင်ပြောင်ပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ဇာမဏီမေက အနည်းငယ် အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားပုံဖြင့် သူ့ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဒူးလေးစေ့ကာ ကျုံ့ကျုံ့ကွေးကွေးလေး ထိုင်ချလိုက်ရင်း...

“ဧည့်သည် လာနေမကျတော့ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံဖို့ ဘာမှ စီစဉ်မထားမိဘူး၊ အခန်းကလည်း ငှားထားတာဆိုတော့ တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ ပြောင်းရရွေ့ရ လွယ်ကူအောင် ပရိဘောဂများများ မဝယ် ဖြစ်တော့ဘူးလေ”

သူမ၏ အသံက ဖျော့တော့နွမ်းနယ်သော်လည်း ပီသဩဇာ သည်။ အိမ်နေရင်း ကပိုကယို တီရှပ်ပွဖွကြီးလို ဂါဝန် ရှည်ထူထူပေါ်မှာ အနွေးထည် အမည်းရောင် ခပ်ပါးပါးလေး ထပ်ဝတ်ထားသည်။ သူမ ကြည့်ရတာ အားနည်းနေပုံရတာမို့ သူက စိတ်ပူစိတ်စောကာ...

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ကောင်းကောင်း နေကောင်းသေးပုံ မရဘူး၊ မှန်း... ကိုယ်ပူသေးလား”

လင်းလွန်းက ညာလက်ကို ဖျတ်ခနဲ အမှတ်တမဲ့ မြှောက်လိုက်မိတော့ ဇာမဏီမေက ကိုယ်ကို နောက်သို့ယှိကာ ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဆောရီး...”

လင်းလွန်းက ခပ်တိုးတိုး တောင်းပန်လိုက်ပြီး ရှက်သလိုလို ဖြစ်သွားတာမို့ နားသယ်စပ်ကို ကုတ်ခြစ်ရင်း သူမထံမှ အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

“အိမ်က တူမနှစ်ယောက် နေမကောင်းရင် နဖူးစမ်းနေကျမို့ အကျင့်ပါသွားတာ”

“အဟင်း...”

ရယ်သံတိုးဖွဖွကြောင့် လင်းလွန်းက ဇာမဏီမေကို မျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ တွေ့ရခဲ့သော အပြုံးဖွဖွက သူ့ကို တုန်လှုပ်စေတာတော့ သူဝန်ခံပါသည်။ အဖျားသွေးဖြင့် ပါးနှစ်ဖက်က အနည်းငယ် ပန်းရောင်ပြေးကာ မျက်နှာတပြင်လုံး ဖွေးဖျော့နေတာမို့ မျက်ခုံးထူထူနက်နက်က ပိုပြီး ထင်ရှားနက် မှောင်နေသယောင်...။ ရီဝေ ဖျော့တော့သော မျက်နှာဝန်းတွေထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီး ရှိနေသယောင်။

“အဖျားကတော့ နည်းနည်းကျန်သေးတယ်၊ အစာလည်း မစားဖြစ်လို့ နုံးပြီးအားနည်းနေတာပါ”

“အစာ မစားနိုင်တာလား...”

“စားစရာ သွားမဝယ်ချင်တော့လို့လေ၊ ရှိတာလေးတွေပဲ ချွေတာစားနေလိုက်တာ...”

“ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက် အဆင်ပြေမပြေတော့မသိဘူး၊ နွားနို့ဘူးရယ်၊ ကိတ်မုန့်ရယ်၊ သစ်သီးတွေရယ်တော့ ဝယ်လာခဲ့တယ်”

လင်းလွန်းက Market Place မှာ ဝင်ဝယ်လာသည့် စားစရာအိတ်ကို သူမရှေ့သို့ တွန်းရွှေ့ပေးလိုက်သည်။

ဇာမဏီမေက အိတ်ကို အသာအယာ လှမ်းဆွဲယူလိုက်ရင်း...

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ရှင်သာ ဝယ်မလာရင် ကျွန်မလည်း ရိက္ခာပြတ်တော့မှာ...”

“ခင်ဗျား ဒီနေ့ ဘာစားထားလဲ”

“မနက်က ကွေကာအုပ်ရယ်၊ ကိတ်မုန့်နည်းနည်းရယ်ပဲ စားထားတယ်”

“အစားကောင်းကောင်း မစားရင် ခင်ဗျား အားနည်းနေမှာပေါ့၊ အဖတ်တစ်ခုခု ခေါက်ဆွဲပြုတ်ဖြစ်ဖြစ် စားလိုက်ပါလား...”

“မစားတော့ပါဘူး၊ လူက နေမကောင်းတော့ ဘာမှ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ် မရှိဘူး၊ ခေါက်ဆွဲတောင် ထမပြုတ်ချင်တော့ဘူး”

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း ကြိုတုန်း ကျွန်တော်ပြုတ်ပေးသွားပါ့မယ်...”

“အို... နေပါစေ”

“ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ် ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နေပါစေ”

ဇာမဏီမေက တားသော်လည်း လင်းလွန်းက မတ်တတ် ထရပ်ပြီး ဖြစ်သည်။ လင်းလွန်းက နောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း...

“နောက်ကအခန်းက မီးဖိုခန်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဝင်သွားလိုက်မယ်နော်၊ ခင်ဗျား ဒီမှာပဲ စောင့်နေလိုက်...”

လင်းလွန်းက မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုခန်းလေးကလည်း ရှင်းလင်းသပ်ရပ်သည်။ ပြုတ်ဖို့ ခေါက်ဆွဲ ခြောက်ထုပ် ရှာကြည့်လိုက်တော့ တစ်ထုပ်ပဲ တွေ့သည်။ သူသာ မလာရင် တကယ်ပဲ ငတ်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့...။

လင်းလွန်းက မီးဖိုခန်းထောင့်က ရေခဲသေတ္တာ အသေးလေး ဆီ လျှောက်သွားပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရေခဲ သေတ္တာထဲမှာ ကြက်ဥ နှစ်လုံးရယ်၊ ပန်းသီးတစ်လုံးနှင့် ရေဘူးတချို့ရယ်ပဲရှိတာမို့ သူက သက်ပြင်းဖွဖွ ချမိသည်။ စိတ်မာမာ ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် မြင့်မြင့်မတ်မတ်နဲ့ တစ်မျိုးလေး ဆွေးရီနေတဲ့ကြားကပဲ စူးရှ တောက်ပနေတတ်တဲ့ မျက်ဝန်း

တွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ဇာမဏီမေဟာ အထီးကျန်ကျန် တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်သူလား။ ဒီလိုနေခဲ့တာ ဘယ်လောက်တောင်ကြာခဲ့ပါလိမ့်။

လင်းလွန်းက တွေးတောရင်း ရေခွေးဓာတ်ဘူးကို ရှာလိုက်သည်။ ဓာတ်ဘူးထဲမှာ ရေခွေးက အသင့်ရှိမနေခဲ့။ ဒါဆို မီးဖိုပေါ်မှာ ရေခွေးအိုးတည်ပြီး ခေါက်ဆွဲပြုတ်ရမှာပေါ့။ နေပါဦး ခေါက်ဆွဲခြောက်နဲ့ ရေနဲ့ တစ်ခါတည်းရောထည့်ပြီး ပြုတ်ရမှာလား...။ ရေခွေးဆူပြီးမှ ခေါက်ဆွဲခြောက်ကို ထည့်ရမှာလား...။ ဘယ်တုန်းကမှ မရင်းနှီးခဲ့ဖူးသော မီးဖိုချောင်ပစ္စည်းတွေကြားမှာ သူ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေမိသည်။ ဘုရားရေ... ငါဘယ်လို ဖြစ်လို့ မီးဖိုချောင်ထဲထိ ဝင်လာခဲ့မိပါလိမ့်...။

လင်းလွန်းက နဖူးစပ်ကို လက်ညှိုးလေးဖြင့် ကုတ်ခြစ်လိုက်ရင်း ဟက်ခနဲ တိုးတိုးရယ်ချမိသည်။ ပြီးမှ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာရင်း...

“ဟိုလေ... ခေါက်ဆွဲပြုတ်တာ ရေခွေးဆူမှ ခေါက်ဆွဲခြောက် ထည့်ရတာလား၊ တစ်ခါတည်း ရောထည့်ပြုတ်ရတာလား၊ ပျော့ပျော့ ပြုတ်ရမှာလား၊ မာဆတ်ဆတ်လေး ပြုတ်ရမှာလား...”

ဇာမဏီမေက လင်းလွန်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်သည်။ သူမထဲမှာ အပြုံးတောင် တွေ့ရခဲတာမို့ ရှားရှားပါးပါး တွေ့ခွင့်ရလိုက်သော အရယ်မျက်နှာကို သူ ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ဇာမဏီမေက ထိုင်ရာမှ ထကာ သူ့ဆီလျှောက်လာရင်း...

“ရှင် ခေါက်ဆွဲ တစ်ခါမှ မပြုတ်ဖူးဘဲနဲ့များ ဘာလို့ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားတာလဲ၊ ကဲ... လာပါ၊ ရှေ့မှာပဲ ထိုင်နေလိုက်ပါ၊ ကျွန်မဘာသာ ပြုတ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ခင်ဗျား ဖြစ်ရဲ့လား...”

“အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ လူမမာကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်မ လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ သိပ်စိတ်မပါလို့သာ ဘာမှ ထမလုပ်ဖြစ်တာပါ”

ဇာမဏီမေက မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားပြီမို့ လင်းလွန်းက ရှေ့မှာ ပြန်လာထိုင်နေလိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့မှာထိုင်နေရင်း သူက နံရံထောင့်မှာ ပုံထားသည့် စာအုပ်တွေကို သေချာယူကြည့်မိသည်။ စာအုပ်တော်တော် များများက ဥပဒေနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်တွေ။ ပြီးတော့ တရားစာအုပ်တချို့နှင့် မဂ္ဂဇင်းတချို့၊ လွှတ်တော်က အတည်ပြု ပြဋ္ဌာန်းလိုက်သည့် ဥပဒေစာအုပ် တချို့...။ လွှတ်တော်မှာ တင်သွင်းခဲ့သည့် အဆိုတွေကို စုစည်းထုတ်ဝေ ထားသည့် လွှတ်တော် အစည်းအဝေးမှတ်တမ်းတွေ၊ ပြီးတော့ မူခင်း ဂျာနယ် တော်တော်များများကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ သူမ ဖတ်သော စာအုပ်တွေနှင့် သူမ၏ အလုပ်က ခြားနားနေတာမို့ သူ အံ့သြနေမိသည်။

ခဏနေတော့ ခေါက်ဆွဲပြုတ်နံ့က မွှေး လာပြီး ဇာမဏီမေ က ပန်းကန်လုံးနှစ်လုံး တူနှစ်စုံကို ယွန်းဗန်းထဲထည့်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ ယူလာသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲခုံပုလေးပေါ်မှာ တင်ပြီး သူ့ရှေ့သို့ တွန်းရွှေ့ ပေးလိုက်ပြီး သူမက သူနဲ့မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

“ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံစရာလည်း အထွေအထူး မရှိတော့ ခေါက်ဆွဲ ပြုတ်နဲ့ပဲ ဧည့်ခံရတော့မယ်၊ တစ်ယောက် တစ်ဝက် ခွဲထည့်လာခဲ့ တယ်၊ နည်းနည်းပဲဖြစ်ဖြစ် စားနိုင်ရင် စားကြည့်လေ ...။ ကျွန်မက ခေါက်ဆွဲပြုတ်ဆို မာဆတ် ဆတ်လေးပဲ ကြိုက်လို့၊ သိပ်ပျော့ပျော့ ပျောင်းပျောင်းကြီး မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ရှင်ကြိုက်ပါ့မလားမသိဘူး”

“ကြိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် စားနိုင်ပါတယ်”

လင်းလွန်းက တူတစ်စုံကို လှမ်းယူပြီး ပန်းကန်လုံးလေးထဲ က ခေါက်ဆွဲပြုတ်ဖတ်တချို့ကို ညှပ်ယူစားလိုက်ရင်း...

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းနေတာလား၊ ဆောရီး နော် ... ကျွန်တော့် မေးခွန်းက ရိုင်းသွားမလားတော့ မသိဘူး”

“ရပါတယ်၊ ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေတာ”

“မိဘတွေကရော ...”

“နှစ်ယောက်လုံး မရှိကြတော့ဘူး၊ မွေးချင်းလည်း မရှိဘူးလေ၊ တစ်ကောင်ကြွက်ပဲ ဆိုပါတော့ ...”

လင်းလွန်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိကာ ခဏငြိမ်သက်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သွားပါသည်။ သူမကတော့ ဘာခံစားချက်မှ မရှိသလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စတိုင်လ်လေးနှင့် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်လုံးလေးထဲက အရည်ကို မော့ သောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအလုပ်က ရေကူးသင်တာ တစ်ခုပဲလား...”

“တော်တော်များများ သင်ပါတယ်၊ ရေကူးသင်တယ်၊ ကား မောင်း သင်တယ်၊ မုန့်ဖုတ်တာ သင်တယ်၊ အချက်အပြုတ် သင်တယ်၊ စာသင်တယ်...”

လင်းလွန်းမှာ မော့သောက်လိုက်မိသော ခေါက်ဆွဲပြုတ်ရည် ပင် သီးချင်ချင် ဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ... တကယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မက ရေကူးချန်ပီယံလည်း ဖြစ်ဖူးတယ်၊ ကားမောင်းသွားသင်တော့လည်း မြန်မြန်တတ်လာတယ်၊ အချက် အပြုတ် မုန့်ဖုတ်သင်တော့လည်း ထူးချွန်တယ်၊ အဲ့ဒါနဲ့ ကျွန်မ လည်း ကိုယ်တတ်တာတွေ ပြန်လိုက် သင်ပေးတဲ့ သင်တန်းဆရာမ ပဲ လုပ်တော့တယ်၊ စာသင် တာကတော့ မြန်မာစာပဲ သင်တာပါ၊ ဆယ်တန်းတုန်းက မြန်မာစာဂုဏ်ထူး ထွက်ထားဖူးလို့ ဆယ်တန်း နဲ့ အလယ်တန်းကလေးတွေကို မြန်မာစာပဲ သင်လိုက်တော့တယ်”

“ဝါး... ဇာမဏီမေ ခင်ဗျားက စွယ်စုံရပုဂ္ဂိုလ်ပါလား၊ ဒါနဲ့ ဘာနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာလဲ ...”

“ဥပဒေနဲ့...”

“ဪ... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားအိမ်မှာ ဥပဒေစာအုပ်တွေ များနေတာ ကိုး”

“ဥပဒေနဲ့ ဘွဲ့ရလို့ ဥပဒေစာအုပ် ဖတ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းမှာမသင်ခဲ့တာတွေလည်း စိတ်ဝင်စားလို့ ရှာရှာဖတ်ဖြစ်နေ တာပါ၊ ကျွန်မ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းက ကျွန်မ ရတဲ့ ဘွဲ့နဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်မ စိတ်အဝင်စားဆုံးက ဥပဒေပဲလေ၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာ ပြဋ္ဌာန်း ထားတဲ့ ဥပဒေတွေက

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

တကယ်ပဲ ကိုယ့်နိုင်ငံသားတွေကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်နိုင်ရဲ့ လားဆိုတာကတော့ ကျွန်မ အသိချင်ဆုံး မေးခွန်းပေါ့”

ဇာမဏီမေက စကားလည်းဆုံး၊ စားပြီးသွားသည့် ပန်းကန် တွေကို မ,ကာ မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဇာမဏီမေနှင့် စကားပြောကြည့်လေ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလေ။ ဆန်းကြယ်မှုတစ်စုံတစ်ရာကို ခံစားရလေပင်။

လင်းလွန်းက သူမ အိပ်ရာခေါင်းရင်းရှိ စင်လေး တစ်ခု ပေါ်က ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံဆီ မျက်စိရောက်သွားကာ အကြည့်မလွှဲနိုင်ဘဲ ငေးနေလိုက်မိသည်။

ဓာတ်ပုံလေးထဲမှာ ကလေးရုပ် မပျောက်သေးတဲ့ ဇာမဏီမေ ဆိုသော မိန်းကလေးက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးရယ်နေပါသည်။ အဲဒီ မျက်နှာကလေးနဲ့ ခုတွေ့ရတဲ့ မျက်နှာလေးဟာ ခပ်ဆင်ဆင်ဟူသာ ဆို နိုင်တော့သည်။ ခုမျက်နှာလေးကတော့ ဓာတ်ပုံထဲက မျက်နှာလေးလို ကြည်လင်ငြိမ်းချမ်းမနေ။ စူးရှကာ ပဟောဠိများစွာရှိသော မျက်နှာကလေး ဖြစ်ခဲ့ပြီ ...။ ကွာခြားလွန်းတဲ့ ဒီမျက်နှာ နှစ်ခုကြားက သူမ ဖြတ်သန်း ခဲ့တဲ့ ခုနှစ် သက္ကရာဇ်တွေမှာ ဘယ်လို အဖြစ်အပျက်တွေ လောကဓံတွေ ကိုများ ကြုံကြိုက်ခဲ့ရပါလိမ့် ...။

အဲဒီနေ့က ဇာမဏီမေကို နှုတ်ဆက်ကာ ခုနစ်ထပ်က ပြန် ဆင်းလာခဲ့ပြီးမှ မလှမ်းမကမ်းက စူပါမတ်ကတ်ကို သွားကာ စားစရာ အစုံအလင် ဝယ်ပြီး ခုနစ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သော သူ့ကို ဇာမဏီ မေက ခပ်ရှုရှလေး စိုက်ကြည့်အံ့သြနေခဲ့သည်။ သူကတော့ သူမ၏ ရေခဲသေတ္တာထဲသို့ စားစရာတွေ ဖြည့်ထည့်ပေးခဲ့ပြီးမှ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

အဲဒီနေ့က ဇာမဏီမေကသာ ဆန်းကြယ်တာ မဟုတ်၊ လင်း လွန်းသည်လည်း ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသော လုပ်ရပ်တွေကို လုပ်ခဲ့ မိသော ဆန်းကြယ်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဖြူဖွေးစင်းသွယ်သော လက်ဖျားကလေး နှစ်ဖက်သည် နေရောင်ဖျော့ဖျော့အောက်မှာ ဆန့်ထွက် မြောက်တက်လာသည်။

ဝဲပျံတော့မတတ် ဇာမဏီငှက်ရုပ်လေး ထင်းနေသည့် ခြေ သလုံးလေးက ခြေဖျားလေးထောက်ကာ မြောက်သွားသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ လှပလွန်းသော အရိပ်သဏ္ဌာန်လေးက လှစ်ခနဲ မြောက်တက်သွားကာ ဗွမ်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ရေကူးကန်ထဲသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးကျသွားသည်။

ကလေးတွေရဲ့ လက်ခုပ်သံတွေကိုလည်း ကြားရသည်။

ဒီမြင်ကွင်းကို သူ မကြာခဏ ငေးကြည့်တတ်ခဲ့ပြီ။

တဏှာရမ္မက်စိတ်ဖြင့် ကြည့်မိတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ သက်ဝင်ပန်းချီကားလေးလို လှပအချိုးကျလွန်းသော ပုံရိပ်ကလေးမို့ နှစ်သက်သဘောကျစွာ ကြည့်မိခဲ့တာပင် ...။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ရေကူးသင်တန်းကာလပင် ပြီးဆုံးတော့မည်။

ဒီသင်တန်းပြီးရင် သူမနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ခွင့်ရနိုင်မလဲ ဆိုတာ ကို မျှော်တွေးတတ်လာပြီးနောက်မှာ တွေ့နိုင်မည့် နည်းလမ်းကိုလည်း လင်းလွန်းက စဉ်းစားထားပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။

ကလေးတွေနှင့်အတူ ရေကူးနေသော ဇာမဏီမေကို ဆက်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ကြည့်နေရမှာ အားနာတာမို့ ပြတင်းလိုက်ကာစကို ပြန်ဆွဲစေ လိုက်ချိန်မှာ လင်းလွန်း၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် ကျလာသည်။ သူလှည့်ကြည့် မိတော့ သူ့ကိုပြီးကြည့်နေသော မမအိကလျာကို တွေ့ရသည်။ လင်းလွန်း က အနည်းငယ် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားကာ ...

“အစ်မက ဘာပြုံးနေတာလဲ”

“မင်းကရော ဘာကြည့်နေတာလဲ ...”

“ဘာမှမကြည့်ပါဘူး”

“ဇာမဏီမေကလည်း မိန်းကလေးချင်းတောင် ငေးကြည့်ချင် လောက်အောင် လှတော့ မင်းကြည့်ချင်တာလည်း မလွန်ပါဘူး”

“အစ်မကလည်း ...”

မမအိကလျာက သူ့သူငယ်ချင်းတွေ၏ ညီမတွေနဲ့လည်း လင်းလွန်းကို စနောက်နေကျပင် ...။

ဒီရက်ပိုင်းမှာ မမကလျာက ရန်ကုန်အိမ်မှာ ပြန်လာနေတာမို့ ရေကူးသင်တန်းရှိသည့် ရက်မှာ ဇာမဏီမေနှင့် ဆုံဖြစ်နေတာပင်။ မမ ကလျာကလည်း ဇာမဏီမေကို စိတ်ဝင်စားပုံ ရပါသည်။

“ဇာမဏီမေနဲ့ ရေကူးသင်တာက မနက်ဖြန်ဆိုပြီးပြီနော်၊ ကလေး တွေလည်း တော်တော် ကူးတတ်သွားပြီ၊ သူ့ကြည့်ရတာ သနား စရာလေးလိုလို ကြောက်စရာလေးလိုလို ခပ်ဆန်းဆန်းလေးနော်၊ စကားလည်း သိပ်များများ မပြောဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့အလုပ်သူ တော့ အရမ်းလေးစားတဲ့ ပုံပဲ၊ ကြည့်ရတာ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပြီး ခပ်ထက်ထက်ပုံစံမျိုးလေးပဲ ...”

လင်းလွန်းက ပြောချင်နေသည့် စကားကို အစပျိုးဖို့ အား ရှိသွားကာ ...

“သူက ရေကူးတစ်ခုပဲ သင်တာ မဟုတ်ဘူး အစ်မရဲ့ ...၊ မြန်မာ စာ ဟုမ်း(မ်)ကျူရှင်လည်း ပြတယ်၊ အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်ကျောင်း တက်ပြီး မြန်မာစာညွှတ်တဲ့ ကလေးတွေကို အိမ်လိုက်သင်ပေးတာပေါ့၊ သူက ဟိုတယ် Gym မှာ အားကစားနည်းပြအလုပ်လုပ်ခဲ့တော့

လာကစားတဲ့ ကလေး မိဘတွေနဲ့ သိကျွမ်း အဆက်အသွယ်ရပြီး ကလေးတွေကို စသင်ပေးဖြစ်ခဲ့တာတဲ့၊ ရေကူးလည်း ဒီလိုနဲ့ပဲ သင်ဖြစ်သွားတယ် ပြောတယ်၊ လရိပ်တို့နဲ့လည်း ရင်းနှီးနေပြီ ဆိုတော့ ဇာမဏီမေနဲ့ပဲ မြန်မာစာ သင်ခိုင်းလိုက်ရင် အဆင်ပြေ မလားလို့ပါ၊ ကလေးတွေအတွက် မြန်မာစာ ဆရာမကလည်း ခုထိ ရှာမရသေးဘူးဆိုတော့လေ”

“အင်း ... မဆိုးပါဘူး၊ ကလေးတွေလည်း အဆင်ပြေ၊ မင်းလည်း အဆင်ပြေတာပေါ့”

“အစ်မကတော့ လုပ်ပြီ ...”

“နောက်တာပါဟယ်၊ အစ်မတို့ ဟိုတယ်က ဝန်ထမ်းက တစ်ဆင့် သူ့အကြောင်းကို အစ်မသိသင့်သလောက် သိထားပါတယ်၊ သူက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နယ်ကနေ အားကာသိပ္ပံကို ရောက်လာ ပြီး ရေကူးသင်ရင်း ကျောင်း တက်ခဲ့တာတဲ့၊ ဆယ်တန်းတုန်းက လည်း ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်တာပဲတဲ့၊ ဉာဏ်လည်းကောင်းတယ် တဲ့၊ အခြေအနေအရ အဝေးသင်ပဲ တက်လိုက်ရပေမယ့် စာကြိုးစား တယ်တဲ့၊ ကလေးတွေနဲ့လည်း ရင်းနှီးမှုရှိပြီးသားဆိုတော့ စာသင်ရ တာ အဆင်ပြေမှာပါ၊ ကလေးတွေကလည်း ဆရာမချောချောလေး ဆိုပြီး သဘောကျနေကြတာလေ ...”

မမအိကလျာက လိုလိုလားလားပဲ လက်ခံလိုက်တာမို့ လင်းလွန်းက စိတ်အေးသွားရပါသည်။

“ရေကူးသင်ချိန် ပြီးရင် အစ်မနဲ့ ပြောကြည့်လိုက်မယ်လေ၊ သူ လက်ခံရင်တော့ တစ်ခါတည်း အချိန်ညှိကြည့်လိုက်တာပေါ့၊ သူက ဆယ်တန်းတုန်းကလည်း မြန်မာစာဂုဏ်ထူး ထွက်ထားတယ် ပြော တယ်၊ အဆင်ပြေမှာပါ ...”

စကားဆုံးတော့ မမကလျာက သူ့ကို ပြုံးကြည့်လိုက် ရင်း ...

“မင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒီလို ချောလှတာလေးတွေလည်း အများ

ကြီး ရှိရက်နဲ့ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ကျမှ မင်းပုံစံက မူပျက်တာ နည်း
နည်း သိသာနေသလိုပဲနော်”

“အဟက် ... အစ်မ ထင်လို့ပါဗျာ ...”

“အထင်မဟုတ်ပါဘူးဟယ် ... အမြင်ပါ”

မမကလျာက ပြုံးကာ ကျီစယ်ရင်း သူ့နားမှ ထွက်သွား

သည်။

လင်းလွန်းက ပြုံးငွေ့ငွေ့ဖြင့် ရပ်ကျန်နေခဲ့ပြီးမှ ဒီအိမ်ပေါ်
မှာ ဇာမဏီမေ၏ အငွေ့အသက်တွေ ဆက်ရှိနေခွင့် ရဦးမည့် အဖြစ်ကို
ကျေနပ်စွာဖြင့် လေထဲသို့ လက်သီးတစ်ချက် မြှောက်ကာ ထိုးလိုက်မိပါ
သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ လေးနက်စွာ ပျော်ရွှင်
မိတာ ဒီတစ်ကြိမ် ပထမဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ဇင်မိုးသာ

ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တင်ဆက်သူ ဇင်မိုးသာသည် ရုပ်သံအဆောက်အအုံ၏ အလယ်စင်ကြိုလမ်းအတိုင်း ရုပ်သံ အစီအစဉ် ရိုက်ကူးမည့် စတူဒီယိုခန်းဘက်သို့ သွက်သွက်လေး လျှောက်လာနေပါသည်။

ကိုယ်ဝါသနာပါ ရူးသွပ်ခဲ့သော အလုပ်မို့ ဒီလို ရိုက်ကူးရေး စတူဒီယိုဆီသွားတိုင်း သူ့ခြေလှမ်းတွေက သွက်နေသည်။ ကိုယ်နေဟန်က မတ်ကာ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသော ပုံစံမျိုးဖြင့် တက်ကြွနေတတ်မြဲပင်။ ဒါ့ကြောင့်ပင် သူ့ကို သူ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ‘မင်းသား’ ဟု ကျီစယ် ပညတ်ကြသည်။

ဇင်မိုးသာက မတ်မတ်ကျော့ကျော့ လျှောက်လာရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်က လျှောက်လာနေသော FMက ပရက်စနိတာ နေနေနှင့် ပန်ပန်ကို လက်မြှောက်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဟိုင်း... နေနေ... ပန်ပန်... မောနင်း”

“မောနင်းပါရှင်၊ ကိုဇင်တို့ကတော့ ဘယ်အချိန် ကြည့်ကြည့်မင်းသားပဲတော့...”

“ဟဲဟဲ... လက်ဖက်ရည် တိုက်မယ်နော်”

“တကယ်လား...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“တကယ်ပေါ့ဟ၊ လက်ဖက်ရည်လောက်တော့ တိုက်နိုင်ပါတယ်”
 “ကိုဇင် ဒီနေ့ ရိုက်ကူးရေးရှိတာလား...”
 “အေး... ဆက်တိုက် ရိုက်စရာတွေ ရှိသေးလို့ ဒီနေ့တော့ နင်တို့ ကို လက်ဖက်ရည် လိုက်မတိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ သောကြာနေ့မှ ဆုံမယ်ကွာ...၊ ငါတို့ အလှူကိစ္စလေးတွေလည်း တိုင်ပင်ရအောင်”
 “ဒီ တနင်္ဂနွေက ဘယ်သွားလှူမှာလဲ ကိုဇေ...”
 “မစဉ်းစားရသေးဘူးဟ၊ လူစုံမှ တိုင်ပင်တာပေါ့၊ ကဲ... သွား လိုက်ဦးမယ်၊ ရိုက်ကူးရေးမစခင် အလှပြင်ခန်းထဲဝင်ပြီး နည်းနည်း ရှိုင်းလိုက်ဦးမယ်”
 “အမလေး... ခုလောက် ရှိုင်းလာတာတောင် တော်တော် မျက်စိ ကျိန်းနေပြီ၊ ကိုဇင်တို့က လှကိုလှချင်တာတော့...”
 “ဟဲဟဲ... လှတဲ့သူက ပိုလှချင်တတ်တယ်လေ...”
 “သူပဲပြော...”

ဇင်မိုးသာက ရယ်မောရင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူက အမြဲလို နှုတ်သွက် လျှာသွက်ခပ်လန်းလန်း နေတတ်သူမို့ ခင်မင် သူလည်း များသည်။ သူရယ်... ထုတ်လုပ်မှုဒါရိုက်တာ ပီဒီကျော်သက် ရယ်၊ ကင်မရာမန်း ဝေလင်းနဲ့ ဇေယျရယ်၊ အသံဖမ်းအင်ဂျင်နီယာ နေလင်းထွန်းရယ်၊ FM က နေနေနဲ့ ပန်ပန်ရယ်၊ စုစုပေါင်း ခုနစ်ယောက် က ပိုပြီး ရင်းနှီးစည်းလုံးသည်။ သူတို့လူငယ်တွေ စုပေါင်းကာ စိမ်း လန်းသော နှလုံးသားများ (Green Hearts) ဟူသော ပရဟိတ အဖွဲ့လေး တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ထားပါသည်။ သူတို့အုပ်စုက လစဉ် အလှူတွေစုပြီး မိဘမဲ့ ကျောင်းတွေ၊ ဒုက္ခသည်တွေကို လတိုင်း သွားလှူဖြစ်ကြသည်။ လူလည်း လှူ၊ ရိုက်ကူးရေးလည်း လုပ်ဖြစ်တာမို့ ကုသိုလ် လည်းရ၊ အလုပ်လည်းဖြစ်၊ တော်တော် အဆင်ပြေနေကြတာပင်။

ဇင်မိုးသာက အလှပြင်ခန်းဆီသို့ အရင်လျှောက်သွားကာ လိုက်ကာကို ဆွဲဖွင့်၍ ဝင်လာခဲ့သည်။

မှန်ရှေ့မှာ ရပ်မိတော့ မျက်ဝန်းတွေ ကြည်လင် တောက်ပ

လျက် ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိသော၊ လန်းဆန်းတက်ကြွသော သူ့ပုံရိပ်ကို မြင်ရသည်။ သူက ကိုယ့်ပုံကိုယ် စိုက်ကြည့်လျက် သဘောကျစွာ လက်မ တစ်ချောင်း ထောင်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

ဒီနေ့အဖို့ သူက ပန်းရောင်အစင်း ရှပ်လက်ရှည်ပေါ်မှာ ဝတ်စုံကုတ် အမည်းရောင် ထပ်ဝတ်လာခဲ့သည်။ ဘောင်းဘီက စတိုင်လ်ပန် အကျပ် အမည်းရောင်ပင်...။ သူက CNN က အစီအစဉ်တင်ဆက်သူ လာရီကင်းကို သဘောကျတာမို့ လာရီကင်းလို ဘောင်းဘီ ပန်းသိုင်းကြိုး တွေ ဝတ်ချင်ခဲ့တာပင်...။ သို့သော် ဒီမှာက ဘောင်းဘီ ပန်းသိုင်းကြိုး ဝတ်သည့်သူ မရှိသလောက်၊ ဝယ်ရလည်းခက်၊ အများအပြင် မျက်စိ နောက်စရာ ရယ်ချင် ပြုံးချင်စရာ ဖြစ်မှာစိုးတာမို့ မဝတ်ဖြစ်ခဲ့ပါ...။

လာရီကင်းဟာ သူ့ရဲ့ စံပြပုဂ္ဂိုလ်၊ လေးစားအားကျ ရသူမို့ လာရီကင်းအကြောင်း စာအုပ်တွေ ဖတ်ရှုကာ လာရီကင်း စိတ်ဓာတ်မျိုးကို သူက မွေးမြူဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဇင်မိုးသာက ဝတ်စုံကုတ် အတွင်းအိတ်ထဲက ဘီးအသေး လေးကိုထုတ်ယူကာ ဆံပင်ကို ပို၍ သပ်ရပ်အောင် ခပ်ဖွဖွလေး ဖြိုးလိုက် သည်။ သူ့ဆံပင်ပုံကိုတော့ လာရီကင်းလို မညှပ်ချင်ပါ။ လာရီကင်းက အဘိုးကြီးလေ၊ ဆံပင်တောင် သိပ်ကျန်တော့တာ မဟုတ်။ သူကတော့ လူငယ်လေးမို့ လူငယ်စတိုင်လ် ဘေးခွဲကေ အလန်းလေးညှပ်ထားပါသည်။

သူက အဝတ်အစားကို သပ်ရပ်သထက် သပ်ရပ်အောင် သေချာကြည့်၊ မျက်နှာပေါ်ကို တစ်ရှူးစဖြင့် အသာအယာ တို့သုတ်နေဆဲ မှာ အလှပြင်ခန်းရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားသော ကင်မရာမန်း ဝေလင်းရဲ့ အသံကို ကြားရသည်။

“ကိုဇင်ရေ... အားလုံးရယ်စီနော်၊ လူစုံရင် အစီအစဉ် စလို့ ရပြီ”

“အိုဇေ... ရယ်ဒီ... ကိုယ် လာပြီ”

ဇင်မိုးသာက ဝေလင်းကို လှမ်းပြောလိုက်ပြီး ကိုယ့် မျက်နှာ ကိုယ် မှန်ထဲမှာ ဘယ်ညာလှည့်ကာ အပြီးသတ် အချော ကြည့်လိုက်သည်။ အင်း... မဆိုးဘူးပဲ။ အားလုံး အဆင်ပြေသည်။ ရယ်ဒီပေါ့...။

သူက ဘီးသေးလေးကို အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထိုးထည့် လိုက်ပြီး လက်သီးတစ်ဖက်ဆုပ်ထောင်ကာ fighting! ဟုပြောပြီး မှန်ရှေ့ကလှည့် အထွက်မှာ သူ့ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။ ဖုန်း မပိတ်မိသေးဘူးပဲ။ ဒီဖုန်းပြောပြီးလျှင်တော့ ဖုန်းပိတ်ရတော့မည်။

သူ ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက နှိုက်ယူကြည့်မိတော့ သူ့ဇာတိ နယ်မြို့လေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း စိုင်းဇော်၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို တွေ့ရသည်။ စိုင်းဇော်ကတော့ အိမ်ထောင် စောစောကျကာ ဇာတိမြို့မှာပဲ ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်၍ ဈေးသည်ကြီး လုပ်နေ သည်။ သူ့အိမ်က အဖေ့ရဲ့ တက်တူးဆိုင်လေးနှင့် မဝေးတာမို့ အဖေ့ဆီ မကြာခဏသွားကာ အဖေ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးကိစ္စကအစ စောင့်ရှောက်ပေး သူပင် ...။

“ဟဲလို ... ငစိုင်း ... သူငယ်ချင်း ... ပြော ...”

“မင်းအဖေ ဆေးရုံတင်ထားရတယ် ဇင်မိုး၊ ငါ အခု ဆေးရုံကနေ ဆက်နေတာ ...”

“ဟာ ...”

ဇင်မိုးသာက ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားရသည်။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲ စိုင်း ...”

“ဟေ့ကောင် အရမ်းကြီး စိတ်ပူမသွားနဲ့ဦး၊ မင်း အဲ့ဒီလို စိတ်ပူ သွားမှာစိုးလို့ မင်းအဖေက မင်းဆီ ဖုန်းမဆက်ဖို့ ငါ့ကို ပြောထား တာ၊ မင်းက အဖေ့ကျန်းမာရေးကိစ္စ ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် မင်းဆီ အကြောင်းကြားပါဆိုလို့သာ မင်းသိအောင် အကြောင်းကြားတာ၊ ရောဂါ ကြီးကြီးမားမား မဟုတ်ဘူး”

သူက နည်းနည်းစိတ်အေးမိသွားကာ အသံဖျော့ဖျော့ဖြင့် ...

“အဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦးကွာ ...”

“အစားမှားတယ် ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ ဝမ်းလျှော့တယ်၊ အန်တယ်၊ အသားဝါ ဝင်တယ်ပေါ့၊ ငါ မင်း အဖေဆီသွားတော့ နည်းနည်း

ဖျော့တော့နေလို့ ဆေးရုံခေါ်လာခဲ့တာ၊ ခုတော့ တော်တော် သက် သာပါပြီ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆို ဆေးရုံက ဆင်းရပါပြီ”

“ဖြစ်စက ပြောရောပေါ့ကွာ၊ ငါပြန်လာမှာပေါ့ ...”

“အေး ... မင်းအဖေကလည်း သူ့ကိစ္စအတွက် မင်း အလုပ် ပျက် အကိုင်ပျက် ပြန်လာမှာကြောက်လို့ကို မင်းကို အသိ မပေးချင်တာ၊ စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါရှိသားပဲ၊ စိတ်ပူရတဲ့ အခြေအနေဆို မင်းအဖေ ဘယ်လောက်တာတားတား ငါပြောမှာပေါ့ ...”

သူက သက်ပြင်းချမိရင်း ...

“အဖေ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ရတာ ငါ တကယ်စိတ် မကောင်းဘူးကွာ၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နေရလို့ ကျေနပ်ပေ မယ့် အဖေတစ်ယောက်တည်း နေရတာကို တွေးမိရင် အပြစ်ရှိ သလို ခံစားရတယ်”

“ခံစားမနေနဲ့ ဇင်မိုး ...၊ မင်းအဖေ အမြဲပြောတဲ့ စကား ရှိတယ်၊ မင်း မြင့်မြင့်ပျံလေ သူကျေနပ်လေပဲတဲ့၊ သူ မမြင်ရတော့တဲ့အထိ ပျံသန်းသွားရင်လည်း မင်းအတွက် ကျေနပ်စိတ်နဲ့ သူ့ဘဝက နေပျော်တယ်တဲ့ ...”

စိုင်း၏ စကားက ဇင်မိုးသာကို မျက်ရည်ဝဲစို့လာ စေခဲ့ သည်။ နယ်မြို့လေးမှာ တက်တူးထိုးရင်း သားဖြစ်သူကို ကျောင်းထားပေး ခဲ့တဲ့ အဖေ၊ သားရဲ့ ရည်မှန်းချက်ကို မဖြစ်နိုင်ဘူးရယ်လို့ အထင်သေး ပျက်ရယ်မပြုဘဲ သားကို အမြဲပဲ အထင်တကြီး တွန်းအားပေးခဲ့တဲ့ အဖေ၊ အတောင်အလက်စုံတဲ့အခါ သူ့ဘေးမှာ အတောင်ပံတွေ ချိုးပြီး မနေစေဘဲ တောင်ပံတစ်စုံ ကို အစွမ်းရှိသမျှ ဖြန့်ကားစေကာ အနှောင်အဖွဲ့ကင်းကင်း ပျံသန်း စေခဲ့တဲ့ အဖေ ...။ သူရှိနေခြင်းကြောင့် သားဖြစ်သူကို ဝန်မပိ စေခဲ့သူ၊ နောက်ဆန်မငင်စေခဲ့သူ။ အဖေဟာ အတ္တမြူမှုန်မျှမရှိဘဲ ဇင်မိုး သာကို ချစ်နိုင်ခဲ့၊ ချစ်တတ်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဟော ... ဦးတောင် နီးလာပြီထင်တယ်၊ စောစောက အိပ်နေတာ ကွ၊ မင်း အခု အားရဲ့လား၊ မင်းအဖေနဲ့ ဖုန်းပြောမလား ...”

“အေး... ငါပြောချင်တယ်ကွာ...”

“ခဏကိုထားဦး၊ ငါ ဦးကို ဖုန်းသွားပေးလိုက်ဦးမယ်”

သူ ဖုန်းကိုင်ထားရင်း လက်ဖျားတွေ အေးစက်လာသည်။ အဖေ အားရှိရဲ့လား၊ စိတ်ရော ကြည်လင်အေးမြရဲ့လား။ အဖေအသံကို နားထောင်ရင်း အဖေစိတ်ကို မှန်းဆအကဲခတ်ချင် သည်။ သို့သော် အဖေက ဟန်ဆောင်ကောင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ မပျော်ရွှင်နေလျှင်လည်း ဇင်မိုး သာနဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ ဂျိုကာ လုပ်နိုင်သည်။ သူ ဖျော့တော့ နွမ်းနယ် နေလျှင်လည်း ဖုန်းထဲမှာ ဆင်ပြောင်ငါးစီး အားမာန်ကြီးသူဟု ထင်ရ အောင် ပြောဆိုနိုင်သည်ပင်။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့သား ... ပြော ...”

ဖုန်းထဲက စီးမျောလာသော အဖေအသံက ဆေးရုံ ခုတင် ပေါ်မှာ ရှိနေသူရဲ့ အသံမျိုးမဟုတ်။ အဖေအသံ ကြားတော့ သူ မျက်ရည် ကျချင်သွားသည်။ အဖေ လူဆိုးပဲဗျာ ...။

“အဖေ နေမကောင်းဖြစ်နေတာကို သားဆီ ဖုန်းမဆက်ဘူးဗျာ”

“ဟ ... အသေးအမွှားလေးကို ဆက်စရာလားကွ၊ အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီး လုပ်နေတဲ့ သားသမီးကို စိတ်မဖြောင့် နောက်ဆန် ငင်အောင် ... အပြစ်စွဲစိတ်ဖြစ်အောင် နောက်ကနေ တဂျီဂျီ လှမ်း လုပ်ပြီး အပ်ကျတာကအစ ဖုန်းဆက်ပြောနေတတ်တဲ့ အဖေမျိုးထဲ မှာ ငါမပါချင်ဘူး ဟေ့ကောင် ...၊ ဟိုကောင် ငစိုင်းကွာ ... အလ ကား ပုံကြီးချဲ့နေတာ၊ သားဆီ ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့လို့ ပြောထားတဲ့ ကြားက ဒီကောင် ဆက်ဖြစ်အောင်ဆက်တယ်၊ မင်းတော့လား ... ငစိုင်း ...”

အဖေက ဇင်မိုးသားကို ပြောနေရင်းက စိုင်းဇော်ကို လှမ်း ကြိမ်းနေသေးသည်။ စိုင်းဆီက ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။

“အသားဝါဝင်တာတောင် သေးသေးမွှားမွှားတဲ့လား အဖေရာ ...”

ဇင်မိုးသားက ခပ်ညည်းညည်း ပြောတော့ အဖေက ခပ်တိုး တိုး ရယ်လိုက်ရင်း ...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“သေးသေးမွှားမွှားမို့လို့ အခု အကောင်းကြီးဖြစ်လာတာပေါ့ကွ ...”

“အဖေ ... မပေနဲ့ဗျာ ...”

“ဟောဗျာ ... အဖေ ဘယ်မှာပေလိုလဲ ငါ့သားရာ”

“ပေပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် အဖေကို သားစိတ်မချတာ၊ ရန်ကုန် လိုက်နေပါပြောတော့လည်း မနေဘူး”

“မင်းတို့ရန်ကုန်မြို့ကြီးများ မွန်းကျပ်လို့ မနေချင်ပေါင်ဗျာ၊ ကား တွေကလည်း ကျပ်လာသေး၊ ဇီဝကောင်းလေ သန့်ကလည်းမရ၊ ပြီးတော့ မင်းတစ်ကိုယ်စာတောင် အဆောင်နေပြီး မနည်းရုန်းနေ ရတာကို ငါက အလကား ဝန်ပိုင်ရှုပ် မလုပ်ချင်ပါဘူးကွာ ...”

“အခုက သား တစ်ယောက်တည်းမို့လို့ အဆောင်နေတာပါ အဖေ ရ၊ အဖေလာနေရင် တိုက်ခန်း ငှားနေလိုက်မှာပေါ့၊ သား အခု ပွဲတွေမှာ MC လုပ်နေတာ ပိုက်ဆံရပါတယ် အဖေရ၊ သားကို လျော့မတွက်ပါနဲ့ ...”

“မင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ လျော့မတွက်ခဲ့ပါဘူး ငါ့သားရာ၊ မင်း အဆင်ပြေလို့ မင်းပိုက်ဆံရလည်း မင်းသာဘာသုံး၊ မင်းဘာသာ စု၊ အဖေအတွက် ဘာမှမလိုဘူး၊ မင်း ပို့ပို့နေတဲ့ ပိုက်ဆံလည်း အဖေ သပ်သပ်စုထားတယ်၊ အဖေ အခု တက်တူး ထိုးတာတင် မဟုတ်ဘူး၊ ပန်းချီဆွဲပြီး ဆိုင်မှာတင်ထားတော့ တချို့ နိုင်ငံခြား သား တိုးရစ်တွေ ဝင်လာပြီး သဘောကျလို့ ဝယ်သွားကြတယ်၊ အဖေတို့ မြို့လေးကို တိုးရစ်တွေကလည်း သဘောကျကြတယ် လေ ...၊ သူတို့က အဖေ တက်တူးလက်ရာတွေ သဘောကျပြီး တက်တူး ဝင်ထိုးသွားတာတွေလည်း ရှိတယ်ကွ ...”

“အလုပ်ကို နားနားနေနေ လုပ်ပါ အဖေရာ၊ အဖေ တစ်ယောက် တော့ သား ကျွေးထားနိုင်ပါတယ်”

“မင်းကျွေးထားလည်း ငါက အလုပ်မလုပ်ဘဲ မနေနိုင်ပေါင်ဗျာ၊ လူဆိုတာ အသက်ကြီးလာရင် အလုပ်မရှိရင် အသက်တိုတတ် တယ်ဗျာ၊ ကိုယ်ဝါသနာပါတာလေး စိတ်ဝင်စားတာလေးတွေ လုပ်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

နေရမှ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကျန်းမာပြီး အသက်ရှည်တာ၊ နေပျော်တာ၊ ခြောက်... ပြောရဦးမယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကတောင် နိုင်ငံခြားသူ တစ်ယောက် ခြေသလုံးမှာ တက်တူးလာထိုး သွားသေးတယ်ကွ”

“ခြေသလုံးမှာ...”

“အေး... ခြေသလုံးမှာ၊ သူ့ထိုးရင်း ငါ ဟိုကောင်မလေးတောင် သတိရသေးတယ်၊ ငါ့တစ်သက် သူ့တစ်ယောက်ပဲ ဇာမဏီငှက်ရုပ် ထိုးဖူးတာကွ...၊ နောက် ဘယ်သူကမှ အဲဒီလို လာမထိုးတော့ဘူး၊ အဲဒီညကိုတော့ မမေ့ဘူးဟေ့၊ တကယ့် အမှတ်တရပဲ...”

အဖေက သူ့တက်တူးတွေအကြောင်း ပြောနေတာမို့ ပိုပြီး တက်ကြွလာပါသည်။ အဲဒီ ဇာမဏီငှက်ရုပ် ထိုးခဲ့တဲ့ ညကိုတော့ သူတို့ သားအဖ မကြာခဏဆိုသလို စကားစပ်၍ ပြောတတ်ကြမြဲပင်...။ အဲဒီညဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာတိုင် မမေ့နိုင်သော ညတစ်ည ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ကဲ... ငါ့သား အဖေလေရှည်နေတာနဲ့ မင်း အလုပ်ပျက် နေဦးမယ်၊ မင်းတို့အလုပ်တွေက အချိန်နဲ့ တပြေးညီ လုပ်နေကြရတာ၊ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့၊ အဖေ နေကောင်းတယ်၊ စိတ်လည်း ချမ်းသာတယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်၊ အဖေအတွက် နောက်ဆန်မငင်နဲ့... ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ... ငါ့သား လက်သီးဆုပ်လိုက်ပါဦး”

အဖေက ဆိုနေကျစကားကို ဆိုတာမို့ ဇင်မိုးသားက မျက်ရည်ဝဲလျက်ပင် ပြုံးမိရင်း လက်တစ်ဖက်က လက်သီးကျစ်ကျစ် ဆုပ်၍ ထောင်လိုက်သည်။ ဒါကတော့ သူတို့သားအဖ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားပေးတဲ့အခါ လုပ်နေကျ စတိုင်လ် တစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဖက်မှာ အဖေလည်း သူ့လိုပဲ လက်သီးဆုပ်ကို ထောင်ထားလိမ့်မည်။

“ကဲ fighting ! သား...”

“fighting ! အဖေ...”

သားအဖနှစ်ယောက်ဟာ တစ်နယ်စီ ခြားသော်လည်း၊ တစ်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ယောက်ကို တစ်ယောက် ခုလို အားပေးပြီးတိုင်း အားအင် ပြည့်ဝသွားတတ်မြဲဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီနောက် အဖေက အရင်ဖုန်းချသွားပြီမို့ ဖုန်းလိုင်း ပြတ်သွားသံကိုသာ ကြားရတော့သည်။

ဇင်မိုးသားက မျက်ဝန်းမှာ စိုစွတ်နေသော မျက်ရည်စ တချို့ကို လက်ခုံဖြင့် ပင့်သုတ်လိုက်ပြီး ဖုန်းကိုပိတ်လျက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် မှန်ထဲကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်လုံး တစ်ဝိုက်ကို တစ်ရှူးဖြင့် တို့လိုက်သည်။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ လာရီကင်း ပြောဖူးသော စကားတချို့ကို သတိရမိလေသည်။ လာရီကင်းက ‘ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်း စိတ်ဓာတ်ကျနေပါစေ... ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီခွန်အားတွေ ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာလည်းဆိုတာ မသိဘူး’ ဟု ဆိုသည်။ အစီအစဉ် စတော့မယ်၊ မီးတွေလင်းလာပြီ၊ ကင်မရာတွေ စရိုက်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲ အံ့သြခဲ့ရတယ်ဟုလည်း ဆိုသည်။

ဇင်မိုးသား ဆိုတဲ့ ပရက်စနီတာ ပေါက်စလေးဟာလည်း လာရီကင်းကို အားကျရသူပဲ မဟုတ်လား...။ သူ့ပုဂ္ဂလိက ခံစားချက်တွေကို ကင်မရာရှေ့ထိ ခေါ်ဆောင်မသွားလိုပါ။

သူက သူ့ပင်ကိုစတိုင်လ်အတိုင်း ကြော့မော့သွက်လက်စွာ စတူဒီယို ခန်းမဆီသို့ ဦးတည်၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ စောစောက သောကဋေတွေအားလုံး လွင့်ပြယ်ကာ လန်းဆန်း တက်ကြွကြည်လင်လာသည်။

“ဟော... ကိုဇင် လာပြီဟေ့...”

“အားလုံး ရယ်ဒီပဲနော်...”

“အိုခေ... မီးတွေဖွင့်လို့ ရပြီ...”

ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့တွေအားလုံး လှုပ်ရှားတက်ကြွလာသည်။ သူက သူဗျူးရမည့် အနုပညာရှင်ကို စောင့်ရင်း ပီဒီကျော်သက်နှင့် စကား

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ပြောနေလိုက်သည်။ ထိုခဏ၌ သူ့အစီအစဉ်မှာ ပါဝင် ဆွေးနွေးပြောဆိုမည့် အနုပညာရှင် ရောက်ရှိလာသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ပရက်စနိတာ ဇင်မိုးသာသည် အရာအားလုံးကို မေ့လျော့စွာ၊ သွက်လက် လန်းဆန်းစွာဖြင့် သူ့အစီအစဉ်ကို စတင်လိုက်လေသည်။

ကင်မရာတွေရှေ့ မီးရောင်အောက်မှာ သူ့အသွင်ကယုံကြည်မှုဖြင့် တောက်ပနေသည်။ သူ့မေးခွန်းတွေက ထက်မြက်စူးရှနေသည်။

တကယ်တော့ သူက ကျော်ကြားသော အနုပညာရှင်ကို မှီပြီး ကိုယ့်ကျော်ကြားမှုကို တည်ထောင်သော ပရက်စနိတာမျိုး မဖြစ်ချင်ခဲ့ပါ။ ကိုယ့်ရဲ့လေ့လာမှု၊ ထက်မြက်မှု၊ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်နှင့် မေးခွန်းထုတ်တတ်မှုများဖြင့် အနုပညာရှင် အတတ်ပညာရှင်နှင့် အခြားသော စိတ်ဝင်စားဖွယ် လူပုဂ္ဂိုလ်များစွာနှင့်အတူ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော အစီအစဉ်များစွာကို တင်ဆက်ချင်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူတင်ဆက်လိုက်သော အစီအစဉ်ကြောင့် အများပြည်သူမှာ တစ်စုံတစ်ရာသော အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုမျိုး ဖြစ်သွားစေလိုတာပင်။ သူ အားကျရတဲ့ လာရီကင်းလိုပဲ ကမ္ဘာပေါ်က နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် အများအပြားကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းခွင့် ရချင်ပါသည်။ ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်များ ကိုယ်တိုင် ဂုဏ်ပြုစကားပြောခြင်း ခံရသူ ဖြစ်ချင်ခဲ့ပါသည်။ အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာတွေကို ဖွပြီး ကိုယ့်အစီအစဉ် လူကြိုက်များအောင် လုပ်ဖို့ ဝန်လေးသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

အဖေကတော့ သူ့ကို ပျံနိုင်သလောက် မြင့်မြင့်ပျံဖို့ အမြဲပြောခဲ့သည်။

သူသည်လည်း ကိုယ့်အတောင်ပံတွေကို အစွမ်းရှိသမျှ ဖြန့်ကားကာ ဟိုးအမြင့်ဆုံးထိ ပျံသန်းသွားချင်ခဲ့ပါသည်။

ဘဝမှာ ကိုယ်ယုံကြည်ရာလုပ်ဖို့အတွက် အကြောက် တရား မရှိသောသူ တစ်ယောက်အဖြစ် သူ အမြဲ ရပ်တည်လိုခဲ့လေသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ကိုဇင် ... ဒီနေ့ ကိုဇင် တိုက်မှာနော် ...”

“အေးပါ ... ပန်ပန်ရယ်၊ တိုက်မှာပါ။ ငါ ကတိပေးပြီးရင် ဘယ်တုန်းက ဖျက်ဖူးလို့လဲ၊ သောက် သောက် ... နင့်ဗိုက် ဆန့်သလောက် သောက် ...”

“မုန့်ရော စားရမှာလား ...”

“အင်း ... မုန့်ကတော့ ... ၊ အေးပါ ... စား ... စား”

“ကြည့် ... ကြည့် ... ကိုဇင် ကပ်စေးနဲ့ကြီး ...”

“ကပ်စေးမန့်ရပါဘူးဟာ၊ ပြတ်တုန်းလပ်တုန်း နှစ်ဆယ့်သုံးမို့ နည်းနည်း ချင့်ချိန်နေရတာပါ ...”

ကန်တင်းမှာ ဇင်မိုးသာတို့အုပ်စု ဆုံပြီဆို ဆူဆူညံညံ စည်စည်ကားကား ဖြစ်လာတတ်မြဲပင် ... ။ နေနေနှင့် ပန်ပန်က စကားများ၊ စကားသွက်။ ဇင်မိုးသာကလည်း စတတ်နောက်တတ်သူမို့ သူတို့ အုပ်စုက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ပျော်စရာကောင်းသည်။

“ကိုဝေလင်းတို့ရော မလာသေးဘူးလား ကိုဇင် ...”

“လိုက်လာမယ်တဲ့၊ ငါလာတော့ သူတို့ တခြားအစီအစဉ် တစ်ခု ရိုက်လက်စဖြစ်နေလို့ လိုက်မလာတာ၊ ဝေလင်းရော ကျော်သက်ရော နေလင်းထွန်းနဲ့ ဇေယျရော အားလုံး လိုက်လာဖို့ ငါမှာခဲ့

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

တယ်၊ ငါတို့ အလှူကိစ္စ ဒီနေ့ သေချာစီစဉ်မှ ဖြစ်မယ်လေ ... ၊
သန်ဘက်ခါပဲ သွားရတော့မှာ ...”

“ဒါနဲ့ ကိုဇွန်အဖေ နေမကောင်းလို့ဆို၊ ဟိုနေ့က ကိုဇွန်ယျ ပြော
လို့...”

“ခုတော့ ကောင်းသွားပါပြီဟာ”

“အဖေ့ကို တစ်ယောက်တည်းထားရတာ ကိုဇွန် စိတ်မချ မဖြစ်ဘူး
လား...”

“စိတ်တော့ မချဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဖေကလည်း သူ့ ဇာတိမှာ
ပဲ နေချင်တာ၊ ငါ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကလည်း ရန်ကုန်မှာနေမှ
ဖြစ်မယ်ဆိုတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ... ၊ အဖေ နေမကောင်းဖြစ်
ရင် ငါလည်း ပြန်ချင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဖေက ပြန်မလာခဲ့နဲ့ပဲ
ပြောတာပဲ၊ ငါ့အလုပ်ကလည်း ခွင့်ယူချင်တိုင်း ယူလို့ရတဲ့ အလုပ်
မျိုး မဟုတ်ဘူးလေ၊ အပတ်စဉ် လွှင့်နေတဲ့ အစီအစဉ်မျိုး ယူထား
မိတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ နောက်ဆို ပိုတောင်ဆိုးဦးမှာ၊ Update
သတင်းတချို့ကို Live လွှင့်မယ့်အစီအစဉ်ကို ငါတာဝန်ယူလုပ်ဖို့
ပြောထားတယ်လေ ...”

“ကိုဇွန်က အပင်ပန်းကို ခံနိုင်တာပါ”

“အေးလေ ... သူ့ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲ သောကမရှိ၊ ဒေါသ မရှိ
သလို ပြုံးရွှင် တက်ကြွနေတာပဲ”

“အေးပေါ့ ... အဲဒါကြောင့် ... SKB ဖြစ်နေတာ ...”

“ဟမ် ...”

“ဆော်ကြည်ဘဲလေ ... ဟဲဟဲ ...”

ပန်ပန်တို့ စကားကြောင့် ဇင်မိုးသာက ပြုံးမိပါသည်။
‘ဆော်ကြည်ဘဲ’ဆိုတော့လည်း ‘ဆော်ကြည်ဘဲ’ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့်လည်း
ကိုယ်ကတော့ ဘယ်ဆော်ကိုမှ မကြည်မိသေးတာ အမှန်ပင်။ ခုချိန်မှာ
ကိုယ့်ဘဝအတွက် အရေးကြီးတာက အချစ်မဟုတ်၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ့်
ရည်မှန်းချက်နှင့် အဖေသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုဇွန် ... ရည်းစားလေး ဘာလေး မထားဘူးလား၊ အလုပ်ချည်း
လုပ်နေတာ မပျင်းဘူးလား ...”

ပန်ပန်က မေးတော့ သူက လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ယူ
သောက်လိုက်ပြီးမှ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ငါက လူတစ်ယောက်တည်းကို မချစ်ချင်ဘူး၊ လူအများကြီးကို
ဖြန့်ကျက်မျှဝေပြီး ချစ်ချင်တာ၊ လူတစ်ယောက်တည်းက ချစ်တာ
ကို မခံချင်ဘူး၊ လူအများကြီးက ဝိုင်းချစ်ကြတာကို ခံချင်တယ်၊
လူတစ်ယောက်တည်းရဲ့ ဘဝအတွက် အကျိုးမဆောင်ချင်ဘူး...
လူတွေအများကြီးရဲ့ အကျိုးကို စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ချင်တယ်”

“အင်း ... စကားလုံးတွေက မြင့်လွန်းလို့ လိုက်လို့တောင် မမီတော့
ဘူး ...”

ပန်ပန်က ပခုံးတွန့်ပြကာ ပြောလိုက်ပြီး ဆိုင်အပြင်ဘက်
သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဟော ... ကိုဝေလင်းတို့ လာပြီ”

သူ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဝေလင်းတို့အုပ်စုက လူစုံတက်
စုံ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။

“ကဲ ... လူတော့ စုံပြီဟေ့ ...”

“ကိုဝေလင်းတို့ ကိုကျော်ဇင်တို့ ဒီနေ့ ကြိုက်သလောက် စားကြ
နော်၊ ဒီနေ့ ကိုဇွန် ရှင်းမှာ”

“ဟ ... တကယ်လား၊ ဘာဂုဏ်ပြုစရာရှိလို့လဲ ...”

“ဘာမှမရှိပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင်မလေးတွေ ဒီလိုပဲ ကြုံရင်ကြုံသလို
ငါ့ကိုမြှောက်ပင့်ပြီး လက်ဖက်ရည် တိုက်ခိုင်းနေကျ”

“အဲမယ် ... ပန်ပန်တို့က စ တိုက်ခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊
ကိုဇွန်ဘာသာ အမြှောက်ကြိုက်လို့ တိုက်မယ်ပြောတာပါ”

“အေးပါ ... အေးပါ ... ထားပါတော့ ...”

“မြှောက်ပြောတတ်တဲ့သူရယ်၊ အမြှောက်ကြိုက်တဲ့သူရယ် ရှိနေ

သရွေ့ တို့ကတော့ စားပေါက်ချောင်နေဦးမှာပဲ၊ ဒီကို ကော်ဖီမစ် လေးခွက် ချပါဗျို့...”

ပီဒီကျော်ဇင်က ဆိုင်ဘက်သို့ လှမ်းအော်ပြောပြီး ခုံတွေဆွဲကာ ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

ကျော်သက်က ရေနွေးငွေ့လိုက်ရင်း...

“ဒီတနင်္ဂနွေ အစီအစဉ် ဘယ်လိုလဲ ဇင်မိုး...”

“ငါ စဉ်းစားထားတာတော့ ဒဂုံဆိပ်ကမ်းဘက်က မိဘမဲ့ ကလေး ကျောင်းကို သွားမလားလို့လေ...”

“ကောင်းသားပဲ...။ အဲဒီနေ့ ညနေပိုင်းမှာ ရိုက်စရာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မနက်ပိုင်းပဲ သွားလိုက်ရင် အဆင်ပြေမယ်”

“အေး... ဒါဆို မနက်ပိုင်းပဲ သွားတာပေါ့၊ ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ရော အိုခေလား...”

“အိုခေပါ...။ ကိုသက်နဲ့ ကိုဇင် အဆင်ပြေရင် ကျွန်တော်တို့က ရယ်ဒီပဲ...”

ဝေလင်း၊ ဇေယျနှင့် နေလင်းထွန်းက ခေါင်းညိတ် သဘော တူလိုက်ကြသည်။

ဝေလင်းက ပန်ပန်တို့ကို မေးဆတ်ပြရင်း...

“နင်တို့ရော ပန်ပန်၊ လိုက်ကြမှာလား...”

“လိုက်မှာပေါ့၊ ပန်ပန်တို့ ကောက်ပေးထားတဲ့ အလှူငွေတွေရော အဝတ်အစားတွေပါ တော်တော်များနေပြီ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ လက မီးဘေး ဒုက္ခသည်စခန်းကို သွားလှူတုန်းကလည်း အဝတ်အစားတွေ အများ ကြီး လှူလိုက်နိုင်တယ် သိလား”

“အေးပေါ့... နင်တို့က မင်းသမီးတွေ အဆိုတော်တွေဆီက သွား အလှူခံထားတာကိုး၊ သူတို့မှာက အဝတ်အစားတွေ ပေါလွန်းလို့ ဘယ်သွားထားရမှန်းကို မသိတာ...”

“ဟီးဟီး... မင်းသမီးဝတ်တဲ့ ဂါဝန် အတိုအပြတ် အပါး အဟိုက်

လေးတွေနဲ့ မီးဘေးဒုက္ခသည် အဒေါ်ကြီးတွေ ဂွကျနေမှာ ငါမြင် ယောင်သေးတယ်၊ ခွီး...”

“အမလေး... ကိုဇေယျတို့ကတော့ သူများကို ပြောချင်စေ ကပ်ပြီး ရေနွေးတောင် သီးတယ်၊ တကယ်ပါပဲ...”

“ဒါနဲ့ ဇင်မိုး... မင်း အဖေ နေမကောင်းလို့ဆို...”

“ခုတော့ ကောင်းသွားပါပြီကွာ၊ မနေ့က ဆေးရုံက ဆင်းသွားပြီ”

“ဪ... တော်သေးတာပေါ့”

“ကိုဇင်... ကိုဇင် အဖေက တက်တူးဆရာဆို... ဟုတ်လားဟင်”
ပန်ပန်က လှမ်းမေးတာမို့ ဇင်မိုးသာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်

ရင်း...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာလဲ... နင်တို့ တက်တူးထိုးချင်လို့လား...”

“အဟိ... ထိုးတော့ထိုးချင်သား၊ ဒါပေမယ့် အသားနာမှာ ကြောက် တယ်တော့”

ပန်ပန်က ပခုံးလေးတွန့်၍ ပြောသည်။ နေနေက ဇင်မိုးကို

ကြည့်နေရင်းက...

“ကိုဇင် အဖေက တက်တူးဆရာသာ ဆိုတယ်၊ ကိုဇင် ကိုယ်ပေါ် မှာကျတော့ ဘာတက်တူးမှ မရှိပါလား...”

“ဟာ... ကြည့်စမ်း... နေနေ၊ ဇင်မိုးကိုယ်ပေါ်မှာ တက်တူး ရှိမရှိ နင် သိတယ်ပေါ့...”

ဝေလင်းက နေနေ့ကို မျက်လုံးကြီး ပြူးကြည့်ရင်း လှမ်း ပြောလိုက်တာမို့ နေနေက ဝေလင်းပခုံးကို လှမ်းရိုက်လိုက်ရင်း...

“လက်တွေမှာ ထိုးထားတာ မတွေ့လို့ ပြောတာပါဟဲ့”

“လက်မှာမထိုးပေမယ့် နင် မမြင်ရတဲ့နေရာမှာ ထိုးချင် ထိုးထား မှာပေါ့ဟ...”

“နေနေရယ်... နင်က သွားစပ်စုတော့ ဝေလင်းနှိပ်ကွပ်တာ ခံရပြီ ပေါ့ဟယ်...”

ပန်ပန်က ဝင်ပြောရင်း ရယ်နေသည်။ နေနေက မအီမလည်

မျက်နှာလေးနှင့် ဝေလင်းကို မျက်စောင်းထိုးသည်။ သူတို့အဖွဲ့ထဲမှာ ဝေလင်းက လူကောင်သေးသေး၊ ဆံပင်အမောက် ကြီးကြီး၊ နှုတ်သွက် လျှာသွက်၊ လူလည်းသွက်သည်။ ပျော်ပျော် နေတတ်သူမို့ အမြဲ ရယ်မော စနောက်နေတတ်သူပင်။

ကင်မရာမန်း နောက်တစ်ယောက် ဇေယျက လူက ပုပု၊ ခန္ဓာကိုယ်က ဖိုင့်ဖိုင့်၊ စိတ်ကလည်း ခပ်တိုတို။ ဆံပင်ကလည်း ကတုံး သာသာ ခပ်တိုတို။

အသံဖမ်း နေလင်းထွန်းက နှုတ်နည်းကာ မျက်နှာချိုသည်။ သူ့အလုပ်သူ စိတ်ရှည်သည်။ စကားများများ မပြော တတ်သူမို့ သူ့ကို ဆို ဇင်မိုးတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးက ...

“ဒီကောင် သူများအသံတွေကျတော့ အကုန်ဖမ်းထားပြီး သူ့အသံ ကျတော့ ထုတ်ဖို့ တော်တော် ကပ်စေးနဲ့တဲ့ ကောင်”

ဟု ကျီစယ်နေကျပင် ...။

သူတို့သုံးယောက်က အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်ပြီး ဇင်မိုးသာနှင့် ကျော်သက်က သူတို့ထက် အသက်ကြီးသည်။ ပန်ပန်နဲ့ နေနေကတော့ ခုခေတ် မိန်းကလေးများစတိုင်လ် ခေတ်မီ သွက်လက် တက်ကြွကြသူများပေါ့ ...။

ဇင်မိုးသာက အချင်းချင်း စကားနိုင်လှ ကျီစယ်နေကြသူ တွေကို ပြုံးကြည့်နေရင်းက ...

“ငါက ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ တစ်ခုခု တစ်သက်လုံး စွဲထင်နေမှာ ကို မကြိုက်လို့ တက်တူးမထိုးဘူး၊ ခန္ဓာကိုယ်ထက် စိတ်မှာ စွဲထင်နေတဲ့ ခံစားချက်က မမြင်နိုင်ပေမယ့် ပိုပြီး ခိုင်မြဲတတ်တယ် လေ၊ တစ်ခုခုကို နှစ်သက်ရင် ခန္ဓာကိုယ်မှာ မှတ်ထားတာထက် စိတ်မှာမှတ်ထားတာက ပိုပြီး ခိုင်မြဲလေးနက်တယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မှတ်ထားတာကမှ သူများ မြင်ချင်မြင်ဦးမယ်၊ စိတ် မှာမှတ်ထားတော့ ဘယ်သူမှ မမြင်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်တစ်ဦးတည်း မူပိုင်ပဲ”

“ဒါပေမယ့် တချို့တွေက မင်းလိုမဟုတ်ဘူးကွ၊ ကိုယ့် ရည်းစား နာမည်တွေ ကိုယ်ပေါ်မှာ ထိုးတော့ နောက်လူနဲ့ ပြဿနာတက် ရော ...”

“အေး ... အဲ့ဒါ ပြောတာပေါ့၊ အဲ့ဒါကြောင့် အဖေဆို သူ့ဆီလာတဲ့ သူတွေကို သေချာ ပြန်စဉ်းစားခိုင်းပြီးမှ ထိုးပေးတာ ...”

“ကိုဇော်အဖေကို ရန်ကုန်ခေါ်လိုက်ပါလား၊ ရန်ကုန်မှာ တက်တူး လက်ရာ ကောင်းကောင်း ထိုးနိုင်ရင် ဆရာပဲ၊ ပိုက်ဆံအရမ်းရတယ်၊ တချို့ အရပ်နည်းနည်းကြီးတာဆို သုံးလေးသိန်းတောင် ရတာ ...”

“အဖေကို ခေါ်လို့မရပါဘူးဟာ၊ သူက ဟိုမှာပဲ အေးအေး ချမ်းချမ်း နေချင်တာ ...”

“ခုနောက်ပိုင်း မိန်းကလေးတွေ တက်တူးထိုးတာ များလာသလိုပဲ နော်၊ အထူးသဖြင့် အနုပညာအသိုင်းအဝိုင်းကလူတွေ ပိုထိုးသလိုပဲ”

“အေးနော် ... နေနေ၊ ငါသိသလောက်ဆိုရင် စိုးမြတ်နန္ဒာက ရင် ညွန့်လေးမှာ ထိုးထားတာထင်တယ်၊ စိုးမြတ်သူဇာက ခါးမှာ”

“ဟုတ်လို့လား ပန်ပန်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆိုဟယ် ... တစ်ခါတလေ ဇာတ်ကားတွေထဲမှာ သူ့အင်္ကျီခါးလွတ်သွားလို့ ငါ လှစ်ခနဲ တွေ့ဖူးတယ်”

“မျက်စိကလည်း လျင်ပါ့ ...”

“ပြီးတော့ ... ကျောဘက်မှာ ထိုးတဲ့သူလည်း ရှိတယ်လေဟဲ့၊ နောက်ပြီး ထက်ထက်မိုးဦးလည်း ခြေသလုံးမှာ ထိုးထားတယ် မဟုတ်လား ...”

ပန်ပန်နှင့် နေနေတို့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် စပ်စု လေ့လာ ထားသမျှ ပြောနေကြတာကိုနားထောင်ရင်း ဇင်မိုးသာက ငေးခနဲ ငြိမ် သက်သွားမိပါသည်။

ခြေသလုံးမှာ ... တဲ့ ...။

တက်တူးအကြောင်း ပြောတိုင်း ခြေသလုံးမှာ တက်တူးထိုး ထားတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို မြင်တိုင်း ဇင်မိုးသာက ဆောင်းတစ်ညတုန်း

ဆီက သူတို့သားအဖရဲ့ တက်တူးဆိုင်ကလေးကို ထူးဆန်းစွာ ရောက်ရှိလာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သတိရမိမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီတုန်းက သူက ၁၀ တန်း...။ မိန်းကလေးကလည်း သူနဲ့ အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း...။

“ဟေ့ကောင် ဇင်မိုး... မင်း ဖုန်းလာနေတယ်လေကွာ...”

“ဪ... အေး...”

ကျော်သက်က သူ့ကို ဒူးချင်းလှမ်းတိုက်ရင်း ပြောတော့မှ သူက သတိဝင်လာကာ ခုံပေါ်တင်ထားသည့် အိတ်ထဲက ဖုန်းကို လှမ်းနှိုက်ယူလိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို...”

“ဟေ့ကောင်... ဇင်မိုး”

“ဟား... အစ်ကို”

“မင်းတို့ အလှူဓာတ်ပုံတွေ လာပေးမယ်ဆို၊ ခုထိ လာမပေးသေးပါလား...”

“ဟာ... ဆောရီးပါ အစ်ကိုရ၊ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် သေချာပေါက် လာပေးပါ့မယ်”

“အေး... နေ့လယ်ပိုင်းလောက် လာပေး၊ ညနေဆို ငါတို့ ဂျာနယ်က ဖောင်ပိတ်တော့မှာ၊ သတင်းရေးဖို့ မမီဘဲနေမယ်၊ ဒီတစ်ပတ် ထည့်ပေးလိုက်ချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် နေ့လယ်ဆက်ဆက် လာပို့လိုက်ပါ့မယ်”

“အေး... ပြီးရော၊ ဒါပဲနော်... ဟေ့ကောင် တွေ့မှ အေးဆေးစကားပြောတာပေါ့၊ ခုတော့ အလုပ်ကလေး ရှိသေးလို့...”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကို...”

The True ဂျာနယ်တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာ ကိုမင်းဆွေက လိုရင်းတိုရှင်း ပြောပြီး ဖုန်းချသွားပါသည်။

ကိုမင်းဆွေနှင့် ဇင်မိုးသာက ဇာတိတူ မိတ်ဆွေများပင်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ကိုမင်းဆွေက ဇင်မိုးသာထက် ငါးနှစ်လောက်ကြီးသည်။ ဇင်မိုးသာတက်သည့် အထက်တန်းကျောင်းကပဲ ၁၀ တန်းအောင်ကာ ရန်ကုန်က အသွားအိမ်မှာနေရင်း တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ဇာတိမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သူပင်...။

ဒီကြားထဲ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေကြပြီး ဇင်မိုးသာ ရုပ်သံမီဒီယာမှာ အလုပ်ဝင်ပြီးနောက်ပိုင်းမှ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ တစ်ခုမှာ ပြန်ဆုံခဲ့ကြတာပင်။ ခုဆို ကိုမင်းဆွေတို့ ဂျာနယ်ကလည်း အောင်မြင်နေပြီ...။ ကိုမင်းဆွေ ကိုယ်တိုင်လည်း လူသိများပြီး ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော အယ်ဒီတာတစ်ဦးအဖြစ် ရပ်တည် နေနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဇင်မိုးသာက အားလပ်သည့် အချိန်တွေမှာ ကိုမင်းဆွေတို့ ဂျာနယ်တိုက်ကို သွားလည်ဖြစ်ခဲ့တာမို့ တိုက်က သတင်းထောက် ကိုစိုးအောင်တို့၊ သတင်းဆောင်းပါးရေးသည့် ကိုဇော်နိုင်တို့နှင့်လည်း ခင်မင်နေခဲ့သည်။

ကိုမင်းဆွေ၏ ကူညီမှုကြောင့် ဇင်မိုးသာတို့၏ Green Hearts ပရဟိတအဖွဲ့လေးကို လူသိများကာ အလှူငွေလည်း ပိုရလာခဲ့တာပင်။

“ကိုမင်းဆွေလား ဇင်မိုး...”

“ဟုတ်တယ် ကျော်သက်၊ သတင်းမှာသုံးဖို့ ဓာတ်ပုံလာ ပို့ခိုင်းတာ၊ ငါမေ့နေတာကွ၊ ဝေလင်း မင်း ဓာတ်ပုံတွေ ရွေးပြီးပြီလား...”

“ရွေးပြီးပြီ ကိုဇင်၊ ဒီမှာ stick နဲ့ ထည့်လာခဲ့တယ်၊ ကိုဇင် stick ယူသွားလိုက်၊ ပုံတွေကူးပြီးမှ ကျွန်တော့် ပြန်ပေး”

“အိုခေ... အဲဒါဆို မနက်ဖြန် ကိုမင်းဆွေတို့ရုံးကို ငါသွားလိုက်မယ်၊ သူလည်း အလှူငွေထည့်မယ် ပြောထားတယ်”

ဇင်မိုးသာက ဝေလင်း လှမ်းပေးသည့် မင်မိုရီစတစ်လေးကို လှမ်းယူကာ သူ့အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဇင်မိုးသာ စီးလာခဲ့သော ဘတ်စ်ကားသည် ဂိတ်ဆုံး ဆူးလေ မှတ်တိုင်တွင် ရပ်သွားလေသည်။

ကျောပိုးအိတ်ကလေး လွယ်ကာ ဦးထုပ်ပြာလေး ဆောင်းထားသော ဇင်မိုးသာသည် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ကိုမင်းဆွေတို့ ရုံးသို့ ပလက်ဖောင်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

သူ လမ်းလျှောက်လာနေတုန်းမှာပဲ မိုးသက်လေက ဝေ့လာသည်။ လေတစ်ချက် ဝေ့အတိုက်မှာ အမှိုက်အမှုန်အစတို့ လမ်းပေါ်မှာ ရှုပ်တိုက်ပြေးလွှားသွားသည်။ ထိုခဏမှာ မိုးဖွဲလေးတွေလည်း ကြွေကျလာခဲ့သည်။

သူက ကျောပိုးအိတ်ဘေးမှာ ချိတ်ထားသည့် ထီးကောက်ကို ဆွဲယူဖွင့်ဆောင်းပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူ့ရှေ့မှာတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထီးကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖွင့်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

အနီနှင့်အနက်စင်း ချင်းလုံချည်နှင့် ခါးတိုလက်ပြတ် အင်္ကျီအနက်လေး ဝတ်ထားသော မိန်းကလေးက သူမလက်ထဲက ခေါက်ထီးကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖွင့်နေသည်။ ကြိုးစားဖွင့်သော်လည်း အသားသေနေပုံရသော ခေါက်ထီးကိုင်းတွေက ကုပ်ကျလုံခြုံမသွားဘဲ လန်ထွက်သွားသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်လာသော လေက သူမ၏ဆံပင် တိုတိုလေးကို ဖွာလွင့်ပွယောင်းနေစေသည်။ သူ့ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ သူမက သူ့ကို ကျောခိုင်းအနေအထားဖြင့် ထီးကို ကြိုးစားဖွင့်နေသည်။ အရပ်မြင့်မြင့် ပန်းမတ်မတ် လည်တိုင် ရှည်ကျောသော အသွင်ကတော့ ကျောဘက်ကနေ မြင်နေရတာတောင် တော်တော်ကြည့်လို့ကောင်းပါသည်။ သို့သော် ကြည့်လို့ကောင်းတာက သပ်သပ်၊ ကူညီသင့်လို့ ကူညီရမှာက သပ်သပ် ဖြစ်သည်။ သူမနေရာမှာ အဒေါ်ကြီးဝဝ တစ်ယောက်ဆိုလည်း ကူညီရမှာပင်။

မိုးတွေ သည်းလာသည့်တိုင် သူမက ထီးဖွင့်မရသေးတာမို့ သူက သူမဆီ အပြေးသွားကာ ထီးမိုးပေးထားလိုက်သည်။

သူမက ထီးဖွင့်ရင်း သူ့ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ သူက ပြုံးပြလိုက်ရင်း ‘ဆက်ဖွင့်လေ’ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် သူမ၏ ဖွင့်လက်စ ထီးဘက်သို့ လက်ဖဝါးကို ဖြန့်ဆန့်ပြလိုက်သည်။ သူမက သဘောပေါက်သွားပုံဖြင့် ထီးကို ဆက်ဖွင့်နေသော်လည်း လေက ပိုကြမ်းလာသဖြင့် ထီးရွက်က လန်နေဆဲ။

“ခင်ဗျားထီးက အသစ်ထင်တယ်၊ ရော... ကျွန်တော့်ထီး ခင်ဗျား ခဏကိုင်ထား၊ ခင်ဗျားထီး ကျွန်တော်ပေး၊ ကျွန်တော် ဖွင့်ပေးမယ်”

“ရပါတယ်... ကျွန်မဘာသာ ဖွင့်နိုင်ပါတယ်၊ ရှင်မစောင့်နိုင်ရင် သွားပါ၊ မိုးစိုတာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

သူမက တည်ငြိမ်ပြတ်သားသော၊ မိန်းကလေးမဆန်လှသော လေသံမျိုးဖြင့် ပြောပြီး ဆက်ဖွင့်နေတာမို့ သူက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်တစ်ဖက် နှိုက်ကာ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်မိရင်း ထီးဆက်မိုးပေးထားလိုက်သည်။

ထိုခဏမှာ ထီးဖွင့်လို့ ရသွားပြီမို့ သူမက သူ့ကို တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်ရင်း...

“ကျေးဇူးပဲ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဟု ပြောပြီးခပ်သွက်သွက် လျှောက်ထွက်သွားသည်။ ကြည့်ရတာတော့ မလွဲမရှောင်သာလို့ ကျေးဇူးစကား ဆိုသွားပေမယ့် သူနဲ့ ရှေ့ဆက် ပတ်သက်စကားဆိုချင်ပုံတော့ မရဘူးပဲ။ အေးလေ ... မပြောချင်လည်း နေပေါ့ကွာ။ ငါကလည်း မိန်းကလေးလှလှ မြင်တိုင်း အရောလိုက်ဝင်ချင်နေတဲ့ နာဘူးမှ မဟုတ်ဘဲ ...။ မင်း မျက်လုံးကြီးတွေ လှပစူးရှလွန်းတာကို အနီးကပ်တွေ့ရလို့ ရင်တုန်လန့်ဖျပ်မိပေမယ့်လည်း ငါက ရင်တုန်ရတိုင်း လူ့ခြေမရ ဖြစ်တတ်တဲ့ကောင်မှ မဟုတ်ပဲ။ ငါ အင်တာဗျူးနေတဲ့ အနုပညာရှင်တွေထဲမှာ မင်းလောက် လှတာပါသားပဲ။ လှတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ငါ့အတွက်အဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး။ အိုခေ ... အေးဆေးပါ မိန်းကလေးရာ ...။

ဇင်မိုးသာက အေးဆေးလေး လေချွန်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကိုမင်းဆွေတို့ ဂျာနယ်ရုံးခန်းရှိရာ အဆောက်အဦကိုရောက်ဖို့ လမ်းကွေ့လေးတစ်ခုကို ဖြတ် လျှောက်ရသည်။ သူမက လမ်းကွေ့လေးမှာ ပျောက်သွားသည်။ သူက လမ်းကွေ့လေးအတိုင်း လျှောက်လာပြီး ရုံးခန်းအဆောက်အဦအောက်ထပ် ဓာတ်လှေကားဘက်သို့ ချိုးကွေ့လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။

ဟောဗျာ ... စောစောက မိန်းကလေးက ဓာတ်လှေ ကားရှေ့မှာ ရောက်နှင့်နေပါလား။ ဒါ ရေစက်များလားဟု တွေးကာ သူက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်မိပြီး သူမဘေးမှာ ဝင်ရပ်လိုက် ပါသည်။ သူမက ဓာတ်လှေကားခေါ်သည့် ခလုတ်ကို နှိပ်ထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ခလုတ်က မီးနီနေသည်။ သူက ထပ်မနှိပ်တော့ဘဲ ရပ်စောင့်နေဆဲ သူမက သူ့ကို ငဲ့ကြည့်လာသည်။

သူ့ကိုတွေ့တော့ သူမ၏ မျက်ခုံးက မသိမသာလေး တွန့်သွားသည်။ အင်း ... အထင်လွဲပြီ ထင်ရဲ့ ...။

“ခင်ဗျားနောက် လိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ အပေါ်ထပ်က ရုံးခန်းကို သွားစရာရှိတာ ...”

သူက ခပ်မြန်မြန်ပဲ ရှင်းပြလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကို ဖွန်ကြောင်

ကြီးလို့တော့ အထင်မခံချင်။ သူမက ဘာစကားမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားဖြင့် ရှေ့သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

ဓာတ်လှေကားခလုတ် မြားဦးလေးက အထက်ကို ညွှန်ပြကာ ဓာတ်လှေကားက အပေါ်ထပ်တွေကို ဆက်တက်နေ သဖြင့် သူရော မိန်းကလေးပါ ခပ်ကြာကြာ ရပ်စောင့်နေရသည်။ တခြား ဘယ်သူမှလည်း ရောက်မလာတာမို့ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသည်။

သူက သူမကို ငဲ့မကြည့်ဘဲ ဓာတ်လှေကားဘက်ကိုသာ မျက်နှာမူရပ်နေသည်။ သူမလည်း သူ့လိုပင်။ သို့သော် သူမကတော့ သူ့ကို ခိုးမကြည့်။ သူကသာ နည်းနည်းလေး မသိမသာ ခိုးစွဲကြည့်မိနေသည်။

လှပရွန်းစိုပြီး နက်ရှိုင်းဆန်းကြယ်သည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် နှစ်ခါ ငဲ့ကြည့်ခံထားရတာမို့ အဲ့ဒီမျက်ဝန်းမျိုးတွေကို စိတ်ထဲ ရင်းနှီးသလိုလိုနှင့် ဘယ်မှာမြင်ဖူးပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

သူ စဉ်းစားနေဆဲမှာ တောင်ခနဲ မြည်ပြီး ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွားသည်။

သူမက အရင်ဆုံး ဓာတ်လှေကားထဲ လှမ်းဝင်သွားသည်။ သူ လှမ်းဝင်ပြီးနောက် ဓာတ်လှေကားတံခါး ပြန်ပိတ်သွားသည်။

သူမက နံပါတ် ၆ ဓာတ်လှေကားခလုတ်ကို လှမ်းနှိပ်လိုက်သည်။ သူသွားမှာလည်း ၆ ထပ်ပဲမို့ ဓာတ်လှေကားခလုတ်ကို ထပ်နှိပ်စရာ မလို။ သို့သော် ... တစ်မျိုးအထင်ခံရစရာ ရှိတာမို့ သူက ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော်လည်း ၆ ထပ်ကို သွားမှာမို့လို့ ခလုတ် ထပ်မနှိပ်တော့တာနော်၊ ခင်ဗျားနောက် လိုက်ချင်လို့မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်မိပြန်သည်။ သူမကတော့ သူ့ကို ကြည့်လည်း မကြည့်၊ စကားလည်း မတုံ့ပြန်တော့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဓာတ်လှေကားရဲ့ ထောင့်စွန်းနှစ်ဖက်မှာ ရပ်ရင်း နှုတ်ဆိတ်စွာလိုက်ပါလာသည်။

၆ ထပ်ရောက်၍ ဓာတ်လှေကားတံခါး ပွင့်သွားတော့

သူမက အရင်ထွက်သွားသည်။ သူလည်း နောက်ကလိုက်ခဲ့သည်။ သူမ ဦးတည်နေတာကလည်း ကိုမင်းဆွေတို့ ရုံးခန်းဘက်မို့ သူ သွားမှာနှင့် အတူတူဖြစ်နေသည်။

ရုံးခန်းတံခါးက ဖွင့်ထားတာမို့ နှစ်ယောက်လုံး ရုံး ခန်းထဲ သို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟော... ဇင်မိုးပါလား၊ မင်းပျောက်နေသလိုပဲ၊ လာ... ကိုမင်းဆွေ တော့ အပြင်ခဏသွားတယ်၊ ခဏနေ ပြန်လာမယ် ပြောတယ်”

သတင်းထောက်ချုပ် ကိုစိုးအောင်က သူ့ကိုလှမ်း နှုတ်ဆက် ပြီးမှ သူ့ရှေ့က မိန်းကလေးကို သတိပြုမိသွားကာ ...

“ဘာကိစ္စ ရှိပါသလဲ ခင်ဗျ ...”

“အယ်ဒီတာ ကိုမင်းဆွေနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါရှင် ...”

“ဪ... ဒါဆို သူ့ရုံးခန်းထဲ ခဏဝင်စောင့်ပါ ခင်ဗျ၊ ဇင်မိုး မင်းလည်း ရုံးခန်းကပဲ စောင့်နေလိုက်နော်၊ မကြာဘူး... ပြန်လာ လိမ့်မယ်၊ ငါတော့ သတင်းလိုက်စရာလေး ရှိလို့ အပြင်လစ်လိုက် ဦးမယ်၊ နောက်မှ တွေ့မယ်ကွာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုစိုးအောင်”

အမြဲတမ်း ဖမ်းမမိအောင် လျင်မြန်ပြေးလွှား လှုပ်ရှားနေ တတ်သော ကိုစိုးအောင်က ခပ်မြန်မြန်ခပ်လောလော နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက် သွားသည်။

သူရော သူမပါ ကိုမင်းဆွေရဲ့ ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ကိုမင်းဆွေ စားပွဲရှေ့မှာ ချထားသည့် ကုလားထိုင် နှစ်လုံး ပေါ်မှာ သူတို့ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ထိုင်မိကြသည်။ ကုလားထိုင်ချင်းက ခပ်ခွာခွာဆိုပေမယ့် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ရုံးခန်းထဲမှာတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တော်တော် နီးကပ်နေသည်။

သူမက ခပ်တည်တည် ထိုင်ရင်း သူမအိတ်ထဲက စာအုပ် တစ်အုပ် ထုတ်ဖတ်နေသည်။ သူကတော့ စားပွဲပေါ်က ဂျာနယ်တစ်စောင် ကို လှမ်းဆွဲယူကာ ဟိုလှန် ဒီလှန်လုပ်ရင်း ပျင်းလာပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

တကယ်ဆို ပရက်စန့်တာ ဇင်မိုးသာဆိုတာ လူသိများတဲ့သူ တစ်ယောက်ပါ။ သူ အပတ်စဉ်တင်ဆက်နေတဲ့ အစီအစဉ်ကလည်း လူသိ များစွာ ပြုပြီ။ တီဗွီကြည့်သူ တော်တော်များများက သူ့ကိုသိကြသည်။ သူမကတော့ သူ့ကို တကယ်ပဲ မသိတာလား၊ သိလျက်နဲ့ မသိသလိုလို နေနေတာလားဆိုတာ အကဲခတ်မရပါ။

လည်ပင်းရှည်လေး ငိုက်စင်းကာ စာဖတ်နေပုံလေးကို ဘေး တစောင်း မြင်ရသလောက်တော့ သူမက လှပသလောက် ဣန္ဒြေကြီးလွန်း သည်။

ဇင်မိုးသာဆိုတာကတော့ တစ်မိန်းတစ်ယောက်နဲ့ ခုလို နီးနီး ကပ်ကပ် ရှိနေချိန်မှာ နှုတ်ဆိတ်နေတတ်သူမဟုတ်ပါ။ နှုတ်စအာစ ရွှင် ကာ မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ ဝန်မလေးသူမို့ သူ့မှာ အပေါင်းအသင်းလည်း အတော် များသည်ပင်။

သူက သူ့ဆံပင်ကို ခပ်ဖွဖွ တစ်ချက်သပ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဒီမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ဒီအခန်းထဲမှာ ဒီလိုကြီး နှုတ်ပိတ်နေရ တာ ပျင်းစရာကြီးပါဗျာ၊ စကားစမြည်လေး ဘာလေး ပြောကြည့် ပြီး စကားပြော အစပ်အဟပ်တည့်ရင်လည်း မိတ်ဆွေသစ် တိုးတာ ပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ဇင်မိုးသာ၊ အလုပ်က ပရက်စန့်တာ ပေါ့၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အစီအစဉ် ကြည့်ဖူးသလားတော့ မသိ ဘူး...”

“မကြည့်ဖူးဘူး...”

“ဪ... ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို မသိဘူးပေါ့၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် က ခုမှ ကြိုးစားနေဆဲ တက်သစ်စလေးဆိုတော့ လူတိုင်း ဘယ်သိ နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့ ...”

သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ရင်း ဆံပင်ကို တစ်ချက် သပ်မိပြန်သည်။ အင်း... ဘာဆက်ပြောရမှာပါလိမ့်။ မကြည့်ဖူးဘူးဆိုတဲ့ စကားလေးပဲ တုံ့ပြန်ပြီး သူ့စာသူ ပြန်ငုံ့ဖတ်နေတော့လေ ...။

ဇင်မိုးသာက ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့တာမို့ ကျောပိုး

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

အိတ်စစ်ကိုဖွင့်ကာ အထဲက Laptop ထဲက အလှူဓာတ်ပုံတွေကို ရွေးနေလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပဲ မထင်မှတ်စွာ သူမက စကားစလာပါသည်။

“အဲဒီပုံတွေက ဘယ်မှာရိုက်ထားတာလဲ”

သူ သူမကိုကြည့်မိတော့ စိတ်ဝင်စားသော မျက်လုံးလက်လက်ကလေးဖြင့် ကွန်ပျူတာထဲကပုံကို စိုက်ကြည့်နေသော သူမကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

သူက နည်းနည်း အားတက်သွားကာ ...

“ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားလို့လား ...”

“အင်း ... အဲဒါ မိဘမဲ့ကလေးကျောင်းလား”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သွားလှူတဲ့ ကျောင်းလေး၊ ဒဂုံဆိပ်ကမ်းဘက်မှာ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ပေါင်းပြီး Green Hearts ဆိုတဲ့ ပရဟိတအဖွဲ့လေး ဖွဲ့ထားတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်က စိမ်းလန်းသော နှလုံးသားများပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုကျောင်းမျိုးတွေ၊ အမျိုးသမီး သင်တန်းကျောင်းတွေ၊ ဒုက္ခသည် စခန်းတွေမှာ တစ်လတစ်ခါ သွားသွားလှူတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း စိတ်ဝင်စားရင် သဒ္ဓါတတ်အားနည်းများမဆို ပါဝင် လှူဒါန်းနိုင်ပါတယ်၊ ဟဲ ဟဲ ... ကြုံတုန်း အလှူခံထားပေါ့ဗျာ၊ အလှူခံတာ အကျင့်ပါနေပြီမို့လို့ပါ၊ မလှူဒါန်းနိုင် သေးဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့အလှူသွားလုပ်ရင် ခင်ဗျားလိုက်ပြီး ကူညီချင်ကူညီလိုရပါတယ်၊ ကုသိုလ်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာကြည့် ... ပုံတွေအများကြီးပဲ၊ ဒါက ပြီးခဲ့တဲ့လက အလှူမှာ ရိုက်ထားတဲ့ပုံ၊ ဒါကတော့ ကြာပြီ ...”

ဇင်မိုးသာက ကီးဘုတ်က မြားလေးကို နှိပ်ကာ နှိပ်ကာဖြင့် သူမကို ဓာတ်ပုံတွေ ပြပေးနေမိဆဲ ရုံးခန်းဝဆီက ကိုမင်းဆွေ၏အသံကို ကြားရသည်။

“ဆောရီးကွာ ... ဇင်မိုး။ မင်း လာမယ်ဆိုတာ ငါသတိရပေမယ့်

ကိစ္စလေး အရေးကြီးလို့ အပြင်ထွက်သွားရတာ၊ ဪ ... မမလည်း ရောက်နေတာကိုး”

ကိုမင်းဆွေက နှစ်ယောက်စလုံးကို နှုတ်ဆက်ရင်း သူ့စားပွဲမှာ ဝင်လာထိုင်လိုက်ပါသည်။ မမေ ... တဲ့။ ကိုမင်းဆွေ ခေါ်လိုက်တာကို သူ ကြားလိုက်ရသည်။ သူမနာမည်က မေ တစ်လုံးတည်းပဲလား ...။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုမင်းဆွေ၊ ကျွန်မ စာမူသစ်လေးရေးဖြစ်လို့ လာပို့တာပါ၊ အရင်လို e-mail နဲ့ ပို့လို့ရပေမယ့် တိုက်ကိုလည်း မရောက်ဖြစ်တာကြာလို့ လာလိုက်တာပါ”

“လာပါဗျာ၊ ကိစ္စရှိရှိ မရှိရှိ မြို့ထဲရောက်ရင်လည်းဝင်ခဲ့ပါ၊ ဪ ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ မမေ ဒါက ကျွန်တော့် ညီလို ခင်မင်တဲ့သူပဲ ... ဇင်မိုးသာတဲ့၊ မြင်ဖူးမလားတော့ မသိဘူး၊ သူက ရုပ်သံမှာ အစီအစဉ် တင်ဆက်သူပေါ့၊ သူက လူတွေ့ရင် ခပ်မြန်မြန်မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး သူတို့ ပရဟိတအဖွဲ့အတွက် အလှူခံတတ်တယ်၊ အင်း ... ဓာတ်ပုံတွေ ပြနေတာဆိုတော့ အလှူခံပြီးပြီလားတောင် မသိဘူး”

“ဟဲဟဲ ... ခုမှ စကားဦးသမီးရုံပါ အစ်ကိုရ”

ဇင်မိုးသာက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ကိုမင်းဆွေကို ပြန်ပြောမိသည်။ ကိုမင်းဆွေက ပြုံးလိုက်ရင်း ဆက်လက် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“သူက ဇာမဏီမေ တဲ့၊ ကိုယ်တို့ ဂျာနယ်မှာ ဥပဒေဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးလေးတွေ ကြိုးကြား ကြိုးကြား ရေးတယ်”

ဇာ ... မ ... ဏီ ... မေ ...။ သူ ကြားလိုက်ရသော နာမည်က တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရမိစေသည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကျော် အချိန်ကာလ ဆောင်းတစ်ညမှာ ရောက်လာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကိုပေါ့ ...။ ဇာမဏီ ...။ ဇာမဏီငှက်။ ဇာမဏီငှက် ဆိုတာ ရဲရင့်ခြင်းနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ မြင့်မားခြင်းရဲ့ အမှတ်အသားတဲ့။ ထိုမိန်းကလေးနှုတ်က အေးစက်စက် ဆတ်တောက်တောက် ထွက်လာတဲ့ ထိုစကားလုံးတွေကို သူမှတ်မိနေသေးသည်။ အဲဒီညက မီးရောင်မှိန်ဖျော့ဖျော့အောက်မှာ သူမ မျက်နှာကို သူ ထင်ထင် ရှားရှား မြင်ခွင့်မရခဲ့။ သိပ်လှတယ်ဆိုတာလောက်ကိုသာ

သိမှတ်မိလျက်၊ နာကျင်သော မျက်ဝန်းတွေကိုသာ သတိပြုမိလျက်။ သူမရဲ့ရုပ်ရည်ကိုတော့ ကလေးသာသာ သူ့မှတ်ဉာဏ်က ကောင်းစွာ မမှတ်မိခဲ့တော့ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့... လေးစားပါတယ် မမေ၊ ကျွန်တော်က စကားကြွယ် ပေမယ့် စာရေးမကောင်းတော့ စာရေးကောင်းတဲ့သူတွေကို အရမ်း အားကျတာ”

“စာရေးကောင်းတယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝါသနာအရ တစ်ခါ တလေ ရေးဖြစ်တာမျိုးပါ...”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ စာတစ်ပုဒ် ဖတ်ကောင်းအောင် ရေးနိုင်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပရဟိတ အဖွဲ့လေးမှာ ပါဝင်လှူဒါန်းဖို့ရော စိတ်ကူးပြီးပြီလား မသိဘူးနော်...”

“ဟား... ဟား... အဲဒါသာ ကြည့်တော့ မမေ၊ ဒီကောင်က မြောက်ပင့်ပြီးတော့လည်း အလှူခံတတ်တယ်”

“ဟဲဟဲ... နောက်တာပါဗျာ၊ မမေ ဒီမှာ ကျွန်တော့် လိပ်စာကတ် လေးပါ၊ မမေ လှူချင်လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့နဲ့ ပူးပေါင်း ကူညီချင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆန္ဒရှိရင် ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ၊ အလှူငွေ ထည့်မယ်၊ အဝတ်အစားတွေ လှူမယ်ဆိုလည်း အိမ်အထိ လာယူပေးပါတယ်၊ ဒီက ကိုမင်းဆွေတို့ ဂျာနယ်အဖွဲ့သားတွေက တော့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လေးရဲ့ အလှူဒါနတွေအကြောင်း ဆောင်း ပါးတို့ သတင်းဓာတ်ပုံတို့ ထည့်ပြီး ကူညီနေကျပါ”

“ဪ... အေး... မင်းပြောမှ သတိရတယ်၊ ဓာတ်ပုံတွေ ပေးတော့ လေ၊ ဂျာနယ်က ဖောင်ပိတ်နေပြီကွ၊ ဟိုမှာ ဇော်နိုင်လည်း ရောက် ပြီ၊ ဇော်နိုင်ရေ... လာဟေ့၊ ဒီမှာ ပုံရပြီ၊ မင်း သတင်းရေးလိုက် တော့...”

ကိုမင်းဆွေက သတင်းဆောင်းပါး ရေးသည့် ဇော်နိုင်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဇော်နိုင်အနားရောက်လာတော့ ဇင်မိုးသာက မင်မိုရီ စတစ်လေး လှမ်းပေးရင်း...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဟဲဟဲ... ကျေးဇူးပဲ ကိုဇော်နိုင်၊ ဓာတ်ပုံတွေတော့ ကျွန်တော့် စတစ်ထဲမှာ အကုန်ထည့်လာတယ်၊ ကိုဇော်နိုင် အဆင်ပြေမယ် ထင်တဲ့ ပုံသာ ရွေးထည့်လိုက်ပါ...”

“အိုခေ... မင်းပုံကို စောင့်နေတာကွ၊ သတင်းက ရေးပြီးသား”

“ကိုဇော်နိုင် ပိုကြည့်ကောင်းလာသလိုပဲနော်...”

“လာမမြောက်နဲ့ ကောင်လေး၊ ငါက အမြောက်မကြိုက်ဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ပဲ ကြိုက်တယ်”

“တိုက်ပါမယ်ဗျာ...”

“မင်းတိုက်လည်း မသောက်အားသေးဘူး၊ ဖောင်ပိတ်ခါနီး ပျာ တောက်နေတာ၊ မှတ်ထားလိုက်၊ နောက်မှ စုသောက်မယ်...”

ကိုဇော်နိုင် ပြန်ထွက်သွားတော့ ဇာမဏီမေက သူ့ အိတ်ထဲ က စာအိတ်ကို ထုတ်ယူကာ စားပွဲပေါ်မှာ တင်လိုက်ရင်း...

“စာမူ ဒီမှာပါ ကိုမင်းဆွေ... ကျွန်မ သွားစရာလေးရှိလို့ ခွင့် ပြုပါဦးရှင်...”

“ဪ... အိုခေ... မမေ”

“သွားလိုက်ပါဦးမယ် ကိုဇင်မိုးသာ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... ဖုန်းဆက်ချင် ဆက်နော်၊ အားမနာနဲ့”

ထိုင်ခုံမှ ထကာ လှည့်ထွက်သွားသော သူမက ဇင်မိုးသာ၏ စကားကြောင့် ပြုံးသည်ဆိုရုံလေး လှစ်ခနဲ ပြုံးသွားခဲ့ပါသည်။

ထိုမပီတပီ အပြုံးကလေးက သူမ၏ တစ်မိန်းဆန်လွန်းသော အမူအရာကို အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းသွားစေတာမို့ ထိုအပြုံးကလေးက သူ့ရင်ထဲကို ဖွဖွလေး ဝင်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းကြည့်လို့ ပြီးသွားပြီဆို၊ ငါနဲ့ စကားပြောလို့ ရပြီနော်...”

ကိုမင်းဆွေက ကျီစယ်တာမို့ သူက ရှက်ရယ်ရယ် လိုက်မိ ရင်း...

“ထူးဆန်းလို့ပါ အစ်ကိုရာ၊ သူ့ပုံစံလေးက တစ်မျိုးလေး၊ မာကြော

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

တယ် ထင်ရပေမယ့် မာနကြီးတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မျက်လုံးတွေကလည်း စူးရှသလိုလိုနဲ့ ရီဝေကြေကွဲနေသလိုမျိုး ... ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်တတ်သလို နေပေမယ့် တစ်ခုခုကို စူးစိုက်တွေးတောနေတတ်သလိုမျိုး”

“မင်း မဆိုးဘူး ဇင်မိုး၊ လူကဲခတ် တော်တယ်၊ ဟုတ်တယ် သူ့ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးလေး ပဟောဠိ ဆန်တယ်၊ သူက ဥပဒေနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတာကွ၊ ဆောင်းပါးလေးတွေ လာလာပို့လို့ သူ့ဆောင်းပါးလေးတွေက ထူးခြားလို့ ငါ ထည့်ပေးဖြစ်တာ၊ ငါနဲ့ ဆုံတာ သုံးခါပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ စာမူလာပေးပြီး စကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းပြောပြီးရင် ပြန်တာပဲ၊ သူက မေ ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ရေးတာကွ၊ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဥပဒေပိုင်းဆိုင်ရာလေးတွေ ရေးတယ်၊ သူ့မှာ တခြား ဘာအလုပ်ရှိလဲတော့ ငါလည်းမသိဘူး၊ သူက ဘယ်သူနဲ့မှ သိပ်ရင်းနှီးရောဝင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ ...”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သူ့မျက်လုံးတွေကို တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးသလိုလို တွေ့ဖူးသလိုလိုနဲ့ စိတ်ထဲ ရင်းနှီးသလို ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ ...”

“ဟဲဟဲ ... အေးပါ ... ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ငါလည်း မိန်းမလှလေးတွေနဲ့ တွေ့ရင် အရင်ဘဝက ရေစက်ပါလာတယ်လို့ တောင် ထင်မိသေး ... ဟား ဟား ...”

ကိုမင်းဆွေက သူ့ကို ကျီစယ်စကားဆိုရင်း ရယ်မောတော့ သူပါ ရောကာ ရယ်မောလိုက်မိသည်။

ကိုမင်းဆွေကို သူမအကြောင်း သူဆက်မပြောမိတော့ပေမယ့် သူ့စိတ်ရဲ့ ထူးခြားမှုကိုတော့ သူ သိပါသည်။

မိန်းကလေးများစွာ ကြုံဆုံခဲ့ဖူးပေမယ့် ဒီလို ရင်းနှီးစိတ်မျိုး မဖြစ်ခဲ့ဖူးတာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ မနက် ၇ နာရီ မထိုးမီမှာပင် ဇင်မိုးသာ တို့ Green Hearts အဖွဲ့သားတွေအားလုံး ရုံးရှေ့ စုရပ်သို့ ရောက်ရှိလာကြပါသည်။ အားလုံးက Green Hearts စာလုံးပါ တီရှပ်ဖြူဖြူလေးတွေ ဆင်တူဝတ်လျက် တက်ကြွနေကြသည်။ အစောဆုံးရောက်နှင့်သူက ဇင်မိုးသာပင် ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ဝေလင်း၊ ဇေယျရော ... မင်းတို့ နှစ်ယောက် အတူလာတာ မဟုတ်ဘူးလား ...”

“မဟုတ်ဘူး ကိုဇင်၊ ဇေယျက အိပ်ရာထ နောက်ကျနေလို့ သွားနှင့်တဲ့ ... သူ လိုက်လာခဲ့မယ်တဲ့ ...”

“ဇေယျတို့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲဟေ့၊ မနက်စောစော ထရမယ်ဆို အမြဲ အဲ့ဒီအတိုင်းပဲ ...”

“မိအောင်တော့ လိုက်ခဲ့မယ် ပြောပါတယ် ကိုဇင်”

“နေလင်းထွန်းရော ...”

“ပစ္စည်း သေတ္တာတွေ ကားပေါ်တင်နေတယ် ကိုဇင်၊ ကျွန်တော် သွားကူလိုက်ဦးမယ် ...”

“အေး ... အေး ... သွား ...”

“ကိုဇင်ရေ... ပန်ပန်တို့ ရောက်ပြီနော်၊ ပန်ပန်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ လည်း ပါလာတယ်”

“အေး... အေး... ပန်ပန်၊ နင်တို့အထုပ်တွေက များလှချည်လား”

“အဝတ်အစားထုပ်နဲ့ မုန့်ထုပ်တွေလေ ကိုဇင်”

“ဒါဆို အဲဒီအထုပ်တွေကို လိုက်ထရပ်ကားပေါ် တင်လိုက်၊ ငါတို့ အဲဒီကားနဲ့ လိုက်လိုက်မယ်၊ နင်တို့ မိန်းကလေးတွေက ရိုက်ကူးရေး ပစ္စည်းတွေပါတဲ့ ဟိုက်အေ့စ် ကားနဲ့ပဲ လိုက်လိုက်ပေါ့... ၊ ကား နှစ်စီးဆို အိုကေတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျော်သက်ရော မမြင်မိပါလား...”

“လာပြီဟေ့... ရေသန့်ဘူး သွားဝယ်နေလို့...”

“ဒါဆို ဟိုကောင် ဇေယျပဲ ကျန်တော့တယ်၊ လူစုံရင် ထွက်မယ် နော်...”

သူတို့အုပ်စုက ဟိုက်အေ့စ်ကားနှင့် လိုက်ထရပ်ကား နှစ်စီး ပေါ်သို့ ပစ္စည်းတွေ မျှတင်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပန်ပန်တို့ မိန်းကလေးအုပ်စုဆီက အသံ လေးတွေ ထွက်လာသည်။

“လှတယ်နော်... လည်ပင်းလေးကို ရှည်ပြီး စင်းကျောနေတာပဲ၊ ဆံပင်အတိုလေးနဲ့ အရမ်းလိုက်တာပဲ...”

“မော်ဒယ်အသစ်များလား မသိဘူး”

“ရိုက်ကူးရေးရှိလို့ လာတာလား မသိဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူဝတ်စားထားတာက သာမန်လေးပဲ၊ ကားလည်း မပါ၊ အဖော်လည်းမပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း လာတာဆို တော့...”

ပန်ပန်တို့ စကားတွေကို ပစ္စည်းတွေတင်ရင်း သူ ကြား နေရတာမို့ ဝန်းတံခါးဝ အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသောအခါ...

“ဇာမဏီမေ...”

သူက သူမနာမည်ကို တီးတိုးခေါ်မိကာ အံ့သြကြည့်နူးသွား သည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ရိုးရာထည် လုံချည်လေးနှင့် မြန်မာအင်္ကျီ ကော်လံ ထောင် ရင်စေ့လက်ပြတ် ခါးတိုလေး ဝတ်ထားသော သူမက သူတို့ကားတွေ ရပ်ထားရာနေရာသို့ လျှောက်ဝင်လာနေသည်။

လုံချည်ဆင်က အဖြူရောင် ခပ်များများ၊ အင်္ကျီလေးက လည်း ချည်သားအင်္ကျီ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေးနှင့်မို့ နံနက်ခင်း နေရောင် အောက်မှာ သူမပုံစံလေးက ဖြူဖွေးလင်းလက် ရှင်းသန့်နေသည်မှာ အဖြူ ရောင် နတ်သမီးလေးအလား... ။

သူက လက်ထဲက အထုပ်ကို ပစ်ချခဲ့မိကာ သူမဆီ အပြေး ကလေး သွား၍ ကြိုလိုက်မိပါသည်။

“မမေ... မမေလာတယ်၊ ဟား... ကျွန်တော်က မမေ လာမယ်လို့ လုံးဝကို မထင်တာဗျ၊ မမေ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူ လိုက်မယ် မဟုတ်လား...”

“လိုက်မယ်လေ... ဒီမှာ ကျွန်မဝ အဝတ်အစားအဟောင်းတွေ လည်း လှူဖို့ယူခဲ့တယ်၊ ဒါက ကျွန်မရဲ့ အလှူငွေပါ၊ အများကြီး တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါးသောင်းတည်းပါ”

သူမက စာအိတ်တစ်အိတ်ကို လှမ်းပေးတာမို့ သူက ယူ လိုက်ရင်း...

“ငါးသောင်းကြီးတောင် လှူတယ်၊ များတာပေါ့ မမေရ... ၊ ကျွန် တော်တို့ဆို အများဆုံး လှူမှ သုံးသောင်းလောက်ပဲ လှူနိုင်တာ၊ ဒီလိုပဲ အများအလှူကို အားပြုရတာ...”

“ကိုဇင်မိုးသာတို့က လစဉ် လှူနေကြတာကိုး၊ အလှူရှင်တွေဆီက အလှူလိုက်ခံပေးပြီး အလှူအတွက် ကမကထပြုပေးတာလည်း ကုသိုလ်ရတာပါပဲ၊ တချို့က ငွေတော့ လှူနိုင်ပေမယ့် ကိုယ်ထိ လက်ရောက် သွားလှူဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ကြဘူး မဟုတ်လား”

“ဒီလိုပဲ ကြံဖန် ကုသိုလ်ယူရတာပေါ့ဗျာ၊ အဟဲ... ကိုဇင် လောက် တော့ လုပ်လိုက်”

“ရှင်...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဪ... ကိုဇင်မိုးသာလို့ ခေါ်ရတာ ရှည်တယ်လေ၊ ကျွန်တော့် ဘော်ဒါတွေအားလုံးက ကိုဇင်လို့ပဲ ခေါ်ကြတာ၊ ကိုဇင်မိုးသာလို့ ဘယ်သူမှ မခေါ်ကြဘူး...”

“ကောင်းပါပြီ... အများခေါ်သလိုပဲ ခေါ်ပါ့မယ်”

“ဇင်မိုးရေ... ဒီနေ့ ထွက်ဖြစ်ဦးမှာလားဟေ့၊ ဒီမှာ ဇေယျလည်း ရောက်နေပြီ၊ လူစုံနေပြီ...”

“လာပြီဟေ့... လာပြီဟ၊ မေ... လာ... ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သား တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

ဇင်မိုးသာက ဇာမဏီမေနှင့်အတူ စုရပ်သို့ ပြန် လျှောက်လာ သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ သီချင်းလေး တစ်ပိုင်း တစ်စကို ငြီးလာသည်။ မေရယ် x x အနားလာပါကွယ်...။

“ကဲ... ဘော်ဒါတို့ ဒီမှာ တို့နဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ အဖွဲ့ဝင်သစ် ရောက် လာတယ်၊ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ မမေ... ဒါက ကျွန်တော်တို့ ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့ရဲ့ ပရိသတ်ရှင်းဒါရိုက်တာ ပီဒီကျော်သက်၊ သူက ကင်မရာမန်း ဝေလင်း၊ သူက ဇေယျ၊ သူက အော်ဒီယို အင်ဂျင် နီယာ နေလင်းထွန်း၊ ဒီ မိန်းမလှလေး နှစ်ယောက်ကတော့ FM က နေနေနဲ့ ပန်ပန်... ဒါက ငါ့မိတ်ဆွေ ဇာမဏီမေ တဲ့၊ ကို မင်းဆွေတို့ဂျာနယ်မှာ ဆောင်းပါးတွေရေးတယ်၊ ငါနဲ့ ကိုမင်းဆွေ တို့ ရုံးမှာ ဆုံလို့ အပြတ်ကို စည်းရုံးလာတာ...”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

“ပန်ပန်တို့က မမကို အဝေးက မြင်ကတည်းက လှလို့ ကြည့်နေ ကြတာ မမရဲ့၊ မော်ဒယ်လားလို့တောင် ထင်လိုက်မိတာ...”

အသွက်မလေးတွေက ပျူငှာချိုနေတာမို့ ဇာမဏီမေက ခပ်ပြုံးပြုံး နားထောင်နေသည်။ မျက်လုံးလေးတွေ ရှိရုန်းကာ နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကွေးရုံကလေး ပြုံးနေပုံကလေးကို သူ ငေးကြည့်နေလိုက်မိပြီးမှ ဝေလင်းတို့ စနောက်မလာမီ အမြန် ဣန္ဒြေဆည်ကာ...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ကဲ... လူစုံပြီဆိုတော့ သွားကြစို့ဟေ့...”

“မမ... လာ၊ ပန်ပန်တို့ ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့...”

ပန်ပန်က ဇာမဏီမေ၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲ တွဲလိုက်ပြီး ဟိုက်အောင်ကားဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ မိန်းကလေးတွေ အားလုံး ကားပေါ်ရောက်သွားတော့မှ ဇင်မိုးတို့ယောက်ျားလေးတွေက Light truck ကားပေါ် တက်ကာ စုရပ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဟေ့ကောင် ဇင်မိုး ခဏ ... ခဏ ...”

“ဘာလဲကွ၊ အလန်တကြားနဲ့...”

“ထူးဆန်းတာ တစ်ခု ပြောစရာရှိလို့ကွ...”

ကျောင်းဝန်းထဲမှာ ကလေးတွေကို မုန့်ဝေပေးပြီး ရိုက်ကူး
ရေး ခဏနားနေချိန်မှာ ကျော်သက်က ရေးကြီးသုတ်ပျာ ပုံစံနှင့် ရောက်
လာကာ ဇင်မိုးကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ဇင်မိုးက ကျော်သက် လက်ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါလာရင်း...

“ဘာလဲကွာ ... ပြောလေကွာ ...”

“ပြောပါမယ်ကွ ... မင်းကလည်း၊ ဟိုမှာ ဇာမဏီမေ ရှိနေလို့
သူနဲ့ ဝေးဝေးကို ဆွဲခေါ်လာတာပါ”

ကျော်သက်က ကားတစ်စီးရဲ့ အကွယ်မှာ ရပ်လိုက်ရင်း
ဇာမဏီမေကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တာမို့ ဇင်မိုးက ပခုံးတွန့်ကာ...

“ဘာလဲ ... သူ့အတင်း ပြောမလို့လား”

“အေး ... ငါတွေ့လိုက်လို့ကွ”

“ဘာကိုလဲ ...”

“သူဝတ်တားတဲ့ လုံချည်က ကွင်းလုံချည်မဟုတ်ဘူးကွ၊ ပတ်
လုံချည်လေး ဝတ်ထားတာ ...”

ပုညဇင် စာအုပ်တိုက်

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ ...”

“အဲဒီတော့ သူ့ အမြင့်ကို ခြေလှမ်းတက်လိုက်ရင် ခြေသလုံးသား
လေးက ပေါ်သွားရော ...”

“မင်းက ဘာနာဘူး ထတာလဲ ...”

“စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ဦးလေကွာ၊ ငါ နာဘူးထတာ
မဟုတ်ဘူးကွ၊ တက်တူးမြင်လိုက်ရလို့...”

“ဟမ် ...”

“တက်တူးလေ၊ ခုန ကားပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို
သူ ယူမလို့ ကားပေါ် လှမ်းတက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ လေကလည်း
တိုက်လာတော့ ထဘီစကလေး ဖြတ်ခနဲ လန်ပြီး ခြေသလုံးသား
လေး ပေါ်သွားတာ၊ ခြေသလုံးမှာ တက်တူးနဲ့ကွ ...၊ တက်တူးက
လုံးဝ အလန်းကြီးနော် ဆရာ ...”

“ဘာရုပ်လဲ ...”

“ဘာရုပ်မှန်းမသိလို့ မင်းကို ကြည့်ခိုင်းမလို့ ...”

“ငါက ထဘီစလေး အလန်စောင့်ပြီး ကြည့်ရမှာလား၊ အေးဆေး
နေစမ်းပါ ကျော်သက်ရာ ...”

သူက ကျော်သက်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြန်ပြောလိုက်ပေမယ့်
သူမခြေသလုံးက တက်တူးကိုတော့ အရမ်း စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့မိပါသည်။
ခြေသလုံးမှာ တက်တူးနဲ့တဲ့ ...။ ဒီလို တိုက်ဆိုင်မှုရှိတိုင်း လူပျို မပိုတပီ
အရွယ်ကလေးမှာ တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ ထူးဆန်းသော မိန်းကလေးကို သတိရမိ
ပါသည်။

နေစမ်းပါဦး ... တစ်ခုခု ထူးဆန်းမနေဘူးလား။ သူမနာမည်
က ဇာမဏီမေ။ ခြေသလုံးမှာ တက်တူးနှင့်။ ပြီးတော့ မြင်ဖူးသလိုလိုရှိတဲ့
မျက်ဝန်းတွေ၊ ရင်းနှီးတဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေ ...။ ဒီအချက်တွေက တခြားစီ
လို့ ထင်ရပေမယ့် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်သလိုလည်း ရှိနေသည်။
သူ့ စိတ်ထဲမှာလည်း ထူးဆန်းသလို ခံစားရသည်။

“အပြန်ကျရင် မင်း သေချာ စောင့်ကြည့်နေလိုက်”

ပုညဇင် စာအုပ်တိုက်

“ဘာကိုလဲ ... ကျော်သက်ရာ”

“သူ ကားပေါ်လှမ်းတက်မယ့်အချိန်ကို မလှမ်းမကမ်းကနေ ရပ်စောင့်ပြီး ကြည့်ပေးစမ်းပါကွာ၊ မင်းက တက်တူးဆရာရဲ့ သားပဲ ... တက်တူးမြင်တာနဲ့ ဘာရုပ်မှန်း သိမှာပါ ...”

“အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာနေပါလား ကျော်သက်၊ ခြေသလုံးမှာ တက်တူးရှိတာ ဘာဆန်းလဲ၊ ဘာရုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ ဆိုင်လား၊ ခုခေတ်မှာ မိန်းကလေးတချို့လည်း ဒီလိုပဲ တက်တူးတွေ ထိုးနေကြတာပဲ ...”

ဇင်မိုးက ကိုယ့်စိတ်ထဲက ဆန်းကြယ်မှုကို ကွယ်ဝှက်ကာ ကျော်သက်ကိုတော့ စိတ်မဝင်စားသလိုလို လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်မိပါသည်။

ကျော်သက်က ခေါင်းတစ်ချက် ကုပ်ကာ ပခုံးတွန့်လိုက်ရင်း...

“ငါနဲ့ နီးနီးစပ်စပ် မိန်းကလေး မိတ်ဆွေထဲမှာ ဒီလို တက်တူးထိုးတာမျိုး မမြင်ဖူးလို့ အံ့သြပြီး စပ်စုမိတာပါကွာ ...”

“စပ်စုမနေနဲ့ ... လာ ... ဆက်ရိုက်စရာ ရှိသေးတယ်”

ဇင်မိုးက ကျော်သက်ကို ခေါ်ကာ အဆောက်အဦတွေ ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ကင်မရာမန်းတွေက ကျောင်းလေးနှင့် ကလေးတွေကို ရိုက်ကူးမှတ်တမ်းတင်နေသည်။

ဇင်မိုးက ကလေးတွေကို ငေးရင်း အခန်းထောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ အမေ့ကို သတိရသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အမေနဲ့ ခွဲခွာရတာမို့ အမေ့ရင်ခွင်နဲ့ ဝေးခဲ့ရပေမယ့် အမေ့မေတ္တာက သူ့အတွက် လုံလောက်ခဲ့တာမို့ အမေ့ကို သူ အမြဲ တမ်းတလွမ်းဆွတ်လို့တော့ မနေပါ။ ခုလို တိုက်ဆိုင်မှုရှိတိုင်း သတိရရုံလောက်သာပါ။ အမေက သူ့နောက်အိမ်ထောင်နှင့် သူ့မိသားစု ကမ္ဘာသစ်လေးထဲမှာ ပျော်မွေ့နေခဲ့ပြီမို့ သူ့ကိုတွေ့ဖို့တောင် ရောက်မလာနိုင်ခဲ့တော့ပါ။ သို့သော်

လည်း ဤကမ္ဘာမြေရဲ့ တစ်နေရာမှာ အမေ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသည်ဆိုသော အသိက သူ့စိတ်ကို အေးချမ်းစေခဲ့ပါသည်။

ကလေးတွေရဲ့ မျက်နှာကလေးတွေကို လိုက်ကြည့်နေမိသော ဇင်မိုး၏အကြည့်တွေက တစ်နေရာမှာ ရပ်တန့်သွားခဲ့ရသည်။

“မေ ...”

သူ့လိုပဲ အခန်းထောင့် တစ်ထောင့်ရဲ့ ကြမ်းပြင်မှာ ဒူးလေးပိုက်၍ ထိုင်နေသော မေက သူ့လိုပဲ ကလေးတွေကို ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူမ မျက်ဝန်းထဲမှာ စိမ့်အိုင်ရစ်ဝိုင်းနေသော မျက်ရည်များ ...။

သူ့ကြည့်နေဆဲမှာ ဖြုတ်ခနဲ စီးကျလာသော မျက်ရည်စကို သူမက လက်ညှိုးဖြင့် ဆတ်ခနဲ သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကြေကွဲနာကြင်မှုနှင့် မာန်မာနကို သူမထဲမှာ သူ မြင်ခွင့်ရလိုက်သည်။

မင်းမှာ ဘယ်လိုစိတ်ဒဏ်ရာတွေများ ရှိခဲ့ပါသလဲ ဇာမဏီမေရယ် ...။ လူတွေအများကြီးထဲ ရောနှောနေပေမယ့် အထီးကျန် ဟန်ပန်ကလေး ပျောက်မသွားဘဲ မျက်ဝန်းတွေ ရီဝေ တွေးငေး ငြိမ်သက်နေတတ်တာ၊ စကားများများ မပြောတာ ...။ အပြုံးအရယ် နည်းတာ၊ ပြုံးလိုက်ရင်တောင် မပွဲတပီလေးပဲ ပြုံးတတ်တာ ...။ သူက သူမကို မကြာခဏ ခိုးခိုးကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေမိတာမို့ ဇာမဏီမေရဲ့ ပြောဆို လှုပ်ရှားဟန် ကလေးတွေကို အသေးစိတ် မှတ်မိနေခဲ့ပါသည်။

အပြန်လမ်းမှာတော့ သူက အတွေးများဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ သူတို့သွားလှူသည့် ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်းရှိသည့် ရွာကနေ ရန်ကုန်-ပဲခူး လမ်းမကြီးကိုရောက်ဖို့ တော်တော်ဝေးဝေး မောင်းရသည်။ နေသာသောရက်မို့ လမ်းမှာရွံ့ဗွက်မရှိဘဲ ကားမောင်းလို့ အဆင်ပြေနေသည်။

သူတို့ ယောက်ျားလေးတွေအားလုံးက Light truck ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ထိုင်လိုက်လာကြတာမို့ ကျော်သက်က သူ့ကို လှမ်းမေးသည်။

“ဇင်မိုး မင်း ကြည့်လိုက်သေးလား ...”

“မကြည့်ဘူးကွာ၊ အဲဒီလို လိုက်လိုက်ကြည့်တာ ယဉ်ကျေးမှု မရှိတာ၊ ရိုင်းတာ၊ နှာဘူးထတာ၊ လေးစားမှု မရှိတာ၊ လူမှုရေး မသိတာ...”

“ဟေ့ကောင် ... တော်ပြီ၊ မကြည့်လည်းနေ၊ ငါ့ကို ဂုဏ်ပုဒ်တွေ လာတပ်မနေနဲ့...”

“ပြီးရော ... မင်းလည်း မစပ်စုနဲ့”

ဇင်မိုးက ပိတ်ပြောလိုက်တော့မှ ကျော်သက် ငြိမ်သွားသည်။

ကျော်သက်ကိုသာ ပိတ်ပင်နေရပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း ကျော်သက်လိုပဲ သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေခဲ့ပါသည်။

‘ဇာမဏီမေ’ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ခြေသလုံးမှာ ရှိခဲ့တဲ့ အရပ်ဟာ ...

ဇာမဏီ ငှက်ရုပ်များလား ... ။

“လိမ္မော်သီးကို ဖွင့်ပေးပါလို့ မပြောရဘူးလေ လရိပ်လေး ရဲ့...”

“အခွံတွေကို ဖွင့်လိုက်မှ အထဲက လိမ္မော်သီးကို စားရမှာလေ ဆရာမရဲ့”

“အခွံနှာပေးပါလို့ ပြောရတယ်၊ အခွံနှာတာလေ၊ လိမ္မော်ခွံကို နှာလိုက်တာ၊ ဒါက လိမ္မော်ခွံတွေ...”

လင်းလွန်း ဧည့်ခန်းဝမှာ ရပ်မိစဉ် ဧည့်ခန်းထဲက စာသင်သံ တွေကို ကြားရလေသည်။

လင်းလွန်းက ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဆက်ဝင်မလာသေးဘဲ အခန်း ဝမှာ ရပ်လျက် ကလေးတွေနှင့် ဇာမဏီမေရဲ့ အသံတွေကို နားထောင်ရင်း ပြုံးနေမိသည်။

သူ အလုပ်က ပြန်လာတဲ့အခါ ဒီအသံတွေကို ကြားတိုင်း အမောပြေရသည်။

ဇာမဏီမေက ကလေးတွေကို တစ်ပတ် နှစ်ရက် စာလာ သင်ပေးတာမို့ သူကလည်း ရုံးကနေ တစ်ပတ်နှစ်ရက် စောစော ပြန်ဖြစ် မြဲပင် ... ။ လင်းလွန်း၏ အတွင်းရေးမှူးကပင် လင်းလွန်းရဲ့ ထူးခြားမှုကို သတိပြုမိကာ ...

“အစ်ကို အခုနောက်ပိုင်း တစ်ပတ် နှစ်ရက်တော့ အိမ် စောစော

ပြန်တယ်နော်၊ အစ်ကို စောပြန်တတ်မှန်းသိလို့ ကျွန်တော်လည်း အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေးဆို အလုပ်တွေ စောစော ဖြတ်ထားလိုက်တယ်”

ဟု ပြောလာသည်။ ဒီရိုင်ဘာ ဦးသိန်းအေးကလည်း လင်းလွန်း၏ တစ်ပတ် နှစ်ရက် ရစ်သမ်ကို သတိထားမိလာကာ ...

“မောင်လင်းလွန်း ... ခုနောက်ပိုင်း တစ်ပတ် နှစ်ရက်တော့ စောစော ပြန်တတ်တယ်နော် ...”

ဟု ပြောလာတော့ လင်းလွန်းက တည်ကြည်ခံညားသော ရုပ်သွင်ဖြင့် ...

“ဟုတ်တယ် ဦးသိန်း၊ ဒီနှစ်ရက်က အိမ်မှာ ကလေးတွေ စာသင်တဲ့ ရက်လေ၊ တူမ နှစ်ယောက်က မြန်မာစာ ညွှန်တော့ သူတို့ စာသင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ တိုးတက်မှု ရှိရဲ့လားဆိုတာ ဂရုစိုက်ပေးချင်လို့ပါ၊ ကလေးတွေ ပညာရေးက အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား ...”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့ ... ဟုတ်တာပေါ့”

ဦးသိန်းအေးက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံရင်း လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်တာကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် လင်းလွန်း မြင်လိုက်ရသော်လည်း ထိုအပြုံးကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ခပ်တည်တည်သာနေလိုက်သည်။ ဇာမဏီမေ အပေါ် ကိုယ့်စိတ်တွေ ပြုယိုင်လာတာကို ကိုယ်တိုင်လည်း သိ၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေလည်း ရိပ်မိနေပေမယ့် လင်းလွန်းကတော့ ဣန္ဒြေသိက္ခာ အပြည့်နဲ့သာ နေနေသည်။

“ကြယ်စင် ... ခဲဖျက်ရော ... ဒီစာလုံးက မှားနေတယ်၊ ပြန်ဖျက်ရမယ်လေ ...”

“ခဲဖျက်က ပုန်းနေလို့ ...”

“ဘယ်လို ...”

“ခဲဖျက်က ပုန်းနေတယ်လေ ... ခဲဖျက်မရှိဘူး”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ခဲဖျက် ပုန်းတယ်လို့ မပြောရဘူး၊ ခဲဖျက် ပျောက်နေတယ်၊ ရှာမတွေ့ဘူးလို့ ပြောရတယ်”

အငယ်မလေးကို မြန်မာစကား လိတ်ပတ်လည်အောင် သင်ပေး နေရတာမို့ လင်းလွန်းက ဧည့်ခန်းထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာခဲ့ရင်း ...

“ဘို့ကျောင်းတက်တဲ့ ကလေးတော်တော်များများက အဲ့ဒီလိုပဲ ဇာမဏီမေ၊ တချို့ စကားတွေဆို အင်္ဂလိပ်လို ရှင်းပြမှ နားလည်တယ်၊ ခါးခါးသီးသီး မုန်းတယ်တို့ ဘာတို့ဆို မသိတော့ဘူး၊ ခါးခါးသီးသီး ဆိုတာ ဘာလဲလို့ကို ပြန်မေးယူရတာ၊ ကျွန်တော့် တူမလေးတွေလည်း နည်းနည်း တင်စားချက်တွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးလာရင် သိပ်နားမလည်တော့ဘူး ...”

“ဦးလင်း ... ဦးလင်း ... မီးမှာတဲ့ ချောကလက်ကိတ် ပါလာလား”

“ဟာ ... မေ့ပြီကွာ ...”

အငယ်မလေးက စာသင်နေရင်းက လင်းလွန်းဆီ ပြေးလာပြီး မေးလိုက်တာမို့ လင်းလွန်းက ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ပြန်ရိုက်မိသည်။ လရိပ် မှာလိုက်တာကို သူ တကယ်ပဲ မေ့နေခဲ့ပါသည်။

“ဆောရီးပါ ... သမီးရာ၊ ဦးလင်း တကယ် မေ့နေတာကွ၊ အလုပ်လည်း တကယ်များလို့ မေ့သွားတာပါ”

“ဟင့် ... အလုပ်များတယ်လည်း ပြောသေး ... စောစောလည်း ပြန်လာသေး၊ မီးတို့ မြန်မာစာသင်တဲ့နေ့တိုင်း ဦးလင်း အလုပ်များလို့ စောစော ပြန်လာတာ မဟုတ်လား ...”

ကလေး စကားကြောင့် လင်းလွန်းက ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကာ ဇာမဏီမေကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူမက အနည်းငယ် ပြုံးယောင်သမ်းသွားသော မျက်နှာကလေးဖြင့် စာငဲ့ဖတ်နေသည်။ သူတစ်ပတ် နှစ်ရက် စောစော ပြန်လာပြီး စာသင်ခန်း နားမှာ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေတတ်တာကို ကလေးတွေလည်း ရိပ်မိ၊ ဇာမဏီမေလည်း ရိပ်မိနေတာပါလားဟု ခုမှ တွေးမိသွားရသည်။

“ဦးလင်းက တစ်နေ့လုံး အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်လိုက်လို့

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ညနေ စောစောပြန်လာနိုင်တာပေါ့ သမီးရဲ့၊ မနက်ဖြန်ကျ လုံးဝ မမေ့စေရဘူးကွာ၊ ဆက်ဆက် ဝယ်လာခဲ့မယ်ကွာ နော်... ဟုတ်ပြီ လား...”

“ဟင့်... ရဘူး၊ ခုစားမှာ၊ ခု... စားချင်နေတာ...”

“ဆိုင်က အဝေးကြီးမှာလေ သမီးရဲ့၊ မနက်ဖြန်ကျမှ စားနော်၊ ဆရာမနဲ့ စာဆက်သင်လိုက်ဦးနော်...”

“ဟင့်... ချောက်လက်ကိတ် စားရမှ...”

“လရိပ်... လာ... စာဆက်သင်ရအောင်လေ၊ စာသင်ချိန် ပြီးရင် လရိပ်စားဖို့ ဆရာမ ကိတ်မုန့် ဖုတ်ပေးမယ်”

“ဟင်... တကယ်၊ ဆရာမက ကိတ်မုန့် ဖုတ်တတ်တယ်”

“ဖုတ်တတ်တာပေါ့၊ သမီးတို့ နှစ်ယောက်လည်း ဆရာမနဲ့ ကူလုပ် ပေးရမယ်၊ အတူတူ ကိတ်မုန့်ဖုတ်ရအောင်လေ...”

“ဟေး... ပျော်စရာကြီး”

ကလေးနှစ်ယောက်က ပြိုင်တူ အော်လိုက်ကြသည်။ လင်း လွန်းက သူမကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ကျွန်တော်လည်း ကူလုပ်လို့ ရမလား မသိဘူး”

“ရတယ်လေ၊ ရှင် ကူညီနိုင်ရင် ကူပေါ့...”

“အိုဆေ... ဒါဆို ကျွန်တော် အဝတ်လဲပြီး ပြန်ဆင်းလာခဲ့ ယ်...”

လင်းလွန်းက သွက်လက်ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှေကားထစ်တွေကို နင်းကာ အပေါ်ထပ်အခန်းရှိရာသို့ တက်လာခဲ့ပါ သည်။

မီးဖိုခန်းထဲမှာ လင်းလွန်းတို့ တူဝရီးနှင့် ဇာမဏီမေတို့ လေးယောက်သား ရှုပ်ယှက်ခတ်နေခဲ့သည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဇာမဏီမေ ကိတ်မုန့်ဖုတ်ဖို့ လိုအပ်သော ပစ္စည်းတွေကို ဒရိုင်ဘာ ဦးသိန်းက လမ်းထိပ်က ဆိုင်လေးမှာ သွားဝယ်လာပေးသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်က ကြက်ဥ ဖောက်ပေးသောအခါ ကြက်ဥတွေက ကွဲပေါက် ထွက်ကျတဲ့ အလုံးက ကျနှင့်ဖို့ ငါးလုံးမှာ သုံးလုံးလောက်ပဲ တင်သည်။

ဇာမဏီမေက ဇလုံကြီးထဲမှာ ကြက်ဥ၊ ချောက်လက်မုန့်၊ ဂျုံ အစရှိသည့် ပစ္စည်းတွေကို အချိုးတကျ စပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင်... ကုန်ပြန်ပြီ၊ ကြက်ဥက ကွဲထွက်ကုန်ပြီ...”

ကြယ်စင်က ကြက်ဥကို စားပွဲပေါ် ရိုက်ချရင်းပြောတာမို့ ဇာမဏီမေက ကြက်ဥလေးရဲ့ အလယ်ကို ဇွန်းဖြင့် ခပ်ဆဆလေး ခေါက်ချ လိုက်ရင်း...

“ကြက်ဥဖောက်တာ အဲဒီလို မဖောက်ရဘူးလေ ကြယ်စင်၊ ဒီလို လေးဖောက်ပြီး ဒီနားက အခွံကိုခွဲပြီး ဖောက်ချမှ အလုံးလိုက်လေး ကျလာတာလေ...”

ကလေးတွေကို သင်ပေးနေသည့် သူမကို လင်းလွန်းက ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကိုယ့်အိမ်က မီးဖိုချောင် ကို ပိုင်စိုးနေပုံကလေးက သူမရဲ့ နဂိုမူရင်းပုံစံထက် ပျော့ပျောင်းကာ မိန်းမသားဆန်သည်။ ကိုယ့်မီးဖိုချောင်မှာ တွေ့ရတော့ ကိုယ့်အိမ်ရှင်မ ပေါ့ဟု တွေးမိတော့ သူ တိတ်တဆိတ် ပြုံးရသည်။

ဒီမိန်းကလေးကို သူ ချစ်မိနေခဲ့ပြီ...။ ဒါဟာ တဖြည်း ဖြည်း သေချာလာခဲ့သည်။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ဟာ အဝေးက ငေးကြည့်နေရုံနဲ့လည်း ပေါ်လာတတ်တာမျိုး...။ လူချင်း အနေစိမ်းပေ မယ့်လည်း စိတ်ချင်း ရင်းနှီးနေတတ်တာမျိုး...။ မျက်လုံးချင်း ဆုံလိုက် တာနဲ့ပဲ ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ အေးမြသွားတတ်တာမျိုး...။ မတွေ့ရပေမယ့် လည်း ကိုယ့်အနားမှာ သူရှိနေသလိုမျိုး။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိရှိ မရှိရှိ သတိရ နေတတ်တာမျိုး...။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မိန်းမလှလေး များစွာနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးဖူးခဲ့သော်လည်း ဒီလို စိတ်ခံစားချက်မျိုးကိုတော့ သူတစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ရဖူးပါ။

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကြက်ဥဖောက်တာ သင်ပေးပါ ...”

လင်းလွန်းက သူမနားသွားရပ်ကာ ပြောလိုက်တော့ သူမက မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ သူ့ဘက်သို့ လှည့်မော့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ရှင် ကြက်ဥ မဖောက်တတ်ဘူးလား ...”

“ခင်ဗျားလို သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးတော့ မဖောက်တတ်ဘူးလေ ...”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ဒီမှာကြည့် ...”

“အင်း ... ကြည့်ပြီ”

“ကျွန်မ လုပ်သလို လိုက်လုပ် ...”

“ဟုတ် ...”

လင်းလွန်းက သူမလိုပဲ ဇွန်းတစ်ချောင်း ကောက်ကိုင်၊ လက်တစ်ဖက်က ကြက်ဥကို ကိုင်ကာ အသင့်ပြင်ထားသည်။ သူမက ကြက်ဥကို ခပ်ဆဆ ဇွန်းဖြင့်ခေါက်လိုက်တော့ သူလည်း လိုက်ခေါက်ရင်း လက်လွန်ကာ ကွဲကျသွားသည်။

“အင်း ... ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီနေ့အဖို့ ကိတ်မုန့်မဖုတ်ဖြစ် လောက်ဘူး ကိုလင်းလွန်း၊ ဒီလို အလုံးမပျက်လေး ထွက်ကျလာ ဖို့က ကြက်ဥဟပ်ဖရွိုက်ကြော်ဖို့အတွက်ပဲ လိုတာပါ။ ကိတ်မုန့် ဖုတ်ဖို့အတွက်ကတော့ ကြက်ဥနှစ်တွေ ပုံပျက်ပြီး ထွက်လာလည်း အရေးမကြီးဘူး၊ အားလုံးရောခေါက်ပစ်မှာပဲလေ၊ ခုတော့ ကိတ်မုန့် ဖုတ်ဖို့ပဲ လုပ်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်”

သူမက ဇေလုံကြီးထဲကို ကြက်ဥတွေ ဖောက်ချပြီး ဂျံမှုန့်၊ ချောကလက်မှုန့်၊ အစရှိသည့် လိုအပ်သော ပစ္စည်းတွေ တချိုးတကျ စပ်ထည့်ပေးလိုက်သောအခါ လင်းလွန်းက မွေတံကလေးဖြင့် သမအောင် ရောမွေခေါက်ပေးလိုက်ပါသည်။

ကိတ်မုန့် ဖုတ်နေတုန်းမှာ လင်းလွန်းက ထမင်းစားခန်း စားပွဲမှာ ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ကလေးတွေကတော့ အပြင်ပြန်ထွက်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သွားပြီး တီဗီရှေ့မှာ သွားထိုင်နေကြသည်။ အန်တီ မြင့်က သူ့မိတ်ဆွေအိမ် သွားနေတာ ခုထိ ပြန်မလာသေး။ မီးဖိုခန်းထဲမှာ သူတို့တွေချည်း ရှုပ် ယှက်ခတ်နေတာမို့ အေးယဉ်နှင့် ဒေါသန်းကလည်း နောက်ဘက်က သူတို့အခန်းလေးထဲမှာသာ နေနေကြတာပင် ...။

“ဇာမဏီမေ ... ခင်ဗျားက ပညာရပ်တွေ တော်တော်စုံစုံ တတ်တာ ပဲနော်၊ ချောကလက်ကိတ်လည်း ဖုတ်တတ်နေတာပဲ ...”

“ရှင်ကို ကျွန်မ ပြောဖူးသားပဲလေ ကိုလင်းလွန်း၊ ကျွန်မက ဒါတွေ သင်ထားပြီး သင်တန်းဆရာ ပြန်လုပ်နေတာလေ၊ သင်ဖို့ အတန်းမရှိရင်လည်း ဒီလိုပဲ ကိုယ်စားချင်တာလေးတွေ လုပ်စားတာ ပေါ့ ...။ ကျွန်မ ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘတွေ မရှိခဲ့တော့ ကျွန်မကို မုန့်လုပ်ကျွေးမယ့်သူ မရှိသလို ကျွန်မကြိုက်တာလေး တွေ တကူးတက ချက်ပြုတ်ကျွေးမယ့်သူလည်း မရှိဘူးပေါ့၊ အရင် တုန်းကတော့ အားငယ်တာပေါ့လေ၊ သူများမိဘတွေ သူတို့ သား သမီးကို ဂရုစိုက်တာ တွေ့ရင် ဝမ်းနည်းတာပေါ့၊ နောက်တော့ ကိုယ့်မိဘက လုပ်မပေးလည်း ကိုယ့်ဘာသာ သင်ယူလို့ရတာပဲ လေလို့ တွေးပြီး ကျွန်မ သင်တန်းတွေ တက်တယ်၊ ကိုယ်ကြိုက် တာလေးတွေဆို ကိုယ့်အမေက ကိုယ့်ကို ချက်ကျွေးတာလို့ သဘော ထားပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ချက်စားလိုက်တာပဲ၊ ခဏနော် ... တစ်ချက် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ဇာမဏီမေက မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ သူမက သနားစရာကောင်းသည့် လေသံမျိုးနှင့် ပြောသွားတာ မဟုတ်ပေမယ့်လည်း သူမစကားက သူ့ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်စေပါသည်။

အမြဲတမ်း ခပ်တည်တည် အေးစက်စက် ပုံစံဖြင့် နေလေ့ ရှိသော သူမ၊ စကားပြောတဲ့အခါ အသံဩရှရှလေးနှင့် မနူးမည့် ပြောတတ် သော သူမ၊ ဆံပင်တိုတို လည်တိုင်ကျော့ကျော့ ပခုံးမတ်မတ်နှင့် မိန်းမဆန် သော အမူအရာတွေလည်း မရှိသည့် သူမကို သူ ဘာကြောင့် သနားမိ သလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရပါ။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မိဘမရှိ၊ တစ်ကောင်ကြွက်၊ တစ်ယောက်တည်း နေကာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်ပြီး ရုန်းကန်နေတဲ့သူမဟာ တစ်စုံ တစ်ယောက်ကို အားကိုးမရှိတိမ်းညွတ်လွယ်တဲ့ မိန်းမသားမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ တစ်စုံတစ်ဦးဆီက အကူအညီကို စောင့်မျှော်နေသူမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ သူတွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတချို့ကတော့ ကိုယ့်မှာ ပြည့်စုံလျက်နဲ့တောင် ကိုယ့်ထက် ပြည့်စုံကြွယ်ဝသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မှီခိုတိမ်းညွတ်လွယ်သူများပင်။

ခိုင်မတ်ကျောရှင်း ဖျတ်လတ်ရဲရင့်နေတဲ့ တည်ငြိမ် စူးရှနေတဲ့ အသွင်အပြင်လေးကိုက သူ့အလိုလို ဆွဲဆောင်မှုရှိနေကာ အထူးသဖြင့်ကတော့ စူးရှသလိုလိုနဲ့ ရီဝေ ဆွေးမြေ့တဲ့ အငွေ့အသက်လေး လွှမ်းနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေက သူ့ရင်ကို ထိရှစေခဲ့တာပါပဲ ...။

ကျောပိုးအိတ်ကလေး လွယ်လို့ ဒီအိမ်ခြံဝန်းဝမှာ ရပ်ကာ အိမ်ကြီးဆီ မော့ကြည့်လိုက်တဲ့ ပုံလေးကစလို့ ခြေဖျား ကလေးထောက်၊ လက်ကလေးဆန့်တန်းကာ ရေကူးကန်ထဲ ခုန်ဆင်းသွားတဲ့ ပုံကလေး အဆုံး သူ့ရင်ဘတ်မှာ တံဆိပ်ရိုက်လိုက်သလို စွဲထင်နေခဲ့ပေမယ့်လည်း ဒီလေးလလောက် အချိန်အတောအတွင်းမှာ သူမနဲ့ ရင်းနှီးစွာ တွေ့ဆုံပြောဆိုခွင့်ရသည့် အချိန်ရယ်လို့ သိပ်မရှိခဲ့ပါ။

သို့သော် ... သူမက သူ့အတွေးတွေထဲမှာ အချိန် အတော်များများ စိုးမိုးထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ တည်ငြိမ်ကာ အနည်းငယ် မာကျောသည် ဟုပင်ဆိုနိုင်သော မျက်နှာပေါ်မှာ မပီတပီ အပြုံးကလေးတစ်ချက် လက်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့မှာ ထိုရှားပါးပြီးလေးကို မြတ်နိုးလို့မဆုံး ...။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အားကိုးသော၊ အမှီအခိုကင်းသော၊ သူမ၏ ရပ်တည်မှုအတွက် သိမ်ငယ်သည့် ပုံလည်း မပေါ်၊ လူချမ်းသာတို့ရဲ့ အိမ်သားတွေနဲ့ ဆက်ဆံရသော်လည်း ပျပ်ဝပ် နှိမ့်ချ အားငယ်သည့် အသွင် တစ်စက်မှ မရှိသည့် သူမစတိုင်လ်လေးကို သူ အမြဲ သဘောတကျ ချီးကျူးမိမြဲပင်။

လင်းလွန်းက မိန်းမဆိုလျှင် ဥစ္စာမာန၊ အလှမာန၊ ပညာ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မာန ဖြင့် ဝံ့ကြွား ဂုဏ်မောက်လွန်းသော မိန်းမများကို သဘောမကျ။ မပြည့်စုံမှုကြောင့် အားငယ်သိမ်ငယ်ကာ အမှီအခိုရှာ၍ အကူအညီကို တောင့်တနေသော မိန်းမမျိုးကိုလည်း အထင်မကြီး။ အရာရာပြည့်စုံပြီး ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့တွေး ပျော်ပျော်နေနေသော မိန်းမမျိုးကိုလည်း မနှစ်သက် ...။ ဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ခွန်ကိုယ်အားဖြင့် ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကြောင်းကာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဦးမညွှတ်လိုသော မိန်းမမျိုးကိုသာ သဘောကျတတ်ပါသည်။ ဇာမဏီမေဆိုသော မိန်းကလေးကတော့ သူ့ရင်ကို လာငြိသော မိန်းကလေး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“ကဲ ... ချောကလက်ကိတ် ရပါပြီရှင် ...”

“လရိပ် ... ကြယ်စင် ... ချောကလက်ကိတ် ရပါပြီ”

“ဟေး ...”

ဇာမဏီမေက ကိတ်မုန့်လေးတွေကို လင်ဗန်းကြီးဖြင့် ထည့်ယူလာကာ စားပွဲပေါ်မှာ ချပေးလိုက်တော့ ကလေးတွေက ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ ကိတ်မုန့်တွေယူကာ တီဗီရှေ့သို့ ပြန်ပြေးထွက်သွားကြသည်။

လင်းလွန်းက ချောကလက်ကိတ်လေး တစ်တုံးကို ခက်ရင်းဖြင့် ထိုးယူစားလိုက်ရင်း ...

“ဝိုး ... အရသာက လျှာဖျားမှာ ဆိမ့်သွားတာပဲ၊ တံကယ် ကောင်းတယ်ဗျာ ...။ ကိတ်မုန့်လုပ်နည်းလေးတောင် သင်ထားလိုက်ချင်ပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးနိုင်မလား ဇာမဏီမေ ...”

“ရှင် ခုနလည်း ကူလုပ်ပေးထားတာပဲလေ၊ ကိတ်မုန့်ဖုတ်တဲ့ အဆင့်ဆင့်ကို ရှင်မြင်သားပဲ ...”

“ဒါပေမယ့် အချိုးအစား၊ အချိန်တွေ သေချာမှမသိတာ၊ ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးမလား ...”

“ရှင့်အတွက် လိုအပ်လို့လား ...”

“လိုအပ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော့်တူမလေးတွေ စားချင်တဲ့အချိန် လုပ်ကျွေးလို့ရတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က bakery ဆိုင်လေးလည်း

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဖွင့်ဖို့ စဉ်းစားထားတာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တတ်ထားတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ ...”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်မ ပြောပြပေးပါမယ်”

“အင်း ... ဒီတစ်ခုတည်း သင်ရမှာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဆီက နောက်တစ်မျိုး သင်ချင်သေးတယ်”

လင်းလွန်းက သူမ၏ တုံ့ပြန်မှုကို အကဲခတ်လိုက်ရင်း ကိုယ့်အကြံကိုယ် ရယ်ချင်သွားသည်။ သို့သော် မျက်နှာကိုတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားကာ ...

“ကျွန်တော် ကားမောင်းသင်ချင်တာ ...”

“ဟင် ... ရှင် ... ကားမောင်းတတ်ဘူးလား”

“အင်း ... မမောင်းတတ်ဘူး”

လင်းလွန်းက ခပ်တည်တည် ဖြိုးလိုက်သည်။ ကား မောင်းတတ်ပေမယ့် အလုပ်ရှုပ် စိတ်ရှုပ်ပြီဆို ကားမမောင်းချင်တာမို့ ဦးသိန်းမောင်းတဲ့ ကားကိုပဲ စီးလာတာ သူမ ရောက်မလာမီ တစ်နှစ်လောက် ကတည်းကပင်။

သူက ခပ်တည်တည်ဖြင့် လိုမ့်နေသလို သူမကလည်း သူ့ကို မယုံသင်္ကာ အကြည့်ကလေးဖြင့် အကဲခတ်နေသည်။

“တကယ်ပြောတာ ... ကျွန်တော် မမောင်းတတ်ဘူး၊ ဒရိုင်ဘာ မောင်းတဲ့ ကားပဲ တစ်သက်လုံး စီးလာတာ”

“ရှင် သင်ချင်ရင် ဦးသိန်းနဲ့ သင်ပေါ့ ...”

“ဦးသိန်းက ကားပဲ မောင်းတတ်တာ၊ သူများကို ပြန်မသင်တတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကားမောင်းသင်တန်း သွားတက်ပေါ့ ...”

“လူတွေအများကြီးနဲ့ အလှည့်စောင့်နေရတဲ့ သင်တန်းမျိုး သွားမတက်ချင်ပါဘူးဗျာ”

“ဆရာ ခေါ်သင်လိုက်လေ ...”

“အခု ဆရာခေါ်နေတာလေ ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ကျွန်မက ဆရာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမ ...”

“အင်းလေ ... အဲ့ဒီ ဆရာမကိုပဲ ခေါ်နေတာ”

“ကျွန်မက မိန်းကလေးတွေကိုပဲ သင်တာ ...”

“ယောက်ျား မိန်းမ တန်းတူခွင့်အရေးရဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ ခွဲခြားခွဲခြား မလုပ်သင့်ပါဘူးဗျာ၊ သင်ပေးပါ၊ ကိုယ့်ဖောက်သည်ကို အထူးအခွင့်အရေးတော့ ပေးသင့်တယ် မဟုတ်လား ...”

“ဖောက်သည် ! ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ကျွန်တော့်တူမလေးတွေက ပထမဦးဆုံး ခင်ဗျားနဲ့ ရေကူး သင်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ မြန်မာစာ ဆက်သင်တယ်၊ အခု ကျွန်တော်က ခင်ဗျားဆီက ကိတ်မုန့်ဖုတ်တာ သင်မယ်၊ အဲ့ဒီလို အမျိုးမျိုး သင်ပြီး ဖောက်သည်ဖြစ်နေတဲ့သူကို ကားမောင်းတာလေး တစ်ခုတော့ ထပ်သင်ပေးသင့်တယ်လေ ...”

သူမက လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ လျှပ်တစ်ပြက်လေး ပြုံးယောင်ပြပြီး ပြန်တည်သွားကာ ...

“ကောင်းပြီလေ ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း သင်ပေးရမှာပေါ့၊ ဘယ်တော့ သင်ချင်တာလဲ ...”

“ဒီနေ့ ...၊ အင်း ... ဒီနေ့က မိုးချုပ်တော့မှာဆိုတော့ မနက် ဖြန်ပေါ့ ...”

“မနက်ဖြန်တော့ ကျွန်မ မအားသေးဘူး”

“ဒါဆိုလည်း သန်ဘက်ခါ ...”

“သန်ဘက်ခါလည်း မအားသေးဘူး”

“ဒါဖြင့် ဖိန်းနွဲ့ခါ ...”

“ဖိန်းနွဲ့ခါလည်း မအားဘူး၊ ကျွန်မမှာ တခြား သင်တန်းချိန်တွေ ရှိတယ်၊ လူမှုရေးကိစ္စလေးတွေ ရှိတယ်၊ နောက်တစ်ပတ်မှ သင်ပေးနိုင်မယ်”

“နောက်တစ်ပတ်ဆိုလည်း စောင့်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ခုတော့ ကိတ်မုန့်ဖုတ်တာ သင်ပေးပါ”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ကောင်းပါပြီ၊ သင်တန်းကြေးတော့ ရှိတယ်နော်၊ ဖောက်သည် မို့လို့ ဈေးလျှော့ပေးနိုင်ပေမယ့် အလကားတော့ သင် မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မက ဒီသင်တန်းကြေးနဲ့ ရပ်တည်နေရတာ...”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ သင်တန်းကြေး များများပေးပါ့မယ်”

“မလိုပါဘူး၊ တန်ရာတန်ကြေးပေါ့၊ ရက်တိုပဲ သင်မယ်ဆို ပုံမှန် ကြေးထက် လျှော့ယူပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ...”

သူမက မီးဖိုခန်းဘက်သို့ လှည့်ဝင်သွားပြီမို့ သူက နောက်က လိုက်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုခန်းက ကျယ်ဝန်းပြီး အခန်းထောင့်တွေမှာ ရေခဲသေတ္တာ၊ ဂတ်စ်မီးဖို၊ မိုက်ခရိုဝေ့၊ အာဗင်၊ စသဖြင့် ပစ္စည်းပစ္စယ အစုံရှိနေသည်။

ဇာမဏီမေက ပစ္စည်းတွေကို သန့်ရှင်းသေသပ်စွာ ကိုင်တွယ်ပြီး ကိတ်မုန့်ဖုတ်နည်း သင်ပေးနေတာကို သူက သေချာလိုက်မှတ်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အံ့ဩ ရယ်ချင်နေမိသည်။ လင်းလွန်း ဆိုတဲ့ ယောက်ျားဟာ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့တဲ့ မီးဖိုချောင်ကိစ္စကို ဘာကြောင့်များ သင်ယူနေမိပါလိမ့်။

သူမနှင့်အတူ အေပရစ် ခါးဖုံးအင်္ကျီလေး ဝတ်ပြီး သူမ ဂျုံနယ်ရင် လိုက်နယ်၊ သူမ ကြက်ဥဖောက်သလို လိုက်ဖောက်၊ သူမ မွေသလို လိုက်မွေရင်း သူ ပျော်ရွှင်လာခဲ့ရသည်။

ကိတ်မုန့်လေး လှလှပပ ထွက်လာပြီး ကိတ်မုန့်ပေါ်မှာ ခရင်မ်ဖြူဖြူလေးတွေ ညှစ်ချချိန်မှာတော့ လင်းလွန်းက သူမပြောသည့် အတိုင်း လိုက်မလုပ်တော့ပါ။ သူမက ပန်းပွင့်ပုံလေး ဖော်လိုက်ပေမယ့် သူက အသည်းပုံကလေး ဖော်ထားလိုက်ပါသည်။

သူမက လင်းလွန်း ဖော်လိုက်တဲ့ အသည်းပုံလေးကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်တော့ လင်းလွန်းက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း...

“ကရင်မိနဲ့ ပုံဖော်တာကတော့ ကိုယ်သန်ရာသန်ရာ ဖော်လိုရတယ် မဟုတ်လား...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဟု မေးလိုက်သည်။ သူမက ဘာမှမပြောဘဲ အကြည့်လွဲ

သွားကာ...

“ရှင် ကိတ်က အရသာကောင်းရဲ့လားလို့ ကျွန်မ မြည်းမယ်နော်”

“မြည်းပါ ... မြည်းပါ”

သူမက လင်းလွန်းရဲ့ ကိတ်မုန့်ကို ဇွန်းဖြင့် ဖဲ့ကာ မြည်းလိုက်ပြီး...

“အင်း... အရသာမဆိုးပါဘူး၊ ခုအတိုင်းပဲ အချို့နည်းနည်း လျှော့လိုက်ရင် ရပြီ၊ ကဲ... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပါပဲ၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

ဇာမဏီမေက သူမဝတ်ထားသည့် ရှေ့ဖုံးခါးစီးကို ချွတ်ကာ လက်ဆေးပြီး မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

လင်းလွန်းက သူမမြည်းပြီး ကျန်ရစ်သည့် ကိတ်မုန့်ကလေးကို ငုံ့ကြည့်မိတော့ သူ ပုံဖော်ထားသည့် အသည်းပုံကလေး တစ်ခြမ်းပဲ နေတာ တွေ့ရသည်။

သူက ခရင်မ်ဘူးကို လှမ်းယူပြီး ပုံပျက်သွားသည့် နေရာလေးမှာ ထပ်ဖြည့်လိုက်သည်။

ဒီအသည်းပုံလေးကို ဖျက်ဆီးသွားတဲ့ ဇာမဏီမေဟာ သူ့အသည်းကိုတော့ မဖျက်ဆီးလောက်ပါဘူးဟု တွေးမိပြီးမှ ကလေးတွေ တွေးလိုက်မိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩကာ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ကိုဇင် ခဏလေးဆက်ရိုက်ထားပေး၊ ကျွန်တော် Toiletဝင်ချင်လို့...”

“အိုခေ ... ပေး ... ပေး ... ရတယ်၊ အေးဆေးလုပ် ဝေလင်း”

ဇင်မိုးသာက ဝေလင်း လှမ်းပေးသည့် ကင်မရာကို ပခုံးပြောင်း၍ ယူလိုက်ပါသည်။

ဒီတစ်လမှာ သူတို့အဖွဲ့လေးက တွဲတေးက မိဘမဲ့ ကလေးကျောင်းကို လာလှူဖြစ်ကြသည်။ မှတ်တမ်းသဘောမျိုးပဲ လျှောက်ရိုက်နေတာမို့ သူက ပရက်စနိတာအဖြစ် ကင်မရာရှေ့မှာ ဝင်ရပ်စရာမလို ...။ သူက ပရက်စနိတာ မလုပ်မီက ကင်မရာ မန်းလည်း ဝင်လုပ်ခဲ့ဖူးသေးတာမို့ ရိုက်ကူးရေးတစ်ခုမှာ ပါဝင်ရသည့် လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေကိုလည်း အတော်အသင့် နားလည် တတ်ကျွမ်းခဲ့ပါသည်။

ဇင်မိုးသာက ကျောင်းဝန်းထဲက မြင်ကွင်းတွေကို လျှောက်ရိုက်ရင်း တစ်နေရာရောက်တော့ ကင်မရာကို ဆက်ရွှေ့ ရိုက်ဖို့ မေ့လျော့သွားရလေသည်။

သူ့ကင်မရာ မြင်ကွင်းထဲမှာ ...

ဇာမဏီမေ ...

သူမက ကလေးတွေနှင့်အတူ နွေးထွေးရင်းနှီးစွာ စကားပြော

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

နေခဲ့သည်။ Green Heart တံဆိပ်ပါ တီရှပ်ဖြူဖြူလေးနှင့် နက်ပြာပေါ်မှာ အဖြူလုံးလေးတွေ ပါသည့် လုံချည်လေး ဝတ်ထားသော သူမပုံစံလေးက ပေါ့ပါးရှင်းလင်းစွာ လှပသည်။

ခုတော့ မေက ဇင်မိုးသာတို့အဖွဲ့ထဲမှာ ရင်းနှီးအသားကျနေခဲ့ပြီ ...။ ခုဆို သူမနှင့်အတူ သွားလှူဖြစ်ခဲ့ကြတာ သုံးခေါက် ရှိခဲ့ပြီ။ ဒီကြားထဲမှာ သူမက အလှူငွေ ကောက်သည့်အလုပ်ကိုလည်း ကူလုပ်ပေးခဲ့သည်။ ပစ္စည်းလှူချင်လို့၊ ပိုက်ဆံလှူချင်လို့ ဆက်သွယ်လာသည့် လိပ်စာတွေကို မှတ်ကာ ပန်ပန်တို့နှင့် ချိန်းပြီး သွားယူပေးသလို ပန်ပန်တို့မအားရင်လည်း သူမ တစ်ယောက်တည်း သွားယူပေးတတ်မြဲ ...။ အလှူစာရင်းတွေ တွက်ချက်တဲ့အခါ အားလုံး တစ်စုတဝေးတည်း ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံကြရတာမို့ ရင်းနှီးမှုလည်း ပိုမိုလာပါသည်။

သို့သော် ... အရင်လို စိမ်းတောင့်တောင့် မာကျောကျောလေး မဟုတ်တော့တာကလွဲရင် သူတို့အုပ်စုကြားမှာ စကားတွေ အများကြီးပြောပြီး ရင်းနှီးရောဝင်လာတာမျိုးတော့ မရှိခဲ့ပါ။ သူမက သူတို့ပြောသမျှကိုသာ များများနားထောင်ကာ သူမကိုယ်တိုင်ကတော့ စကား နည်းနည်းသာ ပြောတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူများပြောတာ နားထောင်နေရင်းနဲ့လည်း စိတ်လွင့်နေသလို တွေးတောငေးရီ ငြိမ်သက်နေတတ်ခဲ့သည်။ ဇင်မိုးသာက သူမရှိနေသည့် နေရာလေးကိုပဲ ကင်မရာ ချိန်ကာ အကြာကြီးရိုက်နေလိုက်မိသည်။ ထိုခဏမှာ သူမက ကလေးတွေ နားမှ ထသွားတာမို့ ဇင်မိုးသာက သူမသွားရာနောက်သို့ ကင်မရာကို ရွှေ့လိုက်သည်။

အနည်းငယ် လူရှင်းသော နေရာလေးမှာ နံရံကို ကျောမချီ၍ သူမက ရပ်လိုက်သည်။ သူက ကင်မရာ zoom ကို ဆွဲကာ သူမ၏မျက်နှာကို အနီးကပ် ဆွဲယူလိုက်လျှင် လှပသော သူမ၏မျက်ဝန်းများကို အနီးကပ်မြင်လိုက်ရလေသည်။ ထိုမျက်ဝန်းမှာ ခိုတွဲနေသော မျက်ရည်ဥလေး ကြည်လဲ့နေတာကိုပင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရတာမို့ သူက ထိုမျက်ဝန်းလေးထဲမှာ အာရုံမျောနစ်နေဆဲ ထိုမျက်ရည်ဥကလေးက ပါးပြင်ပေါ်သို့ ဖြုတ်ခနဲ ကြွေကျသွားတာကိုပါ မြင်လိုက်ရလေသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

အမြဲတမ်းပဲ ...။ မိဘမဲ့ကလေးတွေ၊ အမျိုးသမီးသင်တန်း ကျောင်းက ခိုကိုးရာမဲ့ မိန်းကလေးတွေကို မြင်တိုင်း သူမ မျက်နှာပေါ်မှာ နာကျင်ကြေကွဲသည့် ခံစားမှုတွေကို သူ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဘယ်လိုနောက်ခံ အကြောင်းတရားမျိုးနဲ့ ရှင်သန်နေခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးများပါလိမ့်ဟူသော အံ့တွေးနှင့်အတူ သူက သူမထံမှာ ကြေကွဲရိပ်ကို မြင်တိုင်း ကူးစက်ခံစား ကာ သက်ပြင်းချမိမြဲ ...။ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ချိန်က မြင်ဖူးခဲ့သလို ရင်းနှီးစိတ်မျိုးဖြင့် သူမကို ဂရုစိုက်မိမြဲပင် ...။

“ဇင်မိုး ... မင်း နည်းနည်း များနေပြီနော် ...”

နောက်ဘက်ကနေ သူ့ပခုံးကို တိုးပြီး ပြောလိုက်သော ကျော်သက် အသံကြောင့် သူက နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိသည်။

ကျော်သက်က ဇာမဏီမေ ရှိရာဘက်သို့ မေးဆတ်ပြလိုက် ရင်း ...

“မင်း အဲဒီဘက်ပဲ ရိုက်နေတာ ကြာပြီလေ၊ ကင်မရာကို နည်းနည်း ပါးပါး ရွှေ့ရိုက်ဖို့ အစီအစဉ် မရှိဘူးလား၊ အရင်လက မင်းဝင် ရိုက်တာတွေ ငါပြန်ကြည့်တုန်းကလည်း ဇာမဏီမေ ရှိတဲ့ နေရာ တစ်ဝိုက်မှာ ရိုက်တာတွေချည်း များနေလို့ တချို့ဟာတွေ တော် တော် edit လုပ်ပစ်လိုက် ရတယ်”

“မင်း ထင်လို့ပါကွာ၊ ငါက ပုံမှန်ပဲ ရိုက်နေတာပါ”

“လက်ပူးလက်ကြပ် မိတာတောင် ငြင်းချင်သေးတယ်၊ ဟိုကောင် ဝေလင်းက ဘယ်ရောက်သွားလို့ မင်းက ဝင်ရိုက် နေရတာလဲ ...”

“Toilet ခဏဝင်နေတယ်”

“အေး ... သူ ပြန်လာရင် သူ့ ပြန်ရိုက်ခိုင်းလိုက်၊ မင်းရိုက်ရင် ဗိုင်းရပ်စ် မကင်းဘူး”

ကျော်သက်က ပြောပြီး ထွက်သွားတော့မှ သူက ရှေ့ဘက် သို့ ပြန်လှည့်လာကာ သူမကိုရှာသော်လည်း မတွေ့တော့ ...။ ကျော်သက် ကို လှည့်ပြောနေရတာနဲ့ပဲ ရိုက်ကွက်က လွတ်သွားပြီ ...။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဇင်မိုးသာက ကင်မရာဖြင့် လိုက်ရိုက်နေရင်း သူမကို ရှာ နေမိသည်။ ထိုခဏမှာ ...

“ကိုဇင် ...”

“ဟင် ...”

နောက်နားဆီက ကပ်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် သူ လှည့် ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့ရှာနေသော ဇာမဏီမေက သူ့နောက်မှာ ရပ်နေ တာမို့ သူက ရယ်ချင်သွားမိကာ ...

“မမေ ... ခုနက ကလေးတွေနဲ့ အတူရှိနေသေးတာ၊ ဘယ်များ ရောက်သွားသလဲလို့ ...”

“ခေါင်းနည်းနည်းမူးလာလို့ နောက်ဘက် လူရှင်းတဲ့နေရာမှာ သွား ထိုင်နေတာပါ”

“ဟင် ... တော်တော်မူးနေလား ... မမေ”

“နည်းနည်းပါ၊ ညက အိပ်ရာဝင် နောက်ကျပြီး ဒီမနက် စောစော ထလာတော့ အိပ်ရေးမဝလို့ fit မဖြစ်တာပါ၊ ကျွန်မ ကူလုပ်စရာ ဘာရှိဦးမလဲ၊ မရှိရင် ကားပေါ်မှာ သွားထိုင် နားနေလိုက်ချင်လို့ပါ”

“သွားလေ ... မမေ၊ ကားထဲမှာ ပူရင် ဘေးတံခါးချပ်ကို ဆွဲဖွင့် ထားလိုက်၊ ကျွန်တော်တို့ ရိုက်တာလည်း ခဏနေရင် ပြီးတော့မှာ ပါ ...”

“ဒါဆို ကျွန်မ သွားနားလိုက်တော့မယ်နော်”

“နား ... နား ... မမေ”

သူမက ခပ်ဝေးဝေးမှာ ရပ်ထားသည့် ဟိုင်းအေးကား ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

သူက ရိုက်စရာရှိတာ ဆက်ရိုက်နေရင်း ဇာမဏီမေ ၏ မျက်နှာနွမ်းနွမ်းလေးကို မြင်ယောင်နောက်ဆန်ငင်နေသည်။ ဝေလင်းက လည်း တော်တော်နဲ့ ပြန်မလာနိုင် ...။

တော်တော်ကြာတော့မှ ဝေလင်း ပြန်ရောက်လာကာ ...

“ကိုဇင် ... ရပြီ၊ ကျွန်တော့်ကင်မရာ ပြန်ပေးတော့”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“မင်းကလည်း ကြာလိုက်တာကွာ၊ အိမ်သာတက်တာ ဒီလောက် ကြာရလား၊ မင်း ဝမ်းချုပ်နေလို့လား ...”

“အဟား... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျောင်းနောက်ဘက်မှာ ကလေးတွေ ကို စာသင်တဲ့ ဆရာမတွေနဲ့တွေ့လို့ စကားပြောနေလို့ပါ၊ ဪ... ကိုဇင် ပန်ပန်က မေးနေတယ်၊ ကလေးတွေဖို့ ယူလာတဲ့ အဝတ် ထုပ်တစ်ထုပ် ပျောက်နေလို့တဲ့၊ ကိုဇင် ဘယ်နားမှ ထားလိုက်လဲ တဲ့ ...”

“ကားထဲမှာပဲလေကွာ၊ နောက်ဆုံး ခုံတန်းအောက်မှာ ငါ ထိုး ထည့်လာခဲ့တာ ...”

“သွားယူပေးလိုက်ပါ ကိုဇင်ရာ”

“အေး... အေး... ငါ သွားယူလိုက်ပါ့မယ်”

ဇင်မိုးက ကင်မရာကို ပခုံးပြောင်းပေးလိုက်ပြီး ကားရပ်ထား သည့် ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကားနားရောက်တော့ ဘေးတံခါး ဖွင့်ထားတာ တွေ့ရ သည်။ ကားထဲသို့ သူ လှမ်းကြည့်မိတော့ နောက်ဆုံးခုံတန်းမှာ ထိုင်ပြီး မျက်စိမှိတ်ထားသည့် သူမကို တွေ့သည်။ ear phone ကို နောက်မှာ တပ်လျက် ခေါင်းကလေးစောင်းငိုက်ကာ အိပ်မောကျနေပုံရသည်။ ခုံရဲ့ ထောင့်မှာ ထိုင်ကာ ခြေထောက်ကလေးကို ပိပ်ရိုရိုလေး ချိတ်ထပ်ထား သည်။ အဲ့ဒါမှ ပြဿနာ... ယူရမယ့် အဝတ်ထုပ်က သူမထိုင်ခုံအောက် မှာ ...။

သူက သူမနီးသွားမှာစိုးတာမို့ အသံမထွက်အောင် သတိ ထားကာ ကားပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ပြီးတော့မှ သူမ ခြေထောက်နားမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချကာ ခုံအောက်က အဝတ်ထုပ်ကို အသာအယာ ဆွဲယူနေဆဲ သူ့အကြည့်က သူမ ခြေထောက်ဆီ ရောက်သွားသည်။

“ဟာ ...”

ဇင်မိုးက မထင်မှတ်ဘဲ ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည့် အရာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အံ့သြမင်သက်နေမိသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ခြေထောက်ချိတ်ထားသဖြင့် လုံချည်စကလေးက ခြေသလုံး တစ်ဝက်ထိ တက်နေကာ ခြေသလုံးပေါ်က ဇာမဏီငှက်ရုပ် တက်တူး လေးဟာ အထင်းသား ...။

ဒီအရပ်ဟာ အဖေလက်ရာဆိုတာ သူ ကောင်းကောင်းမှတ်မိ သည်။ ဇာမဏီငှက်ရုပ်တွေ တက်တူးတွေ များကောင်းများနိုင်ပေမယ့် အဖေလက်ရာမျိုးတော့ အတုမရှိနိုင်။

ဒါဆို ဇာမဏီမေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်ကျော်ကာလ ဆောင်းတစ်ညမှာ သူတို့ရဲ့ တက်တူးဆိုင်ကလေးကို ရောက်လာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးများလား ...။ ရင်းနှီးနေတယ်ထင်ရတဲ့ မျက်လုံးတွေရယ်၊ တွေ့ဖူးသလိုလို စိတ်ဝင်စားမှုရယ်၊ ဇာမဏီ တက်တူးရယ် ...။ သူမ များ လား ...။

သူက တွေ့ဝေ စဉ်းစားနေပြီးမှ အဝတ်ထုပ်ကို အသာလှမ်း ဆွဲယူပြီး ကားပေါ်ကနေ ခပ်မြန်မြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

စိတ်ထဲမှာ သူမပဲရယ်လို့ သေချာနေမိပေမယ့် တက်တူးပုံ တူတွေလည်း ရှိချင်ရှိနိုင်တာပေါ့ဟု ဖြေတွေး တွေးမိပြန်သည်။ အဲ့ဒီညက အဖြစ်ဆိုးတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံခဲ့ပုံရတဲ့ မိန်းကလေးကို ဇာမဏီမေ မဖြစ်စေချင် သည့် စေတနာက ရင်ထဲမှာ လာငြိပြန်သည်။

ရိုက်ကူးရေးအားလုံး မကြာခင်မှာ ပြီးသွားတာမို့ သူတို့အား လုံး ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်ထိ သူမက မနီးသေးဘဲ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်။

သူက သူမနံ့ဘေး နောက်ဆုံးခုံလေးမှာ ထိုင်လိုက်လာခဲ့ရင်း သူမ၏နားမှာ တပ်ထားဆဲ အီးယားဖုန်းလေး တစ်ဖက်ကို အသာအယာ ဆွဲယူပြီး သူ့နားမှာ တပ်လိုက်သည်။ သီချင်းဖွင့်ထားခဲ့ရင်လည်း ပိတ် ပေးမည်ဟုပင် ...။

သို့သော်... သူ ကြားလိုက်ရသော သီချင်းကြောင့် ချက်ချင်း မပိတ်ဖြစ်ဘဲ ဆက်နားထောင်နေလိုက်မိသည်။ ဒါဟာ အဆိုတော် ပိုပိုရဲ့ ‘မိဘမဲ့’ သီချင်းဆိုတာ သူလည်း သီချင်းနား ထောင်နေကျမို့ သိနေသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သီချင်းဆုံးခါနီးလေးမှ သူ နားထောင်မိပေမယ့် ထိုသီချင်းပဲ ထပ်လာပြန်သည်။ ကြည့်ရတာတော့ ဒီတစ်ပုဒ်ကိုပဲ သိပ်ကြိုက်လို့ အထပ်ထပ် နားထောင်နေပုံရသည်။

“ဥမကွဲ သိုက်မပျက်နေချင်လည်း xxx မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ဘဝ အခြေ အနေ xxx ဘယ်လို ဝင့်ကြေးအကြောင်းကလဲ xxx တို့ဘဝများစွာရယ် xxx ရက်စက်လွန်း ကံကြမ္မာကြောင့်ရယ် မိသားစုလေးများ တွေ့ရင်ကွယ် xxx ရင်မှာ ကျိတ်ပြီး အားကျရတယ် xxx ဒါကို ဘယ်သူသိမလဲ xxx လေမုန်တိုင်းတွေ တိုက်တဲ့အခါ xxx ဘယ်ရင်ခွင်မှာ ခိုနားမလဲ ကိုယ်တူ ကိုယ်ထ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းသာ အသက်ရှင်နေရင်းနဲ့ xxx ”

သီချင်းသံက ဇင်မိုးသာ၏ နှလုံးသားကိုပါ လာပြီး ထိရှစေသည်။ ဒီသီချင်းကို ဘာကြောင့်များ အထပ်ထပ် နားထောင်နေရတာလဲ မေရယ် ...။ မေရင်မှာ လူသူမသိအောင် သိုဝှက်ထားတဲ့ နာကျင်ခံစားမှု တွေ ရှိနေတာများလား ...။

သူက သီချင်းကို ပိတ်ပေးလိုက်ဖို့ မေ့လျော့စွာဖြင့် အီးယား ဖုန်းလေး တစ်ဖက်ကို နားမှာတပ်၍ နားထောင်ရင်း အိပ်ပျော်နေသည့် သူမ မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်လာခဲ့မိပါသည်။

သူတို့ကားလေးကတော့ ရန်ကုန်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ခပ်မှန်မှန် မောင်းလျက် ရှိပါသည်။

“ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်မယ်ဆိုရင်ကွယ် xxx မိသားစုလေးပဲ ရချင်တယ် xxx အကြင်နာတွေပဲ တောင့်တမိတယ် xxx မေတ္တာ ငတ်လွန်းတယ် ဒဏ်ရာများစွာ ရတဲ့အခါ xxx အဖေရယ် ကူဦးကွယ် xxx ပစ်ထား ခဲ့တဲ့ အမေ့ကို စိတ်မနာရက်ဘူးကွယ် xxx ”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် စတီရာရင် ကောင်းကောင်း မထိန်းနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ကူထိန်းပေးပါဦးဗျ ... ”

လင်းလွန်းက ဇာမဏီမေ သင်ပြပေးထားသည့်အတိုင်း ကားမောင်းလာရင်း လူရှင်းကားရှင်းသည့် နေရာရောက်မှ စတီရာရင်ကို ဟိုဒီကွေ့သလို လုပ်လိုက်သည်။

“ကိုလင်းလွန်းရယ် ... ရှင်ကလည်း ဒီစတီရာရင်တောင် မနိုင်ဘူးလား ... ”

ဇာမဏီမေက စိတ်မရှည်တော့သလိုလေး ပြောရင်း လင်းလွန်းလက်ထဲက စတီရာရင်ကို လှမ်းထိန်းပေးလိုက်တော့ လင်းလွန်းက ကျိတ်ပြီးလိုက်မိသည်။ တကယ်တော့ လင်းလွန်းအတွက် ကားမောင်းတာက ခက်တာမဟုတ်၊ မမောင်းတတ်ချင်ယောင် ဆောင်ရတာက ခက်နေတာပင်။

သူ ကားမောင်းသင်နေတာ ၄ ရက်ရှိခဲ့ပြီ။ မနက်ဆို ဦးသိန်းက ဇာမဏီမေ၏ တိုက်ခန်းရှေ့ထိ သူ့ကို ကားမောင်း ပို့သည်။ ပြီးမှ ဇာမဏီမေကိုခေါ်ကာ သုဝဏ္ဏကွင်းထိ မောင်းသွားပြီး ကားမောင်း သင်ရသည်။ ဦးသိန်းကို လင်းလွန်းကားမောင်းတတ်ကြောင်း မပြောမိဖို့ နှုတ်ပိတ်ထားရတာမို့ တစ်ခါတလေဆို ဦးသိန်းက ပြုံးစေ့ပြုံးစေ့ လုပ်နေတတ်ပါသည်။

တကယ်ဆို...လင်းလွန်းက သိပ်အားနေသော ယောက်ျား တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။ လုပ်စရာအလုပ်တွေလည်း တန်းစီလို့ နေတာပင်...။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ် သဘောကျသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို သိပ်ကြိုးစားအားထုတ်စရာမလိုဘဲ ရည်းစားဖြစ်ခွင့်လည်း ရနိုင်ပါသည်။ သို့သော် ယောက်ျားဆိုတာက ကိုယ်တကယ်ချစ်သော မိန်းကလေးအတွက်ဆို ကိုယ့်ရဲ့ တန်ဖိုးရှိသော အချိန်တွေကို ဖွဲ့ပေးပြီး အပင်ပန်းခံဖို့ ဝန်မလေးတတ်ကြပေမယ့် ကိုယ်မချစ်သော မိန်းကလေးတွေ အတွက်တော့ သိပ်လည်း အပင်ပန်းမခံလို၊ အချိန်လည်း အကုန်မခံနိုင် ကြပါ။ သာယာရုံသက်သက်အတွက် အပင်ပန်းခံချင်သူ ယောက်ျားမျိုး လည်း ရှိကောင်း ရှိမည်ပေါ့။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သာယာစရာတွေ များလှပေမယ့် နှလုံး သားကို ထိရှစေနိုင်သူမျိုးတော့ မရှိခဲ့ပါ။ ဇာမဏီမေကတော့ သူ့နှလုံး သားကို ထိရှစေသည်။ လှပလွန်းသော၊ အဓိပ္ပာယ်တွေ အမျိုးမျိုး ယှက်ဖြာ ရှိနေသော မျက်နှာဝန်းကလေးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်ထားသည့် အရိပ်အယောင်တွေ ပေါ်လွင်နေတတ်တဲ့ သူမကို သူချစ် မိပါသည်။ အမြဲတမ်း တည်ငြိမ် မာကျောနေတဲ့ မျက်နှာကလေးပေါ်မှာ လျှပ်ပြက်သလို လင်းသွားတတ်တဲ့ မပီမသ ရှားပါး အပြုံးကလေးကို မြင်ရသူတိုင်း သူ့စိတ်တွေ လန်းဆန်းသွားရမိပင်။

မနက် မနက်ဆို ဂျင်းပဲနံ့ပြာနှင့် တီရှပ်လေးဝတ်ကာ အိပ်ရာ နိုးစ မျက်နှာပြောင်လေးနှင့် ဆံပင်တိုဖွာဖွာလေးကို လက်ဖြင့်သပ်ရင်း တိုက်လှေကားကနေ ဆင်းလာတတ်တဲ့ သူမကို မြင်ရတိုင်း သူ့နံနက်ခင်း တွေက ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ် ပြည့်စုံသွားရမိပင်။

လင်းလွန်းက အတွေးနှင့်အတူ ပြုံးမိရင်း ကားမောင်းတတ် ချင်ယောင်ဆောင်ဖို့ မေ့လျော့စွာ ကားကို ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် မောင်းနေ လိုက်မိပါသည်။

“ကိုလင်းလွန်း... ရှင် ကားမောင်းတတ်တယ် မဟုတ်လား”
 “မောင်းတတ်တာပေါ့...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

လင်းလွန်းက အမှတ်တမဲ့ ယောင်၍ဖြေလိုက်ပြီးမှ သတိဝင် လာကာ ရယ်မောမိရင်း...

“ခု မောင်းတတ်သွားတာကို ပြောတာလေ၊ ခင်ဗျား သင်ပေးလို့ မောင်းတတ်ပြီပေါ့...”

“ရှင် ညာတာပါ၊ ရှင် မမောင်းတတ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာပါ”

“ကဲ... ကိုယ်က မမောင်းတတ်ချင်ယောင် ဆောင်တယ်ဆိုရင် ဘာအတွက် အဲဒီလို ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတာ မသိချင်ဘူးလား...”

“မသိချင်ဘူး ကိုလင်းလွန်း၊ သိဖို့လည်း မလိုအပ်ပါဘူး၊ ရှင် ဒီလို ဟန်ဆောင်တော့ သင်ပေးရတဲ့ ကျွန်မက အညာ ခံရတာပေါ့၊ ကျွန်မပဲအရူးဖြစ်တာပေါ့၊ အလကားသက်သက် ရှင်လည်း အချိန် ကုန်၊ ကျွန်မလည်း အချိန်ကုန်တယ်၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေ ပုပ် ကုန်တာပေါ့...”

“မပုပ်ပါဘူး”

လင်းလွန်းက အမောင်းသင်နေသည့် ကွင်းထဲက မောင်း ထွက်လာသော ကားကို လမ်းဘေးမှာရပ်လိုက်ပြီး သူမဘက်သို့ လှည့် ကြည့်မိလျက်...

“ကိုယ့်အတွက်တော့ အချိန်က မပုပ်တဲ့အပြင် လတ်ဆတ်တောင် နေသေးတယ်...”

သူမက နှုတ်ဆိတ်လျက် သူ့ကို စူးစမ်းသလို ကြည့်သည်။ သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ စိုးထိတ်မှု တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကို တွေ့သည်။

“ကိုယ် ဖြတ်သန်းရတဲ့ တစ်နေ့တာ အချိန်ထဲမှာ ဒီအချိန်က ကိုယ့်အတွက် အလတ်ဆတ်ဆုံး၊ အလန်းဆန်းဆုံးပါပဲ ဇာမဏီ မေ...”

လင်းလွန်းသည်လည်း သူမ ငြင်းဆန်တုံ့ပြန်မှုကို စိုးထိတ် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် စကားဆက်ရသည်။

များသောအားဖြင့်ကတော့ ယောက်ျားအများစုဟာ မိန်း

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ကလေးဘက်က ကိုယ့်ကို မေတ္တာတုံ့ပြန်နိုင်ချေ အရိပ်အယောင် ပြမှပဲ
ကိုယ့်အချစ်ကို ဖွင့်ဟတတ်ကြတာပင်...။ လင်းလွန်းကတော့ ဒီလို
အရိပ်အယောင် မရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ်ချစ်ကြောင်း ဖွင့်ဟပြောပြ
တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချိန်မှာ အနည်းငယ် စိုးထိတ်လာပါသည်။

သူမထံက အကြည့်ခိုး တစ်ချက်တလေတောင် မတွေ့ဖူး
သလို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းမှု၊ ရင်းနှီးရောဝင်မှုကိုလည်း မရခဲ့ဖူးပါ။ ရေလာ
အောင် မြောင်းပေးဖို့ ဝေးလို့၊ ရေလာလို့ မရအောင် မြောင်းကို အထပ်ထပ်
ပိတ်ဆို့ကာဆီးထားသလို တည်ငြိမ်မှုမျိုးနှင့် ဆက်ဆံသော မိန်းကလေးမို့
သူက ချစ်စကားပြောဖို့ရာ လန့်နေရပါသည်။ မတော်... ကလေးတွေကို
စာသင်နေတဲ့အလုပ်ကနေ ထွက်သွားရင် မခက်ဘူးလား...။

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော်... မေ့ကို တစ်ခုလောက် request လုပ်
ချင်တယ်...”

ဘုရားရေ... ငါ့အသံတွေတောင် တုန်ပြီး ထစ်အ လို့ပါ
လား။ နေစမ်းပါဦး... ငါက အရိုင်းကလေးမို့လို့လား...။

သူကသာ တုန်လှုပ်နေပေမယ့် သူမကတော့ တည်ငြိမ်မှု
အပြည့်ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေသည်။ ဟင့်အင်း... မဟုတ်သေးဘူး၊ တည်ငြိမ်
ယောင်ဆောင်နေတာ၊ သူမ မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်ကလေးတွေ
ဝိုင်းလာနေတာ သူတွေ့သားပဲ...။ ထိတ်လန့်မှုတစ်မျိုးနှင့်အတူ ခံစား
နစ်မျောမှု အရိပ်အယောင်လေးတွေ ယှက်ဖြာနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေ...။
ခံစားချက်အမှန်ကို အားတင်းလွန်ဆန်လိုသော အငွေ့အသက်တွေ...။

“ကျွန်တော်... bakery ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင် ဖွင့်ဖို့ စဉ်းစားထားတာ
ကြာပြီ၊ စုံတွဲလေးတွေ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်လို့ရမယ့် နေရာ
လေးတွေ၊ မိသားစုတွေ အပန်းဖြေ စားသောက်ချင်မယ့် အပြင်
အဆင်လေးတွေနဲ့ ဆိုင်လေးတစ် ဆိုင်ဖွင့်ချင်တာပါ။ ဆိုင်လေးကို
cream ရောင်လေးသုတ်မယ်၊ ပုံပြင်ထဲက ရဲတိုက်လေးလို ကာတွန်း
အိမ်ကလေးလို ပုံစံမျိုးလေး ဆောက်ချင်တာ၊ ဒါက ကျွန်တော့်စိတ်
ကူးသက်သက်နဲ့ လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုပေါ့၊ အခု ကျွန်တော်

လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်တွေက ဒက်ဒီစိတ်ကူးနဲ့ တည်ထောင်ထားပြီး
သား အလုပ်တွေကို ဆက်လုပ်နေရတာပါ...”

သူကပြောရင်း အာခြောက်သလို ဖြစ်လာတာမို့ အနားက
ရေသန့်ဘူးကိုဆွဲယူ မော့သောက်လိုက်ပြီးမှ...

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာ ကိတ်
မုန့်ဖုတ်တဲ့ အလုပ်ကို မေ ကူညီကြီးကြပ်ပေးနိုင်မလားလို့ပါ...”

“ရှင်ပြောချင်တာက ကျွန်မကို ရှင်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကမ်း
လှမ်းတာလား...”

“ဟို... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ခဏ
တစ်ဖြုတ် အလုပ်ဝင်လုပ်ဖို့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ တစ်သက်လုံး ကြီး
ကြပ်ကူညီပေးဖို့ပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူပေါ့...”

သူမ မျက်ဝန်းထဲမှာ အရိပ်အယောင်တချို့ ဖြတ်ပြေးသွား
သည်။ ပါးအိုလေးနှစ်ဖက်နှင့် နှာဖျားကလေးက မသိမသာ နီမြန်းလာ
သည်။

“မေ...”

သူ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်တော့ မေက ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာချသွား
သည်။

“မနေ့က အိမ်မှာ မြန်မာကားကြည့်တော့ ကိုယ့်တူမတွေက မေး
တယ် မေ၊ တီဗီထဲက မင်းသား ပြောတဲ့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်
တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို သူတို့နားမလည်လို့ မေးတာ၊ နက်နက်
ရှိုင်းရှိုင်းဆိုတာ ဘာလဲတဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နားလည်အောင်
သေချာ ရှင်းမပြတတ်ဘူး၊ သူတို့ကို ပြန်ရှင်းပြလို့ရအောင် မေ
ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြပါလား...”

မေက အသာ မျက်လွှာပင့်ကာ သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ပလိစ်... ရှင်းပြပေးပါဗျာ”

“နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းဆိုတာ အပေါ်ယံ ပေါ့ပေါ့တိမ်တိမ် သဘောမျိုး
မဟုတ်ဘဲ လေးလေးနက်နက်သဘောထားတာကို ပြောတာပါ”

“ဒါဆို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်တယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ လေးလေး နက်နက်နဲ့ အလေးအမြတ်ပြု တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တာကို ပြောတာ ပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မေ ... ဒီစကားကို သေချာသဘောပေါက် နားလည်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော် ခုပြောမယ့် စကားကိုလည်း ခံစား နားလည်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဇာမဏီမေကို ကျွန်တော် နက်နက်ရှိုင်း ရှိုင်း ချစ်မိနေပါတယ်”

သူမက တိတ်ဆိတ်လျက် သူ့ကို စိုက်စိုက်လေး ကြည့်နေ ပါသည်။ အဲဒီမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဝေခွဲမရနိုင်ခြင်းတွေလည်း ရှိနေသည်။

“ရှင် ကျွန်မအကြောင်းကို ဘယ်လောက်သိလို့လဲ ...”

“အချစ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်အကြောင်း ဂဃနဏသိမှ ဖြစ်လာ တဲ့ ခံစားမှုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး မေ၊ တကယ်လို့ မေက မေ့အကြောင်း ကျွန်တော် သိသင့်တယ်လို့ယူဆရင် ပြောပြဖို့ ဝတ္တရားက မေ့ဆီ မှာပဲ ရှိတာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ မေ့အကြောင်း သိရအောင် တကူးတက လိုက်စုံစမ်း နေမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော့်အတွက် ကတော့ သိသိ မသိသိ အရေးမကြီးပါဘူး ...”

“တကယ်လို့ ကျွန်မဘဝမှာ အပြစ်အနာအဆာ တစ်ခုခု ရှိခဲ့ဖူး တယ် ဆိုရင်ရော ...”

“အပြစ်အနာအဆာဆိုတာ အမျိုးမျိုး ရှိနိုင်တာပဲ မေ ...။ သူ တစ်ပါးကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အပြစ်အနာအဆာလား ...။ ကံကြမ္မာ ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အပြစ်အနာအဆာလား ...။ မေ ကိုယ်တိုင် ဆိုးမိုက်ခဲ့လို့ ရခဲ့တဲ့ အပြစ်အနာအဆာလားဆိုတာပေါ် မူတည်ပြီး ကွာခြားမှုရှိတာပဲ။ ပြီးတော့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို အပြစ်အနာ အဆာလို့ သတ်မှတ်တယ် မသတ်မှတ်ဘူး ဆိုတာကလည်း ရှုမြင် သုံးသပ်တဲ့ လူတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ နားလည်ပေးနိုင်စွမ်းပေါ် မူတည်

ပြီး ကွာခြားနိုင်သေးတာပဲ။ လူတစ်ယောက်က အပြစ်လို့ သတ် မှတ်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို နောက်တစ်ယောက်က အပြစ် ကင်းတယ်လို့ သတ်မှတ်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ၊ ကျွန်တော် ကတော့ မေကိုယ်တိုင် မကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်တစ်ခုခုနဲ့ ဆိုးမိုက် ခဲ့တာမျိုးမှ မဟုတ်ရင် မေ့ကို အပြစ်ရှိသူအဖြစ် သတ်မှတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေ ကိုယ်တိုင် ဆိုးခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင်မှ ဆိုးရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ရှာကြည့်ပြီး မေ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး နားလည် ပေးမိမှာပါ မေ ...”

သူ့ စကားအဆုံးမှာ သူမ၏ မျက်လုံးတွေက နူးညံ့သွားလေ သည်။

သူမ၏ မျက်လုံးတွေက အဝေးသို့ ငေးရီရင်း နှုတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ လင်းလွန်းကလည်း သူမ၏အတွေးတွေကို အနှောင့် အယှက် မပေးတော့ဘဲ ဘေးတစ်စောင်းမြင်နေရသည့် သူမမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။

ထိုခဏမှာ သူမက အပြုံးဆန်းကလေးတစ်ခုဖြင့် သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ပျော်လို့ ပြုံးတဲ့ အပြုံးမဟုတ်တာ သေချာသော၊ နာကျင်မှုတစ်ဝက် အရွံ့တိုက်လိုစိတ် တစ်ဝက် ပါကောင်းပါမည် ဖြစ်သော အပြုံးဆန်းကလေး၊ အပြုံးတုကလေးပင် ...။

ပြီးတော့ အနည်းငယ် အက်ရှသော စကားသံ ...

“ကျွန်မ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်ခွင့်ရှိလား၊ ချစ်လို့ ရလား၊ ကျွန်မကိုချစ်ပြီး ကျွန်မကလည်း ချစ်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် နဲ့ လက်ထပ်ပြီး ပျော်ရွှင်တဲ့ မိသားစု ဘဝကို တည်ထောင်ခွင့် ရှိသလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းရဲ့အဖြေကို သိချင်ခဲ့တာ ၁၀ နှစ်ရှိခဲ့ပြီ ကိုလင်းလွန်း ...”

စကားအဆုံးမှာ သူမ၏ မျက်ဝန်းကလေးက လင်းလွန်း ဘက်သို့ ရွေ့လာသည်။ အဲဒီ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်လေးတွေ

ဝေနေခဲ့သည်။ နှလုံးသားရဲ့ နာကျင်မှု တချို့တစ်ဝက်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ သူမမှာ ဘယ်လို နာကျင်စရာ အဖြစ်သနစ်တွေ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ မသိရပေမယ့်လည်း သူမရဲ့ နာကျင်မှုတွေကို သူ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် အေးငြိမ်းစေချင်မိသည်။

သူမက စကားဆက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ခုထိ ကျွန်မ အဖြေရှာမတွေ့နိုင်သေးဘူး”

“မေ...”

လင်းလွန်းက သူမ၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဖွဖွအုပ် ကိုင်လိုက်ရင်း...

“လူဆိုး လူမိုက် လူသတ်သမားတွေမှာတောင် အချစ်ရှိကြတာပဲ မေ၊ အယုတ် အလတ် အမြတ်မရွေး လူတန်းစား မရွေး ချစ်ခွင့် ရှိပါတယ်၊ ချစ်စိတ်ပေါ်ပေါက်လာနိုင်ပါတယ်၊ ချစ်စိတ်ကို ဘာနဲ့မှ ကန့်သတ်ထားလို့ မရပါဘူး၊ အချစ်ဆိုတာ လူ့အခွင့်အရေး တစ်ခု ပါ မေ...”

မေက လင်းလွန်း၏ မျက်လုံးတွေကို စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့ သည်။ မေ့မျက်လုံးထဲမှာ နူးညံ့မှုတွေနှင့်အတူ ဝေခွဲမရနိုင်ခြင်းတွေပါ တွေ့ရသည်။

“ကျွန်မ...”

မေ့အသံက အက်ကွဲတိမ်ဝင်သွားသည်။ လင်းလွန်း အုပ် ကိုင်ထားမိသော သူမ၏ လက်ကလေးက မသိမသာ တုန်ရင် နေသည်။ လင်းလွန်းက သူမ၏ လက်ဖျားကလေးတွေကို ဆုပ်ညှစ် အားပေးလိုက် မိချိန်၌ သူမ၏ ကော့မျက်တောင်ဖျားမှာ မျက်ရည်ဥကလေး သီးလာသည်။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ ဘဝက သိပ်ပြီးမရှင်းလင်းဘူး ကိုလင်းလွန်း၊ ကျွန်မဘဝမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှင့်ကို အခုပြောမပြနိုင် သေးဘူး၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေလုပ်မိမယ်ဆိုတာလည်း ရှင့်ကို ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါ... ဒါပေမယ့် ကျွန်မနှလုံးသားကတော့

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ရှင့်ကြောင့် လှုပ်ရှားခဲ့ရတာကို ကျွန်မ ဝန်ခံပါတယ်...”

“မေရယ်...”

လင်းလွန်းက ကိုယ့်လက်ထဲက သူမလက်ကလေးကို အသာ ဖွဖွ ဆွဲယူလျက် ကိုယ့်ပါးနှင့် ဖိကပ်အပ်ထားလိုက်ချိန်မှာ ကော့မျက် တောင်ဖျားက မျက်ရည်တစ်စက် ကြွေသက်ခဲ့လေသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“သမီး... နင့်အဖေနဲ့ လိုက်မလား၊ အမေနဲ့ လိုက်မလား ပြော...”

“နမေ... မြန်မြန်ပြော၊ အချိန်မရှိဘူး...၊ နင့်အမေနဲ့ လိုက်မှာလား၊ အဖေနဲ့ လိုက်မှာလား...”

“ဟဲ့... လိုက်သွားလေ၊ ဒါလေး လိုက်သွားရုံနဲ့ ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့လဲ၊ နင် လိုက်သွားမှ ဒုက္ခရောက်နေတာတွေအားလုံး ပြေလည်သွားမှာ၊ နင်က နင့်ကို ထမင်းကျွေးထားတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို ဒီလောက်လေးတောင် စေတနာမရှိဘူးလား၊ မကူညီချင်ဘူးလား...”

အသံတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ အရုပ်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ အမေ အသံ၊ အဖေ အသံ၊ ပြီးတော့ ဒေါ်ကျော့၏အသံ။ နေပါဦး... ဒီအသံတွေချည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ ရယ်သံသဲ့သဲ့လည်း အဝေးကနေ လွင့်လာနေသေးတာ။ အား... မကြားချင်ဘူး။ သွားစမ်း... ထွက်သွားစမ်း...။

အာရုံထဲမှာ အားလုံး ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ဖန်ခွက်တွေ လဲပြိုသံ ကြားရသည်။ အော်ချင်ပေမယ့် လည်ပင်းကို တစ်ခုခုက ဆွဲဆုပ်ဖိညှစ်ထားသလို ဆို့ကြပ်မွန်းနစ်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို အဖိခံထားရသလိုမျိုး...။ အသက်ရှူလိုလည်း မရ။ သေတော့မှာပဲ...။

“အ... အ... အွတ်... အင်း... အား...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မေသည် အမှောင်ကမ္ဘာ ချောက်ကမ်းပါးထဲ ကျသွားသလို၊ ရေနက်ထဲ နစ်သွားသလို... သွေးရူးသွေးတန်း မွန်းကြပ် ကြောက်လန့်လျက် အသံထွက်လာဖို့ကို အမှောင်ထဲမှာ ကြိုးစား အော်ဟစ်ကြည့်သော်လည်း အသံက အလွယ်တကူ ထွက်မလာ။ အတော်ကြာမှ တအအအသံကလေးက လည်ချောင်းထဲမှ မချိမဆံ့ ထစ်အထစ်အ... တိုးထွက်လာပြီး တဖြည်းဖြည်း အသံ ကျယ်လာကာ ရေမွန်းနေရာမှ ထိုးထွက်လွတ်မြောက်လာရသလို ဗြဲနံ့ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။

မေက ဆတ်ခနဲ ငုတ်တုတ် ထထိုင်လိုက်ရင်း မောဟိုက်ပင်ပန်းနေသည်။ အာခေါင်တွေ ခြောက်နေသည်။ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲနစ်နေပါသည်။

ဒီလို ချောက်အိပ်မက်တွေနဲ့ လန့်နိုးရတဲ့ နေ့တွေ မကုန်ဆုံးနိုင်သေးဘူးလား...။ ၁၀ နှစ်တောင် ကြာခဲ့ပြီပဲလေ။

မေက တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည့် ရင်ဘတ်ကို ဖိထားရင်း အသက်ကို မှန်အောင်ရှူသည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာနံဘေးက ရေခရားကို ဆွဲယူကာ ရေတစ်ဖန်ခွက် အပြည့်ငဲ့ပြီး မော့သောက်လိုက်သည်။

မေ့အိပ်ခန်းထဲမှာ မီးချောင်းအရောင်ဖြင့် လင်းထိန်နေသည်။ မေဟာ အမှောင်ကြောက်သူမို့ မီးဖွင့်ပြီးအိပ်မှ အိပ်လို့ ပျော်နိုင်ပါသည်။

ရေသောက်ပြီးချိန်မှာ မေက ငြိမ်သက်စွာ ဆက်ထိုင်နေရင်း ခူးထိလန်တက်နေသော ညအိပ်ဂါဝန်ကလေးအောက်က မေ့ခြေသလုံးဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားခဲ့သည်။

ကောင်းကင်ဆီ ဝဲပျံတက်တော့မတတ် ဇာမဏီငှက်ရုပ်လေး ရှိနေသည့် ခြေသလုံးသားကို မေက လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ဖွဖွထိပွတ်နေလိုက်မိသည်။ ဒီအရုပ်ကလေးကို ပွတ်သပ်လိုက်ရတိုင်း မေ့စိတ်မှာ အားအင်တွေ ဖြစ်ထွန်းလာတတ်သည်။

“ဇာမဏီငှက်ဆိုတာ ရဲရင့်ခြင်းနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိခြင်းရဲ့ အမှတ်အသားပဲလေ၊ အမွှေးတစ်ပင် ကျွတ်ရင်တောင်မှ သူတို့ဘဝ တစ်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

လျှောက်လုံး အရှက်ရ နာကျင်တတ်ကြတယ်။ ရန်သူကို အမွေး
တစ်ပင်တောင် အကျွတ်မခံဘဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တိုက်ပွဲဝင်တတ်ကြတယ်။”

ငှက်ပုံပြင်လေး ပြောပြခဲ့သော အဘွားရဲ့အသံကို ကြား
ယောင်ရင်း မေ ဝမ်းနည်းလာခဲ့သည်။ ဟော... အဘွား ခြေရင်းမှာ
မော့မော့လေးထိုင်ပြီး ပုံပြင်နားထောင်နေတဲ့ ကလေးလေး တစ်ယောက်။

“ဘွားဘွား... သမီး ဇာမဏီငှက်လေး ဖြစ်ချင်တယ်”

“ဇာမဏီငှက်လေး ဖြစ်ချင်ရင် မြေးက သတ္တိရှိရမယ်၊ အရှက်သိက္ခာ
ရှိရမယ်”

“အဲ့ဒါ ဘာကိုပြောတာလဲဟင် ဘွားဘွား၊ သမီး နားမလည်ပါဘူး”

“ကောင်းတာလုပ်ဖို့ မကြောက်ရဘူး၊ မကောင်းတာလုပ်ဖို့ ကြောက်
ရမယ်လို့ ပြောတာလေ မြေးရဲ့...”

“ကောင်းတာ မကောင်းတာဆိုတာ ဘာလဲဟင် ဘွားဘွား”

“ကောင်းတာဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိသလို သူတစ်ပါး
အတွက်လည်း အကျိုးရှိတာ၊ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးမရှိရင်တောင်
မှ သူတစ်ပါးအတွက် အကျိုးရှိတာမျိုးပေါ့၊ မကောင်းတာဆိုတာက
ကိုယ့်အတွက်လည်း အကျိုးမရှိ၊ သူများအတွက်လည်း အကျိုးမရှိ
တာမျိုး၊ ကိုယ့်အတွက်ပဲ အကျိုးရှိပြီး သူများ အကျိုးစီးပွားကို
ထိခိုက် ပျက်စီးစေတာ မျိုးပေါ့”

အဘွားကို မေးခွန်းထုတ်နေသည့် ကလေးလေးတစ်ယောက်
ကို မေမျက်စိရှေ့မှာ ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ အဲ့ဒီကလေးဟာ နမေ...။
ဇာမဏီမေ ဘဝကို မရောက်ခင်က ဘာစိတဒဏ်ရာမှမရှိသေးတဲ့ ကလေး
လေး မနမေပေါ့...။

အဲ့ဒီ ကလေးလေးက...

‘သမီး...ဇာမဏီငှက်လေး ဖြစ်ချင်တယ်လို့’ အမြဲ ပြောခဲ့ဖူး
တာ...။

အဘွားကို သတိရမိတော့ မေ့ရဲ့ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းလာ
သော စိတ်နှလုံးတွေ တဖြည်းဖြည်း အေးချမ်းလာသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

အဘွားနဲ့ နေခွင့်ရလိုက်တဲ့အချိန်ဟာ ဘယ်လောက်မှ မကြာ
ခဲ့ပေမယ့်လည်း အဲ့ဒီကာလလေးက မေ့မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ အတောက်ပဆုံး၊
အပျော်ရွှင်ရဆုံးကာလတွေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အဘွားရဲ့ ပုံပြင်ကလေးတွေက
မေ့ဘဝကို ပျက်စီးယိမ်းယိုင်မသွားအောင် ထိန်းကွပ်နိုင်ခဲ့သည်။ သေချင်
လောက်စရာ အဖြစ်ဆိုးမျိုး ကြုံခဲ့တာတောင်မှ မဟာ ကိုယ့်ဘဝကို
ကိုယ် ထူမတ်နေနိုင်ခဲ့သည်လေ...။

မေသည် ဝမ်းနည်းစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း အိပ်ရာထက်မှာ
ဘေးတစောင်းလေး ပြန်လဲလျောင်းလိုက်သည်။

မေ မျက်နှာမူရာဘက်ရှိ စားပွဲလေးပေါ်မှာတော့ မေ့ဘဝမှာ
ပထမဦးဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် ရိုက်ခဲ့သော ဓာတ်ပုံလေး ရှိနေသည်။

အဲ့ဒီ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ရတဲ့နေ့ဟာ မေ့ဘဝရဲ့ အပျော်ရွှင်ဆုံး
နေ့လည်း ဖြစ်ခဲ့သလို စိတ်ဆင်းရဲဆုံးနေ့လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ခါးသီး
နာကြည်းရသောနေ့လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

အဲ့ဒီနေ့က နှစ်ပေါင်းများစွာ မဆုံတွေ့ရသော အဖေနဲ့
အမေကို ပြန်ဆုံတွေ့ခွင့်ရတဲ့ မေ့ရဲ့ မွေးနေ့...။ အဲ့ဒီနေ့မှာ အဖေ၊
အမေနဲ့ မခွဲခွာခင် ဒီမိသားစု ဓာတ်ပုံလေးကို ဓာတ်ပုံဆိုင်ထဲမှာ ဝင်ရိုက်
ဖြစ်ခဲ့တာပင်...။

အဲ့ဒီနေ့ ညမှာပဲ မေ့ဘဝရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို ကြုံခဲ့ရသည်။
မေ့ရဲ့ မွေးနေ့တိုင်းကို ဒီအဖြစ်ဆိုးနဲ့အတူ ပူးတွဲသတိရနေရတဲ့ အဖြစ်
လောက် ဆိုးရွားတာ မရှိတော့ပါလား...။

မနက်ဖြန်ဆို...

မေ သတိမရချင်တဲ့ မွေးနေ့ကို ရောက်ဦးတော့မည်။

ဟင်အင်း...

အဲ့ဒီနေ့ကို မေ့ဘဝထဲက ထွင်းထစ် ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်
ပေမယ့် အဲ့ဒီနေ့ဟာ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် မှန်မှန် ကျရောက်လျက် မေ့ရင်ကို
နာကျင်စေသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဓာတ်ပုံလေးကို ငေးကြည့်နေမိသော မေမျက်လုံးတွေ မှန်ဝါးလာသည်။

မေက ဓာတ်ပုံလေးကို လှမ်းယူပြီး ရင်ခွင်မှာ တင်းတင်းဖိအပ်ကပ်ထားလိုက်သည်။ အဲ့ဒီနောက်မှာတော့ မေ ငိုသည်။ အသံထွက်ကာ ရှိုက်ငင်ကာ အသက်ငင်မတတ် တုန်ခိုက်နာကြည်းစွာ ရင်ကွဲမတတ် ငိုသည်။ အားအင်ကုန်ခန်းကာ အသံမထွက် နိုင်တော့တဲ့အထိ မေ ငိုသည်။

တစ်နှစ်မှ တစ်ခါပါပဲ ...။

ဟန်ဆောင်အားတင်းရင်း အမှီအခိုကင်းကင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရဲရဲရင့်ရင့် ရပ်တည်နေရတဲ့ ဇာမဏီမေ ဘဝမှာ တစ်နှစ်တစ်ခါ လောက်တော့ ခုလို ရင်ဖွင့် ငိုကြွေးလိုက်ပါမှ မွန်းကြပ်နာကျင်မှုတွေ လျော့သွားနိုင်မှာမို့ပါ။

မေ ငိုကြွေးဆဲမှာ မေ့ခေါင်းအုံးနားမှာ silent လုပ်ထားသည့် ဖုန်းလေးက မီးလေးလင်းပြီး လင်းလွန်း၏ ဖုန်းနံပါတ် ပေါ်လာသည်။

သူဟာ မေ့ချစ်သူ ...။ မေ့ရဲ့ တကယ့်ချစ်သူလား။ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မေ့ရဲ့ခံစားချက်တွေကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘူးလား။ အို ... မေ ... ထိန်းချုပ်ရမှာပဲ။

မေက ဖုန်းမကိုင်။ ဖုန်း ခေါ်နေတာကို ဥပေက္ခာ ပြုထားရင်း ရင်ကွဲမတတ်သာ ငိုကြွေးနေခဲ့မိလေသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

လှေကားထစ်တွေကို တဖျပ်ဖျပ် ကျော်လွှားနင်းတက်လာသော ဇင်မိုးသာ၏ ခြေလှမ်းတွေက မြန်ဆန်ပေါ့ပါး သွက်လက်နေသည်။

နောက်ဘက်ကခြေသံတွေက နည်းနည်းဝေးကျန်ခဲ့ပြီး အသံတွေက လှေကားခွင်တစ်လျှောက် လှိုက်တက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် ဇင်မိုး ... ငါတို့ကို စောင့်ပါဦးကွ၊ ဒီလောက်လည်း စိတ်မစောစမ်းပါနဲ့ ...”

“လွတ်သာထားလိုက်တော့ ကိုကျော်သက်ရေ... ကိုဇင်က မိုးမလင်းခင်ကတည်းက birthday wish သွားလုပ်ချင်နေတာ ...”

“ဒီလောက် စိတ်စောနေတာ ဒီကောင် ညကတည်းက အိပ်ရဲ့လားတောင် မသိဘူး။”

“အိပ်မယ် မထင်ဘူး ကိုသက်၊ မနက် ၅ နာရီလောက်ကြီး ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်နှိုးပြီး စောစောသွားဖို့ ဆော်သြနေတာ ...”

“ဒီကောင် ဒါတော့ သိပ်သိသာလွန်းနေပြီ၊ ငါတို့ မွေးနေ့တွေတုန်းက ဒီလောက် ဝီရိယ မကောင်းပါဘူး။”

ကျီစယ်သံတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်၊ ခြေသံတွေက တဖျပ်ဖျပ် ...။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဇင်မိုးက မွေးနေ့ကိတ်ဘူးကို ပိုက်ထားပြီး ခုနစ်ထပ်ထိ ဆက်တက်လာရင်း ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်လာသည်။

သူတို့ ပြောလည်း ပြောစရာ...။ သူကလည်း ဝီရိယ ကောင်းလွန်းခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ဇင်မိုးတို့ Green Hearts အဖွဲ့သားတွေရဲ့ မွေးနေ့တိုင်း အဖွဲ့သားတွေအားလုံး စုဝေးကာ မွေးနေ့ အမှတ်တရလေး တစ်ခုခု surprise လုပ်ပေးသည့် အလေ့အထလေး ရှိခဲ့ပါသည်။

“မမေက သိပ်လျှို့ဝှက်တာ... သိလား ကိုဝေလင်း၊ သူ့ မွေးနေ့ သိချင်လို့ မေးတာကိုမပြောဘဲ စကားလွဲပစ်လို့ ပန်ပန်တို့က သူ့ အလစ်မှာ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်တဲက မှတ်ပုံတင်လေး ခိုးကြည့်မိလို့ သိရတာ၊ တော်သေးတယ်... စောစောစီးစီး ကြည့်လိုက်မိလို့ နောက်မိုးဆို ဒီတစ်နှစ် လုပ်မပေးရဘဲ လွတ်သွားမှာ...”

ပန်ပန်က ဝေလင်းကို လှမ်းပြောရင်း လှေကားထစ်တွေပေါ် နင်းတက်လာသည်။ ပန်ပန် အပါအဝင် အားလုံးဆီမှာ ဇာမဏီမေအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်လေးတွေ ပါလာကြသည်။

“အဲ့ဒါ ကိုဇင်က နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပန်ပန်ရဲ့၊ ဒီ တစ်နှစ် မမေကို မွေးနေ့ လုပ်မပေးလိုက်ရရင် ကိုဇင် တော်တော်ကြေကွဲ ရမှာ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုဇင်”

နေနေက ဇင်မိုးကို အမိလိုက်တက်လာရင်း လှမ်းပြောတာမို့ ဇင်မိုးက ပြုံးမိရင်း...

“သူက မိဘလည်း မရှိတော့ဘဲ ရန်ကုန်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေရတာဆိုတော့ သူ့မွေးနေ့ရောက်တိုင်း အားငယ် ဝမ်းနည်းတာမျိုး ခံစားရမှာပေါ့ဟာ၊ အဲ့ဒါကြောင့် သူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လေး ဖြစ်သွား အောင် ငါတို့က ဂရုစိုက်ပေးဖို့ လိုတာပေါ့၊ ငါတို့အဖွဲ့က တခြား တစ်မိမ့်တွေအတွက်တောင် စဉ်းစားပေးပြီး အလှူအတန်းတွေ လုပ် နေတာလေ၊ ကိုယ့်အဖွဲ့သားအချင်းချင်းအတွက်လည်း စဉ်းစားပေး ပြီး သူပျော်ရွှင်အောင် ဂရုစိုက်ပေးဖို့လိုတာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အင်းလေ... ဟုတ်ပါတယ်၊ မမေ ကြည့်ရတာလည်း တစ်မျိုးလေး ပါ၊ အရယ်အပြုံးကလည်း နည်းသေး၊ စက်ရုပ်ကလေးလိုပဲ...”

“နလုံးသားပါ စက်ရုပ်ဖြစ်နေရင် ကိုဇင်တော့ ဒုက္ခပဲ...”

“ရှုံး... ရောက်ပြီထင်တယ်ဟ၊ ကြားသွားဦးမယ်...”

ဇင်မိုးက နောက်ဘက်သို့လှည့်ကာ နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုး ကန့်လန့်ဖြတ်တင်၍ ပြောလိုက်တော့မှ ပန်ပန်က ပခုံးလေးတွန့်ကာ လျှာတစ်လစ်လေး ထုတ်ပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။

ဝေလင်း၊ ဇေယျ၊ ကျော်သက်၊ ပန်ပန်နှင့် နေနေ တို့က လှေကားထစ်တွေမှာ အဆင့်ဆင့် ရပ်နေလိုက်ကြသည်။

ဇင်မိုးကတော့ အခန်းရှေ့မှာ ရပ်ကာ အခန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်ရင်း...

“တိုက် ၅၂၊ အခန်း ၁၅၊ ခုနစ်လွှာဆိုတော့ ဒီအခန်းပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“အေး... သူပေးထားတာတော့ အဲ့ဒီလိပ်စာပဲလေ၊ ဘဲလ် နှိပ်ကြည့် လိုက်လေကွာ...”

ကျော်သက်က လှမ်းပြောတာမို့ ဇင်မိုးက အခန်း ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်ရင်း လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်မိသည်။ မနက် ၁၀ နာရီ ၁၅ မိနစ်ဆိုတော့ ဒီအချိန်ဆို နီးတော့ နီးပြီထင်ပါရဲ့။

အခန်းတံခါး ပွင့်အလာကို စောင့်ရင်းဇင်မိုးက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ...

“ပန်ပန်... သူ ဒီနေ့ အိမ်မှာရှိတာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာတယ်လေ၊ မနေ့က ပန်ပန် ဖုန်းဆက်ပြီး ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ပြောရင်း မေးကြည့်တော့ ဒီနေ့ သူ့သင်တန်းချိန်တွေ မရှိဘူးတဲ့၊ အိမ်မှာပဲ စာရေး စာဖတ် လုပ်မှာတဲ့...”

“တံခါးက ချက်ချင်းကြီးတော့ ပွင့်မလာဘူးလေကွာ၊ နောက် ဘက်တွေဘာတွေ ရောက်နေမှာပေါ့၊ စိတ်အေးအေးထား၊ စိတ်အေး အေးထား... ဇင်မိုး၊ သိပ်မပျာနဲ့...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ကျော်သက်က လှမ်းပြောကျီစယ်နေဆဲမှာ တံခါးက ချပ်ခနဲ ပွင့်လာကာ မေ့မျက်နှာလေး တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပေါ်လာသည်။

“ဟင် ... ကိုဇင် ...”

“Happy birthday ! ...”

သူတို့အားလုံး သံပြိုင်အော်ကာ ဇင်မိုးက ကိတ်မုန့်ကို မြှောက်ထားပြီး ကျန်သူများက လက်ခုပ်တွေ တီးလိုက်ကြတာကို မေက မှတ်လုံးလေး အပြူးသားဖြင့် အံ့အားတသင့် ငေးနေသည်။ ဘာစကားမှ လည်း မတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ သူတို့ကို နှုတ်ဆိတ်ငေးကြည့်နေသော မေ့ မျက်ဝန်း ထဲမှာ မျက်ရည်တွေ လည်လာသည်။

“မမေ ... ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ထဲဝင်ခွင့် မပေးတော့ဘူးလား ...”

ဇင်မိုးက ပြောတော့မှ မေက သတိဝင်လာပုံလေးနှင့် လှုပ်ရှားလာကာ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

သူမ၏ တိုက်ခန်းလေးထဲကို လှမ်းဝင်ခွင့်ရလိုက်သည်နှင့် နွေးထွေးသော ရသကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဇင်မိုးက ကျဉ်းသော်လည်း ရှင်းသန့်နေသော အခန်းလေးထဲ သို့ အရင်ဆုံး လှမ်းဝင်လာရင်း သူမ၏ နေရာကလေးကို ဝေဝဲကြည့်လာသည်။

“ဝါး ... မမေ အခန်းမှာ စာအုပ်တွေ အများကြီးပါလား၊ အတော်ပဲ ... မမေဆီက ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ငှားဖတ်ရမယ်”

“ဟဲ့ ... သေချာပဲ ကြည့်ပါဦး ပန်ပန်ရယ်၊ နင် ဖတ်လောက်စရာ တစ်အုပ်တလေမှ ရှိရဲ့လား၊ ငါတွေ့တာတော့ စာကြီး ပေကြီးတွေ ချည်းပဲ”

မေ့အခန်းလေးထဲမှာ စကားသံတွေဖြင့် စည်ကားသွားသလို ရှေ့ပိုင်းအခန်းထဲမှာလည်း လူပြည့်သလောက်နီးနီး ဖြစ်သွားသည်။

အားလုံးက ကြမ်းပြင်ပေါ် အေးအေးလူလူ ထိုင်ချလိုက်ကြတာမို့ မေက အားနာသွားပုံဖြင့် ...

“အားနာလိုက်တာ၊ ထိုင်စရာက အဆင်မပြေတော့ ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ပြေတယ် ... ပြေတယ်၊ ဒါက အပြေဆုံးပဲ၊ တုံးလုံးပက်လက် သက်သောင့်သက်သာတောင် လှဲလိုက်လို့ ရသေးတယ်”

ကျော်သက်က ခြေတစ်ဘက် စန့်ထုတ် အညောင်းဖြေရင်း ပြောလိုက်တာပင်။

“ဒါနဲ့ ကျွန်မ မွေးနေ့ကို ဘယ်လိုများ သိပြီး ...”

“ဟာ ... စပ်စုတဲ့ ကိစ္စကတော့ ပန်ပန်တို့အတွက် အေးဆေးပဲလေ မမေ၊ သူတို့တွေ မမေ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက မှတ်ပုံတင်ကို ခိုးကြည့်ထားကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီလိုပဲ ... ကျွန်တော်တို့အုပ်စုထဲက တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့ရောက်တိုင်း အမှတ်တရလေးဖြစ်အောင်လုပ်တတ်လို့ မမေဆီ စုလာလိုက်ကြတာ ...”

“မမေ ... နေမကောင်းဘူးလား၊ မျက်နှာလေး မို့အစ်နေသလိုပဲ ...”

ဇင်မိုးက ကျော်သက်နှင့် စကားပြောနေသော မေ့ကို ငေးရင်း လွှတ်ခနဲ ဝင်ပြောလိုက်တာမို့ သူတို့အဖွဲ့သားအားလုံးရဲ့ အကြည့်က ဇင်မိုးဆီ ပြိုင်တူရောက်လာသည်။

“မင်း ... မျက်စိကောင်းလှချည်လား ဇင်မိုး၊ တော်တော်

အမြင်ကြည်လင်ပါ့လားကွာ၊ ငါတို့တောင် သတိမထားမိဘူး ...”

မေက ဇင်မိုးကို လှမ်းကြည့်ရင်း အနည်းငယ် ပြုံးယောင်

ပြုကာ ...

“နည်းနည်း အအေးမိသလို ဖြစ်ထားလို့ မျက်နှာအမ်းနေတာပါ၊ ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ် ကိုဇင်၊ ကဲ ... ခဏလေးပါနော်၊ ကိုဇင် တို့စားဖို့ ကျွန်မ တစ်ခုခု စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

“နီး ... နီး ... ဘာမှမလိုဘူး၊ မွေးနေ့ရှင်က ဒီမှာထိုင်၊ ဒီမှာ ကိတ်မုန့်ခွဲမယ်၊ စားစရာတွေလည်း ပါတယ်၊ ဒါက ကျွန်တော် တို့ရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပါဗျာ ...”

ကျော်သက် စကားဆုံးတော့ ဇင်မိုးမှအပ အားလုံးက မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ်လေးတွေကို မေ့ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်သည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဇင်မိုးက ခုံပုကလေးပေါ်မှာ မွေးနေ့ကိတ်ကို တင်ထားလိုက်ပြီး အသင့်ပါလာသော ဖယောင်းတိုင်ကလေးတွေ စိုက်နေရင်းက ...

“မမေ ... ကျွန်တော် ဘယ်နှတိုင် စိုက်ရမလဲ ...”

“၂၅ တိုင် ...”

“ဟာ ... ဒါဆို မမေက ကျွန်တော်နဲ့ အသက်အတူတူပဲ၊ မမေကို ကျွန်တော် မ ထည့်မခေါ်တော့ဘူး၊ မေလို့ပဲ ခေါ်တော့မယ်၊ မေလည်း ကျွန်တော့်ကို ကိုဇင်လို့ မခေါ်နဲ့၊ ဇင်မိုး၊ ဇင်မိုးသာ အဲ့ဒီလိုပဲ ခေါ်၊ အိုခေနေော် ...”

“ကျွန်တော်တို့ကရော ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ ...”

ဝေလင်းက လှမ်းမေးတော့ ဇင်မိုးက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ရင်း ...

“မင်းနဲ့ ဇေယျက မေ့ထက် ငယ်တယ်၊ ပန်ပန်နဲ့ နေနေလည်း ငယ်တယ်၊ အဲ့ဒီတော့ မင်းတို့လေးယောက်က အရင်အတိုင်းပဲ ဆက်ခေါ်၊ ကျော်သက်က ငါတို့နဲ့ ရွယ်တူ ဆိုတော့ ဇာမဏီမေလို့ ခေါ်ချင် ခေါ်ပေါ့ ...”

“ဟမ် ... မင်းကျတော့ မေ တစ်လုံးတည်း၊ ငါကကျတော့ လေကုန်ခံပြီး နာမည်အပြည့်အစုံ ခေါ်ရမယ်ပေါ့ ...”

အားလုံးက အချင်းချင်းရယ်မောနောက်ပြောင်ရင်း ဖယောင်းတိုင်လေးတွေ ကူစိုက်ပေးနေကြသည်။

မေကတော့ မျက်လုံးကြည်လဲ့လဲ့လေးနှင့် သူတို့ကို ငေးကြည့်နေပါသည်။

“အိုခေ ... ကဲ ... ရပြီ”

“ဟက်ပီဘက်ဒေး တူးယူ x x ဟက်ပီဘက်ဒေး တူးယူ ...”

ဇင်မိုးက ဖယောင်းတိုင်လေးတွေကို မီးညှိထားလိုက်ပြီးပြီမို့ အားလုံးက လက်ခုပ်သံတွေနှင့်အတူ သီချင်းစဆိုလိုက်ကြလေသည်။

လက်ခုပ်တီးကာ သီချင်းဆိုနေရင်းကပင် ဇင်မိုး၏ အကြည့်

တို့က မလှမ်းမကမ်း ခုံလေးပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ဓာတ်ပုံကလေးဆီ ရောက်သွားခဲ့လေသည်။

မိဘနှစ်ပါးဖြစ်ပုံရသူ နှစ်ဦး၏အလယ်မှာ ရပ်နေသော မိန်းကလေးဟာ ...

ဇင်မိုးသည် ထိုပုံကလေးထဲမှာ အကြည့် လွှဲမသွားနိုင်ဘဲ ရင်တွေ တဒုန်းဒုန်း ခုန်လာသည်။

ဖြူစင်အေးမြတဲ့ မျက်နှာထားကလေးနဲ့ ခေါင်းလေး ငဲ့ပြီး အားရပါးရ ပြုံးရယ်နေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဆောင်းတစ်ညမှာ သူတို့ရဲ့ တက်တူးဆိုင်ကလေးကို ရောက်လာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။

မြင်ဖူး သိကျွမ်းနေသလို ခံစားချက်ရယ် ... ။ အဖေ့ရဲ့ အလှပ အသေသပ်ဆုံး လက်ရာ ဇာမဏီ တက်တူးရယ်၊ ပြီးတော့ ဒီဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးရယ်၊ ဒီအချက်တွေအားလုံးက မေဟာ သူ၁၅ နှစ်သားအရွယ်က တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်ကြောင်း သေချာစေခဲ့သည်။

ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးဟာ ကလေးရုပ်တောင် သိပ်မပျောက်တတ်သေးသော်လည်း၊ လတ်တလော ဇာမဏီမေနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူရုံကလွဲပြီး ခြားနားသောအသွင် ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဒါဟာ မေပဲဆိုတာ သူ့စိတ်က သေချာနေပါသည်။

‘အဲ့ဒီညက ဘာဖြစ်ခဲ့ပါသလဲမေ’ ဟု မေးချင်သော်လည်း သူ မမေးရက်ပါ။ အဲ့ဒီညက ဆုံခဲ့ကြတဲ့အကြောင်းကိုလည်း ပြန်မပြောလိုပါ။ မေ့ဘဝမှာ ခါးသီးစရာတွေရှိခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း မေ့အနေနဲ့ ပြည်ဖုံးကားချ မေ့ထားလိုက်ချင်တာမျိုးတွေ ရှိနိုင်တာပေါ့ ... ။ မေ မေ့ပျောက်ချင်သည့် အတိတ်ကို ပြန်တူးဆွသူလည်း မဖြစ်လိုတော့ပါ။

အဲ့ဒီတုန်းက ပျော်စရာကောင်းခဲ့ရင်သာ ခုချိန်မှာ ‘အဲ့ဒီတုန်းက နင်နဲ့ငါ ဆုံခဲ့ကြတာလေ’ လို့ ပြန်ပြောင်းပြောဆိုဖြစ်မည်ပေါ့။ ခုတော့ သူက မသိချင်ယောင်သာ ဆောင်နေလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် သီချင်းမဆိုဘဲ ဘာပိုင်နေတာလဲ၊ ဟိုမှာ မေကဖြင့် ဖယောင်းတိုင်တောင် မီးမှုတ်နေပြီ...”

ကျော်သက်က တံတောင်နှင့် တွက်လိုက်တော့မှ ဇင်မိုးက သတိဝင်လာသည်။ မေက ဖယောင်းတိုင်တွေအားလုံး ငြိမ်းသွားအောင် မှုတ်နေသည်။

ဇင်မိုးက မေမျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချ လိုက်မိပါသည်။

မေက မွေးနေ့ကိတ်ကို ခွဲပြီး ပန်းကန်ပြားလေးတွေ သွားယူ လာကာ သူတို့ အားလုံးစားဖို့ ခွဲထည့်ပေးနေသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ ဝယ်လာသည့် စားစရာတွေကို ပိုင်းဖွဲ့ စားသောက်ဖြစ်ကြသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းထဲမှာ ကျော်သက်တို့ ဝေလင်းတို့ ရယ်မော ဆူညံ စားသောက်နေချိန်တွင် ဇင်မိုးသာက အိမ်ရှေ့ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဝရန်တာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ နှင်းဆီ၊ စံပယ်၊ သစ်ခွပန်း လေးတွေကို ဝေဝေဆာဆာ ပြုစုပျိုးထောင်ထားတာတွေ့ရသည်။ ဝရန်တာ လေးက သန့်ရှင်း မွေးမြဲနေပါသည်။

သူက အိမ်ဘက်ကိုကျောခိုင်းကာ ဝရန်တာ ကျောက်ပြား ဖြူဖြူလေးတွေပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ စံပယ်အိုးကလေးတွေဆီက စံပယ်ရနံ့လေးက သင်းလာသည်။ နှင်းဆီကတော့ အငုံကလေးတွေသာ ရှိသေးသည်။ သစ်ခွပန်းအိုးကလေး တချို့ကတော့ တန်းလန်းချိတ်ဆွဲ ထားသည်။ မေမှာ မိန်းမသားဆန်တာ ဆိုလို့ ဒီပန်းပင်ကလေးတွေကို ပြုစုပျိုးထောင်တတ်တာလေးပဲ ရှိမည်ထင်ပါရဲ့။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မေတစ်ယောက်တည်း ဒီတိုက်ခန်းလေး မှာ အထီးကျန်ကျန် နေထိုင်ခြင်းက သူ့ကို ဝမ်းနည်းစေသည်။ မေမှာ မိဘနှစ်ပါးလုံး မရှိတော့ခြင်းက သူ့ကို ကရုဏာ သက်စေသည်။ မေ့ မျက်ဝန်းလှလှလေးတွေမှာ အနာတရ အငွေ့အသက်လေးတွေ မြင်ရတိုင်း သူ မသိသည့် မေ့အတိတ်ကို မှန်းဆ သနားရသည်။ ဆောင်းတစ်ညမှာ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ရောက်လာခဲ့သူဟာ မေပါပဲဟု တဖြည်းဖြည်း သေချာလာချိန်မှာ ဆန်း ကြယ်တဲ့ ရေစက်ကို သူ အံ့သြရသည်။

လူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတယ်ဆိုတာဟာ သနားခြင်းက စလာတတ်တာမျိုးလား။ ချစ်တယ်လို့ ပြောပြီး ချစ်သူလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မဆက်ဆံရန်နိုင်အောင်ပင် မေ့ကို သူ ချစ်မိသွားခဲ့သည်။ သူ့အချစ်က ဖွင့်ဟပြောရမှာတောင် နှမြောစရာကောင်းသော အချစ်မျိုး။ သမီးရည်းစား အဖြစ် ပတ်သက်ဖို့ကိုတောင် အားနာရလွန်းလို့ ရင်ထဲမှာပဲ တစ်သက်လုံး သိမ်းပြီး တစ်စုံစီမံ တိတ်တခိုး ချစ်ချင်သည်ဟုဆိုလျှင် ဝေလင်းတို့ကတော့ သူ့ကို အရူးဟု အမည်တပ်ကာ ရယ်မောလှောင်ပြောင်ကြမည်ထင်သည်။

ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... လှပတဲ့ ကိတ်မုန့်လေးတစ်လုံးကို အလှပျက်မှာစိုးလို့ မစားရက်ဘဲ အငတ်ခံရင်း အလှကြည့်နေချင်သည့် အချစ်မျိုးပေါ့။

“ဇင်မိုး...”

“ဪ... မေ...”

မေက သူ့အနားကို ရောက်လာပြီး ခေါ်လိုက်တာမို့ သူက ငဲ့မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

မေက သူ့ကို ပြုံးငုံ့ကြည့်ရင်း သူ့ရှေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် မလှမ်းမကမ်း နေရာလေးမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

လေတဖြူဖြူ တိုက်ပြီး စံပယ်နံ့လေး မွှေးနေတဲ့ ဝရန်တာ လေးမှာ ဒူးလေးပိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေခွင့်ရတဲ့ ဒီအချိန်လေး ကို သူ ရွှေချသိမ်းထားချင်သွားသည်။

“ရှင် နေမကောင်းဘူးလား ဇင်မိုး၊ မျက်နှာလည်း သိပ်မကောင်း သလိုပဲ...”

“မေလည်း မျက်နှာ သိပ်မကောင်းဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် နေမကောင်း တာတော့ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်လည်း မေ့လိုပေါ့၊ မျက်နှာမကောင်းပေမယ့် နေကောင်းပါတယ်”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သူ့စကားကြောင့် မေက ကြည်ကြည်လင်လင်လေး ရယ်
မောလိုက်သည်။ တွေ့ရခဲသော အရယ်လေးပေါ့ ...။

“ရှင်က စကားသိပ်တတ်တာပဲ ...”

“ပရက်စန့်တာပါဆိုမှ စကားမတတ်ဘဲ နေမလား ...”

“အဟင်း ... ဟုတ်သားပဲနော်”

“ဇင်မိုးသာ စကားတတ်တာ တိုင်းသိပြည်သိပဲလေ၊ ဇာမဏီမေ
တစ်ယောက်ပဲ မသိတာ ...”

မေက ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဇင်မိုးတို့အားလုံးကို မေ တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဇင်မိုးတို့
ကြောင့် မေ ဒီနေ့ စိတ်ချမ်းသာရတယ်၊ မေ မွေးနေ့မလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာ
၁၀ နှစ် ရှိခဲ့ပြီလေ ...”

ဒါဆို သူနဲ့ ဆုံခဲ့တဲ့အချိန်ကစပြီး မွေးနေ့မလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာ
ပေါ့ဟု သူက တွေးလိုက်မိသည်။

“အားနာပေမယ့် တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်၊ ဇင်မိုးကပဲ
ဇင်မိုး သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ပြောပြပေးပါ၊ နောက်နှစ်တွေတော့
မေ့ကို မွေးနေ့ မလုပ်ပေးပါနဲ့၊ မေ့မွေးနေ့တွေကို အမှတ်တမဲ့ပဲ
ကျော်ဖြတ်သွားချင်လို့ပါ ...”

“ဘာလို့လဲ မေရ ...၊ မွေးနေ့ကို သတိတရ ရှိတာ ကောင်းတဲ့
အလေ့အထတစ်ခုပဲလေ၊ ကျွန်တော်တို့ ခုလို လာတာ မကြိုက်ရင်
နောက်နှစ် မလာဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် မေ ဘာသာတော့ မွေးနေ့
အမှတ်တရ ကောင်းမှုလေးတစ်ခုခု လုပ်စေချင်တယ်၊ ကျွန်တော်
ဖတ်ဖူးတာလေး တစ်ခုရှိတယ်၊ ဘုရားရှင် လက်ထက်တုန်းက
ပုဏ္ဏားတစ်ဦးရဲ့ သားက ခုနစ်ရက်အတွင်း သေမယ်ဆိုတာ သိလို့
ဘုရားရှင်ကလည်း သေမယ်ဆိုတာ မှန်ကြောင်း မိန့်တယ်တဲ့၊
အဲ့ဒါနဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးက သူ့သားအသက်ကို ကယ်ဖို့ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်
နိုင် မေးလျှောက်တယ်တဲ့၊ ဘုရားရှင်က ကယ်နိုင်ကြောင်း မိန့်ပြီး

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ပုဏ္ဏားကြီးရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ နေရာထိုင်ခင်းတွေ ခင်းထားခိုင်းပြီး
သံဃာတော်တွေကို ပင့်၊ ကလေးကို သံဃာတော်တွေရဲ့ အလယ်မှာ
ထားပြီး ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ပရိတ် ပဋ္ဌာန်း ရွတ်ပေးဖို့ မိန့်ကြား
လိုက်တယ်တဲ့၊ အဲ့ဒီကောင်းမှု ကုသိုလ်ကြောင့် ကလေးလည်း
အသက်ဘေးက လွတ်မြောက်သွားတယ်တဲ့ ...”

ဇင်မိုးက လက်ဟန်တွေ ဘာတွေပါကာ တက်တက် ကြွကြွ
ပြောပြနေတာကို မေက စိုက်စိုက်လေး ကြည့်နေရင်းက ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ရှင်က မဆိုးဘူးပဲ ဇင်မိုးရဲ့၊ ရှင့်ကြည့်ရင် ဟော့ရှေ့လေး လိုလို
မော်ဒယ်လေးလိုလို ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေပေမယ့် ဘာသာတရားနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး အလေးအနက် ထားသားပဲ ...”

“ဟ ... အပေါ်ယံကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူးလေ မေရ၊ ဘာလဲ ...
မေက ကျွန်တော့်စတိုင်လ် အလန်းလေးကိုကြည့်ပြီး ဘုရားမသိ
တရားမရှိလို့ ထင်နေတာလား ...၊ လူကြီးတွေ မျက်စိနောက်တဲ့
အပြင်အဆင်မျိုးရှိတဲ့ ဟော့ရှေ့ လူငယ်လေးတွေမှာလည်း လှပတဲ့
နှလုံးသားတွေ ရှိတတ်တယ်လေဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဇင်မိုးရယ်၊ ရှင်လည်း ပရဟိတတွေ လုပ်နေတဲ့
လူငယ်လေးပဲလေ၊ ရှင့်ကို အထင်မသေးပါဘူး၊ မွေးနေ့နဲ့ ပတ်
သက်ပြီး ခုလို ပြောပြနိုင်တာလေးကို အံ့သြပြီး သဘောကျမိ
တာပါ၊ မေ ဝန်ခံဦးမယ် ... သိလား၊ မေ ရှင်နဲ့ စကားပြောနေရင်း
ရှင်နဲ့ ဟိုးအရင်ကတည်းက တွေ့ဖူး ဆုံဖူးခဲ့သလိုမျိုး စိတ်ထဲမှာ
ရင်းနှီးနေတယ်၊ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေ လုပ်ချင်နေတဲ့ ပရဟိတ
အလုပ်လေးတွေ လုပ်ခွင့်ရတာ တကယ် ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ရှင်က
မေ့ အတွက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

မေ့ရဲ့ တရင်းတနှီး နူးညံ့သော စကားလေးကြောင့် ဇင်မိုးက
ရင်တလှုပ်လှုပ် တုန်သွားသည်။ ‘ကျွန်တော်လည်း မေ့လိုပါပဲ မေရယ်’
ဟုပဲ ပြောလိုက်ရမလား၊ ‘ရင်းနှီးမှာပေါ့ ... မေ့နဲ့ ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့
၁၀ နှစ်ကာလ ဆောင်းတစ်ညက ဆုံခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ မေ့ ခြေသလုံးက

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

တက်တူးလက်ရာဟာ ကျွန်တော့် အဖေလက်ရာပေါ့’ ဟုပဲ ဆွေမျိုးစပ်ပြ လိုက်ရမလား။

သို့သော် ... သူ ဘာမှမပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ ပြောလည်း မပြော ချင်ပါ။ ကိုယ့်ကို ခုလိုလေး ရိုးသားစွာ ခင်မင်နေသည့် အနေအထားလေး ကို ပျက်ယွင်းမသွားစေချင်ပါ။

ဝရန်တာဘက်ကို လေတစ်ချက် ဝေတိုက်လိုက်တာမို့ စံပယ် နဲ့တွေ့ သင်းလာပြန်သည်။ သို့သော် ... စံပယ်နဲ့သင်းတိုင်း စံပယ်ကို ခူးလိုက်ဖို့တော့ မသင့်ဘူး မဟုတ်လား။ ခူးမိလို့ ရနံ့ပြယ်သွားမှဖြင့် ...။

“ဒါနဲ့များတောင် မေက ကျွန်တော်နဲ့ စတွေ့တော့ ခပ်တည်တည် ကြီး လုပ်နေတာနော်၊ ဓာတ်လှေကားရှေ့မှာ ဆုံတော့လည်း ဘုကြည့်ကြည့်တာပဲ ...”

“ဟင်းဟင်း ... ဘုကြည့်ကြည့်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“ဒီလူ ငါ့နောက်ကိုများ နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာသလား လို့ သံသယနဲ့ ကြည့်တာ မဟုတ်လား ...”

မေက မဖြေဘဲ ရယ်မောနေသည်။ မေ့ရဲ့ အရယ် မျက်နှာ လေးကို မြင်ရတာ ကျက်သရေ မင်္ဂလာအဖြစ် ချီးမြှင့်ပေးသည်။

“ဒါနဲ့ မေ့ စာအုပ်စင်နားက ဓာတ်ပုံလေးက မေ့မိသားစု ပုံလား၊

မေ့ ဘယ်အရွယ်တုန်းက ရိုက်ထားခဲ့တာလဲ ...”

ရယ်နေသော မေ့မျက်နှာက ရုတ်တရက် ညှိုးကျ သွားတာ မို့ သူက မေးမိသည့် ကိုယ့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ရိုက်ပစ်ချင်သွားသည်။

“မေ့ ၁၅ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့တုန်းက ရိုက်ခဲ့တာပါ။ အဲ့ဒီနေ့က မေ့နဲ့ နှစ်တွေအကြာကြီး ကွဲနေတဲ့ မေ့ မိဘနှစ်ယောက်လုံး တစ်နေရာ စီကနေ မေ့ဆီ ရောက်လာခဲ့ကြတယ်လေ၊ မေ့ ဘဝမှာ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံပေါ့ ...။ အဲ့ဒီနေ့က မေ့ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးနဲ့ စိတ်အဆင်းရဲဆုံးနေ့ တစ်နေ့ပါပဲ။ အဲ့ဒီနေ့ကရတဲ့ ခွန်အားတချို့ကပဲ အဲ့ဒီနေ့က ရခဲ့တဲ့ ဒုက္ခတွေကို ဖြေသိမ့်စေနိုင်ခဲ့တာပါ”

သူ မေ့ကို မေးခွန်းများစွာ မေးချင်လာပြန်သည်။ အဲ့ဒီနေ့က မေ့ ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ။ အခု မေ့မိဘတွေက အသက်ရှင်လျက် ရှိသေး သလား ...။ မေ့ ဘာလို့ ခုလို တစ်ယောက်တည်း နေနေတာလဲ ...။ မေးချင်သော်လည်း သူမမေးရက်ပါ။ မေ့ ပြောနိုင်သလောက်လေး ပြောပြ တာကိုပဲ နားထောင်ခွင့်ရချင်ပါသည်။ သူ့မေးခွန်းကြောင့် မေ့ကို စိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလိုပါ။

မေ့က ဒူးလေး ပိုက်၍ထိုင်ရင်း ဝရန်တာပေါ်က စံပယ်အိုး လေးတွေကို ငေးမောကြည့်လိုက်သည်။ မေ့မျက်လုံးတွေ စိုစွတ်လာတာ ကို သူ မြင်ရသည်။

“ဪ ... မေ့တော့မလို့၊ မေ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးရဦးမယ်၊ ဟိုကောင်တွေ ရှေ့မှာ ပေးရင် လျှောက်စပ်စုနေမှာစိုးလို့ ...”

သူက အနားမှာ ချထားသည့် ကျောပိုးအိတ်ကို ဆွဲယူကာ ဘူးလေးတစ်ခု ထုတ်ယူလိုက်ပြီး မေ့ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

မေ့က ဘူးလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“လည်စည်း လေးလား ...”

“ဟုတ်တယ် မေ့၊ လည်စည်း စကော့ဖ် ပဝါလေးပါ၊ မိုးပြာရောင် လေး ရွေးလာတာ၊ မေ့ ကြိုက်ရဲ့လား မသိဘူး”

“လှလိုက်တာ ... မေ့ ကြိုက်ပါတယ်”

မေ့က ပဝါလေးကို ဖြန့်ကြည့်ပြီး သုံးမြှောင့်ပုံကလေးချိုး ကာ လည်ပင်းမှာ ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“အစွန်းလေး နှစ်ခုကို ချည်လိုက်လေ မေ့ ...”

ဇင်မိုးက လက်ဖျားလေးဖြင့် နှစ်ဖက်ချည်သည့်ပုံလေး လုပ် ပြရင်းပြောလိုက်တော့ မေ့က ပဝါစလေးနှစ်ဖက်ကို ဖြစ်သလိုလေး ချည် လိုက်သည်။

“အဲ့ဒီလို ချည်တာ မလှဘူး မေ့၊ ကျွန်တော်ချည်ပြမယ်၊ ဒီလို ... ဒီလို ...”

ဇင်မိုးက ပဝါစလေးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကိုင်ကာ ခပ်သွက်

သွက် ချည်ပေးလိုက်ပြီးမှ အားနာသွားကာ ဆံပင်ကို တစ်ချက်သပ်လိုက်ရင်း ...

“ဆောရီး ... မေ ကြိုက်ရဲ့လား မသိဘူး၊ ကျွန်တော် စိတ်လောပြီး ချည်ပေးလိုက်မိတယ်၊ ဟို ... ဘယ်လိုသဘောမှ မဟုတ်ဘူးနော် မေ၊ တမင်အသားယူတာလို့ မထင်ကြေးနော်၊ ကျွန်တော့် အကျင့်က ဒီလိုပဲ၊ ရုတ်တရက်ဆို ဘာမှ မစဉ်းစားရသေးခင် လက်က ပါသွားပြီ”

“အဟင်း ... ရပါတယ် ကိုဇင်မိုးရဲ့၊ သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး ...”

မေက စိတ်မဆိုးတာမို့ ဇင်မိုးက နည်းနည်း ပျော်သွားကာ ...

“မေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က အရင်ဘဝက ရေစက်တစ်ခုခု ရှိခဲ့တာ ဖြစ်မယ် မေ ...”

“ဘယ်လို ...”

“ရေစက်လေ၊ ရေစက်ဆိုတာ မေ မယုံဘူးလား၊ ကျွန်တော့် အဖေကဆို ကျွန်တော့်ကို အမြဲ ပြောတယ်၊ ဒီဘဝမှာ ကိုယ့်ကို ကောင်းကျိုးပြုမယ့် သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖြစ်၊ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ဖြစ်ဖြစ် မိသားစုဝင် အချင်းချင်းပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ကြဆုံကြ ခင်မင် ရင်းနှီး ပတ်သက်ကြတယ်ဆိုတာ အရင် ဘဝက ပါလာတဲ့ ကောင်းတဲ့ ရေစက်တွေကြောင့်တဲ့၊ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးတဲ့သူနဲ့ မကြုံချင်ဘဲ မရှောင်နိုင်ဘဲ ကြုံရ တွေ့ရ ပတ်သက်ရတာဟာလည်း ဆိုးတဲ့ ရေစက်ကြောင့်တဲ့၊ မေနဲ့ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စိတ်ချင်းလည်း ရင်းနှီးတယ်၊ သူငယ်ချင်း ဖြစ်လာတော့လည်း တစ်ယောက်ကောင်းကျိုးကို တစ်ယောက် ဆောင်ရွက်နိုင်တယ် ဆိုတာ ကောင်းတဲ့ ရေစက်ကြောင့်ပေါ့၊ မေနဲ့ ကျွန်တော် အရင် ဘဝက သူငယ်ချင်းလား၊ မောင်နှမလား တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ နော် ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မေက ဇင်မိုးပြောတာကို စိုက်စိုက်လေး ငြိမ်သက်နားထောင် နေပြီးမှ အဝေး ကောင်းကင်ဆီ ငေးမောငြိမ်သက်သွားရင်း ...

“ရေစက်ဆိုးတွေလည်း ရှိတတ်တာပဲကိုး ...”

ဟု ရေရွတ်ဆဲမှာ ...

“ဟေ့ ... ဟိုနှစ်ယောက် ဘာတွေ တီးတိုး တီးတိုး သဖန်းပိုး လုပ်နေကြတာလဲ၊ လာကြလေကွာ၊ မနက်ဖြန် အလှူ သွားဖို့ကိစ္စ တိုင်ပင်ရအောင်၊ မေ ... မနက်ဖြန် အလှူလိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လိုက်ခဲ့ပါမယ် ကိုကျော်သက်၊ မနက်ဖြန် မေ့ သင်တန်းချိန် မရှိပါဘူး”

မေက ကျော်သက်မေးတာကို လှမ်းဖြေရင်း ဧည့်ခန်းဘက် သို့ ပြန်လှည့်သွားပြီမို့ ဇင်မိုးလည်း မေ့နောက်ကနေ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ဝရန်တာမှာတော့ စံပယ်နံ့တွေ သင်းပျံ့လို့ ကျန်ရစ်ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

လင်းလွန်းသည် ကားမောင်းလာရင်း FM လိုင်း တစ်ခုကို လှမ်းဖွင့်လိုက်ပါသည်။ နံနက်ခင်း အစီအစဉ်အဖြစ် ထုတ်လွှင့်နေသည့် သီချင်းတွေကို နားထောင်ရင်း သူက မေ တိုက်ခန်းလေးရှိရာဆီသို့ ဦးတည် မောင်းနှင်လျက် ရှိပါသည်။

အသက် ၂၉ နှစ်ဆိုသော အရွယ်ဟာ ချစ်သူ ရည်းစားကို မတွေ့ရမနေနိုင်၊ အပူတပြင်းလွမ်းဆွတ်ရမည့် အရွယ်တော့လည်း မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ... လင်းလွန်းကတော့ တစ်ပတ် နှစ်ရက်လောက်သာ တွေ့ခွင့်ရသော မေ့ကို အပူတပြင်းမဟုတ်သည့်တိုင် အေးချမ်းကြည်နူးစွာပဲ လွမ်းဆွတ် သတိရမိပါသည်။

မေနဲ့ သူဟာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့သည့်တိုင် လွတ်လပ်စွာ အချိန်ကြာကြာ တွေ့ဆုံရချိန် နည်းခဲ့ပါသည်။ မေ ကလေးတွေကို စာလာသင်သည့် ရက်လောက်သာ အိမ်မှာပဲ စားသောက်စရာ တစ်ခုခုကို အတူစားရင်း မေ အိမ်အပြန်ကို လိုက်ပို့ရင်းသာ တွေ့ဖြစ်ခဲ့တာပင် ...။

မေက ခဏခဏ ဖုန်းဆက်ရင်လည်း သိပ်မကြိုက်တာမို့ သူက မကြာခဏလည်း ဖုန်းမဆက်ဖြစ်၊ မေ့မှာက တခြား သင်တန်းချိန် တွေလည်း ရှိသေးတာမို့ မေ့ကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်ပါ။

ဒီနေ့တော့ မိတ်ဆွေ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို မနက်စော

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

စော လေဆိပ်ကိုလိုက်ပို့ပေးပြီး အပြန်မှာ မေ့ကို သွားခေါ်ပြီး မနက်စာ အတူသွားစားဖို့ ကြံရွယ်ခဲ့တာပင် ...။ ကား မောင်းရင်း ဖုန်းခေါ်ခေါ် ကြည့်နေပေမယ့်လည်း မေက ဖုန်းမကိုင်တာမို့ ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်နေလို့လား၊ ဖုန်းကို silent လုပ်ထားလို့လားဟု တွေးမိသည်။

လင်းလွန်းက မေ့ကို ဖုန်းခေါ်ကြည့်ရင်း မကိုင်သည့် အဆုံးမှာ ဖုန်းပြန်ပိတ်ထားလိုက်ပြီး ဆက်မောင်းလာသည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်မှ တစ်ခါထပ်ခေါ်ကြည့်တော့မည်။ မေ ဒီနေ့ အတန်းချိန်မရှိဘူးဆိုတာတော့ သူ သိထားပါသည်။

လင်းလွန်းသည် ကားကို မေ့တိုက်ခန်းရှိရာ လမ်းသွယ်ထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် မေ့ တိုက်ခန်းရှေ့ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ကားရပ်၍ မေ့ဆီ ဖုန်းထပ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကံကောင်းထောက်မစွာ မေက ဖုန်းကိုင်ပါသည်။

“ဟဲလို ...”

“မောနင်း မေ ...”

“မောနင်းပါ လင်း ...”

“ကိုယ် ဖုန်းခေါ်နေတာ ကြာပြီ”

“မေ ရေချိုးခန်း ဝင်နေလို့ပါ ...”

“မေ အားလား၊ အားရင် ဒီနေ့ ဘရိတ်ဖတ် အတူသွားစားရအောင် လေ ...”

“မေ မအားဘူး လင်း၊ အခုပဲ အပြင်သွားတော့မှာ ...”

“ဘယ်သွားမှာလဲ မေ ...”

“မေတို့ သန်လျင်ဘက်က ဘကကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ အလှူသွားလုပ်မလို့ပါ”

“ဪ ... ကိုယ် သိပြီ၊ မေ တစ်ခါ ပြောပြထားဖူးတယ်၊ ရုပ်သံ ဝန်ထမ်း လူငယ်လေးတွေ ဖွဲ့ထားတဲ့ Green Hearts အဖွဲ့ဆိုတာ လား”

“ဟုတ်တယ် ... လင်း ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဒါဆို မေတို့ အလှူထဲမှာ ကိုယ်လည်း ပါမယ်လေ ...”

“ဒါဆို မေနဲ့တွေ့မှ အလှူငွေ ပေးလိုက်လေ”

“ကိုယ်က အခု ပေးချင်တာ ...”

“အခု မေ လာယူလို့ မရဘူး၊ ချိန်းထားတဲ့အချိန်က ကပ်နေပြီ၊ ကျွန်းတောလမ်းက ရွှေပလ္လင်ကို သွားရမှာ”

“မေ လာမယူရပါဘူး၊ ကိုယ် လာပေးမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ မေတို့နဲ့ အတူတူ ကိုယ်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ ...”

“လင်း လာတာ စောင့်ဖို့လည်း အချိန်မရှိတော့တာ”

“မစောင့်ရပါဘူး၊ ကိုယ်က အခု မေ အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်နေပြီ၊ ကိုယ်တက်လာခဲ့ရမလား၊ မေဆင်းလာတာကို စောင့်နေရမလား”

“ဟင် ... လင်း နောက်နေတာလား”

“မနောက်ပါဘူး၊ မယုံရင် ဝရန်တာက ငဲ့ကြည့်လိုက် ...”

လင်းလွန်းက ဖုန်းပြောရင်း ကားမှန်ချကာ ကားပြတင်းက နေ ခေါင်းပြုပြီး အပေါ်ထပ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဖုန်းကိုင်ရင်း ဝရန်တာမှာ ရပ်ကြည့်လာသော မေက သူ့ကိုမြင်သွားကာ ...

“ရောက်နေတယ်လို့ စောစောက ပြောလိုက်ရောပေါ့ လင်း ရယ်၊ ခုတော့ စကားတွေ အများကြီး ပြောနေရတယ်၊ အိုခေလေ ... ခဏစောင့်၊ မေ ဆင်းလာခဲ့မယ်”

“အိုခေ ...”

လင်းလွန်းက ပြုံးကာ ဖုန်းချလိုက်သည်။ မေဟာ ပျော့ပျောင်းမှု သိပ်မရှိဘဲ ခပ်တောင့်တောင့် ခပ်တည်တည်လေး နေတတ်ပေမယ့် သူကတော့ မေ့ရဲ့ အဲ့ဒီလို ခပ်တောင့်တောင့် စတိုင်လ်လေးကိုပဲ သဘောကျနေမိတတ်သည်။ မေ့ရဲ့ မျက်လုံးထဲက ရီဝေဆွေးမြည့်သလို အရိပ်အငွေ့လေးတွေ ပျက်ပြယ်သွားအောင် သူ့အချစ်နဲ့ စွမ်းဆောင်ခွင့် ရချင်ပါသည်။

ခဏနေတော့ မေက တိုက်ခန်းလှေကားမှ ဆင်းလာကာ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းက သူ့ကားဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်။ ဖြူဖျော့ဖျော့

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ချည်ထည်လုံချည်လေးနှင့် တီရှပ်ဖြူဖြူလေး ဝတ်ထားသော မေ့ပုံစံလေးက လင်းထင်း တောက်ပနေသည်။ ဘာမှ အထွေအထူး ခြယ်သမထားဘဲ လည်း မျက်ခုံးမျက်တောင် မည်းနက်နေသော မေ့မျက်နှာက ထင်းရှင်း ပေါ်လွင်နေတတ်တာပင်။

လင်းလွန်းက ကားပေါ်မှ ဆင်းလျက် မေ့ဆီကို သွက်သွက် လေး လျှောက်သွား၍ ကြိုလာကာ ကားတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီးမှ Driver seat သို့ ပြန်လာထိုင်လိုက်သည်။

မေက သူ့ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“လင်း ...”

“အင်ဟင် ...”

“နောက်ကို အဲ့ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ...”

“ဘာကိုလဲ မေ ...”

“ခုနလို မေ့ကို လူမြင်သူမြင် ထွက်ခေါ်တာမျိုး၊ ခုလို မေ့တိုက် ခန်းရှေ့မှာ ကားလာရပ်ပြီး ခေါ်တာမျိုးကို ပြောတာပါ၊ မေက တစ်ယောက်တည်း နေရတာလေ ...”

“ဆောရီး မေ၊ မေ မကြိုက်ရင် ကိုယ် ဆင်ခြင်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် မေ့ဘက်ကလည်း တစ်ခုတော့ ဆင်ခြင်ပေးရမယ် ...”

မေက မျက်မှောင်လေး မသိမသာကုပ်ကာ သူ့ကို ကြည့်သည်။ သူက ပြုံးလျက် ကားမောင်းထွက်လာလိုက်ရင်း ...

“ခုလို မျက်နှာတည်ကြီးနဲ့ ပြောတာမျိုး နောက်မလုပ်ဖို့ ဆင်ခြင်ပေးပါ မေ၊ ပြီးတော့ ... ကိုယ့်ကို ချစ်သူ ပီပီသသ နူးနူးညံ့ညံ့ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ချွဲချွဲနဲ့နဲ့လေးလည်း ဆက်ဆံပေးစေချင်ပါတယ်”

မေ့မျက်နှာလေးက မသိမသာ ပျော့ပျောင်း နူးညံ့လာကာ ပြုံးလဲ့လဲ့လေး ဖြစ်လာလျက် ...

“အပေါ်ယံက အရေးကြီးလို့လား လင်း၊ မေ့စိတ်ထဲကနေ လင်းကို ချစ်နေရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အပေါ်ယံက ဘာလို့ အရေးကြီးရမှာလဲ မေရ၊ အရေးကြီးတာပေါ့၊ အပေါ်ယံက အရေးကြီးလို့သာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူနဲ့ မင်္ဂလာတွေဆောင်ကြ၊ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ကြ လုပ်နေကြတာပေါ့၊ ဘယ်သူက ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ မင်္ဂလာမဆောင်ဘဲ စိတ်ထဲက ကျိတ်ချစ်နေနိုင်မလဲ၊ ကိုယ့်အတွက်တော့ အပေါ်ယံက တော်တော်အရေးကြီးတယ်၊ ကိုယ် မေနှဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ စိတ်မှဖြစ်မယ်၊ မစိတ်ဘဲ ကို မနေနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကို ကိုယ့်ချစ်သူက ချစ်သူလို ချွဲနဲ့တာလေးလည်း ကိုယ်လိုချင်တယ်၊ အဲဒီချစ်သူလေးနဲ့လည်း ကိုယ်က လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ကိုယ်က နည်းနည်း လောဘကြီးတယ်”

မေက သူ့ကို ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ခပ်စိုက်စိုက်လေး ကြည့်နေ

သည်။

သူက မေ့လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်ရင်း...

“ကိုယ် အတည်ပြောတာ မေ၊ ရှေ့တစ်ပတ်ထဲကျရင် ကိုယ့်ဒက်ဒီနေပြည်တော်ကပြန်လာမယ်၊ လွှတ်တော်အစည်းအဝေးတွေ ပြီးသွားပြီဆိုတော့ သူ ရန်ကုန်မှာ ခဏလာနေပြီးမှ သူ့နယ်မြေကို သွားမှာလေ၊ ဒက်ဒီပြန်လာရင် မေနှဲ့တွေပေးပြီး ကိုယ်တို့အကြောင်း ပြောပြဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

မေက တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသော မေ့လက်တွေက မပျော့ပျောင်းတော့ဘဲ တင်းမာလာသည်။ သူ့အံ့ဩနေဆဲမှာ သူ့ကိုယ်ထားသော မေ့လက်တွေက တောင့်တင်းအေးစက်လာပါသည်။

“မေ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လက်ဖျားတွေ အေးလာပါလား၊ ဒက်ဒီနဲ့ တွေ့ရမယ်ဆိုလို့ ကြောက်နေတာလား၊ အဲဒီလောက် မကြောက်ပါနဲ့ မေရယ်၊ ဒက်ဒီက သဘောကောင်းပါတယ်၊ လူငယ်ဆန်ပြီး လူငယ်တွေ အပေါ်လည်း နားလည်မှုရှိပါတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားပါတယ်၊ ဒက်ဒီက ထက်ထက်မြက်မြက် ရိုးရိုးသားသားလေးဆို သဘောကျတတ်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

တယ်၊ မေ့ကို မြင်ရင် ဒက်ဒီ အရမ်းသဘောကျမှာပါ၊ ဒက်ဒီက ကိုယ့်ကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်နေတာပါ၊ သူ့တုန်းကလည်း ခပ်စောစော အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာဆိုတော့ သားတွေကိုလည်း စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်ကျပြီး အခြေတကျ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ဖြစ်စေချင်နေတာ”

“ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းတော့ မပြောပါနဲ့ဦး လင်း...၊ နည်းနည်းလေး အချိန်ယူပြီးမှပြောတာ ကောင်းပါတယ်၊ မေလည်း စာလာသင်နေတာပဲလေ၊ မေနှဲ့တွေပြီး နည်းနည်း စကားပြောဆို မျက်မှန်းတန်းပြီးမှ ပြောတာ ကောင်းပါတယ်”

“အိုခေလေ ... မေပြောသလိုပဲ လုပ်တာပေါ့နော်၊ မကြောက်နဲ့... ဟုတ်ပြီလား”

လင်းလွန်းက မေ့လက်လေးကို အားပေးသလို တစ်ချက် ဖျစ်ညှစ်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ငါ့မေ၊ ငါက မေ့အပေါ် ရိုးရိုးသားသား ခင်တာပါကွာ...”

“စားပြောတောင် မယုံဘူး...”

“ဘာ...”

“ပေါက်စိစား ပြောတောင် မယုံဘူးလို့...”

ဇေယျက ပေါက်စိစားလုံးကို ကောက်ယူမြှောက်ပြရင်း ပြောလိုက်တာမို့ ဇင်မိုးက လက်သီးရွယ်ပြလိုက်ရင်း...

“မင်းတို့တွေ မေ့ရှေ့မှာ လျှောက်နောက်ပြောင်မပြောကြနဲ့နော်၊ တော်ကြာ စိတ်ဆိုးသွားရင် တို့အဖွဲ့ထဲမပါတော့ဘဲနေမယ်၊ မေက ငါ့ကို ရိုးရိုးသားသားခင်နေတာ၊ မေ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ငါမလုပ်ချင်ဘူး”

“ရိုးသားခြင်းနဲ့ ဆန်းပြားခြင်းကြားမှာ မျဉ်းတစ်ကြောင်းပဲ ခြားတာပါ ကိုဇေရာ၊ အဲ့ဒီ မျဉ်းတစ်ကြောင်းကို ကိုဇေ ကျော်တတ်ဖို့ပဲ လိုတာ...”

“ပြောပြလိုက်စမ်းပါ ပန်ပန်၊ နင်တို့ မိန်းကလေးတွေမှာ ဘာအထာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်စမ်းပါ”

သူတို့ အုပ်စုက ရွှေပလ္လင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်ကာရင်း ရယ်မောနောက်ပြောင်ရင်း မနက်စာ စားနေခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဆိုင်ခြံဝန်းထဲသို့ ကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ကားက ကားဒီးလက် ကားအနက်ကြီးမို့ ကား ဝါသနာရှင်ဝေလင်းက ကားကို လိုက်ငေးရင်း...

“ကားက အလန်းကြီးကွ... နော်”

ဟု ရေရွတ်နေဆဲမှာ ကားက ပါကင်မှာရပ်လိုက်ပြီး ကားရှေ့ခန်းတံခါးနှစ်ဖက် ပွင့်လာပါသည်။

“ဟာ... မမေ... မမေ၊ မမေကွ၊ ကားပေါ်က ဆင်းလာတာမမေ...”

“ဟေ့ကောင် မင်းအသံ ဖော်လှူကို လျော့...”

“ဟေ့... ဟေ့... ဝေလင်းရေ... ဒေါက်ရှိရင် ယူလာခဲ့ပါ ဟေ့...”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ... ကိုသက်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ... ဒီမှာ... ငိုက်ကျတော့မယ်၊ လည်ပင်းက အရှည် လွန်ပြီး ငိုက်ကျတော့မယ်၊ အချိန်မီ ဒေါက်လေးနဲ့ ထောက်ထားပေးမှ ဖြစ်မယ်၊ ဇင်မိုး လည်ပင်းကို...”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားတော့မှ ဝင်ဝဆီ လှမ်းမျှော်ငေးနေသော ဇင်မိုးက ရှက်သွားပုံဖြင့် အံ့ကြိတ်ရင်း လက်သီးထောင်ပြသည်။

“ဇင်မိုးရာ... အဲလောက်ကြီးလည်း မမျှော်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ရောက်ချိန်တန် ရောက်လာမှာပေါ့၊ မင်း အဲ့ဒီလောက်ကြီး သည်းသည်း ပြင်းပြင်း မျှော်နေရင် လာနေတဲ့လူတောင် လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရတယ်”

“ဟေ့ကောင်... မင်းပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့၊ ဖွဟဲ့... ဖွ”

“ဟား... ဟား... ခလုတ်တွေ ဘာတွေ တိုက်နေမှာကို ပြောတာပါကွာ...”

“ကိုဇင်ရာ... ကိုဇင်ကြည့်ရတာ ဝင့်ကြီးလိုက်တာ၊ အဲ့ဒီလောက်ကြီး ချစ်နေတာများ ဖွင့်ပြောလိုက်ရောပေါ့...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အံ့သြသွားလို့ပါကွ ...”

သူတို့အားလုံးက အံ့သြစွာပင် မေနှင့် အတူတွဲလာသော အမျိုးသားကို ငေးမောကြည့်နေလိုက်ကြပါသည်။

မေက သူတို့ကို လှမ်းမြင်သွားကာ သူတို့ဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။

ဇင်မိုးက မေဘေးကနေ အတူယှဉ်လျှောက်လာနေသော အမျိုးသားကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ ကတုန်ကယင်တောင် ဖြစ်လာရသည်။

သူ ဘယ်သူလဲ။ မေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ။ အရပ်မြင့် မြင့်၊ အသားဖြူဖြူ... ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ပိုက်ဆံချမ်းသာသူဆိုတာ ဖော်ပြနေသော အသွင်အပြင်က ထင်းနေသည်။ လျှောက်လာပုံက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်၊ လျှောက်လာနေရင်း မေ့ကို ငဲ့ငဲ့ကြည့်ကာ စကားပြောလာပုံက ရင်းနှီးလွန်းမိုးဟန် အပြည့်။

ဝေလင်းတို့ အားလုံးက မေတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးမောငြိမ်သက်နေပြီးမှ ဇင်မိုးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

မေက သူတို့နား ရောက်လာကာ ...

“လူတောင် စုံနေပြီပဲ၊ မေ တစ်ယောက်ပဲ နောက်ကျနေတာ ဆောရီးပါနော်”

“မမေက နောက်မကျပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က စောနေတာပါ၊ စောစောရောက်တော့ စောစော ဗိုက်ဖြည့်ရတာပေါ့ ...”

“မိတ်ဆက် ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ မေတို့ရဲ့ အလှူရှင်သစ် ကိုလင်းလွန်းတဲ့၊ မေတို့ အဖွဲ့ကို စိတ်ဝင်စားလို့ အတူပူးပေါင်း လှူဒါန်းဖို့ လိုက်လာတာပါ ...”

“တစ်ခု ကျန်သေးတယ်လေ ... မေ”

မေ့ စကားအဆုံးမှာ ကိုလင်းလွန်းက အပြုံးသဲ့သဲ့ မျက်နှာနှင့် မေ့ကိုကြည့်ရင်း ရည်မွန်ယဉ်ကျေးသော လေသံဖြင့် တီးတိုးပြောလိုက်ပါသည်။ မေ့မျက်နှာက ပန်းရောင်သွေးသဲ့သဲ့ ပြေးသွားတော့မှ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ကိုလင်းလွန်းက ဇင်မိုးတို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ ခေါင်းလေး ဆတ်၍ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“မေ ရှက်နေမှာစိုးလို့ ကျွန်တော်ပဲ ပြောလိုက်ပါတော့မယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အလှူရှင်သက်သက် မဟုတ်ပါဘူး၊ မေ့ချစ်သူပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ချစ်သူဖြစ်ကြတာလည်း သိပ် မကြာသေးပါဘူး၊ မေက ကျွန်တော့် တူမလေး နှစ်ယောက်ကို ရေကူးသင်ပေးရင်း ကျွန်တော်နဲ့ ဆုံခဲ့ကြတာပါ”

ဝေလင်းတို့ အားလုံးဟာ မသိမသာ မျက်နှာကလေးတွေ ပျက်လျက် ဇင်မိုးဘက်ကို မျက်လုံးလေးတွေ ဝေဝဲကာကြည့် လိုက်ကြပြန်ပါသည်။

ဇင်မိုးကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ပုံစံမျိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးသဲ့သဲ့ကို ဆင်မြန်းပြထားသည်။ သို့သော် မျက်လုံးတွေကတော့ စိုစွတ်လာပါသည်။

“မေ ... မေ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကိုယ့်ကို မိတ်ဆက်ပေးဦး၊ လေ ...”

မေက ငြိမ်သက်နေရာမှ လှုပ်ရှားလာကာ ...

“ဒါက မေတို့ အဖွဲ့သားအားလုံးပါပဲ၊ သူက ဇင်မိုးသာ တဲ့၊ ပရက်စန်တာပေါ့ ...”

“ဪ ... ကိုယ်သိတယ်၊ ကိုဇင်မိုးသာရဲ့ အစီအစဉ်တွေ ကိုယ် ကြည့်ဖူးတယ်၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုလင်းလွန်း”

လင်းလွန်းက လက်ကမ်းပေးတာမို့ ဇင်မိုးက လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်နေတာကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် သူတို့အဖွဲ့သားတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ စာနာ နားလည်သည့် အရိပ်အငွေ့တွေ ရှိနေကြသည်။ လင်းလွန်းက ဇင်မိုးလက်ကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဆုပ်ညှစ်နှုတ်ဆက်လိုက်ချိန်မှာ ဇင်မိုးနှလုံးသားကိုပါ တင်းတင်း ဆုပ်ညှစ်ခံလိုက်ရသလို နာကျင်လျက် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး လှိုက်ဟာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ကျန်လူများကို ဆက်လက် မိတ်ဆက်ပေးနေသော မေအသံက သူ့အာရုံမှ ဝေးကွာတိုးတိမ်သွားသည်။ ဘာကိုမှ မကြားရတော့သလို မြင်ကြားထိသိမှု အာရုံတွေ လွတ်ထွက်ပျောက်ဆုံး လွင့်မျောသွားသလို...။ အဲဒီလိုကြီးလား... အချစ်ဆိုတာ အဲဒီလို ခံစားနာကျင်စေတတ်သလား...။

“မေ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခုလို ဆုံရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ၊ မေ့ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ အပ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မေက ချစ်သူတွေဆိုပေမယ့် တွေ့ရ ချိန်က သိပ်ရှိလှတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့် အလုပ်နဲ့ကိုယ်၊ မေကလည်း သူ့ သင်တန်းချိန်တွေနဲ့ဆိုတော့ သိပ်မတွေ့ဖြစ်ကြဘူးပေါ့၊ ကိုဇင်မိုးတို့ အဖွဲ့နဲ့ကျတော့ ပရဟိတအလုပ်လေးတွေ အတူတူ လုပ်ဖြစ်နေကြတာဆိုတော့ မကြာခဏ ဆုံဖြစ်ကြမှာပဲလေ၊ မေက ကျန်းမာ ရေးတွေ ဘာတွေ သိပ်ဂရုမစိုက်ဘဲ အပင်ပန်းခံ အလုပ်လုပ်တတ်တော့ ကျွန်တော် အမြဲ စိတ်ပူရတယ်”

လင်းလွန်းက ဇင်မိုးသာတို့ တစ်ယောက်ချင်းစီ၏ မျက်နှာတွေကို ကြည့်ကာ တရင်းတနီး ပြောနေရင်းက ဇင်မိုးသာ၏ ပျက်ယွင်း ဆုပ်နစ်သွားသော မျက်နှာကလေးကို သတိပြုမိသွားရပါသည်။ ပြီးတော့ ကျန်သူငယ်ချင်းများ၏ ဇင်မိုးသာကို လှမ်းလှမ်းကြည့်တတ်သည့် ‘စိတ်ပူတယ်’ ဆိုသည့် အကြည့်မျိုးတွေကိုလည်း သတိပြုမိရပါသည်။

ယောက်ျားတို့၏ ဆဋ္ဌမအာရုံမှာ ကိုယ်ချစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်လိုပဲ ချစ်နေသည့် တခြားယောက်ျား တစ်ယောက်ကို အလိုလို ခံစားသိရှိနိုင်သော စိတ်ခံစားမှုမျိုး ရှိတတ်ကြပါသည်။ အကယ်၍ ထိုယောက်ျားနှင့် ကိုယ်ဟာ ချစ်သူနေရာအတွက် ယှဉ်ပြိုင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့လို့ အပေါ်ယံ မနာလို မျက်မှန်းကျိုးမိရင်တောင်မှ သူလည်း ကိုယ့်လိုအချစ်မျိုးနဲ့ ကိုယ်ချစ်သည့် မိန်းကလေးကို ချစ်နေတာပါလားဟူသော အသိက စိတ်ချင်း ရင်းနှီးနီးစပ်မှုကို ဖြစ်စေနိုင်တာမျိုးပင်။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်က ချစ်သူနေရာမှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိခွင့်ရနေချိန်မှာတော့ ကိုယ့် မိန်းကလေးကို တိတ်တခိုး တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေရှာတာ

ပါလားဟူသော စာနာနားလည်စိတ်မျိုးဖြင့် သနားကရုဏာစိတ်မျိုး ဖြစ်ရသည်လည်း ရှိပါသည်။ ဒါဟာ ယောက်ျားချင်းမှ မဟုတ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အတူတကွ ချစ်မိသော မိန်းကလေးချင်းမှာလည်း ဒီလိုပဲ ရှိလိမ့်မည်ဟု သူက ထင်ပါသည်။

“စိတ်ချ... စိတ်ချ... ကိုလင်းလွန်း”

ဇင်မိုး၏ သိသာနေသော အငိုမျက်လုံး အပြုံးမျက်နှာနှင့် ရိပ်မိလှလှ လင်းလွန်းတို့ကြားသို့ ကျော်သက်က ကြားဝင် ထိန်းပေးလာခဲ့သည်။

“မေက ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ သူငယ်ချင်းလို မောင်နှမလိုပဲလေ၊ ကိုလင်းလွန်း မေ့ကို ကျွန်တော်တို့ဆီမှာသာ အပ်ထားရင် မဲ့တစ်ပေါက်တောင် မစွန်းစေရဘူး၊ စိတ်သာချ... ဟဲဟဲ... ဒါနဲ့ အလှူငွေက ဘယ်လောက်တောင် ထည့်မှာလဲ မသိ...”

“အယ်... အယ်... ကိုကျော်သက်ကြီးတို့ လောဘက စလာပြီ”

“ကားဒီးလက် ကားကြီး စီးလာတဲ့သူဆိုတော့ မျှော်လင့်မိတာပေါ့လို့...”

“ဟား... ဟား... ထည့်မှာပါ ကိုကျော်သက်ရ၊ ဒီမှာ အဆင်သင့်ပါ၊ နောက်လည်း ကိုကျော်သက်တို့ သွားလှူတိုင်း ထည့်မှာပါ”

လင်းလွန်းက ရယ်မောရင်း စက္ကူထုပ်လေး တစ်ထုပ်ကို ကျော်သက်ထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကျော်သက်က အထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်သောင်းတန်အုပ် တစ်ဝက်လောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟာ... တစ်သောင်းအုပ်ဟာ၊ အများကြီးပါလား”

“မများပါဘူး ကိုကျော်သက်၊ ငါးသိန်းတည်းပါ၊ ကျွန်တော့်ကားထဲမှာ ပါသလောက်ပဲ လှူရတာပါ၊ နောက်တစ်ခါကျရင်တော့ ဒီထက်များများ လှူဖြစ်မှာပါ”

“ဟာ... ငါးသိန်းတောင် များနေပါပြီ ကိုလင်းလွန်းရာ၊ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ်ခေါက် ထိထိရောက်

ရောက်လေး လှူနိုင်သွားတာပေါ့၊ မေ နင့် ကောင်းမှုလည်း ပါတယ် နော် ...”

“မေ့ကို မျက်နှာလုပ်ချင်လို့ လှူတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူးနော် လင်း ...”

“ဟား ဟား ... မဟုတ်ရပါဘူး မေရ၊ မေနဲ့ ပတ်သက်တာမျိုး မဟုတ်လည်း ဒီလိုအလှူတွေဆို ဆယ်သိန်းလောက်တော့ အမြဲ လှူဖြစ်နေတာပါ မေရ၊ ကိုဇော်မိုးတို့ ပြောပါဦးဗျာ ...၊ ခင်ဗျားတို့ သူငယ်ချင်းမက ကျွန်တော့်ကို အထင်လွဲတော့မယ်”

လင်းလွန်းက ဇော်မိုးကို နာမည်တပ်၍ တရင်းတနီး လှမ်း ပြောလိုက်တော့မှ ဇော်မိုးက မျောလွင့်နေရာမှ ရုတ်တရက် သတိရလာ သလို အနည်းငယ် ကြောင်အနေပြီးမှ ...

“အေးလေ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုလင်းလွန်းကို ကျေးဇူးတောင် တင် ရမှာလေ၊ ကိုလင်းလွန်းကို ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု သိပ်အထာမကျလှသော လေယူလေသိမ်းဖြင့် ထပြော လိုက်လေသည်။ တက်ကြွရွှင်လန်းသော လေသံဟု ထင်ရသော်လည်း ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ အနည်းငယ် ကျယ်လောင် အိုဗာဖြစ်လျက် မသိမသာလည်း တုန်နေသေးသော မချီသွားဖြီ ထိုအသံနှင့် ထိုဟန်က ရယ်စရာလိုလို သနားစရာလိုလို ဖြစ်ရတာမို့ ကျော်သက်က ကြားဝင်ထိန်းရပြန်သည်။

“အေးလေ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ငါတို့အနေနဲ့သာ ဒီလောက်ကို များ တယ်ထင်ရပေမယ့် သူ့အနေနဲ့ဆို ဒီလောက်က ပမ္ဘာလေးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ဟ၊ ရေလျှံနေတဲ့ ကန်ဆိုတာ မှန်မှန် ဖောက်ချပေးဖို့ လိုတယ်လေ၊ အဲ့ဒီလို ကန်ကဖောက်ချလိုက်တဲ့ ရေတွေက ခန်း ခြောက်နေတဲ့ ချောင်းကန်တွေထဲ စီးဝင်သွားနိုင်ရင် အကျိုး ရှိတာပေါ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ သာယာစိုပြေစေတာပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ ... သွားကြရအောင်၊ နောက်ကျနေဦးမယ် ...”

ကျော်သက်က ဆော်ဩလိုက်တာမို့ ငွေရှင်းသူက ရှင်း၊ ပစ္စည်းစစ်သူကစစ်၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အာရုံပြောင်းသွားကြပါသည်။ မေက

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သူ့ချစ်သူ၏ ကားနှင့်အတူ ပါသွားသည်။ ဇော်မိုးတို့ ကားက နောက်က လိုက်ခဲ့ကြပါသည်။

ဇော်မိုးတို့ ကားက ပန်ပန်တို့ သူငယ်ချင်း မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ကိုပါ လမ်းမှာ ဝင်ခေါ်လာရတာမို့ ဝေလင်းတို့အားလုံးက ဇော်မိုးကို ဘာမှမမေးမပြောဘဲ စာနာကြည့်ကလေး ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် ဖြင့်သာ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ကြပါသည်။

ရိုက်ကူးရေးသွားဖို့၊ အလှူကိစ္စသွားဖို့ သန်လျင်တံတားကို အကြိမ်ကြိမ် ဖြတ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ဒီတစ်ခါ ဖြတ်ရတာလောက် လွမ်းစရာ ကောင်းတာ မရှိပါ။ ရှင်ဗွေ့နွန်းနဲ့ မင်းနန္ဒာ ကို ခွဲခြားထားခဲ့တဲ့ မြစ်ပေါ် က ဖြတ်နေရတာကိုပဲ လွမ်းစရာလိုလို ခံစားရပါသည်။

သန်လျင်ရောက်ပြီး အလှူငွေ၊ အလှူပစ္စည်းတွေ ပေးအပ်ပြီး ရိုက်ကူးရေးလုပ်နေချိန်မှာ သူ့စိတ်ထဲ မွန်းကြပ်လာတာမို့ ကျောင်းဝန်း အနောက်ဘက်က ရေကန်လေးဘက်သို့ လျှောက်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူက ရေကန်နားမှာ ရပ်ရင်း အဝေးဆီက လယ်ကွင်းတွေ နှင့် ကောင်းကင်ပြာဆီ ငေးမောကာ အသက်ကို ရှိုက်၍ ရှုဆဲမှာ ခြေသံ ဖွဖွကို ကြားရသည်။

“ဒီနေရာလေးက တော်တော်သာယာတယ်နော် ကိုဇော်မိုး”

လင်းလွန်းက ဇော်မိုးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရပ်ရင်း လယ် ကွင်းတွေဆီ လှမ်းငေးကာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုလင်းလွန်း၊ ကျွန်တော်တို့ နယ်ဘက်ကို ရိုက်ကူး ရေးထွက်ရင်တော့ ဒါမျိုးမြင်ကွင်းတွေ ခဏခဏ မြင်ရတာပေါ့”

“ကိုဇော်မိုးက နယ်ဘက်ကို ရိုက်ကူးရေး ထွက်ရသေးတာလား”

“အရင်တုန်းကတော့ ခဏခဏ ထွက်ရပါတယ်၊ ခုနောက်ပိုင်း တော့ မထွက်ရတော့ပါဘူး၊ ခုလို အလှူကိစ္စသွားမှပဲ ရန်ကုန် အနီးအနားလောက် သွားဖြစ်နေတာပါ”

“ဪ ... ကိုဇော်မိုးက Live အစီအစဉ် တစ်ခုလည်း တာဝန်ယူ ထားတယ်နော်၊ ကျွန်တော် တစ်ခါတလေ ကြည့်ဖြစ်တယ်”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“Live အစီအစဉ်ကတော့ တာဝန်ယူတာ မကြာသေးပါဘူး ကိုလင်းလွန်း”

“ဒါနဲ့ မေ့ကို ကိုဇင်မိုး ဘယ်လိုမြင်လဲ၊ ဒီလိုပါ ... သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ မေ့အပေါ် နားလည်မိတာလေးတွေ ရှိရင် သိခွင့်ရချင်တာပါ”

ဇင်မိုးက မသိမသာ သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်မိရင်း ...

“ကျွန်တော် ခံစားမိတာတော့ မေဟာ စိတ်ဒဏ်ရာတွေ ရှိခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုဇင်မိုး၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်တယ်၊ မေ့မျက်လုံးထဲမှာ ဒဏ်ရာအနာတရတွေ ရှိနေတယ်၊ မေက ဘဝ နာခဲ့ပုံပါ၊ ကိုဇင်မိုးကို ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံချင်တာက ကိုဇင်မိုး တို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ မေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လေး နေတတ်သွား အောင် ကူညီဖေးမ နားလည်ပေးဖို့ပါ ...”

“စိတ်ချပါ ကိုလင်းလွန်း၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုလင်းလွန်းကို မေတ္တာရပ်ခံချင်တာလေး တစ်ခု ရှိပါတယ်”

“ပြောပါ ... ကိုဇင်မိုး ...”

“မေ့ အတိတ်မှာ ဘာတွေပဲ ရှိခဲ့ရှိခဲ့ မေ့ကို မစွန့်ပစ်ပါနဲ့၊ မေက တင်းမာတယ်ထင်ရပေမယ့်၊ သနားစရာကောင်းတဲ့ တစ်ကောင် ကြွက် မိန်းကလေးပါ၊ မေ့ကို တန်ဖိုးထားပေးပါ”

ကိုလင်းလွန်းက ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ဇင်မိုး၏ ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ် လက်တင်ကာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပါသည်။

“စိတ်ချပါ ... မေ့ကို ခင်ဗျား တန်ဖိုးထားသလို ကျွန်တော်လည်း တန်ဖိုးထားပါတယ်”

လင်းလွန်းက ဇင်မိုး မျက်လုံးတွေထဲကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည့်ခဏမှာ နှစ်ယောက်သား နားလည်မှုရလိုက်သလို ခံစားရ လေသည်။

အပြန်ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ဇင်မိုးက အပြင်သို့ ငေးကာ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ငြိမ်သက်လာသည်။ ပန်ပန့် သူငယ်ချင်းတွေ ကားပေါ်က ဆင်းသွားတော့မှ အားလုံး၏အကြည့်တွေက ဇင်မိုးဆီ စုပြုံရောက်လာသည်။

ကျော်သက်က ဇင်မိုးပခုံးကို လှမ်းဖက်ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း...

“မင်း အဆင်ပြေရဲ့လား ဟေ့ကောင်”

ဟု မေးတာမို့ သူက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း...

“ပြေပါတယ်၊ ကိုလင်းလွန်း ကြည့်ရတာ လူကောင်းတစ်ယောက် ပါ၊ မေ ကံကောင်းမှာပါ...”

“ငါက မေ အဆင်ပြေမပြေ မေးတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း စိတ်အဆင် ပြေမပြေ မေးတာ...”

“မေ အဆင်ပြေရင် ငါ့စိတ်လည်း အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ”

“မင်းကကွာ... တကယ်ပဲ ပရက်စန်တာ လုပ်နေပြီး နှုတ်နှေးလိုက် တာ ချာနေတာပဲ...”

“ကိုကျော်သက်တို့က မဟုတ်တာက စပြောပြီ၊ အလုပ်ကိစ္စ နှုတ် သွက်တာနဲ့ပဲ အချစ်ကိစ္စမှာ နှုတ်သွက်ရမှာလား၊ ဒါက ခံစားချက် ပေါ် မူတည်ပြီး လုပ်ရတဲ့ ကိစ္စကို...”

“အေးလေ...”

ပန်ပန့်တို့ကဝင်ပြောရင်း သူ့ကို ကရုဏာသက်သလို ကြည့် သည်။

ဇင်မိုးက ကားအပြင်ဘက် ကောင်းကင်ပြာဆီ လှမ်းငေးကာ ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးလိုက်ရင်း...

“အားလုံးကို ငါဝန်ခံပါတယ်၊ ငါ အရမ်းခံစားရတယ်၊ ငါ မေ့ကို ချစ်ခဲ့မိတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် မေက ငါ့ကို ရိုးရိုးသားသားပဲ ခင် တာလို့ ခံစားမိလို့ မေ့ကို ငါဖွင့်မပြောဘူး၊ လောကမှာ မှန်မှန် ကန်ကန် မချစ်တတ်တဲ့သူက ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက ကိုယ့်ကို တုံ့ပြန် မချစ်ရင် ရှေ့ဆက် စိတ်စေတနာကောင်း မထားချင်ကြတော့ဘူး၊ မုန်းတောင် မုန်းသွားကြတဲ့ လူတွေ ရှိတယ်၊ ကိုယ့်လိုဘာ မပြည့်ဝ ရလို့ မချစ်နိုင်တော့တာ အချစ်စစ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ မှန်မှန်ကန်ကန်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ချစ်တတ်တဲ့ သူကတော့ ကိုယ့်ကို ပြန်မချစ်လည်း မေတ္တာစေတနာ မပျက်ဘဲ သူ့အကျိုးကို လိုလားတဲ့စိတ်နဲ့ စိတ်ထဲကနေ ဆက်ချစ် သွားတတ်ကြတယ်။ ငါ မေ့အပေါ် စေတနာမပျက် ဆက်ချစ်နေ တုန်းပါပဲ။ မေ့အတွက်ဆို ငါ ဘာမဆို လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့် ပဲ...”

ကားထဲက လူတွေအားလုံး တိတ်ဆိတ်ကုန်သည်။ မိန်း ကလေး နှစ်ယောက်က မျက်ရည်ဝဲကြသည်။ ယောက်ျားလေးတွေက မျက်နှာနီမြန်းလာကြသည်။ ဇင်မိုးကတော့ ဟိုးအဝေး ကောင်းကင်ပြာဆီ ငေးမောနေဆဲပင်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

တိတ်ဆိတ်နေသော တိုက်ခန်းကျဉ်းကလေး၏ နံရံကိုမှီကာ ဇင်မိုး အရုပ်ကျိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ အခန်းဖော် ပြန်မလာသေးသော တိုက်ခန်းလေးက မှောင်ရီနေသည်။

သန်လျင်ကအပြန် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဟန်ဆောင်တင်း ထားသမျှ စိတ်တွေကို ဖျော့ချလိုက်တော့ လူက အရုပ်ကျိုးပြတ် ဖြစ်ချင် သွားသည်။

သူ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖိပွတ်အုပ်လိုက်ပြီး အမှောင် ထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိသည်။ မေ့အတွက် သူ့ဝမ်းသာသည်။ မေ့အပေါ် ဆက်ချစ်နိုင်သေးသည်။ သို့သော်လည်း သူ နာကျင်ခံစားရ ပါသည်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရပါသည်။ သူဟာ အချစ်ကိစ္စ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူလည်း မဟုတ်။ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် အစိမ်းသက်သက်မို့ နင့်နေအောင် ခံစားရလေသည်။

အဖေသာ အနားရှိရင် ကိုယ့်ကို နှစ်သိမ့်ပေးနိုင်မလား...။

အဖေ့ကို သတိရသည်။

အဖေနဲ့ စကားပြောလိုက်လျှင် သူ့ခံစားချက်တွေ သက်သာ သွားမည်ဟု ထင်တာမို့ အဖေဆီ သူ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အဖေ...”

“အေး... ပြော... သား၊ မင်း ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ”

အဖေအသံက သွက်လက်လတ်ဆတ်မြဲ...။ အဖေ အသံက
သူ့ကို စိတ်ခွန်အား အမြဲပေးတတ်သည်။

“အိမ်က ဆက်နေတာ အဖေ...”

“မင်း ထမင်း မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား”

“အဖေ ဘယ်လိုသိလဲ...”

“မင်းအသံက ထမင်း ခုနစ်ရက် မစားရသေးရတဲ့လူရဲ့ အသံမျိုး
ဖြစ်နေတယ်လေကွာ...”

“အဖေက ပြောတော့မယ်၊ အဖေရော အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“ငါက ခုမှ ထမင်းစားပြီးလို့ တီဗီရှေ့မှာ ဂျာနယ်တစ်စောင်
ကိုင်ပြီး နှပ်နေတာ၊ တီဗီထဲ စိတ်ဝင်စားစရာရှိရင် မော့ကြည့်လိုက်၊
စိတ်ဝင်စားစရာမရှိရင် ဂျာနယ်ငုံဖတ်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ မင်း အသံကြား
ရတာ အားမရှိလိုက်တာကွာ”

“ခုမှ အပြင်က ပြန်ရောက်လို့ပါ အဖေရာ...”

“ဟေ့ကောင်... သားအဖချင်း လာရွှီးမနေနဲ့၊ လူပင်ပန်းရင် မင်း
အသံက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကြိုက်တဲ့အလုပ် လုပ်နေရလို့ မင်း
အသံက ပင်ပန်းလေ တက်ကြွလေ၊ အခု အသံက စိတ်ပင်ပန်းတဲ့
အသံ၊ ဘာဖြစ်လဲ... ပြော၊ အသည်း ကွဲလို့လား...”

“ဟာ... အဖေ သိတယ်”

“သိတာပေါ့ သားရာ၊ အဖေ မွေးတဲ့သားအကြောင်း အဖေ မသိဘဲ
နေပါ့မလား၊ ဒီအရွယ် ဒီလိုအသံနဲ့ အကြောင်းကိစ္စ အထွေအထူး
မရှိဘဲ ဖုန်းဆက်လာရင် ဒါပဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွ...”

ဇင်မိုးက အနည်းငယ် ပြုံးနိုင်လာရလျက်...

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ ကျွန်တော် အသည်းကွဲလာတာ၊ ကျွန်တော်
ချစ်တဲ့သူမှာ ချစ်သူရှိနေလို့...”

“မင်း လူတန်းစေ့သွားတာပေါ့...”

“ခင်ဗျာ...”

“လူဆိုတာ ချစ်ဖူးရတယ်၊ မုန်းဖူးရတယ်၊ အသည်းကွဲဖူးရတယ်၊
ဒါမှ ရင့်ကျက်လာတယ်၊ အသည်းမကွဲဖူးတဲ့သူလည်း ရှိချင်ရှိမှာ
ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရွှေထက်ရှားပါတယ်၊ အဖေဆိုလည်း မင်းအမေ
ကြောင့် အသည်းကွဲခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဖေ အခု ကျန်းကျန်း
မာမာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင်သားပဲ၊ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ
အနာလိုပဲ ဖြစ်တုန်းခဏတော့ နာကျင်ခံစားရပေမယ့် အချိန်ကြာ
သွားရင် အမာရွတ်လေး နည်းနည်းကျန်တာကလွဲရင် အကောင်း
ပကတိ ကျန်တာပဲ၊ တချို့ဆို အနာရွတ်တောင် ကျန်ချင်မှကျန်
တယ်၊ ကင်ဆာလိုမျိုး ကိုယ့်အသက်ကို ထိခိုက်နိုင်တဲ့အထိ လှိုက်
စားပျံ့ပွားသွားတာမျိုး ရှိနိုင်ပေမယ့် ရှားပါတယ်ကွာ၊ ကင်ဆာ
လောက်တော့ မဖြစ်စေနဲ့ကွ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် သတိလေးကပ်
ထား...”

“ကင်ဆာလောက်တော့ မပူလောင် မဆိုးဝါးနိုင်ပါဘူး အဖေ၊
သား မေတ္တာထားတတ်ပါတယ်၊ ငြိမ်းချမ်းအောင်နေတတ်ပါတယ်”

“အေး... ငါ့သားအကြောင်း အဖေသိပါတယ်၊ သားက လူတွေအား
လုံးကို ဖြန့်ကျက် မေတ္တာထားချင်တဲ့ လူမျိုးပဲလေ...”

“အဖေ...”

“ဟေ...”

“ဇာမဏီငှက်ရုပ် ထိုးပေးရတဲ့ ညကို မှတ်မိသေးလား”

“မမှတ်မိဘဲ နေမလားကွာ...”

“ကျွန်တော် ချစ်မိတဲ့ မိန်းကလေးက သူပဲ အဖေ”

“ဟေ...”

အဖေက အံ့သြ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ...

“မင်း... တကယ်...”

“ဟုတ်တယ် အဖေ...”

“မင်း သူ့ကို မှတ်မိတယ်ပေါ့၊ သူမှန်း ဘယ်လိုသိလဲ၊ သေချာလို့ လားကွာ...”

“သေချာတယ် အဖေ၊ သူက ငယ်ငယ်ကရပ်နဲ့တော့ သိပ် မတူတော့ဘူး၊ သူနဲ့ဆုံတာကြာပေမယ့် သူမှန်း သား မသိဘူး၊ သိပ် မကြာခင်ကမှ သူမှန်း သေချာသွားတာ၊ သူ သားတို့ဆီလာတဲ့ အရွယ်က ဓာတ်ပုံလေးလည်း တွေ့တယ်၊ သူ့ခြေသလုံးက တက်တူးကိုလည်း အမှတ်တမဲ့ တွေ့လိုက်တယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ သူ့အတိတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး နာကျင် မှုတစ်ခုခု ရှိနေတဲ့ ပုံမျိုးမို့လို့ ကျွန်တော် သိကြောင်း မပြောပြဘဲ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်တာ...”

“အေး... အဲဒီညက တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲကွာ၊ ဒုက္ခ တစ်ခုခု ရောက်လာတဲ့ပုံမျိုးလေးပါ၊ အခုရော သူ့အနေအထားက အဆင်ပြေရဲ့လားကွာ၊ ငါ တက်တူးထိုးပေးထားရတဲ့သူဆိုတော့ သံယောဇဉ် တစ်မျိုးတော့ ရှိတယ်ကွ”

“ခု သူတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်နေတာ အဖေ၊ သူ့မှာ အသိုင်း အဝိုင်း ဆွေမျိုး မိဘလည်း ရှိပုံမရဘူး၊ ဒါပေမယ့် တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ၊ သူ ပညာလည်း တတ်တယ်၊ အားကစားသမားလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ခုတော့ နည်းပြပေါ့၊ အမှီအခိုကင်းကင်း ရပ်တည်နေနိုင်ပါတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ အခု သူ့မှာရှိတဲ့ ချစ်သူကရော ဟန်ဟန် ပန်ပန် ရှိရဲ့လား၊ မင်းနဲ့ဆုံဖူးလား...”

“မဆိုးပါဘူး အဖေ၊ ရည်မွန်ယဉ်ကျေးတဲ့ လူကြီးလူကောင်း ပုံစံမျိုး ပါ၊ သူ့ကိုလည်း ချစ်ပုံရပါတယ်”

“ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ နာမည်က ဘာတဲ့လဲကွ”

“ဇာမဏီမေ တဲ့ အဖေ...”

“နာမည်ရင်းလား...”

“သားထင်တာတော့ သားတို့နဲ့ တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်းမှ ပြောင်းလိုက်တာလားလို့...”

“အေးလေ... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ ဒီကလေးမက တို့နဲ့ ရေစက်ရှိတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့၊ သူ့အရွယ်လေးနဲ့ မမျှအောင် နာကျင်ခံစားနေတဲ့ မျက်နှာလေးက ခုထိ မျက်စိထဲက မထွက်ဘူးကွာ၊ သူ့မှာ ဘာအခက်အခဲပဲ ရှိရှိ စောင့်ရှောက်ပေးလိုက်ပါ”

“စိတ်ချပါ အဖေ...”

“အေး... ငါ့သားက စိတ်ကောင်းစေတနာရှိတဲ့ ကလေးပါ၊ သားရဲ့ အသည်းကွဲတဲ့ ဒဏ်ရာကိုလည်း မှန်မှန်ကန်ကန် ကုစားနိုင်လိမ့် မယ်လို့ အဖေယုံပါတယ်၊ တကယ်တော့ အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ ဘာမှမဟုတ်လှပါဘူးကွာ၊ အသည်း ကွဲတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရာဆိုတာ တချို့လူတွေ ကြုံရတဲ့ ဘဝ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ စာရင် မပြောပလောက်ပါဘူး၊ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှာ အခြေအနေအမျိုးမျိုး ကြောင့် စစ်ပွဲတွေ အငတ်ဘေးတွေ၊ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်တွေ၊ လူသားချင်း စာနာမှုမရှိတာတွေ၊ လူမှုဘဝဒုက္ခတွေတွေနဲ့ စိတ် ဒဏ်ရာသင့်နေတဲ့လူတွေ အများကြီးပါ၊ ဒီလို လူတွေရဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာ အနာတရတွေကို စာနာ အသိအမှတ်ပြုသောအားဖြင့် ကိုယ် ချစ်တဲ့သူက ကိုယ့်ပြန်မချစ်လို့ အသည်းကွဲ ရတဲ့ ကိစ္စလောက် ကိုတော့ ပုံကြီးချဲ့ မခံစားသင့်ဘူးလို့ အဖေ ထင်တယ်...”

အဖေစကားတွေက သူ့စိတ်နှလုံးကို ပေါ့ပါးလာစေသည်။
ငိုက်နေသော ခေါင်းကို မတ်လာစေသည်။

“အိုခေနေ... ငါ့သား၊ မင်း အခု ကွေးနေတဲ့ ခါးကို ပြန်မတ်တော့၊ ညွတ်နေတဲ့ ခေါင်းကို မော့လိုက်တော့၊ ညစ်နေတဲ့ စိတ် အာရုံကို ရှင်းလိုက်တော့၊ ထ... ရေသွားချိုး၊ ပြီးရင် သီချင်းလေး နားထောင်ပြီး ထမင်းစားတော့၊ နောက် နေ့ ဇာမဏီမေတို့ စုံတွဲကို တွေ့တဲ့အခါ သက်သောင့်သက်သာ ပြုံးပြနိုင်ဖို့ မင်းနှုတ်ခမ်းတွေ ပျော့ပျောင်းနေပါစေ၊ မင်းချစ်တဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အခက်အခဲတွေကို

ကူညီဖို့ အဆင်သင့် ရှိနိုင်ပါစေ ၊ ကဲ... ဒါပဲဟေ့... သွား... သွား...
ထတော့... ထတော့...”

အဖေက ဖုန်းချသွားသည်။

သူ ခေါင်းကို မတ်ကာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

ဆုံးရှုံးနေရသော စိတ်ခွန်အားတွေက အဖေစကားလုံးများ
ကြောင့် ပြန်လည် ပြည့်ဝလာရပါသည်။

အရောင်တွေ... အရပ်တွေ... အသံတွေ ရှုပ်ယှက် ခတ်နေ
သော အိပ်မက်ကို မက်ပြန်ပြီ... ။

အိပ်မက်ဟူသည် သိစိတ်ထဲက ခံစားမှုနှင့် မသိစိတ်ထဲက
ခံစားမှုကို ရောနှောပြီး ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မက်တတ်သော အိပ်မက်မျိုး
လည်း ရှိသည်။

မြင်ခဲ့ ကြားခဲ့ ကြုံခဲ့သမျှ ခံစားခဲ့ရသမျှကို အစီအစဉ်မကျ
ပြန်မက်တတ်သော အိပ်မက်မျိုးလည်း ရှိသည်။

မေကတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာမှာ အိပ်မက်များစွာ မက်တတ်
ပေမယ့် အိပ်မက်ထဲမှာ ခံစားရသော ခံစားမှုကတော့ တသမတ်တည်း
ဖြစ်သည်။

မေ ကြောက်နေသည်။ အိပ်မက်တွေတိုင်းမှာ မေက
ကြောက်ရွံ့သွေးပျက်နေတတ်လေသည်။

မနက်စောစော နိုးနေပြီးမှ ပြန်အိပ်သွားချိန်မှာ အိပ်မက်တွေ
က မေ့ကို နှောင့်ယှက်မြဲပင်... ။

မေသည် အိပ်မက်တွေထဲမှာ ချောက်ချား ရုန်းကန်ရင်း
ဖုန်းသံကြောင့် နိုးလာပါသည်။

မေက မျက်လုံးမဖွင့်သေးဘဲ အိပ်ရာဘေးက ဖုန်းကို လှမ်းစမ်းယူလိုက်သည်။

“ဟဲလို...”

“မေ... မောနင်း...”

သူ့အသံ၊ မေ ချစ်ရသူ၏ အသံ... ဒီအသံဟာ မေ့ကို ကြည်မွေ့စေသော်လည်း ဒီအသံရဲ့ နောက်မှာ ရှိနေသည့် အကြောင်းတရားတွေက မေ့စိတ်ကို ညစ်နွမ်းစေသည်။

“မောနင်း... လင်း...”

မေက တထုတ်ထုတ် တိုးနေသည့် နဖူးထောင့်စွန်း နားကို လက်မနှင့်ဖိရင်း ထထိုင်လိုက်သည်။ ခေါင်းတွေ ကိုက်လိုက်တာ၊ မေ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နုံးချိနေသည်။ မေ ဖျားပြီလားမသိ...။ မေ့ စိတ်ခွန်အားတွေ ချို့ငဲ့သွားတိုင်း မေက ဖျားတတ်သည်။

“မေ... ခုမှ အိပ်ရာထတာလား...”

“အစောကြီး နိုးပြီးမှ ပြန်အိပ်ပျော်သွားတာပါ”

“ဆောရီး... ကိုယ် လှမ်းနိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး...”

“မေ... မနက်ဖြန် စာသင်ချိန် ရှိတယ်နော်...”

“အင်း... ရှိတယ်လေ”

“ကိုယ် မနက်ဖြန် ခရီးသွားရမယ် မေ၊ လေယာဉ်နဲ့ နေ့ချင်းပြန်ခရီးပါပဲ၊ မန္တလေးမှာ ဖွင့်ပွဲတစ်ခု သွားတက်ရမှာ၊ ညမှ ပြန်ရောက်မှာဆိုတော့ မေ စာသင်တဲ့အချိန် ကိုယ် ပြန်မရောက်လောက်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ မနက်ဖြန် ဒက်ဒီ ပြန်ရောက်မယ်...”

“ဘယ်လို...”

“အင်ဟင်... မေ မကြားလိုက်လို့လား၊ ဖုန်းလှိုင်းပြတ်သွားတယ် ထင်တယ်၊ မနက်ဖြန် နေပြည်တော်က ဒက်ဒီ ပြန်ရောက်မယ်လို့ ပြောတာ...”

“ဪ... ”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မေက တဒုန်းဒုန်း ခုန်လာသော ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ဖိကာ အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်သည်။ ထိန်းစမ်း ဇာမဏီမေ၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းချုပ်စမ်းပါ၊ အသံတွေ တုန်ရင် သွားစေနဲ့...”

“အဲ့ဒီတော့...”

“အင်း... အဲ့ဒီတော့... ဒက်ဒီ ပြန်လာပြီဆိုတော့ ကိုယ့် ချစ်သူကို ဒက်ဒီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ချင်ပြီပေါ့...”

“စိတ်မစောပါနဲ့ လင်း၊ လင်းကို မေ ပြောထားသားပဲ၊ နည်းနည်းလေး အချိန်ယူပြီးမှ လင်းချစ်သူအနေနဲ့ တွေ့တာ ကောင်းပါတယ်၊ ခုတော့ လရိပ်တို့ရဲ့ မြန်မာစာ ဆရာမ အဖြစ်နဲ့ပဲ တွေ့ချင်ပါသေးတယ်”

“ကဲ... ဒါဆို ဒီလိုလုပ်မယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူအဖြစ် မိတ်ဆက်မပေးရသေးရင်တောင် မေက ကိုယ့်ချစ်သူပါဆိုတာတော့ မေ့ကွယ်ရာမှာ ဒက်ဒီကို ကိုယ် ပြောထားချင်တယ်”

“အင်း... ရပါတယ်၊ လင်း သဘောလေ”

“အိုခေ... ကဲ... ထ... မျက်နှာသစ်၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့၊ ကိုယ်လည်း ရုံးသွားတော့မယ်”

လင်းက မေ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

မေက အနားက ခေါင်းအုံးကို လှမ်းဆွဲဆုပ်ချေရင်း အံကြိတ်မိသည်။ တွေ့ရတော့မှာပေါ့ ဦးထွင်ခေါင်လွန်း။ ရှင်နဲ့ တွေ့ရတော့မှာပေါ့။ ဒီလိုတွေ့ဖို့ စောင့်ခဲ့ရတာ ၁၀ နှစ်တောင် ရှိခဲ့ပြီလေ...။

ဖုန်းမြည်လာပြန်သည်။

မေက ဖုန်းကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဇင်မိုးဆီက ဖုန်းမို့ ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို... ဇင်မိုး... ပြော...”

“မေ... အခု ဘယ်မှာလဲ...”

“အိမ်မှာ...”

“ဒီနေ့ အားလား၊ အတန်းချိန်တွေ ရှိလား”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“မရှိဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ ရှိမှာ...”

“ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ကိုမင်းဆွေက စောစောကမှ ဖုန်းဆက်လာတယ်၊ သူတို့ ဒီနေ့ နည်းနည်း အလုပ်အားသွားလို့တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မဆုံတာကြာလို့ ဆုံရအောင်တဲ့၊ မေ အားရင် မေ့ကိုပါ ခေါ်ဖို့ ပြောလို့...”

“အင်း... မေလည်း စာသိပ်မရေးဖြစ်တာနဲ့ ကိုမင်းဆွေတို့နဲ့တောင် မဆုံတာကြာပြီ၊ ဆုံကြမယ်လေ... မေလာခဲ့မယ်၊ ကိုကျော်သက်တို့ရော လာကြမှာလား...”

“ကျော်သက် တစ်ယောက်ပဲ လာနိုင်မယ်၊ ဝေလင်းနဲ့ ဇေယျက သွားစရာတစ်ခုရှိနေလို့၊ ပန်ပန်နဲ့ နေနေလည်း အသံသွင်းချိန်နဲ့ တိုက်နေလို့ မအားဘူး၊ ကိုမင်းဆွေဘက်ကတော့ ကိုဇော်နိုင်ရော ကိုစိုးအောင်ကော လာမှာ၊ ဒါနဲ့ မေ နေကောင်းရဲ့လား...”

“ကောင်းပါတယ်”

“မေ့အသံက တစ်မျိုးဖြစ်နေသလိုပဲ”

“မေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“တကယ်... ဘာမှမဖြစ်တာနော်...”

“တကယ်ပါ ဇင်မိုးရယ်...”

“နေမကောင်းလို့ လာဖို့ အဆင်မပြေရင်လည်း ပြောနော် မေ...”

“ပြေပါတယ်၊ မေ လာခဲ့ပါ့မယ်”

မေက ဖုန်းချရင်း ခပ်ဖျော့ဖျော့ ပြုံးမိသည်။ အမြဲတမ်း သွက်လက်ပေါ့ပါးပြီး အကောင်းမြင်စိတ်ရှိတဲ့ ဇင်မိုးလို သူငယ်ချင်းကောင်းမျိုး ရှိတာကလည်း မေ့စိတ်ကို အားရှိစေသည်။ ယုံကြည်အားထားရသော သူငယ်ချင်းဆိုတာဟာလည်း တန်ဖိုးထားထိုက်သူပဲ မဟုတ်လား...။

မေက အသက်ကို မှန်မှန်ရှုကာ မေ့ ရင်ဘတ်ထဲက မွန်းကြပ်နေမှုတွေကို ဖြေဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

ခေါင်းကတော့ တထုတ်ထုတ် ကိုက်နေဆဲ ...။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ကောင်လေး... မင်း ငါ့ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်မယ် ပြောထားတာ ကြာပြီနော်၊ ဒီနေ့ စားသောက်သမျှ မင်းရှင်းရမှာ...”

“ဟား ဟား... ရှင်းပါ့မယ် ကိုဇော်နိုင်ရယ်၊ ကြိုက်သလောက်သာ စားပါ”

“မင်းကလည်း ကလေးကို သွားအနိုင်ကျင့်နေပြန်ပြီ၊ အလိုလို နေရင်းကမှ မီဒီယာသမားတွေဆို ပြောချင်ဆိုချင်နေကြတဲ့ အထဲမှာ မင်းက သူတို့ Green Hearts အလှူသတင်းလေး ရေးပေးတာနဲ့ပဲ လက်ဖက်ရည်ချည်း တိုက်ခိုင်းနေတော့ နာမည်ပျက်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်...”

“ဒီအရွယ်ကြီးလား... ကလေး”

“ငါ့အသက် ၄၀ ထက်စာရင် သူ့အသက်အစိတ်ဆိုတာ ကလေးပေါ့ကွာ...”

ရင်းရင်းနှီးနှီး ရယ်မော နောက်ပြောင်နေသော သူတို့ကို ကြည့်ရင်း မေ ခေါင်းကိုက်သက်သာချင်သလိုလိုတောင် ဖြစ်လာသည်။

ကိုမင်းဆွေက မေ့ကိုကြည့်ရင်း...

“မမေ... ဘယ်လိုလဲ... စာမရေးဖြစ်ဘူးလား၊ ရေးပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဂျာနယ်မှာက ဥပဒေပိုင်းဆိုင်ရာလေးတွေ ပုံမှန်ရေးတဲ့သူ ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ကဲ့... မေ ကြိုးစားပါမယ် ကိုမင်းဆွေ”

“ကိုမင်းဆွေ ကျွန်တော်တို့ဖို့ ဂျာနယ်လက်ဆောင် ပါလား”

“ဪ... အေး... ပါတယ်၊ ပေးဖို့မေ့နေတာကွ...”

ကျော်သက်က မေးတော့မှ ကိုမင်းဆွေက သူ့လက်ဆွဲ အိတ်ထဲက ဂျာနယ်တစ်ထပ်ကို နှိုက်ယူပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးလိုက်သည်။

ဇင်မိုး၊ ကျော်သက်နှင့် မေတို့က ဂျာနယ်တစ်စောင်စီ လှမ်း ဆွဲယူလိုက်ကြသည်။

ကျော်သက်က ဂျာနယ်ကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နေပေမယ့် ဇင်မိုးကတော့ ဂျာနယ်ကို လှန်လှောနေရင်းက ဘေးထောင့်ခုံမှာ ထိုင်နေ သော မေ့ကို မသိမသာ ငဲ့ကြည့် အကဲခတ်နေလိုက်မိသည်။

ဂျာနယ် ငဲ့ဖတ်နေသော မေ့မျက်နှာလေးကို ဘေးတစောင်း အနေအထားဖြင့် သူမြင်နေရသည်။ မေ့မျက်နှာလေးက အိပ်ရေးမဝသလို စိတ်ဖိစီးသလို တစ်မျိုးလေး ညှိုးနေသော်လည်း သူတို့စကားဝိုင်းမှာ စိတ်ပါဝင်စားရှိသည်။ ရောက်စကထက်တော့ နည်းနည်း ပိုလန်းဆန်း လာသလို ထင်ရသည်။ သူက မေ့မျက်နှာကို မြင်ရုံနှင့် မေ့အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ မှန်းဆနေနိုင်သည်။

မေ့ကို ချစ်သူအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ လောဘကို ပယ်လိုက်နိုင် သောအခါ သူ့စိတ်က ရောင့်ရဲအေးချမ်းသွားပါသည်။ သူ့ကို အားပေး သည့် အဖေကျေးဇူးတွေလည်း ပါသည်ပေါ့...။

“ဟား... ၂၀၁၄ ခုနှစ်ထဲမှာ rape case (အဓမ္မပြုကျင့်မှု) ဖြစ်တဲ့ အရေအတွက်က တခြားအမှုတွေရဲ့ အရေအတွက်ထက်တောင် များ တယ်ဆိုပါလား၊ ခုနောက်ပိုင်း ဒီလိုအမှုတွေ ပိုများလာသလိုပဲ နော်...”

ကျော်သက်က သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရင်း ပြောတာမို့ ဇင်မိုး၏ အာရုံက ကျော်သက်ဆီ ရောက်သွားသည်။

ကိုမင်းဆွေက သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ပြန် ချထားလိုက်ရင်း...

“ခုမှ ဒီလိုအမှုမျိုး ပိုများလာတာတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ခုမှ လူပိုသိ လာတာ၊ အရင်ကလည်း ဒါမျိုးအမှုတွေ များခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခုလောက် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လူမသိဘူး၊ ခုခေတ်ကျမှ မီဒီယာ တွေက များလာတော့ ဒီလိုသတင်းတွေကို များများဖော်ပြလာလို့ လူတွေ ပိုသိလာတာ...”

“ဒီအစိုးရလက်ထက်ကျမှ ပိုများလာတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်မလားကွ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုး ဝါသနာပါတဲ့သူတွေက အစိုးရ ပြောင်းပြီဟေ့၊ ငါတို့ ဒီကိစ္စမျိုးကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် နယ်လှည့် ကျူးလွန်ကြစို့ဆိုပြီး နယ်ပယ်ချဲ့ထွင်လာကြတာမှ မဟုတ်တာ...”

“ဟား... ဟား... ကိုမင်းဆွေကတော့ လုပ်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန် တော်ထင်တာတော့ ခုခေတ်က ပိုပြီး ပွင့်လင်းမြင်သာလာတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုး လှုံ့ဆော်ပေးတဲ့ အခွေတွေ၊ ရုပ်ပုံတွေ၊ မီဒီယာတွေ ပိုပြီးများလာလို့...”

“ဒါမျိုးက ဘယ်ခေတ်မဆို ခေတ်အဆက်ဆက် ရှိခဲ့တာပါပဲကွာ၊ ခုခေတ်မှာ အောင်ရင်ငြိမ်း စာအုပ်ထွက်လာသလို အရင်ခေတ် တုန်းက ရတနာဝင်းထိန်တို့ ရေးတဲ့ အပြာဆန်ဆန် စာအုပ်မျိုးတွေ ထွက်ခဲ့တာပဲ”

“ဒါနဲ့ ကောင်းခါးရွာက ကျောင်းဆရာမလေးတွေ rape case လည်း မပေါ်သေးဘူးနော်”

“ဒီကိစ္စက နည်းနည်း ကျယ်ပြန့်တယ်ကွ၊ သာမန်အမှုမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တာပဲ၊ သေချာမသိဘဲနဲ့တော့ မဝေဖန်ရဲပါဘူးကွာ”

“ကျွန်တော် အဲ့ဒီအမှုကိစ္စ ဖတ်ရတုန်းက တကယ် စိတ်မကောင်း ဘူးဗျာ၊ ဂျာနယ်တစ်စောင်က ဆောင်းပါးလေး ဖတ်လိုက်ရတုန်း ကဆို မျက်ရည်တောင် ဝဲမိတယ်”

ဇင်မိုးကပါ ဝင်ဆွေးနွေးတာမို့ အားလုံးက ထိုအကြောင်း အရာဆီသို့သာ ဦးတည်လာသည်။ ကျော်သက်က သက်ပြင်းချရင်း...

“ဟိုတလောကလည်း ကျိုက်ထီးရီးသွားတဲ့လမ်းမှာ နိုင်ငံခြားသူကို

rape လုပ်လို့လေကွာ၊ အဲဒီအမှုကိုတော့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖော်ထုတ်ပြီးအပြစ်ပေးလိုက်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြစ်ဒဏ်က များလွန်းတယ်ဆိုပြီး မြန်မာမ အမှုကျတော့ ပြစ်ဒဏ် ဒီလောက်မများဘူး၊ နိုင်ငံခြားသူက ပိုတန်ဖိုးရှိလား ဘာညာ ဝေဖန်နေကြသေးတာ...”

“ဝေဖန်ရေးကတော့ ဘယ်နေရာမဆို ရှိမှာပဲလေ၊ လက်တွေ့ ကိုင်တွယ်နေရသူတွေဘက်က ကြည့်ရင်လည်း မလွယ်ဘူးပေါ့၊ အများဝေဖန်နေသလို တန်ဖိုးတိုင်းတာတာတော့ မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်နိုင်ငံလာတဲ့ ဧည့်သည်ကို ကျူးလွန်တာဆိုတော့ အများကြီး ကျယ်ပြန့်သွားနိုင်တယ်၊ နိုင်ငံဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာလည်း ရှိတယ် မဟုတ်လား...”

“သိပ်မကြာသေးခင်က တစ်ခုဖတ်လိုက်ရသေးတယ်၊ ၉ နှစ် သမီးလေးကို rape လုပ်တာလေဗျာ၊ သူ့အဖော် မောင်လေးကိုလည်း အုတ်ခဲနဲ့ထုသေးတယ်၊ ရက်စက်လွန်းပါတယ်ဗျာ၊ အရွယ် မရောက်သေးတဲ့ ကလေးသူငယ်ကိုတောင် အလွတ်မပေးဘူး”

“မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ... လူမဆန်လိုက်တာ”

အရှိန်ရနေသော စကားပိုင်းက မေနှုတ်က ထွက်လာသော စကားကြောင့် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားသည်။

သွားကြားထဲက တိုးထွက်လာသလိုမျိုး အေးစက် ခါးသီး အက်ကွဲကာ ခံစားချက်အပြည့် မုန်းတီးမှုအပြည့်ဖြင့် တိုးတိတ်အက်ကွဲစွာ ထွက်ကျလာသော စကားလုံးက သူတို့အားလုံးကို ကြက်သီးဖြာထသွား စေခဲ့သည်။

သူတို့ မေ့ကို ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မေ့မျက်နှာက ပန်းရောင်သွေးထကာ မသိမသာ အံ့ကြိတ် ထားသည်ဟု ထင်ရသည်။ မေ့မျက်လုံးတွေက ကြောက်စရာကောင်း လောက်အောင် စူးရှလာသည်။

မေ့ကိုကြည့်ရင်း ထူးဆန်းသည်ဟု ဇင်မိုး ခံစားလိုက်ရသည်။ ကိုမင်းဆွေကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စကားလှမ်း ပြောလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း... ဒီအကြောင်းတွေ မမေ့ရှေ့မှာ ပြောမိတာ အားနာ စရာတောင် ကောင်းသွားတယ်၊ အင်း... ဒါပေမယ့် မမေ့လည်း ဥပဒေသင်ထားတာဆိုတော့ ဥပဒေ ရှုထောင့်က ကြည့်ရင် ရှက် စရာမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ မမေ့ကတော့ မိန်းကလေးဆိုတော့ မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး ပိုခံပြင်းမှာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ... စကားလည်း ကောင်း နေတာ ကြာပြီ၊ ရုံး တစ်ချက် ပြန်ဝင်ရဦးမယ်၊ ရှင်းမယ်ဟေ့...”

ကိုမင်းဆွေက ဝိတ်တာ လှမ်းခေါ်ကာ ငွေရှင်းနေသည်။

ဇင်မိုးကတော့ မေ့မျက်နှာကို အကဲတခတ်ခတ် ကြည့်မိရင်းက...

“မေ... နေမကောင်းဘူးလား”

“အင်း... နည်းနည်း ခေါင်းကိုက်ပြီး အားနည်းသလို ဖြစ်နေတာ ပါ...”

“မေ... သိပ်နေမကောင်းတဲ့အချိန်မှာ ဒေါသဖြစ်စရာ အကြောင်း တွေ ကြားလိုက်ရလို့ စိတ်လှုပ်ရှား ဒေါသထွက်လွယ်တာ ဖြစ်မယ်၊ မိုးတော့ နည်းနည်းချုပ်နေပြီ၊ မေတစ်ယောက်တည်း ပြန်လို့ ဖြစ် ရဲ့လား၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးရမလား...”

“ရပါတယ်၊ မေ တက္ကဆီငှားပြန်လိုက်မယ်...”

အားလုံး နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းခွဲကြတော့ ဇင်မိုးက ဆိုင်ရှေ့ ထွက်ကာ မေ့ကို တက္ကဆီ တားပေးလိုက်သည်။

ကားတွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ဖြတ်သွားချိန်မှာ ကားမီးအလင်း ရောင်ဖြင့် မေ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်နေရသည်။ မေ့ မျက်နှာက ဖျော့တော့လွန်းနေသည်။

ကားတားလို့ရတော့ ကားပေါ်တက်သွားသော မေ့ကို သူ နှုတ်ဆက်ရင်း စိတ်မချ လက်မချ ဖြစ်ရသည်။

သူက မေ ပါသွားသော ကား၏မီးရောင် ပျောက်ကွယ်သည် အထိ အမှောင်ထဲမှာ ရပ်ငေးရင်း ကျန်ရစ်ရပါသည်။

“သွားစမ်း... သွားစမ်း... လူယုတ်မာတွေ...”

“ခလွမ်း... ချမ်း...”

မေသည် ကိုယ့်တိုက်ခန်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ဝင်လာပြီး နောက် မျက်စိရှေ့တွေ့ရာ ရေဖန်ခွက်နှင့် ဖန်ရေတကောင်းကို လက်ဖြင့် ရမ်းပစ်လိုက်သည်။

ရေဖန်ခွက်က နံရံဆီ လွင့်ကာ ခွမ်းခနဲ ကွဲလျက် ဖန်ကွဲစ တွေ ဖွာခနဲ လွင့်စင်သွားသည်။ ရေတကောင်းကတော့ အဖုံးပွင့်လျက် တုံးလုံးလဲသွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရေတွေ ဖိတ်စင်ကျလာသည်။

ထိုရေများက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိုင်ထွန်းလျက် မေ့ ခြေ ထောက်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းစီးလာသည်။ တစ်ခဏချင်းမှာပဲ မေ့ ခြေ ထောက်တွေ စိုစွတ်လာပါသည်။

“ရေ...”

“ရေ... ဟုတ်လား...”

မေက ထိုရေတွေကို ငုံ့ကြည့်ကာ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းမော့ကာ ဟက်ခနဲရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရေနည်းနည်း ကျန် ရှိနေသေးသော တုံးလုံးလဲနေသည့် ရေတကောင်းကို ငုံ့ကောက်ယူလိုက် ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မေက ညာလက်ဖြင့် ရေတကောင်းကို ကိုင်ကာ လက်ကျန် ရေကို ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လောင်းထည့်နေမိ သည်။

ရေတချို့က လက်ဖဝါးထဲက လျှံထွက်ကာ ကြမ်းပြင်ဆီ ဖိတ်စင်သွားသည်။

ရေတချို့က လက်ဖဝါးထဲမှာ တင်ကျန်ခဲ့သည်။

မေက ရေထည့်ထားသော လက်ဖဝါးကို ဆုပ်လိုက်သည်။

လက်ဖဝါးထဲက ရေက လက်ကြားကနေ ယိုစိမ့်စီးကျသွား

သည်။

မေက တစ်စက် တစ်စက် စီးကျသွားသော ရေစက်တွေကို

ငုံ့ကြည့်ရင်း မဲ့ပြိုးတစ်ချက်အသံထွက်၍ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မက ရေတဲ့လား...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

၆၆၆

“သမီး...ထ...ထ...ထစမ်းဟဲ့၊ ထပါဆိုဟယ်...”

အိပ်ပျော်နေသော နမေကို ရုတ်တရက် ဆွဲထူနှိုးခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

ဇွဲ နှစ်သမီးလေး နမေက အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် မျက်လုံးတွေကို လက်ခုံလေးနှင့် ဆွဲပွတ်လိုက်ပြီးမှ မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

နမေ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ မေမေနှင့် ဖေဖေ ထိုင်နေသည်။ နမေနားမှာ အဖေရော အမေပါ အတူတူရှိချိန် ရှားတာမို့ နမေက ပျော်သွားကာ အဖေနှင့် အမေကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရင်း ပြုံးရယ်ပြလိုက်သည်။ သို့သော်... အဖေနှင့် အမေက မရယ်ဘဲ နမေကို ခပ်တည်တည် ကြည့်နေပြီးမှ အမေက စတင်ကာ...

“သမီး... နင့်အဖေနဲ့ အမေနဲ့ အတူတူမနေတော့ဘူး၊ နင့် အဖေနဲ့ လိုက်သွားမလား၊ အမေနဲ့ လိုက်မလား... ပြော”

“သမီး... မြန်မြန်ပြော၊ အချိန်မရှိဘူး၊ နင့်အမေနဲ့ လိုက်မှာလား၊ အဖေနဲ့ လိုက်မှာလား...”

အဖေနဲ့ အမေက နမေကို ရွေးချယ်ခိုင်းနေသည်။ အဖေကို ရွေးရမလား... အမေကို ရွေးရမလား။ နမေ မဝေခွဲနိုင်ဘဲ အဖေကို ကြည့်လိုက်၊ အမေကိုကြည့်လိုက်၊ မျက်လုံးလေးတွေ ကြောင်စိစိဖြစ်လာသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

အဖေ့နောက်လိုက်ရင် အမေနဲ့ မတွေ့ရတော့ဘူးလား၊ အမေ
နဲ့လိုက်ရင် အဖေနဲ့ မတွေ့ရတော့ဘူးလား။ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ အတူနေ
လို့ မရဘူးလား။ နမေက ကလေးဉာဏ်ကလေးဖြင့် တွေးရင်း စိတ်ရှုပ်
ထွေးကာ ငိုချင်လာသည်။ အဖေနှင့် အမေကလည်း နမေကို အလယ်မှာ
ထားကာ တမေးတည်း မေးနေသည်။

“ပြောလေ သမီး... ရဲရဲပြော”

“သမီးစိတ်ထဲရှိတာ ပြောလိုက်လေ...”

“သမီး ဘယ်သူနဲ့ လိုက်ချင်သလဲ”

“သမီး ဘယ်သူနဲ့ နေချင်လဲ...”

မေးခွန်းတွေက နမေ၏ အကြားအာရုံထဲမှာ မြည်ဟည်း
ပဲ့တင်ထပ်ကာ ရှုပ်ထွေးလာသည်။

သမီးက ဆုံးဖြတ်ရမှာလား...

အဖေနဲ့ လိုက်သွားရင် အမေ ဝမ်းနည်းမှာလား၊ အမေနဲ့
လိုက်သွားရင် အဖေ စိတ်ဆိုးမှာလား...။

နမေ၏ မျက်လုံးလေးတွေက ပြူးကြောင်လာကာ ခပ်ပိန်ပိန်
ခန္ဓာကိုယ်လေးက တောင့်တင်းလာသည်။

အမေ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လိုက်ချင်ပေမယ့် မဝင်ရဲ၊ အဖေ
လည်ပင်းကို ခိုတွဲလိုက်ချင်ပေမယ့် မတွဲရဲ။

အဖေ့ကို အားနာသည်။ အမေ့ကို အားနာသည်။

အဖေ့ကို သနားသည်။ အမေ့ကို သနားသည်။

“ဟဲ့... ဘာပြုကြည့်နေတာလဲ... ပြောလေ”

“မြန်မြန်ပြော သမီး... ငါ နင့်အဖေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရတာ
စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ မြန်မြန်သွားချင်ပြီ...”

“အေး... ငါကလည်း မင်းနဲ့ တစ်မိနစ်လေးတောင် မျက်နှာချင်း
မဆိုင်ချင်ဘူးဟေ့၊ ကဲ... သမီး ပြော၊ နင် ဘယ်သူနဲ့ လိုက်မှာလဲ၊
လိုက်မှာဖြင့်လည်း လာ... မြန်မြန်သွားရအောင်”

အဖေက နမေ၏ လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ကာ သူ့ဘက်
သို့ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

အမေက နမေ၏ ကျန်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲ
လိုက်ပြန်ရင်း...

“ရှင်... ဇွတ်မခေါ်နဲ့လေ၊ ကလေးဘာသာ လိုက်ချင်တဲ့ဘက်
လိုက်မှာပေါ့၊ သူ့ဘာသာ ရွေးချယ်ပါစေ...”

အဖေနှင့် အမေက နမေကို အလယ်မှာထားကာ နမေကို
စူးစိုက်ကြည့်ရင်း နမေ၏အဖြေကို စောင့်သည်။

နမေ တစ်ခုခုပြောဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း စကားလုံးတွေက
လည်ချောင်းဝမှာ ဆို့နိုင်နေကာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ထွက်ပြီး အေး
စက်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်လေးက ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မျက်လုံးတွေက
ပို၍ ပြူးကြောင်လာသည်။

“ဟဲ့... ဪ... ဟိုမှာ ကလေးက တက်တော့မယ်၊ နင်တို့တွေ
ဟာလေ... ကလေးကို ဆုံးဖြတ်ခိုင်းစရာလားဟဲ့၊ နင်တို့ ဦးနှောက်
နဲ့ နင်တို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကြပါလား၊ နင်ကလည်း နောက်လင်နဲ့
နေမှာ၊ နင်ကလည်း နောက်မယားနဲ့ နေမှာ၊ ကလေးက ဘယ်သူနဲ့
လိုက်နေလို့မှ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး၊ နင်တို့ယူမယ့် လင်တွေ
မယားတွေကလည်း တစ်စက်မှ သောက်ချိုးပြေတဲ့ဟာတွေ မဟုတ်
ဘူး၊ ကလေး လိုက်နေရင် ကလေးပဲ နှိပ်စက်ခံရမှာ၊ သွားကြ...
နင်တို့ဘာသာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပျော်ကြ၊ ပါးကြ၊ ဒီကလေး
က ငါ့မျက်စိအောက်တင် ကြီးလာတာ၊ သွေးသား မတော်ပေမယ့်
သားသမီးလို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီ၊ ငါပဲ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်
ထားလိုက်မယ်၊ နင်တို့ တွေ့ချင်ရင်သာ လာတွေ့ကြ၊ ကလေးကို
ခေါ်မသွားနဲ့...”

အိမ်နီးချင်း အဒေါ်ကြီး ဒေါ်လေးကျော့က နမေကို ဆွဲခေါ်
ချီထားလိုက်သည်။ အဖေနှင့် အမေ ရင်ခွင်မှာသာ နေချင်သော နမေက

ဒေါ်ကျော့ရင်ခွင်မှာ တုန်ခိုက်ကျန်ရစ်သည်။ အဖေနှင့် အမေက နမေကို ထားခဲ့ကာ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

အဲဒီနေ့ကို နမေ ဘယ်တော့မှ မမေ့...။

အဲဒီနေ့အကြောင်း ပြန်တွေးလိုက်တိုင်း နမေ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လာကာ ရူးချင်သလိုလို စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးလာတတ်ခဲ့ပါသည်။

“မိဘရင်းတွေဖြစ်ပြီး နေပဲ နေနိုင်လွန်းကြပါတယ်အေ၊ တစ်စက် ကလေးမှ အသည်းနှလုံး မရှိတဲ့ဟာတွေ၊ လူလို မသိတဲ့ဟာတွေ၊ ကိုယ့်သမီးဆီများ တစ်ခေါက်တကျင်းတောင် ရောက်မလာနိုင် လောက်အောင် နောက်လင် နောက်မယားနဲ့ ဘယ်လောက်တောင် သာယာနေကြသလဲ မသိပါဘူးတော်၊ ငါ့နယ်... စီးပွားရေးက အဆင်မပြေလှပါဘူး ဆိုမှ လူပိုတစ်ယောက်ကို ကျွေးထားမိလျက် သား ဖြစ်နေပြီ၊ ဒင်းတို့ သိတတ်လို့ တစ်နှစ်တစ်ခါ လာပေးကမ်း ကြည့်ရှုရင်တောင် ငါ ကျေနပ်ပါသေးတယ်...”

ဤသို့ ညည်းတွားသံများနှင့်အတူ နမေ၏ ငယ်ဘဝ ကို တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ဖြတ်ကျော်လာရသည်။

ဥျှူဆောင်အောင်ကျွေးသော မသထာရေစာထမင်းတစ်လုပ် ကိုစားဖို့ ဒေါ်လေးကျော့၏ ထမင်းဆိုင်မှာ ပန်းကန်ဆေးရင်း... တောက် တိုမည်ရ ပြေးလွှားကူညီလုပ်ကိုင်ရင်း တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ ကျော်ဖြတ် လာခဲ့ရသည်။

ဒေါ်လေးကျော့ အပေါက်ဆိုးဆိုး ပြောဆို ဆက်ဆံတာခံရ လည်း နမေ စိတ်မဆိုးပါ။ ဒေါ်လေးကျော့ကို မမုန်းပါ။ နမေကို ကျောင်း

ဆက်တက်ခွင့် ပြုခဲ့သည့် ကျေးဇူးတွေက ဆပ်လို့မကုန်နိုင်ဘူးဟု ထင်ခဲ့သည်။

နမေက မနက်စောစော ချက်ပြုတ်ရမည့် သားငါးတွေကို ဆေးကြော၊ ပန်းကန်ဆေး၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးမှ လွယ်အိတ်ကလေး စလွယ်သိုင်းကာ ကျောင်းသို့ပြေးရသည်။

ကျောင်းဆင်းချိန်တွေမှာ လာကြိုတတ်သည့် သူငယ်ချင်းတွေ၏ မိဘတွေကို မြင်တိုင်း အဖေနှင့်အမေကို သတိရသည်။

မွေးနေ့တိုင်းမှာ အဖေနှင့် အမေ ရောက်လာမလား ဟု မျှော်ရသည်။

ရောက်မလာလေတော့ ကျောင်းရှေ့ ခရေပင်အောက်မှာ ခရေပန်းတွေ ဝင်ကောက်ပြီး ကျောင်းသွားသည့် လမ်းဘေးက စေတီကလေးသို့ ဝင်ကာ ခရေပန်းထုပ်လေး ဘုရားရှေ့ချရင်း အဖေနှင့် အမေကို တွေ့ဖို့ ဆုတောင်းရသည်။ အတူနေခွင့်ရဖို့ ဆုတောင်းရသည်။

ညနေရောက်လျှင် အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်ပြီးမှ နမေ စာကျက်သည်။ စာကျက်ပြီးလျှင်တော့ ဒေါ်လေးကျော့အိပ်ခန်းသို့သွားကာ ဒေါ်လေးကျော့ကို နင်းနှိပ်ပေးရင်း ဒေါ်လေးကျော့၏ မကျေမနပ် ပြောဆိုဆူပူသံတွေကို နားထောင်ရသည်။

ဒီလိုနှင့် တစ်မိုးချုပ်ခဲ့ကာ နမေ၏ ကလေးဘဝကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ရလေသည်။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဒီအချိန်ရောက်တော့ မကျော့တို့ ပန်းပန်နိုင်ပြီ ပေါ့တော် ...”

“ရှင့်ဆိုင် ဘာကြောင့် ရောင်းအားတက်လာတယ်ဆိုတာ မသိရင် ခက်မယ်နော် ...”

“ရှင်က အရသာအာရုံကို ရောင်းတာလား၊ အမြင်အာရုံကို ရောင်းတာလား မကျော့ ...”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ပြောကြ ... ပြောကြ ... ကြိုက်သလို ပြောကြ၊ မနာလိုလို့ ပြောတဲ့စကားများ မကျော့တို့က ဂရုမစိုက်ပေါင်တော်”

“အေးပေါ့ ... ရှင်က ခုချိန်မှာ ဘယ်သူ့မှ ဂရုမစိုက်ဘဲ နေနိုင်ပြီ ကိုးအေ ...”

ဒီလိုစကားမျိုးတွေ မကြာခဏကြားလာရတတ်သော အချိန်က နမေ ၁၄ နှစ်ပြည့်ပြီး နောက်ပိုင်းအချိန်များ ဖြစ်သည်။

‘လုလာလိုက်တာ နမေရယ်’ ဟူသော စကားတွေ အထပ်ထပ် ကြားလာရပြီး မကြာခင်မှာ နမေ ကျောင်းထွက်လိုက်ရသည်။

“ဒေါ်လေးကျော့ရယ် ... နမေ ၈ တန်းတောင် ရောက်နေပြီလေ၊ ၁၀ တန်း စာမေးပွဲ ဖြေပြီးတဲ့ အထိတော့ ကျောင်းဆက်တက်ခွင့်

ပြုပါ ဒေါ်လေးကျော့ရယ်၊ နမေ စာတော်တာ ဒေါ်လေးကျော့ သိပါတယ်၊ နမေ ကျောင်းမထွက် ပါရစေနဲ့နော်...”

နမေက အထပ်ထပ် တောင်းပန်သေးသော်လည်း ဒေါ်လေး ကျော့က ခေါင်းခါလျက်...

“ဆိုင်မှာ ကူဖော်လောင်ဖက် ရှားတာလည်း ညည်းအသိပဲလေ၊ ညည်းက ဆယ်တန်းအောင်သွားရင်လည်း လခစား အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်ပါရစေတို့၊ တက္ကသိုလ် တက်ပါရစေတို့ ဖြစ်လာဦးမယ်၊ ဆိုင်မှာသာ ဝင်ကူစမ်းပါအေ၊ ညည်း ဝင်ကူရင် ရောင်းအားကောင်း တာလည်း ညည်းအသိပဲဟာ...”

ဒေါ်လေးကျော့က နမေကို ကောင်းကောင်း အသုံးချတတ် ပါသည်။ ကလေးဘဝတုန်းကသာ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ထားပေမယ့် နမေ အပျိုကလေးဖြစ်လာပြီး အလှသွေးကြွယ်လာချိန်မှာ ဆိုင်ရှေ့သို့ ထုတ်လာ သည်။ နမေကို ချိုချိုသာသာ ပြောကာ လူမြင်သူမြင် ပွဲထုတ်တတ်လာခဲ့ ပါသည်။

“နမေရေ... ဟိုဘက်ဝိုင်းကို သေချာ ဂရုစိုက်ပေးလိုက်နော်၊ လိုလေ သေး မရှိစေနဲ့၊ သူတို့က ဖောက်သည်တွေ...”

ယောက်ျားလေးများ စားသောက်နေသည့် ဝိုင်းဘက်သို့ နမေကို အမြဲသွားခိုင်းတာမို့ နမေ စိတ်ညစ်ရသည်။

“နမေ... ဟိုဘက်ဝိုင်းတွေ ထမင်းလိုက်ပွဲ သွားဖြည့်ပေး လိုက်ဦး လေ...”

ယောက်ျားလေးတွေ ဝိုင်းမှာ ထမင်းသွားထည့်ပေးတိုင်း အကြည့်ရိုင်းတချို့ကို ရင်ဆိုင်ရသည်လည်း ရှိသည်။

နမေဟာ မျှစ်စိုပေါက်ကလေးလို နုဖတ်လျက် အသက်နှင့် မမျှအောင် ထွားကျိုင်းသည်။ ၁၅ နှစ်မပြည့်မီမှာပင် နမေ၏ အရပ်က ၅ ပေ ၆ လက်မ ရှိလာသည်။ လှပလွန်းသော မျက်လုံးရွဲ့ကြီးများဖြင့် ဆန်းပြားထင်ရှားလှသော နမေရဲ့အလှက နမေတို့မြို့ကလေးမှာ တဖြည်း ဖြည်း ကျော်ကြားလာခဲ့ရသည်။

စီးပွားရေးအတွက်မြင်သော ဒေါ်လေးကျော့က ထမင်းချိုင့် ဆွဲပေးဖို့ လုပ်ငန်းချဲ့ထွင်လိုက်သည်။

“နမေရေ... ချိုင့်ဆွဲတွေ ပိုပေးဖို့ ပြင်လိုက်ဦးနော်၊ ဦးဌေးတို့အိမ်ကို တော့ ညည်းပဲ သွားပို့လိုက်တော့...”

ဆိုင်မဖွင့်ခင် ချိုင့်ဆွဲတွေကို နမေက ပြင်ဆင်ရသည်။ ပြီးလျှင် တချို့ ချိုင့်တွေကို အလုပ်သမား ကောင်လေးနှစ်ယောက်က ဆိုက်ကားဖြင့် လိုက်ပို့သည်။ နမေကတော့ မနီးမဝေးက သူဌေးအိမ်တချို့ ကို ခြေကျင်လျှောက်ပြီး သွားပို့ပေးရသည်။

ဧည့်သည်များပြီး ဧည့်သည်လာတိုင်းလည်း နမေတို့ဆိုင်က မှာကျွေးတတ်သော အိမ်မို့ နမေကို ပို့ခိုင်းတာလားတော့ မသိပါ။

ညညဆို ဒေါ်လေးကျော့ဆီလာလည်သောယောက်ျားလေး ဧည့်သည်တွေလည်း များလာသည်။

မည်မည်ရရ အကြောင်းမရှိဘဲ လာလည်ကြသည့် ထို ယောက်ျားများက ဒေါ်လေးကျော့အတွက်ဟုဆိုကာ လက်ဆောင်များ ယူလာတတ်ကြပြီး ဒေါ်လေးကျော့ကလည်း ထိုသူများလာတိုင်း နမေကို လက်ဖက်သုပ်ခိုင်း၊ ငါးခြောက်ဖုတ်ခိုင်းပြီး ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံစေ သည်။

ကြာတော့ နမေက စိတ်ရှုပ်လာကာ...

“ဒေါ်လေး... အဲ့ဒီလူတွေ လက်ဆောင်ပေးတိုင်း မယူပါနဲ့၊ ဒေါ်လေးက ယူထားတော့ နမေက အားနာပြီး ဧည့်ခံနေရတယ်၊ နမေ စိတ်ညစ်လာပြီ...”

“ဒါကတော့အေ... ချောချောလှလှ အပျိုအရွယ်ကလေး ရှိတဲ့ အိမ်ဆိုတာ ဒီလောက်တော့ မျက်နှာပွင့်မှာပေါ့...၊ မျက်နှာ ကလေးပြပြီး ဧည့်ခံရတာများ ပဲ့ပါတာမှတ်လို့အေ”

ဒေါ်လေးကျော့က အပြုံးမပျက် သူ့အကျင့်လည်း မပြင်။ ဒေါ်လေးကျော့ကို စိတ်ပျက်ပေမယ့် ကိုယ့်မိဘကတောင် ကိုယ့်ကို ပစ်ထား

နိုင်ချိန်မှာ ကိုယ့်ကို ထမင်းကျွေး၊ နေရာပေးထားခဲ့သော ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်သောအားဖြင့် နမေ ဆက်လက် သည်းခံလာခဲ့ရပါသည်။

နမေ စိတ်ညစ်လာတိုင်း နမေ အသက် ၆ နှစ် အရွယ်က ဆုံးသွားသော အဘွားကို သတိရသည်။ အဘွားပြောပြခဲ့သည့် ပုံပြင်တွေကို သတိရသည်။

အဘွား၏ ပုံပြင်ထဲက ရဲရင့်ပြီး ဂုဏ်သိက္ခာရှိသည့် ဇာမဏီ ငှက်လေးကို အားကျသည်။ ဇာမဏီငှက်လေး ဖြစ်ချင်လာသည်။

နမေ အားချိန်ဆို ဗလာစာရွက်လေးပေါ်မှာ ဇာမဏီငှက်ပုံလေး ဆွဲကြည့်နေတတ်သည်။ အဘွား ဆွဲပြခဲ့ဖူးသည့် ပုံစံမျိုးလေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားဆွဲရင်း ဇာမဏီငှက်ရုပ်ကလေးက တစ်ခါထက်တစ်ခါ ပိုပို ကြည့်ကောင်းလာသည်ဟု ထင်မိသည်။

အဲ့ဒီငှက်ပုံလေးဆွဲတိုင်း နမေက ငှက်ကလေးလို ကောင်းကင်ဆီ ပျံဝဲတက်သွားပြီး အဖေနှင့် အမေ ဘယ်မှာရှိနေသလဲဆိုတာ ရှာဖွေကြည့်ချင်မိလေသည်။

နမေ အသက် ၁၅ နှစ်ပြည့်ဖို့ ၂ ရက်အလိုမှာ ဖြစ်သည်။

နမေက ထမင်းချိုင့်လေးကို ဆွဲ၍ လမ်းလျှောက်လာချိန်မှာ ကားနက်ကြီး တစ်စီးက ရှေ့လမ်းသွယ်မှ အရှိန်ဖြင့် ချိုးကွေ့လာကာ နမေကို တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

“အမေ ...”

“ဝမ်း ... ဂလုံ ... ဂလုံ ...”

အလန့်တကြား ပြေးလွှားရှောင်လိုက်ရသော နမေက ဟန်ချက်ပျက်ကာ လမ်းဘေး ချိုင့်ခွက်ထဲသို့ ချော်ကျလဲပြိုသွားသည်။ ကိုင်ထားသောထမင်းချိုင့်လည်း လက်ထဲမှလွင့်စင်သွားကာ ဖျောင်းခနဲ မောင်းခလုတ်ပွင့်ပြီး စတီးလ်ချိုင့်တွေ တစ်စစီလွင့်သွားသည်။ ချိုင့်လွတ်ကို ယူပြီး ပြန်လာတာမို့ ဟင်းတွေမပါလို့ တော်သေးသည်။

နမေက ကားကြီးကို ဂရုမစိုက်အားဘဲ တစ်နေရာစီ လွင့်လိမ့်သွားသော ချိုင့်တွေကို အပြေးအလွှား လိုက်ကောက်နေရသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ခပ်မြင့်မြင့် ကားနက်ကြီး၏ ရှေ့ခန်း တံခါး ပွင့်သွားကာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီ လက်ရှည် ဝတ်ထားသော ထိုလူကြီးက အသက် ၄၀ ကျော် လောက်တော့ ရှိမည်

ထင်သည်။ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သော ထိုဦးလေးကြီးက ခပ်ဝေးဝေးမှာ လွင့်နေသည့်ချိုင့်အံတစ်ခုကို သွားကောက်ယူကာ နမေဆီ လှမ်းပေးလိုက်ရင်း...

“သမီး... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ...”

“မဖြစ်ပါဘူး ဦး၊ ခြေထောက် နည်းနည်းနာသွားရုံပါ”

“ဦး ဘာကူညီရမလဲ”

“မကူညီပါနဲ့ ဦး၊ ဘာမှမှ မဖြစ်တာ...”

“သမီးအိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ၊ အိမ်ပြန်မှာလား”

“ဟို... ဒေါ်ကျော့ ထမင်းဆိုင်ကို ပြန်ရမှာပါ ဦး...”

“ဪ... ဈေးထောင့်က ဆိုင်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒါဆို... လာလေ ကားပေါ်တက်၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟို... နေပါစေ... ရပါတယ် ဦး၊ နီးနီးလေးပါ၊ လမ်းလျှောက်

သွားလိုက်ပါမယ်၊ ခြေထောက်ကလည်း လျှောက်လို့ ရပါတယ်”

“ဦးလေးတို့ ကားက အဲဒီရှေ့ကပဲဖြစ်မှာပဲ၊ လမ်းကြိုပါတယ်၊

လာပါ... လိုက်ခဲ့ပါ...”

“ဟို... သမီး မလိုက်ရဲဘူးဦးရဲ့၊ ဦးလေးက ဘယ်သူဆိုတာ သမီး မသိဘူးလေ၊ သမီးနဲ့မသိတဲ့ လူစိမ်းကားပေါ်ကို သမီး မတက်ရဲဘူး”

နမေက ထိုဦးလေးကို ပြန်ပြောရင်း ထမင်းချိုင့်အံတွေကို ခပ်မြန်မြန် ပြန်ဆင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုဦးလေးကို မျက်လွှာတစ်ချက် ပင့်ကြည့်ကာ...

“သွားလိုက်ပါဦးမယ်ရှင်...”

ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်လာလိုက်သည်။ နောက်ဘက်ကိုတော့ ယောင်လို့တောင် လှည့်မကြည့်ခဲ့ပါ။ မှန်အမည်းကြီး တပ်ထားသော အထဲမှာ ဘယ်သူတွေပါမှန်း မသိသော ကားထဲကို ဝင်မထိုင်သင့်ဘူးဆိုတာကိုတော့ နမေက သိပါသည်။ နမေကို မိဘကလည်း မစောင့်

ရှောက်၊ ဒေါ်ကျော့ကလည်း မစောင့်ရှောက်တာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမည်ဆိုတာကို ဘဝပေးအသိအရ အလိုလို ခံစားသိရှိခဲ့တာပင်။

နမေ ဆိုင်ပြန်ရောက်တော့ မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ထိုင်နေသော ဒေါ်လေးကျော့ကို တွေ့ရသည်။

“နမေရေ... တစ်သက်လုံးက ရောင်းလာတဲ့ ဒီဆိုင်နေရာကို ဖယ်ပေးရတော့မယ်တဲ့ဟေ့၊ ငါ့နှယ် သေသာသေချင်တော့တာပဲ၊ ဒီလိုအကျယ် ဆိုင်နေရာမျိုးကို ချက်ချင်းကြီး ဘယ်နားသွားရှာမရလဲ၊ ရှာလို့ရဦးတော့... လခက ခေါင်ခိုက်နေမှာ၊ ဆိုင်နေရာ ချက်ချင်း မရရင် ဆိုင်ကဘယ်လို ဆက်ဖွင့်မလဲ၊ ဆိုင်မဖွင့်တာကြာရင် ကိုယ့်ဖောက်သည်တွေ သူများဆီ ရောက်ကုန်တော့မှာ၊ စီးပွားတော့ ပျက်တော့မယ် ထင်တယ်ဟေ့...”

ဒေါ်လေးကျော့က ပြောရင်း မျက်ရည်တွေတောင်ကျလာတာမို့ နမေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်လေး အခက်အခဲကို သိပေမယ့် နမေလည်း ဘာမှမကူညီတတ်ပါ။

အမှန်တော့ အဲဒီက စတင်ရောက်ရှိလာခဲ့သော ဒေါ်လေးကျော့ကို စီးပွားပျက်စေမယ့် အဖြစ်ဟာ နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာ နမေ၏ ဘဝကို အပြင်းအထန် ထိုးနှက်ခြေမှုမည့်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားမှာကိုတော့ နမေ ကြို မသိခဲ့ရပါ။

“အခုကို တကူးတက ဂရုတစိုက် လာမေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး အရမ်းကို တင်မိပါတယ် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းရယ်၊ နမေ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အဲဒီအကြောင်းလည်း ပြန်မပြောလို့ ကျွန်မတောင် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း လာမှ သိရတာပါ...”

နမေက ခန်းဆီးနောက်မှာ ရပ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲကို ချောင်း ကြည့်ရင်း စိတ်ရှုပ်နေမိသည်။

စိတ်ဆင်းရဲနေရသည်ဆိုသော ဒေါ်လေးကျော့၏ လေသံက ခုလိုကျတော့လည်း တက်တက်ကြွကြွ ပြန်ဖြစ်လာသည်။

နမေကတော့ ဒီဦးလေး နမေတို့အိမ်သို့ လိုက်လာတာကိုပဲ စိတ်ထဲမှာ မနှစ်မမြို့ ဖြစ်နေသည်။ ဘဝချင်း အလှမ်းကွာဝေးတဲ့ ဒီလိုလူ တွေနဲ့ နမေ မပတ်သက်ချင်ပါ။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းဆိုသူကတော့ လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ရည် မွန်ယဉ်ကျေးစွာ ရှင်းပြနေသည်။

“ကားနဲ့ပွတ်တိုက်မိသွားရင် ချက်ချင်းဆို ထူပူပြီး ဘာမှ မဖြစ်သလို ထင်ရပေမယ့် အိမ်ရောက်မှ အတွင်းဒဏ်ဖြစ်သွားတာကို သတိထား မိတာမျိုး ရှိတတ်လို့ အဲဒီလိုဖြစ်ရင်လည်း ကူညီလို့ရအောင် လာခဲ့ တာပါ။ ထမင်းဆိုင်နာမည်ကို ပြောသွားလို့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ အိမ်

လိပ်စာကို စုံစမ်းပြီး ဆိုင်ပိတ်ချိန်လောက် မှန်းလာခဲ့တာပါ...”

“ခုလို စာနာသိတတ်တဲ့ စိတ်ထားနဲ့ ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ကွယ်၊ အင်း... ဆိုင်ကလည်း လကုန်ဆို ပိတ်ရတော့ မှာလေ၊ ဆိုင်နေရာကို ဖယ်ပေးရတော့မှာ၊ ဟဲ့... နမေရဲ့ အအေးက ခုထိ ဖျော်လို့မပြီးသေးဘူးလား၊ ယူလာခဲ့တော့လေ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

“အားတော့နာတယ် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းရယ်၊ မီးကပျက်နေတော့ ကျွန်မတို့အိမ်က လင်းလင်းချင်းချင်း မရှိဘူးလေ၊ ဒီမီးရောင်နဲ့တော့ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းရုပ်ကိုတောင် နောက်တွေ့ရင် မှတ်မိဖို့ ခပ်ခက် ခက်ပဲ”

ဒေါ်လေးကျော့က ပြောပြောဆိုဆို ဧည့်ခန်းထဲက တစ် ချောင်းတည်းသော နှစ်ပေမီးချောင်းလေးကို သွားယူကာ ခပ်နီးနီးမှာ ချလိုက်သည်။ သို့သော် မီးချောင်း အရောင်လေးက မှိန်ဖျော့ဖျော့လေးသာမို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိပ်ထင်းထင်းလင်းလင်း မမြင်ရဘဲ မှုန်ရီရီ မီးရောင်အောက်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆက်ထိုင်နေသည်။

နမေက အအေးခွက်တွေထည့်ထားသည့် လင်ဗန်းကို ယူ လာကာ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်သို့ ငဲ့၍ အအေးခွက်တွေကို ချလိုက်တော့ ခေါင်းလျှော်ပြီး ဆံပင်ပွပွတွေက မျက်နှာရဲ့တစ်ဖက် တစ်ချက်ကို အုပ် ကွယ်သွားသည်။

“ဟဲ့... အော်... ဒီဆံပင်ကလည်း ရှုပ်လိုက်တာ၊ စည်းထား စမ်းပါ နမေရယ်”

“ခေါင်းလျှော်ထားတာ သေချာ မခြောက်သေးလို့ပါ”

“ဪ... ဪ... ကဲ... လာ... ထိုင်၊ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံဦးမှ ပေါ့အေ...”

“နောက်ဘက်မှာ ကြက်သားခုတ်လက်စ တန်းလန်းနဲ့မို့လို့ပါ၊ သမီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဦး၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ခုလိုလာမေးတာ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ရှင်...”

နမေက ခပ်မြန်မြန်ပြောပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

“အဲဒါသာကြည့်တော့ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းရေ၊ ဒီကောင်မလေးဟာ အပျိုပဲဖြစ်နေပြီ၊ ကလေးစိတ်က မပျောက်ချင်လှသေးဘူးလေ၊ လူကြီး သူကြီးရှေ့ စကားပြောဖို့ဆို ဝန်လေးလိုက်တာ လွန်ရောပဲ”

ဒေါ်လေးကျောက အာဝဇ္ဇန်းရွှင်စွာ ပြောဆိုကျန်ခဲ့သည်။ စကားပြောရင် ‘အပျိုပဲဖြစ်နေပြီ’ ဆိုသည့် စကားကို ထည့်ထည့်ပြောတိုင်း နမေစိတ်မှာ မနှစ်မမြို့ဖြစ်ရသည်။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ပြန်မသွားသေးဘဲ ဒေါ်လေးကျောနှင့် စကားဆက်ပြောနေသည်။

မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း အိမ်ရှေ့က စကားပြောသံတွေကို တစ်ချက် တစ်ချက် ကြားနေရသည်။

“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ လူကြီးနဲ့ လိုက်လာတာလား၊ လူကြီးနဲ့ သိတယ်လား ...”

“ဪ ... ဪ ... လူကြီးလိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးနေတာပေါ့နော် ...”

ဒေါ်လေးကျော အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ် ဆိုပေမယ့် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၏ စကားသံက ခပ်အုပ်အုပ်မို့ သေချာ မကြားရပါ။

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့ ... စီးပွားရေးသမားဆိုတော့လည်း အားလုံးနဲ့ တည့်အောင်ပေါင်းရမှာပေါ့ ...”

တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ဒေါ်လေးကျော၏အသံက ကျယ်ကျယ်လာတတ်သည်။

ဒေါ်လေးဟော ဘာကြောင့်များ ခုမှတွေ့တဲ့ တစ်စိမ်း တစ်ယောက်နဲ့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရင်းနှီးနိုင်သလဲ မသိပါ။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း ဆိုသူယူလာတဲ့ ခြင်းတောင်းထဲက စားစရာတွေကြောင့်လား ...။

ဒါမှမဟုတ် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းရဲ့ ချမ်းသာမှုကြောင့်လား ...။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

နမေ ကြားနေရသည့် အသံက တိုးသွားလိုက်၊ ကျယ်သွားလိုက် ...။ မကြားရတစ်ချက် ကြားရတစ်ချက်။

နမေ မီးဖိုချောင်ထဲက အလုပ်ပြီးသည့်အထိ ဧည့်သည်က မပြန်နိုင်သေးပါ။

နမေက ခြေဖွနင်းလျက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ဖယောင်းတိုင်လေး ထွန်းပြီး ဆွဲလက်စ ဇာမဏီငှက်ရုပ်ပုံကို ဆက်ဆွဲနေလိုက်သည်။

ပုံဆွဲပြီးတော့ ပုံလေးကိုခေါက်ကာ နမေ ဝတ်နေကျ အပေါ်ဝတ် ရှပ်အင်္ကျီ ဖလန်နယ်ကွက်ရဲ့ အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ဒီအရုပ်လေးကို အိတ်ထဲထည့်ထားရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရဲရင့်သလို ခံစားရသည်။ မကြာခဏ ထုတ်ကြည့်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးချင်ပါသည်။

မနက်ဖြန်ဆို နမေရဲ့ မွေးနေ့ ...။

မွေးနေ့ မရောက်ခင် ဒီပုံလေးကို အပြီးဆွဲမည်ဟူသော စိတ်ကူးက ပြည့်ဝသွားသည်။

မွေးနေ့ရောက်တော့မည်ဟု သတိရသွားတိုင်း အဖေနဲ့ အမေကို သတိရမိသည်။

မွေးနေ့တိုင်း ရောက်လာလေမလားဟု မျှော်ရသည်။

မွေးနေ့တိုင်း ဝမ်းနည်းရသည်။

သို့သော်လည်း မွေးနေ့တိုင်း မျှော်လင့်ချက်ကို မရပ်သိမ်းချင်ပြန်ပါ။

နမေက စိတ်ကူးယဉ်ရင်း အိပ်ရာထက်မှာ လဲလျောင်းလိုက်သည်။ ခပ်မှောင်မှောင် အိမ်ရှေ့ခန်းဆီက မကြားရတစ်ချက် ကြားရတစ်ချက် စကားသံတွေကို မကြားအောင် နားရွက်ကို ခေါင်းအုံးဖြင့် ဖိပိတ်ပြီး အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

မနက်ဖြန်ဆို အဖေနဲ့ အမေ ရောက်လာမှာလား ...။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“သမီးရယ်... ထွားလာလိုက်တာ၊ လှလာလိုက်တာ၊ ကြည့်စမ်း... အမေတောင် သမီးကို မော့ကြည့်နေရပြီ...”

အမေက နမေကို ကြည့်မဝနိုင်သော ကြည့်ခြင်းမျိုးဖြင့် ကြည့်နေဆဲမှာ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်၍ကြည့်နေသော ဒေါ်လေးကျောက ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်ကာ...

“အဟင်း... ဟမ်း... အဟမ်း၊ မိုးကျရွှေကိုယ်တွေနော်၊ မိုးကျ ရွှေကိုယ်တွေ၊ ပစ်ထားတုန်းက ပစ်ထားပြီး ခုမှ လာအပိုလုပ်မနေ ကြနဲ့၊ အပင်စိုက်ရုံ စိုက်ပြီး ပစ်သွားလို့ သူများက ရေလောင်း ပေါင်းသင် ပြုစုထားလို့ သီးပွင့်လာတော့မှ အသီးပြန်လာခူးစား မယ်တော့ မကြနဲ့၊ မရဘူးမှတ်...”

“စိတ်ချပါ ဒေါ်လေးကျော့ရယ်၊ ကျွန်မတို့က သမီးကို ပြန်လာ ခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ ခေါ်သွားရင် သမီး ခုလို တောင် အေးအေးချမ်းချမ်း နေရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့က နေစရာ အတည်တကျလည်း မရှိတော့ ဟိုဒီ ပြောင်းရွှေ့နေရတာ ပါ၊ စီးပွားရေးလည်း အဆင်မပြေကြပါဘူး၊ ဟိုတလောလေးကမှ ကျွန်မ ဈေးရောင်းရင်း မထင်မှတ်ဘဲ သူ့အဖေနဲ့ ပြန်ဆုံတာပါ၊ သူ့အဖေကလည်း ထိုင်းဘက်သွားပြီး အလုပ်လုပ်တော့မှာမို့ ဘယ် တော့ ပြန်လာမယ်ဆိုတာလည်း မသေချာလို့ သူ့သမီးကို တွေ့ချင် တယ်ပြောလို့ ကျွန်မတို့ လက်ရှိအိမ်ထောင်တွေ မသိအောင် ညာပြီး သမီးမွေးနေ့မှာ အဖေစုံ အမေစုံ တွေ့ဖို့လာခဲ့တာပါရှင်၊ ဒီတစ်ရက် ကလေးပဲ သမီးကို အပြင်ခေါ်လည်ပတ်ပြီးရင် မိုးမချုပ်ခင် ပြန်လာ ဖို့ပေးမှာပါ၊ ကျွန်မတို့လည်း ဒီညနေ ကားနဲ့ ပြန်ရမှာမို့ပါ”

အမေက တိုးလျှိုးတောင်းပန်ပြောတော့မှ ဒေါ်လေးကျော့က အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းလာကာ...

“ပြီးရော... ပြီးရော၊ အဲ့ဒါဆိုလည်း ခေါ်သွားကြ၊ ကတိတော့ တည်ပစေနော်၊ မိုးမချုပ်ခင်တော့ ပြန်လာဖို့ပေးကြ”

“သမီး...”

“ဟင်... အဖေ၊ ဟယ်... အမေ...”

နှစ်ပေါင်းများစွာ မျှော်လင့်ခဲ့ရသောအသံက နမေ၏ မွေးနေ့ မနက်ကို ပြည့်စုံတောက်ပသွားစေခဲ့သည်။

အဖေကိုရော အမေကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း တွေ့လိုက်ရတာမို့ နမေက ဆေးဖို့ကိုင်လာသည့် ပန်းကန်တွေကို ချကာ အဖေနှင့် အမေဆီ ပြေးသွားလိုက်မိသည်။

“အဖေ... အမေ၊ သမီး မွေးနေ့မို့လို့ လာတာလားဟင်...”

အဖေနှင့် အမေက ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မတွေ့ရ တာ ခြောက်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း မနေ့ တစ်နေ့ကမှ ခွဲခွာသွားခဲ့သလို ထင်မိသည်။ အဖေနှင့် အမေ၏အပြုံးက ခြောက်နှစ်အတွင်း ခံစားခဲ့ရသည့် ဒုက္ခတွေ လွှမ်းဆွတ်မှုတွေကို မေ့လျော့သွားစေသည်။ နမေ၏ စိတ်က အဖေ၊ အမေ၊ အဘွားတို့နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာနေခဲ့ရသည့် အရွယ်ကလေး တုန်းကလို၊ ဒုက္ခဆိုတာ မသိသည့် ကလေးလေး တစ်ယောက်လို ပြန်ဖြစ် သွားသည်။

အမေက မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် နမေ၏ လက်မောင်းတစ် ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါ ဒေါ်လေးကျော့ရယ်၊ သမီးကို ဒီ အရွယ်ထိ စောင့်ရှောက်ထားတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒေါ်လေးကျော့ ခွင့်ပြုတော့ အဖေနှင့် အမေလည်း ပျော်သွားသည်။ နမေလည်း ပျော်ရွှင်သွားခဲ့သည်။ မတွေ့တာကြာသော မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ လျှောက်လည်ခွင့်ရမှာမို့ ရင်များတောင် ခုန်မိပါသည်။

အဲ့ဒီနေ့က အမေတို့နှင့်အတူ ဘုရားအတူသွားဖူးရသည်။

ဈေးထဲဝင်ပြီး နမေ စားချင်သမျှကိုလည်း စားရသည်။

နမေအတွက် ကလစ် အလှကလေးတွေ၊ ဖိနပ်လေးတွေ၊

အင်္ကျီကလေးတွေ ဝယ်ပေးတာမို့ နမေမှာ ပျော်လို့မဆုံး။

အမေက နမေကို မေးခွန်းထုတ်သည်။

“သမီး ဒေါ်လေးကျော့နဲ့ နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဒေါ်လေးကျော့က သမီးအပေါ်ကောင်းရဲ့လား...”

နမေက ပထမတော့ အမှန်အတိုင်းဖြေလိုက်တော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ နမေ စိတ်ညစ်နေရတာတွေ အားလုံးကို အဖေနှင့် အမေကို တိုင်တည်ပြီး ငိုကြွေး ပြောဆိုလိုက်ချင်သည်။

ဒါပေမယ့် ပြောတော့ရော ဘာထူးသွားမှာမို့လို့လဲ၊ နမေ စိတ်ညစ်နေတာတွေကို သိရင် အဖေရော အမေပါ စိတ်ဆင်း ရဲရတာပဲ အဖတ်တင်မှာ မဟုတ်လား။

နမေက အဖေနဲ့ အမေကို ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“အဆင်ပြေပါတယ် အမေ၊ ဒေါ်လေးကျော့က သမီးအပေါ်ကောင်းပါတယ်၊ သမီးကို ကျောင်းလည်း ထားပေးတယ်လေ၊ ဒီတစ်နှစ်ပဲ အလုပ်များလို့ ဒေါ်လေးကျော့ကို ကူညီချင်လို့ ကျောင်းခဏထွက်ထားတာ၊ နောက်နှစ်ခါဆို ပြန်တက်ရမှာပါ”

အဖေနှင့် အမေက စိတ်အေးသွားပုံဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ကြသည်။

အချိန်နာရီတို့က တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာသည်။

အဖေ အမေတို့နှင့် ခွဲခွာရတော့မည့်အချိန်နီးလာပြီမို့ နမေ ဝမ်းနည်းငိုချင်လာမိသည်။

နမေဆီ ဘယ်တော့ ထပ်လာဦးမလဲဟင်...

နောက်နှစ် မွေးနေ့ရော လာဦးမှာလားဟင်...

နမေ... အဖေတို့ အမေတို့နဲ့ ဘယ်တော့ အတူတူပြန်နေလို့ ရမှာလဲဟင်...

ရင်ထဲမှာတော့ မေးချင်သော မေးခွန်းတွေ တိုးပွားနေသည်။

သို့သော်... နှုတ်က ထွက်မလာ။ နမေ မမေးရက်ပါ။

သားအမိ သားအဖ သုံးယောက် ဓာတ်ပုံဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ကနေ ဖြတ်လျှောက်လာကြရင်း နမေက အဖေနှင့် အမေလက်ကို ဆွဲကာ...

“အဖေ... အမေ သမီးတို့ တစ်ခါမှ ဓာတ်ပုံအတူတူ မရိုက်ဖူးဘူးလေ၊ ဓာတ်ပုံ ဝင်ရိုက်ရအောင်နော်...”

“အေး... ကောင်းသားပဲ၊ ရိုက်လေ...”

အဖေနဲ့ အမေက တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်တွေဝေသွားပြီးမှ ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်ကြတာမို့ နမေ ပျော်သွားသည်။

ဒီနေ့ဟာ နမေဘဝရဲ့ နေ့ထူးနေ့မြတ်မို့ နောက်ထပ် ရဖို့ မသေချာသော ဒီလိုနေ့မျိုးကို နမေက မှတ်တမ်းတင်ထားချင်တာပင်...။

ဓာတ်ပုံဆိုင်ထဲဝင်ကာ နမေတို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။

နမေက အလယ်မှာ၊ အဖေနဲ့ အမေက နမေဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ...။

ဓာတ်ပုံ ဆရာက...

“ရိုက်မယ်၊ ပြုံးပါ”

ဟု ပြောလိုက်ချိန်မှာ ပြုံးလိုက်မိသော နမေ၏ အပြုံးက လှိုက်လှဲပျော်ရွှင် အသက်ဝင်လွန်းခဲ့သည်။

ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ နာကျင် ဒဏ်ရာ မရှိခဲ့သလိုမျိုး နမေ ပြုံးနိုင်ခဲ့သည်ထင်ပါရဲ့။

ဓာတ်ပုံဆိုင်က ထွက်လာပြီးနောက် မှောင်ရီပျိုးလာချိန်မှာ တော့ ခွဲခွာချိန်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရပါသည်။

“သမီး ... အမေတို့လည်း ကားဂိတ်ကို သွားရတော့မယ်၊ ကား ထွက်ချိန် နီးပြီ၊ သမီးကို ပြန်လိုက်ပို့မယ်နော် ...”

“ဟင့်အင်း ... သမီးကို လိုက်မပို့ပါနဲ့၊ သမီး အမေတို့ကို ကားဂိတ် လိုက်ပို့မယ် ...”

“တော်ကြာ ဒေါ်လေးကျော့ ဆူနေဦးမယ်”

“ရပါတယ် ... အိမ်နဲ့ ကားဂိတ်နဲ့လည်း နီးနီးလေးပဲ၊ ကားဂိတ်က နေ လမ်းလျှောက်ပြန်လိုက်လို့ ရတယ်”

“တော်ကြာ ... သမီးကို ပြန်လိုက်မလို့ဆိုပြီး ဒေါ်ကျော့က အမေတို့ ကို အပြစ်ပြောနေပါဦးမယ်ကွယ်”

“ရပါတယ်၊ သမီး အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဒေါ်လေးကျော့ မဆူပါဘူး”

“အေး ... အေး ... ဒါဆိုလည်း ပြီးရော ...”

နမေက အဖေနှင့် အမေကို ကားဂိတ်သို့ လိုက်ပို့ပေးလိုက် သည်။

ကားထွက်ခါနီးတော့ အဝေးပြေး ကားကြီးပေါ်ကနေ အဖေ နဲ့ အမေက လက်ပြနုတ်ဆက်သည်။ နမေကလည်း လက်ပြနုတ်ဆက် သည်။

မြူနင်းတွေ မှုန်ရီနေသော မှောင်ရီပျိုးဖျ ညထဲသို့ ကားကြီး က တရွေ့ရွေ့ တိုးဝင်သွားသည်။

ကားနောက်မီးရောင်လေး ပျောက်သွားသည်အထိ နမေက လက်ကလေးပြရင်း ရပ်ကျန်နေခဲ့သည်။

ပြန်ခွဲခွာရလို့ ဝမ်းနည်းရသော်လည်း ပြန်ဆုံတွေ့ရလို့ ပျော် ရွှင်ခဲ့ရပါသည်။

ဒီနေ့ဟာ နမေဘဝ၏ အပျော်ရွှင်ရဆုံး နေ့တစ်နေ့ ဖြစ် မည်ဟုသာ ထင်ခဲ့မိပါသော်လည်း ...

ငါးရံ့အူဟင်းအရည်က ဆီများများ အနှစ်များများမို့ ထမင်းနဲ့ နယ်ရတာ လည်း အားပါးတရ ရှိသည်။ လက်ဖြင့် တစ်လုတ်ပြီးတစ်လုတ် စားလိုက်၊ ထမင်းဖြူ ထပ်ထည့်လိုက်ဖြင့် ဗိုက်ထဲကို ဘယ်နှပန်းကန် ဝင်သွားမှန်း တောင် မသိတော့ ...။

နမေ ထမင်းစားပြီး အိမ်ရှေ့ထွက်လာတော့ ဒေါ်လေးကျော့ က အပြုံးကလေးဖြင့် လှမ်းခေါ်သည်။

“နမေ ... လာ၊ စားလို့ကောင်းရဲ့လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စားလို့ကောင်းပါတယ် ဒေါ်လေးကျော့”

“သမီးကို ကျွေးချင်လွန်းလို့ အသည်းဖတ်လေးတွေ များများကပ် နေတဲ့ ဟင်းဖတ်ကြီးကြီးလေးတွေ ရွေးခပ်ပေးထားတာကွယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်လေးကျော့ ...”

နမေက ဒေါ်လေးကျော့ နားမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဖြေလိုက်သည်။ ဒီနေ့အဖို့ ဒေါ်လေးကျော့ဟာ မကြုံစဖူး ထူးကဲစွာ သဘောကောင်းလွန်း လှပါသည်။

“သမီးကို ဝမ်းသာစရာသတင်း ပြောရဦးမယ်၊ ဒေါ်လေးတို့ ဆိုင် ကိစ္စ အဆင်ပြေတော့မယ် သိလား ...”

“ဟင် ... ဟုတ်လား ဒေါ်လေး”

“ဟုတ်ပါ၊ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းလေ ... သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူက တကယ့်ကို စိတ်ကောင်းစေတနာရှိတာ သမီးရဲ့၊ ဒေါ်လေး အခက် အခဲကို သိတော့ သနားသွားပုံ ရပါတယ်၊ ဒေါ်လေးတို့ ဆိုင်နေရာ ကောင်းကောင်းပြန်ရအောင် သူက ကူညီမှာတဲ့ ...”

“ဟင် ... ဒေါ်လေးကလည်း သူနဲ့က တွေ့တာဖြင့် မကြာသေး ဘဲနဲ့ ...”

“ဪ ... ဟိုက ကူညီပါ့မယ်ဆိုမှပဲအေ၊ တွေ့တာ ကြာတာ မကြာ တာက ဘာအရေးကြီးလို့လဲ ...”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ကူညီတာလဲ ...”

“ဒေါ်လေးကျော့ သမီး နည်းနည်းနောက်ကျသွားလို့ တောင်းပန် ပါတယ်၊ အမေနဲ့ အဖေကို ကားဂိတ် လိုက်ပို့ပေးနေလို့ပါ ...”

“ဪ ... အေး ... အေး ... နမေ၊ သူတို့ ပြန်သွားကြပြီလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြန်သွားကြပါပြီ”

“အေး ... အေး ... ညည်းလည်း ဗိုက်ဆာလာမှာပေါ့၊ သွား ... သွား ... ရေမိုးချိုးပြီး ထမင်းစားလိုက်တော့ ...၊ ညည်း ကြိုက်တဲ့ ငါးရံ့အူဟင်းလေး ချန်ထားပေးတယ်”

ဒေါ်လေးကျော့က နမေကို မဆူတဲ့အပြင် သဘောကောင်း လွန်းနေတာမို့ နမေက အံ့သြနေမိသည်။ နမေအပေါ် ဘယ်တုန်းကများ ဒီလောက်ကောင်းခဲ့ဖူးလို့လဲ ...။

နမေက ရေအရင် သွားချိုးလိုက်ပြီး စတီးလ်လေ့ထဲ ထမင်းပုံ ထည့်ကာ နမေအကြိုက် ငါးရံ့အူဟင်း တစ်ပွဲလုံးကိုပါ ပုံထည့်ပြီး အားပါး တရ နယ်ဖတ်စားလိုက်မိသည်။ ဒီငါးရံ့ အူဟင်းကို ရောင်းသာနေပေမယ့် ဈေးအကြီးဆုံးဟင်းမို့ စားရခဲလှသည်။

ဒီနေ့တော့ အဖေနှင့်အမေနဲ့လည်း တွေ့ရ၊ နမေ အကြိုက် ဆုံး ငါးရံ့အူဟင်းနဲ့လည်း စားရတာမို့ နမေမှာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်လျက် ထမင်းက ရွတ်ခနဲ ရွတ်ခနဲ ဝင်သွားကာ စားလို့ ကောင်းလှပါသည်။

“ခင်လို့ပေါ့အေ့၊ စာနာလို့ပေါ့အေ့၊ ညည်းကလည်း ပျော်ရမယ့် ကိစ္စကို ဘာလာရစ်နေတာလဲ၊ ဒီထက် အဆင်ပြေတာတောင် ဒီလောက် အဆင်မပြေဘူး၊ ဘုရားမလို့ သူနဲ့ တွေ့ရတာ၊ ညည်းနဲ့ အရင်တွေ့လာတာဆိုတော့ ညည်း ကျေးဇူးလည်း မကင်းပါဘူး”

နမေက စိတ်ရှုပ်သွားပေမယ့် ဒေါ်လေးကျော့အပျော်ကို မဖျက်ဆီးချင်တာမို့ နှုတ်ပိတ်နေလိုက်သည်။ နမေ သဘောသာ ဆိုရင် တော့ ခုမှတွေ့ရတဲ့ တစ်ခမ်းတစ်ယောက်ဆီက အကူအညီကို မယူချင်ပါ။

“ညည်း... တစ်ခုတော့ ဒေါ်လေးကို ကူညီပေး”

ဒေါ်လေးကျော့က မျက်နှာချိုသွေးပြန်ကာ နမေ၏ ပေါင်ကို တရင်းတနှီး လှမ်းပုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ကူညီပေးတဲ့ အကူအညီ တောင်းတာပေါ့၊ အရင်ကဆို ‘ဟဲ့... ဒါလုပ်ပေး’ လို့ ပြောပြီး ခိုင်းတတ် သူကလေ။

“အဲဒီ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက စီးပွားရေးသမား၊ လူကြီးတစ်ယောက် ခရီးထွက်ဖို့ လိုက်လာပြီး အဲဒီလူကြီး လိုအပ်တာတွေ လိုက်လုပ် ပေးနေတာ၊ အဲဒီလူကြီးကို ဧည့်ခံဖို့ ညည်း ခဏတော့ လိုက်သွား ပေး...”

“ဘယ်... ဘယ်လို ဧည့်ခံရမှာလဲ”

“ဪ... အေး... ညည်းကလည်း ဒုံးဝေးလိုက်တာ၊ လူကြီး ထမင်းစားရင် ထမင်းဟင်းထည့်ပေး၊ ရေပေး၊ အချိုပွဲပြင်ပေး၊ ဒီလိုပဲလိုတာလေးတွေ ကူညီပေးရမှာပေါ့၊ ဆိုင်မှာ ညည်း ကူလုပ် ပေးနေရတဲ့ အလုပ်မျိုးပါပဲ”

“ဘယ်မှာ ဧည့်ခံရမှာလဲ...”

“လူကြီးက ဟိုတယ်မှာ တည်းတာဆိုတော့ ဟိုတယ်ကို သွားရမှာ ပေါ့...”

“ဟိုတယ်ကို သမီးမှ မရောက်ဖူးတာ၊ မသွားရဲပါဘူး”

“ဪ... ဘာမှကြောက်စရာ မရှိပါဘူးအေး...”

“သမီး တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာလား...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“အေးပေါ့၊ တော်ကြာနေ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း ကားနဲ့ လာခေါ် မှာ...”

“ဒေါ်လေး မလိုက်ဘူးလား...”

“ဒေါ်လေးက လိုက်လို့မရဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု သွားစရာ ရှိတယ်”

“သမီး မသွားချင်ဘူး၊ မသွားရဲဘူး ဒေါ်လေး...”

“ဒေါ်လေးလိုက်သွားရုံနဲ့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ နမေရယ်၊ ညည်းလိုက် သွားတာနဲ့ အခု ဒေါ်လေး ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲတွေ ပြေ လည်သွားမှာလေ၊ ညည်းက ညည်းကိုထမင်းကျွေးထားတဲ့ ကျေးဇူး ရှင်ကို ဒီလောက်လေးတောင် စေတနာမရှိဘူးလား၊ မကူညီချင်ဘူး လား...”

ဒေါ်လေး၏ အသံက ဒေါသသံသို့ ပြောင်းလာသည်။ ဒေါ်လေး၏ ချောတစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့် စကားတွေကို နားထောင်ရင်း စားထားသည့် ငါးရုံအူဟင်းတွေတောင် ပြန်အန်ထွက်ချင်လာသည်။

ညက တဖြည်းဖြည်း မှောင်ရီလာသည်။ မကြာခင်မှာပဲ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၏ ကားကြီးက အိမ်ရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကဲ... ဟိုမှာ ကားရောက်နေပြီ၊ ထ... ထ... အဝတ်အစား သွားလဲတော့...”

နမေက လေးပင်စွာ ထရပ်လိုက်သည်။ ဆောင်းညက အေးစက်စပြုပြီမို့ ဘောင်းဘီရှည် အမည်းရောင်နှင့် နက်ပြာရောင် ရုပ် အင်္ကျီလက်ရှည် ဖလန်နယ်အကွက်လေးကို ဝတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တွန့်ဆုတ်လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ လှမ်းဆင်းလိုက်ပါ သည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၏ မေးခွန်းက တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“ဇာမဏီငှက်ပုံပါ”

“သမီး ဆွဲထားတာလား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဘာလို့ ဒီလိုပုံမျိုး ဆွဲတာလဲ...”

“ကြိုက်လို့ပါ ဦး၊ သမီး အဘွားက ပြောဖူးတယ်၊ ဇာမဏီငှက်က သတ္တိရှိတယ်၊ သိက္ခာရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် သမီးကြိုက်တာပါ၊ သမီးက ဇာမဏီငှက်လေး ဖြစ်ချင်တာ...”

ကားထဲမှာ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ နမေက စာရွက်ကလေးကို ဖြန့်ကာ ရင်မှာကပ်၍ ကြောက်စိတ်မရှိအောင် ကြိုးစားနေရသည်။

“သမီး... ရော့... အချို့ရည်လေး သောက်လိုက်၊ ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ အေးမထားဘူး၊ ဒီတိုင်းသောက်လိုက်ရင် ရေငတ်တော့ ပြေမှာပါ၊ ကားထဲမှာ ရေဘူး ပါမလာလို့”

ကားက ဟိုတယ်ခြံဝန်းကြီးထဲသို့ မောင်းဝင်လာချိန်မှာ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက အချို့ရည်တစ်ဘူးကို အသင့်ဖောက်ကာ နမေကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

နမေက စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် အာခေါင်တွေ ခြောက်ကာ ရင်တလုပ်လုပ် တုန်နေတာမို့ အအေးဘူးကို ခပ်မြန်မြန်ယူကာ မော့သောက်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ကားက ဟိုတယ်ရှေ့မှာ ရပ်သွားလေသည်။

နမေက ကားမှန် နားမှာ မျက်နှာလေးကပ်ရင်း အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဟိုတယ်ခြံဝန်းက အကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ဟိုတယ်ခန်းတွေဟာ အဆောက်အဦတစ်ခုတည်းမှာ ရှိနေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သစ်လုံး

အေးစက်နူးညံ့ မွှေးပျံ့နေသော ကားကြီးပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်လာသော နမေ၏ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လာခဲ့သည်။

ဒရိုင်ဘာဟု ထင်ရသူက တိတ်ဆိတ်စွာ ကားကို အာရုံစိုက်၍ မောင်းနေသည်။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်နေတာမို့ နမေနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ရှိနေသည်။ ကားထဲမှာ မီးဖွင့် မထားတာမို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သေချာမမြင်ရပါ...။ လမ်းမီးရောင်တွေကသာ ကားထဲသို့ တဖျပ်ဖျပ် ဝင်ရောက်ဖြတ်သန်းသွားသည်။ ကားက မြူနှင်းတို့ကို ထိုးခွဲကာ ဘယ်ကိုမှန်းမသိ ဦးတည်မောင်းနှင်နေသည်။ အဆင့်မြင့် ဟိုတယ်ဆိုတာတွေက မြို့နဲ့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ရှိသည်ဟု နမေ ကြားဖူးသည်။

နမေက ကြောက်စိတ်ကို ဖယ်ရှားလိုတာမို့ ရုပ်အင်္ကျီ အိတ်ထဲက ဗလာစာရွက်ကလေးကို ထုတ်ယူဖြန့်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ကားထဲမှာ မှောင်နေသော်လည်း လမ်းဘေးမီးတိုင်များမှ တဖျပ်ဖျပ် ဝင်လာနေသော အလင်းရောင်က ဇာမဏီငှက်ရုပ်ပေါ်သို့ တလက်လက် ကျရောက်လာသည်။

“အဲဒါ ... ဘာပုံလဲ ...”

အိမ်ကလေးတွေလိုမျိုး တစ်လုံးချင်းစီ ရှိနေသည်။ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး လည်း နီးကပ်မနေဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေသည်။

“လာ ... ဆင်း ... သမီး၊ ဘန်ဂလိုက နည်းနည်းဝေးတယ်၊ လမ်း လျှောက်သွားရမယ် ...”

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက အရင် ကားပေါ်ကဆင်းသွားပြီး နမေ ဘက်က ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

နမေ ကားပေါ်က လှမ်းဆင်းလိုက်ချိန်မှာ ခြေနှင့် မြေကြီး မထိသလို ပေါ့ဟာဟာ ဖြစ်နေသည်။

ခပ်မှောင်မှောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြောက်သော်လည်း နှုတ် က ဘာမှမမေးဖြစ်၊ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း ခေါ်ရာသို့ လျှောက်လိုက်လာရင်း ခေါင်းထဲမှာ ငြီးစိစိ ဖြစ်လာသည်။

ထမင်းစားတာက ဘယ်မှာ စားမှာလဲ၊ ဘာလို့ ... ဘန်ဂလို တွေက ဒီလောက် ဝေးတာလဲ။ နမေ ခေါင်းထဲမှာ မေးခွန်းတွေ ပြည့်ကြပ် လျက် အားအင်ဆုတ်နစ်လာသလို ခံစားမောလျလာသည်။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ဘန်ဂလိုတစ်လုံးရှေ့မှာရပ်လိုက်သည်။ အသင့်စောင့် နေပုံရသော လူတစ်ယောက် ထွက်လာကာ ...

“ပါလာပြီလား ...”

“ပါလာပါပြီ ...”

ထိုသူက မီးရောင်ကိုကျောခိုင်းကာ ရပ်နေရာမှ ရှေ့သို့လှမ်း ထွက်လာကာ ...

“လာ ... လိုက်ခဲ့”

ဟု နမေကို ခေါ်လိုက်သည်။ နမေက ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြရင်း ...

“လိုက်သွားလေ ...”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ‘ဟင့်အင်း ... မလိုက်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မကို ပြန်ခေါ်သွားပါ၊ အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါ ဦးရယ်’ ဟု တောင်းပန်ချင် သော်လည်း လျှာတွေက လေးလံလာကာ လူက ထိုင်းမှိုင်းလာသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲ ... နမေ ဘာဖြစ်တာလဲ။ အကြောက်လွန်ပြီး ရှောင်ရနေတာ လားဟု တွေးဆဲမှာ ဘန်ဂလို အခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။

“ဝင်သွားလိုက် ...”

ထိုသူက နမေကို အခန်းထဲသို့ မသိမသာ တွန်းပို့လိုက်ပြီး အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်လေသည်။

မီးရောင်ဝါကျင်ကျင် လင်းနေသောအခန်းထဲမှာ ဖြူဖွေးခမ်း နားသော နှစ်ယောက်အိပ်ခိုတင်ကြီးသာ အထင်အရှားရှိလျက် ဘာထမင်း ပိုင်းမှ ရှိမနေခဲ့ပါ။

အခန်းဝမှာ အံ့သြတွေဝေစွာ ရပ်တန့်နေရင်း နမေ ခေါင်း တွေ မူးလာသည်။ ခြေတွေ လက်တွေ မလှုပ်ချင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

ခုတင်နံဘေးမှာ နမေကို ကျောခိုင်းရပ်နေသော ခပ် ၀၀ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုလူက နမေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နမေဆီ လျှောက်လာနေသည်။

သန်မာသောလက်များက နမေ၏ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ကြမ်း တမ်းစွာ ဆွဲပွေ့လိုက်သည်။

နမေ ရုန်းသည်။ ကုပ်သည်။ သို့သော် လက်တွေက အား အင်ချိနဲ့နေသည်။ ခြေထောက်တွေက ဒယဉ်ဆွဲကာ အားအင် ဆုတ်ယုတ် နေသည်။ လျှာတွေကလေးလံကာ အော်လိုလည်းမရဘဲ ရီဝေ မိန်းမောစ ပြုသည်။ ကြောက်စရာမျက်နှာကြီး တစ်ခုနှင့် နမေ အာရုံထဲမှာ နီးလိုက် ဝေးလိုက် ဖြစ်နေသည်။

နမေသည် ရင်ထဲက သွေးပျက် ခါးသီးစွာ အော်ဟစ်နေ သော်လည်း အသံက မထွက်နိုင်ဘဲ အားအင်ကုန်ခန်းလျက် စိတ်အာရုံ တစ်ခုလုံး မှောင်အတိ ကျသွားခဲ့လေသည်။

အဲ့ဒီနောက်မှာတော့ ခြေသလုံးဆီမှ တစ်စိတ်စိတ် နာကျင်ခံစား
မှုနှင့်အတူ နမေ၏ စိတ်နာကျင်မှုကို သက်သာရာ ရလိုရငြား ကုစားရင်း
အေးစက်သော ဆောင်းညတစ်ညကို ဖြတ်သန်းရလေသည်။

နမေသည် ပိုက်ဆံထုပ် တစ်ထုပ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါ အောင်
ဆုပ်ကိုင်ရင်း အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်လျှောက်ထွက်လာသည်။

မြူနှင်းတွေက နမေ၏မျက်နှာကို အေးခဲသွားအောင် ဆီး
ပက်လိုက်သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထုံကျင်စူးရှလာသည်။

နမေ၏ အာရုံက ဟင်းလင်းပွင့်နေတာမို့ ဘာကိုမှ မခံစား
နိုင်တော့ဘဲ မျက်လုံးတွေ ကြောင်စိစိဖြစ်နေသည်။

လူဟာ ဝမ်းနည်းလျှင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငိုကြွေးတတ်ကြ
ပေမယ့် အဆုံးစွန်သော ဝမ်းနည်း နာကြည်းမှုတွေ ရင်မဆုံအောင် များပြား
လာလျှင်တော့ ငိုလိုတောင် မရနိုင်တော့ဘဲ ခံစားချက်တွေ ထုံပေ တိတ်
ဆိတ်သွားတတ်လေသည်။

ခြေဦးတည့်ရာသို့ မနားတမ်း လျှောက်နေသော နမေ၏
ခြေအစုံသည် တက်တူးဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။
ဆိုင်းဘုတ် ပတ်လည်မှာ မီးပွင့်မှိန်မှိန်လေးတချို့ လင်းနေတာမို့ တက်တူး
ဆိုင် ဆိုင်းဘုတ်လေးကို နမေ မြင်နေရသည်။

နမေက ဆိုင်ရှေ့မှာ ခဏရပ်တန့်တွေဝေနေပြီးမှ ဆိုင်တံခါး
ကို ခေါက်လိုက်သည်။

သမား လာရွေးတာတဲ့၊ အရွေးခံရရင် ရန်ကုန်ခေါ်သွားပြီး အားကစားတစ်ခုခုလည်း သင်ပေးမယ်၊ ကျောင်းလည်း ဆက်တက်လို့ရမယ်တဲ့၊ ဒေါ်လေးကျော့ကြီးနဲ့ နင် မနေချင်ရင် အဲဒီမှာ သွားအရွေးခံပါလား...”

ဒေါ်လေးကျော့၏ မတန်တဆ ခိုင်းစေမှုတွေကို သိသော နမေ၏ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ သတင်းပေးစကားကို ကြားကြားချင်း နမေက မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း အားကစားရုံရှိရာဘက်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်ကျသွားမလား...။

ဟင့်အင်း... နောက်မကျချင်ဘူး။ အချိန်မီပါရစေ။

နမေက မောဟိုက် တုန်ရီစွာဖြင့် အားကစားရုံကြီးထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

စနစ်တကျ တန်းစီရပ်နေသော အရွေးခံ အားကစားသမားများနှင့် တာဝန်ရှိသူကြီးများ၏အကြည့်တွေက ရုတ်တရက် ပြေးဝင်လာသော နမေထံသို့ တစ်ပြိုင်တည်း စုပြုံရောက်လာသည်။

ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျကာ တဟောဟော တဟဲဟဲ မောဟိုက်နေရင်းက အားယူကာ အော်ပြောလိုက်သော နမေ၏ အသံက အားကစားရုံကြီးထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ... အရွေးခံပါရစေ...”

အားကစား ထရက်ဆု ဝတ်ထားသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က ထိုင်ရာမှ ထကာ နမေဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

ပြီးတော့... မောဟိုက်နေသော နမေကို ပြုံးပြကာ ရေသန့်ဘူးလေး တစ်ဘူးကို နမေထံ ကမ်းပေးလိုက်ရင်း...

“ရှေ့... ရေသောက်လိုက်ဦး သမီး၊ သမီးနာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ...”

“နု၊ အဲ... ဇာ... ဇာမဏီမေပါ”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

နမေ ပြေးနေသည်။

နမေ၏ ခြေလှမ်းတို့က သွက်လက် ဖျတ်လတ်စွာ ပြေးနေသည်။

ဒီတစ်ခါ နမေ၏ ပြေးခြင်းမှာ ဦးတည်ရာတစ်ခု ရှိနေသည်။

နမေသည် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုဖြင့် ပြေးလွှားရင်း ဒေါ်လေးကျော့၏အသံကို အာရုံထဲမှ အပြီးတိုင် ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားလာသည်။

“ဒီဆေးလေး သောက်ထားလိုက်ရင် ညည်းမှာ ဘာမှဖြစ်မလာနိုင်တော့ပါဘူးအေ၊ ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့... ဟုတ်ဘူးလား”

လူတစ်ယောက်၏ဘဝ၊ အပျိုစင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ဘဝကို တန်ဖိုးထားသော ခပ်ပေါ့ပေါ့ စကားလုံးတွေကို မေ့ချင်သည်။ ဆောင်းတစ်ညကို မေ့ချင်သည်။ ဆိုးဝါး စုတ်ပြတ်ခဲ့သော ဘဝကြီးကို မေ့ချင်သည်။ သူ့အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းဖို့ ထိုးကျွေးသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို မေ့ချင်သည်။ သူ အခွင့်အရေးရဖို့ ထိုးကျွေးသော ဦးထွင်ခေါင်လွန်း ဆိုသော ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘဲ သံသရာ အဆက်ဆက် ကလဲ့စားချေချင်သည်။

“ရန်ကုန် အားကာသိပ္ပံက လူကြီးတွေ ငါတို့မြို့နယ် အားကစားရုံမှာ ရောက်နေကြတယ် နမေ၊ အားကာသိပ္ပံအတွက် အားကစား

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မေသည် ရေကူးသင်ရင်း အားကာသိပ္ပံဝန်းထဲက ကျောင်းမှာ ပညာဆက်သင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ရစ်တန်းမှ စကာ ကျောင်းပြန်တက်ရသည်။ ရေကူး အား ကစားကို ကြိုးစားသင်ယူလေ့ကျင့်ရင်း အတန်းပညာကိုပါ ကြိုးစားခဲ့ သည်။

မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်နှင့် ဝေးသော မြို့ကလေးမှ လာခဲ့သော မေ့အတွက် ရေကူးအားကစားက စိမ်းလွန်းလှသည်။ အစပိုင်းမှာ မေ့ အတွက် ခက်ခဲခဲ့သည်။

သို့သော် ... မေ ကြိုးစားသည်။ ကြိုးစားရင်း အားအင် ကုန်ခန်း ဆုတ်နစ်မောပန်းလာတိုင်း မေ့အတိတ်ကို ပြန်သတိရကာ ရှိသမျှ ခွန်အားအကုန်ဖြင့် အသေအကြေ ကြိုးစားသည်။

ကြုံခဲ့ရသောဒုက္ခတွေက ရေလွှာကိုတွန်းကန်ရသော မေ့ ခြေထောက်တွေ ပိုမို သန်မာလာဖို့ တွန်းအားပေးသည်။

ဆိုးခဲ့ရသော ကံကြမ္မာက မေ့လက်တွေ လျင်မြန်သွက်လက် လာဖို့ တွန်းအားပေးသည်။

မေသည် မေ့နောက်ကလိုက်လာသည့် ဘဝဆိုးကြီး၏လက် မှ လွတ်အောင် ပြေးရသကဲ့သို့သော ခွန်အားမျိုးဖြင့် ရေကူးသည်။

မေ ပိုပြီး မြန်မြန်ကူးနိုင်လေ ပြီးခဲ့သော အတိတ်က နောက် မှာ ဝေးဝေးကျန်နေခဲ့လေဟု နှလုံးသွင်းကာ ကူးသည်။

စာကျက်လို့ အိပ်ငိုက်လာတိုင်းလည်း ဒူးထောက်ပြီး ကျက် သည်။ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကျက်သည်။ မေ ကြုံခဲ့ရသော ဒုက္ခတွေလောက် ဘယ်ဒုက္ခကမှ မဆိုးဘူးဟု တွေးလိုက်တိုင်း ဘယ်လိုပင်ပန်းမှုမျိုးကိုမဆို ခံနိုင်ရည် ရှိသွားသည်။

တွန်းအားများစွာကြောင့်ပင် ဇာမဏီမေသည် ရေကူးမှာရော၊ ကျောင်းစာမှာပါ အံ့ဩစရာကောင်းစွာ ထူးချွန်လာခဲ့သည်။

ကိုယ့်ဘဝလုံခြုံဖို့၊ ကိုယ့်ကို သူများ မစော်ကားရဲဖို့ မေ့မှာ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းရှိမှ ဖြစ်မည်ဟု မေက ခံယူထားခဲ့သည်။

ဇာမဏီမေ၏ လက်အစုံသည် မြောက်တက်ကွေးညွှတ် လျက် ခြေဖျားကလေးတွေပါ ကြွတက်သွား၏။

ရှည်မြင့် ပေါ့ပါးကျစ်လစ်သော ခန္ဓာကိုယ်လေးသည် ရေကူး ကန်တွင်းသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးကာ ကျသွားသည်။

သန်မာ ရှည်သွယ်သော ခြေအစုံက ရေထုကို ယက်ကန် ကာ သွယ်လျသော လက်တို့ဖြင့် ရေပြင်ကို ထိုးဖောက်ကြိုးယက်ကာ ပေါ့ပါးသော ခန္ဓာကိုယ်လေးက ကြည်လင်သော ရေပြင်ပြာအောက်မှာ လျင်မြန်စွာ လူးလွန်ရွေ့လျားလျက် ပန်းတိုင်ဆီ ဦးတည်နေသည်။

“ဇာမဏီမေ ... ဇာမဏီမေ”

အားပေးသံ တချို့ကို ကြားရသည်။ မေ၏နှလုံး ခုန်နှုန်းတို့ မြန်လာသည်။

ဇာမဏီမေ ... ။ ခုချိန်မှာတော့ မေဟာ သူတစ်ပါး စော်ကား ချင်တိုင်း စော်ကားလို့ရသော နမေ့ မဟုတ်တော့ ... ။ ရေကူးချန်ပီယံ ဇာမဏီမေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

မေ့အတိတ်နှင့် လက်ရှိဘဝက တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာလာခဲ့ သည်။

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

“ဇာမဏီမေ ... ဇာမဏီမေ ...”

လက်ခုပ်သံ တချို့နှင့်အတူ ရေမှာနစ်နေသော မေ ဦးခေါင်းက ထောင်မတ်လာသည်။

မေသည် ရေကူးကန်ဘောင်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်ရင်း မေ နာမည်ကို အော်၍ အားပေးနေသော ပရိသတ်တချို့ကို လက်လှမ်းပြ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ အနိုင်ရလိုက်တိုင်း ... ရေမွန်း မောဟိုက်နေသော ခံစားချက်မှ လွတ်မြောက်လာတိုင်း မေ့ဘဝဆိုးကြီးထဲမှ လွတ်မြောက်လာရသလို ပေါ့ပါးသွားရမြဲ ဖြစ်လေသည်။

မေတို့မြို့မှ ထွက်လာပြီး ၆ နှစ်အကြာ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် မေတို့နိုင်ငံ၌ ရွေးကောက်ပွဲကြီး ကျင်းပခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်ကာလ တစ်ဝိုက်တွင် စစ်တပ်၏ Image လည်း ကျဆင်းနေခဲ့၏

မေတို့ ငယ်ငယ်က နှောင်းတမြေမြေ ရုပ်ရှင်ကား၊ ဝေလည်းမွေး ကြွလည်းမွေး ရုပ်ရှင်ကားများကိုကြည့်ရင်း စစ်သားများကို ချစ်ခင်လေးစား သနားကရုဏာသက်ခဲ့ဖူးသော အချိန်ကာလတစ်ခု ရှိခဲ့သော်လည်း ၈၈ အရေးအခင်းနှင့် ၂၀၀၇ ခုနှစ် သံဃာအရေးအခင်းနောက်ပိုင်းတွင် ပြည်သူများ၏ စိတ်ခံစားမှုသည် စစ်သားများအပေါ်တွင် ပြောင်းလဲလာခဲ့လေသည်။

အရပ်သားအဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့သော စစ်သားများစွာ ပါဝင်နေသည့် ပြည်ထောင်စု ကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးပါတီနှင့် အဓိက ပြိုင်ဘက် ပါတီဖြစ်သော အမျိုးသားဒီမိုကရေစီပါတီ ခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်မှာလည်း နေအိမ်အကျယ်ချုပ် ကျနေခဲ့သည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်သည် ရွေးကောက်ပွဲအမီ ၂၀၀၉-ခုနှစ် မေလ ၂၇-ရက်နေ့တွင် နေအိမ်အကျယ်ချုပ်မှ ပြန်လွတ်လာရမည် ဖြစ်သော်လည်း အမေရိကန်နိုင်ငံသား ဝန်ခံလျှံ ယက်တောက ၂၀၀၉-

ခု မေ (၃) ရက် ညတွင် အင်းလျားကန်ကို လက်ပစ်ကူးကာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သည့်ကိစ္စ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုဂျန်ယက်တောကိစ္စကြောင့်ပင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်သည် လွတ်ခါနီး ဆဲဆဲမှာမှ နောက်ထပ် နေအိမ်အကျယ်ချုပ် သက်တမ်း တစ်နှစ်ခွဲ ကျခံလိုက်ရသည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် မပါဝင်နိုင်တော့သော NLD ပါတီသည် ရွေးကောက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခြင်းမပြုဘဲ သပိတ်မှောက်လိုက်ကြသည်။

NLD ပါတီထဲတွင်လည်း ရွေးကောက်ပွဲ ဝင်လိုသူများနှင့် ရွေးကောက်ပွဲ မဝင်လိုသူများဟူ၍ နှစ်စုကွဲသွားကာ ရွေးကောက်ပွဲ ဝင်လိုသူများက အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအင်အားစု (NDF) ဟု ပါတီခွဲထောင်လိုက်ကြ၏။ ပါတီ၏ အမှတ်အသား တံဆိပ်မှာ ၁၉၉၀ ရွေးကောက်ပွဲတွင် အနိုင်ရပါတိဖြစ်ခဲ့သော NLD ၏ အမှတ်တံဆိပ်သင်္ကေတ ‘ခမောက်’ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ မေအသက်သည် ၂၁ နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မေသည် အားကာသိပ္ပံမှ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးနောက်တွင် ရေကူးအားကစားသမားအဖြစ်မှ အနားယူလိုက်ပြီး မေ့ဘဝ အသစ်တစ်ခုကို စတင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး သုံးဘာသာဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း မေက မေစိတ်ဝင်စားသော ဥပဒေမေဂျာကိုသာ ရွေးချယ်ကာ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်သာ တက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မေသည် ဟိုတယ်တစ်ခု၏ Gym တွင် ရေကူးနည်းပြအဖြစ် အလုပ်ဝင်လိုက်လေသည်။

မေအလုပ်မှာ တစ်ပတ် သုံးရက်သာ သွားစရာလိုတာမို့ ကျန်ရက်များတွင် မေသည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဘာသာရပ်များစွာကို လောဘတကြီး သင်ယူခဲ့လေသည်။

မုန့်ဖုတ်သင်တန်း၊ အချက်အပြုတ် သင်တန်း၊ ကားမောင်း

သင်တန်း၊ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းများကို မေက တစ်ခုပြီး တစ်ခု တက်ရောက်သင်ယူခဲ့၏။ သင်တန်းတိုင်းမှာလည်း မေသည် ထူးချွန်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့၏။

မေတက်သော တက္ကသိုလ်မှာ အဝေးသင်တက္ကသိုလ် ဖြစ်သော်လည်း မေက သင်ကြားပို့ချချက်များကို မှန်မှန် ထုတ်ယူ လေ့လာကျက်မှတ်သည့်အပြင် ဥပဒေနှင့် နိုင်ငံရေးစာပေများစွာကို လေ့လာဖတ်ရှုနေခဲ့လေသည်။

မေ အလုပ်လုပ်ရသော နေရာမှာ ဟိုတယ်ဖြစ်၍ Gym လာကစားကြသော သူများနှင့် မေ ရေကူးသင်ပေးရသော ကလေးများမှာ ပိုက်ဆံရှိသူများက အများစုဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မေသည် ပိုက်ဆံရှိ အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ရင်းနှီးထိစပ် ဝင်ဆန့်လာခဲ့သည်။ Gym မှာ လာကစားကြသူများက သူတို့အိမ်သို့ခေါ်ကာ သီးသန့် နည်းပြစေခြင်း၊ ကလေးများကို သူတို့ ရေကူးကန်မှာ ရေကူးသင်စေခြင်းတို့ကြောင့် မေမှာ ဝင်ငွေတိုးတက်လျက် တင့်တင့်တယ်တယ်လေး ရပ်တည်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုအသိုင်းအဝိုင်းထဲတွင် ကျင်လည်ရင်း ဆယ်တန်းတုန်းက မြန်မာစာဂုဏ်ထူးထွက်ထားသော မေ့အကြောင်းကို သိလာကာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတက်သည့် ကလေးများကို မြန်မာစာသင်ပေးရသည်လည်း ရှိ၏။

ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်သော အတတ်ပညာများဖြင့် တင့်တင့်တယ်တယ် ရပ်တည်လာနိုင်ခဲ့သော မေသည် စားဝတ်နေရေး ကိစ္စအတွက်တော့ ကြောင့်ကြစရာ မလိုအပ်တော့ပေ။

၂၀၁၀ ရွေးကောက်ပွဲ နီးလာချိန်တွင် မေနှင့် ရွယ်တူမိန်းကလေးအများစုက စိတ်ဝင်တစား မရှိကြသော်လည်း နိုင်ငံရေးကို စိတ်ဝင်စားသော မေကတော့ ဘယ်ပါတီကို မဲထည့်သင့်သလဲဟု ဦးနှောက်ခြောက်ခဲ့ရသည်။

ကြံ့ခိုင်ရေးပါတီမှာ အရပ်ဝတ် ပြောင်းထားသော စစ်သားများစွာ ပါဝင်သော်လည်း မဲဆန္ဒနယ် တစ်ခုချင်းစီတွင် ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်

သော အမတ်များမှာ ငွေကြေးပြည့်စုံသော ပညာတတ် လူကြီးလူကောင်းများလည်း ပါဝင်နေခဲ့သည်။

ပါတီကို မကြိုက်သော်လည်း ရွေးချယ်စရာ နည်းပါးသည်က တစ်ကြောင်း၊ တချို့ အမတ်များ၏ အရည်အချင်း ရှိမှုနှင့် ငွေကြေးသုံးစွဲ လမ်းခင်း မဲဆွယ်မှုများကြောင့်ပင် ကြံ့ခိုင်ရေးပါတီကို မဲပေးကြသူများလည်း များစွာရှိခဲ့၏။

တစ်သီးပုဂ္ဂလ အမတ်များကတော့ အားရစရာ မရှိပေ။

မေကတော့ NDF ပါတီကို မဲထည့်လိုက်လေသည်။

ရွေးကောက်ပွဲ ရလဒ်များ ကြေညာသော ညတွင် မေက ရင်ခုန်စွာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့မိ၏။

အဖြေအားလုံး ထွက်ပေါ်လာချိန်မှာတော့ ကြံ့ခိုင်ရေးပါတီသည် အာဏာရပါတီအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အဲဒီနောက် ဦးသိန်းစိန်က သမ္မတကြီး ဖြစ်လာသည်။

တစ်နိုင်ငံလုံးက ဝိုင်းဝန်း ကန့်ကွက်နေကြသော မြစ်ဆုံဆည် တည်ဆောက်ရေးကို သမ္မတကြီးက သူ့သမ္မတသက်တမ်း တစ်လျှောက် မတည်ဆောက်စေရပါဟု ကတိပြုလိုက်သော အချိန်မှ စကာ သမ္မတကြီးကို ထောက်ခံမှုများစွာ မြင့်တက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်ကာလမှာပင် တီဗီသတင်းတချို့နှင့် ဂျာနယ်တချို့၏ စာမျက်နှာထက်တွင် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းကို အမျိုးသားလွှတ်တော် အမတ်အဖြစ် ပြန်လည် တွေ့ရှိခဲ့လေသည်။

“အဲဒါ သူဌေး ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းရဲ့ သား အကြီးနဲ့ ချွေးမလေ၊ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ခုတော့ အမတ်ဖြစ်သွားပြီပေါ့၊ အရင်တုန်းက ဒီဟိုတယ်မှာ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းလည်း Gym လာလာ ကစားတတ်တယ် ...”

တခြားဟိုတယ် တစ်ခု၏ Gym မှာ အလုပ်လုပ်နေသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သွားတွေ့ရင်း ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းကို ခြေရာခံမိသွားခဲ့သည်။

မေသည် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းနှင့် ပတ်သတ်သမျှ ဂျာနယ်သတင်းဖြတ်ပိုင်းများကို မပြတ်စုဆောင်းလာခဲ့ရင်း ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းနှင့် အနီးဆုံးသို့ ရောက်ရှိနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို ရှာဖွေနေခဲ့သည်။

ထိုအတောအတွင်း ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်လည်း ကမ္ဘာ့မျက်နှာစာတွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်သည် မြန်မာအမျိုးသမီးများ၏ icon သဖွယ် ဖြစ်လာသည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ဝတ်ဆင်သော ချည်ထည် ဝတ်စုံများကို အတူယူဝတ်ဆင်ကြရင်း မြန်မာပြည်တွင် မြန်မာဝတ်စုံများ ပြန်လည် ရေပန်းစားလာသည်။

တချို့က ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ ဖက်ရှင်နှင့် ဓာတ်ပုံများကို နှစ်သက်လျက် မော်ဒယ်သဖွယ် အပေါ်ယံ ချစ်ခင်သဘောကျ သဲသဲလှုပ်ကြပြီး တချို့ကတော့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှုနှင့် အရည်အချင်းအနှစ်သာရကို တန်ဖိုးထား နှစ်လိုကြသည်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ သမီးဖြစ်ခြင်း၊ ရုပ်ရည်ပြေပြစ်ချောမောဆွဲဆောင်မှု ရှိခြင်းကြောင့်ပင် နိုင်ငံရေးကိစ္စများစွာကို ရှုမြင်သုံးသပ်ခြင်းမရှိဘဲ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆန်ဆန် နှစ်လိုကြသူများလည်း ရှိသည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ NLD ပါတီသည် နှိပ်ကွပ်ခံနေရသော အခြေအနေကို ကျော်လွန်ကာ ပြန်လည်ရေပန်းစားလာချိန်၌ သာရာကူးလာကြသူများလည်း ရှိသည်။ ပေဖြစ်တုန်းက ခံခဲ့ပြီး၍ တူဖြစ်ချိန်မှာ နံလိုသောသဘောနှင့် ထောင်လွှားလာသူ ပါတီဝင်တချို့ကြောင့် တချို့နယ်များတွင် ပါတီ၏ Image ကျဆင်းလာရသည်လည်း ရှိသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကို ကမ္ဘာက စောင့်ကြည့် အသိအမှတ် ပြုလာရသည်။

အမေရိကန် သမ္မတ ဘားရက်ဟူစ်န့် အိုဘားမား ပင်လျှင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ နှစ်ကြိမ်တိုင် လာရောက်ခဲ့သည်။

၂၀၁၂-ခုနှစ် ကြားဖြတ်ရွေးကောက်ပွဲတွင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ NLD ပါတီက အပြတ်အသတ် အနိုင်ရကာ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နှင့်တကွ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ် အမတ် ၄၂ ဦးတို့ လွှတ်တော်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း တိုင်းပြည်၏အခြေအနေကတော့ နိမ့်တုံမြင့်တုံ လှိုင်းနှယ် ခုန်၍နေလေသည်။

တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေလေး ကောင်းလာလိုက်၊ ရခိုင်ကိစ္စပေါ်လိုက်၊ မိတ္ထီလာကိစ္စပေါ်လိုက်ဖြင့် ရှေ့သို့သာ သွားသော်လည်း ခရီးက မတွင်။

နောက်ကွယ်က ကြိုးကိုင်မှုရှိသည်ဟုဆိုသော အရေးအခင်း

များ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သော်လည်း ထိုကြိုး၏ အစအနကိုပင် မည်သူကမှ ရှာမတွေ့...။

အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများ၏ စကားမှားမှု များစွာကြောင့် ဟာသလုပ်ခြင်း ခံလာရ၏။

အစိုးရ ဘာလုပ်လုပ် ဘာဆိုဘာမှ ဝေဖန်သုံးသပ် စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်းမရှိဘဲ အပြစ်ချည်းမြင်ကာ မကောင်းပြောသူများလည်း ရှိ၏။

မီဒီယာအများစုက အာဏာရပါတီကိုသာ အများဆုံး ဝေဖန်ကြပြီး အတိုက်ခံပါတီနှင့် ပတ်သက်၍မူ ဝေဖန်ဖို့ ဝန်လေး တွန့်ဆုတ်တတ်ကြ၏။

မေကတော့ ၂၀၁၀ မှ အစပြုခဲ့သည့် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးကာလအတွင်း မိန်းကလေးများ၏ ဘဝအခြေအနေ ဘယ်လောက်များတိုးတက်လာခဲ့ပြီလဲဟု အမြဲ လေ့လာနေခဲ့သည်။

ယဉ်ကျေးမှု ဝန်ကြီးဌာန၊ လူမှုဝန်ထမ်းဌာန၊ ပညာရေးဝန်ကြီးဌာနများတွင် အမျိုးသမီး ဒုဝန်ကြီးများ ခန့်အပ်ကာ အမျိုးသမီးများကို နေရာပေးလာသည့် အတွက်တော့ ဝမ်းသာစရာ ရှိ၏။

သို့သော် လူကုန်ကူးခံရသော မိန်းကလေးများစွာ ရှိနေဆဲ၊ အင်လျားကန်ဘောင်တစ်ဝိုက်တွင် လူမြင်သူမြင် ဈေးကွက်ရှာသော မိန်းကလေးများစွာ ရှိနေဆဲ။

မုဒိမ်းမှုများစွာသည် မီဒီယာစာမျက်နှာထက်တွင် မကြာခဏ ဆိုသလို ဖော်ပြခံလာရသည်။

မိသားစု အခက်အခဲကြောင့် ပြည့်တန်ဆာအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားသော မိန်းကလေးများလည်း ရှိနေဆဲ။ အဆိုးဆုံးကတော့ ၁၉၄၉-ခုနှစ် ပြည့်တန်ဆာပပျောက်ရေး ဥပဒေကြောင့် ပြည့်တန်ဆာ မိန်းကလေးများက နှိပ်ကွပ်နိုင်သည့် အခွင့်အာဏာ ရှိသူ တချို့ထံ တိုးလျှိုးလာဘ်ထိုးရင်း ထိုဘဝတွင်းက မထွက်နိုင်ဘဲ ပို၍ ပို၍ စူးစူးနစ်နစ်မြုပ်နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၂၀၁၃-ခုနှစ်တွင် NLD အမတ် ဒေါ်စန္ဒာမင်းက ၁၉၄၉

ပြည့်တန်ဆာပပျောက်ရေး အက်ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြား ကျင့်သုံးနေသည့် တာဝန်ရှိသူတချို့ကြောင့် ပြည့်တန်ဆာများ ပိုမိုနစ်နာကြောင်း၊ တရားဝင် ခွင့်ပြုသင့်ကြောင်း၊ နိုင်ငံဆင်းရဲ မွဲတေမှု ပြဿနာနှင့် အလုပ်အကိုင် ရှားပါးမှုပြဿနာကြောင့် ပြည့်တန်ဆာအမှုအခင်းများ များပြားလာကြောင်း၊ ပြစ်ဒဏ်ပေး လိုက်ရုံနဲ့ ပြည့်တန်ဆာအရေအတွက် များပြားလာခြင်းကို ဟန့်တားနိုင်မည်လားဟု မေးမြန်းဆွေးနွေးသွားသော်လည်း ဘာမှ ထူးခြားမလာခဲ့ချေ။

ထိုနှစ်မှာပင် သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ် မဲဆန္ဒနယ်မှ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ဦးသိန်းညွန့်က အသက် ၁၆ နှစ်မပြည့်သေးသည့် ကလေးသူငယ်ကို မုဒိမ်းမှု ကျူးလွန်ပါက သေဒဏ် ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ကလေးသူငယ်များအပေါ် ကျူးလွန်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ဟန့်တားရန် သုံးသင့်ကြောင်းပြောဆိုဆွေးနွေးသော်လည်း အငြင်းအခန်ဖြစ်ကာ မအောင်မြင်ချေ။

ထိုသတင်းကတော့ မေ့ကို အံ့ကြိတ်လျက် မျက်ရည်တောက်တောက်ကျစေသော သတင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ရင်ထဲကအနာကို ဆူလှိုက်လာစေသော သတင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

၂၀၁၄ ခုနှစ်အစမှာတော့ ရန်ကုန်ရှိ ဟိုတယ် Gym တွင် အလုပ်လုပ်နေသည်ဟု မေ သိထားသော မေ့သူငယ်ချင်းက မေ့ဆီ ဖုန်းဆက်လာခဲ့သည်။

“မေရေ... ငါ အခု အလုပ်ပြောင်းသွားပြီ သိလား။”

“ဟုတ်လား... ဘယ်ကို ပြောင်းရတာလဲ...”

“နေပြည်တော်က ဟိုတယ်ကိုလေ၊ လစာပိုများပြီး နေရေး စားရေးလည်း တာဝန်ယူပေးလို့ ပြောင်းလိုက်တာ၊ ငါ အခု အလုပ်လုပ်တဲ့ ဟိုတယ်က ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းတို့ မိသားစုပိုင် ဟိုတယ်လေ၊ ခုလောလောဆယ် သေချာဦးစီး နေတာကတော့ သူ့ချွေးမပေါ့၊ သူ့ချွေးမ မအိကလျာက သဘောကောင်းတယ်ဟ၊ ဟဲ့... ပြောရဦးမယ်၊ အခု မအိက ရန်ကုန်အိမ်က သူ့သမီးလေးနစ်ယောက်ကို

ရေကူးသင်ဖို့ ရေကူးဆရာမ ရှာနေတယ်၊ ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းရှိတယ်၊ မေးကြည့်ပေးမယ်လို့ ပြောထားတယ်၊ နင် လုပ်မလား၊ နင် လုပ်ချင်ရင် ငါ ပြောပေးမယ်...”

“ငါ လုပ်မယ် သူငယ်ချင်း...”

“အိုခေ... ဒါဆို ငါပြောပြီး နင်နဲ့ ချိတ်ပေးမယ်”

ထိုအခွင့်အရေးက မေ့အတွက်တော့ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲ ကျသည့် အခွင့်အရေး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် မေသည် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၏ အိမ်ဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းနှင့်မတွေ့မီ ရည်မွန်ယဉ်ကျေးသော သူ့သားနှင့်တွေ့ရကာ မထင်မှတ်ဘဲ တွယ်ငြိမိခဲ့လေသောအခါ...

ဦးထွန်းခေါင်လွန်း

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၏ကားသည် စိမ်းစိုလှပသော မြက်ခင်း
ပြင်ကြီး၏ အလယ်ဗဟိုလမ်းအတိုင်း ခပ်မှန်မှန်မောင်းနှင်လျက် ရှိသည်။
လွှတ်တော်အဆောက်အဦကြီးက တဖြည်းဖြည်း ဝေးကာ
ကျန်ခဲ့သည်။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက နောက်ခန်းထိုင်ခုံနောက်မှိုကို ခေါင်း
မှိုကာ မျက်လုံးတွေကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်သည်။

လွှတ်တော် အစည်းအဝေးကာလ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီမို့ အနည်းငယ်
စိတ်လက်ပေါ့ပါးသလို ခံစားရသည်။

“အန်ကယ်လ်... အန်ကယ်လ် လက်ရော(ရုံ) ကျွန်တော် အဆင်သင့်
ထည့်ပြီး ကားပေါ်တင်ပေးထားတယ်၊ အိမ်မှာ ဘာမှယူစရာ မရှိဘူး
ဆိုရင် လေဆိပ်ကို တန်းဆင်းလို့ ရပါပြီ...”

ဒရိုင်ဘာဆားတွင် ထိုင်နေသော သူ့အတွင်းရေးမှူးက လှမ်း
ပြောတာမို့ သူက နာရီတစ်ချက်ကြည့်ရင်း...

“သွားမယ်လေ ... လေဆိပ်ပဲ တန်းဆင်းလိုက်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်ကယ်လ်၊ လေဆိပ်မှာကားလာကြိုဖို့လည်း ဖုန်း
လှမ်းဆက်ထားပြီးပါပြီ၊ မမကလျာတို့ ဟိုတယ်ဘက်ကိုရော ဝင်ဦး
မလား အန်ကယ်လ်...”

“မဝင်တော့ဘူး မောင်ဇော်မင်း၊ သမီးတို့ သားတို့နဲ့က ညကတည်းက တွေ့ထားပြီးပြီ၊ နောက် သုံးလေးရက်နေရင် သူတို့လည်း လိုက်လာကြမှာ၊ အစည်းအဝေးနားစ အချိန်လေးပဲ ရန်ကုန်မှာ မိသားစုဆုံရမှာ၊ မြေးလေးတွေနဲ့လည်း တွေ့ချင်လှပြီကွ...”

သူက သူ့အတွင်းရေးမှူးကို လှမ်းပြောပြီး မျက်လုံးတွေကို ပြန်လည်မှေးစင်း ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

ခုချိန်မှာတော့ သူ့ဘဝက သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်တည်လာ နိုင်ခဲ့ပြီ။

သူ့ဘဝက ဆယ်နှစ်အတွင်း ထူးခြား ပြောင်းလဲခဲ့တာ ကျေနပ်စရာပေါ့ ...။

ဟိုအရင်ကာလတွေတုန်းကတော့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကလေးရဖို့၊ စီးပွားရေးခွင့်ကလေး ကိုယ့်ဆီရောက်လာဖို့ တာဝန်ရှိ လူကြီးတချို့ နောက်က လျှောက်လိုက်စဉ်ခံရင်း အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင် အလိုက်တသိ ဖြည့်ဆည်းပေးရင်း သူ့ရဲ့အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးခဲ့ရသည်။

အဲဒီအကျိုးတရားကြောင့်ပဲ ထွင်ခေါင်လွန်း၏ဘဝက ပြည့်စုံ ချမ်းသာလာခဲ့သည်။ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော နောက်ခံ အင်အားကြောင့်ပဲ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်မှာ ခြေချဖို့ လွယ်ကူခဲ့သည်။

ခုချိန်မှာတော့ ပြည်သူ့အကျိုးစီးပွားကို ထမ်းဆောင်ရင်းနဲ့ပဲ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်း နယ်ပယ်လည်း ကျယ်ပြန့်လာခဲ့ရပါသည်။

သူ့ကားက လေဆိပ်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်နေသည်။

မကြာခင် လေဆိပ်သို့ ရောက်တော့မှာမို့ သူက မျက်လုံး ဖွင့်လိုက်ရင်း ကားရဲ့အပြင်ဘက်မှာ ကျယ်ပြန့်စွာ မြင်ရသည့် ကောင်းကင် ပြာကြီးကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘဝမှာ မတတ်သာ၍ လုပ်ခဲ့ရသော အမှားအယွင်းတချို့ ကိုသာ မေ့ထားနိုင်လျှင် ခုချိန်မှာ သူ့ဘဝကြီးက အဲဒီကောင်းကင်ကြီးလိုပဲ ပြာလဲ့လှပနေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“ဘိုးဘိုးကြီး ... ဘိုးဘိုးကြီး ပြန်လာပြီ”

အိမ်ရှေ့မှာ သူ့ကားရပ်ရပ်ချင်းမှာပင် အိမ်ထဲမှ ကလေးနှစ်ယောက်က အပြေးအလွှား ထွက်လာကြိုဆိုကြသည်။

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖက်ပွေ့နှုတ်ဆက်ရင်း...

“သမီးတို့ ဒီနေ့ ကျောင်းမသွားရဘူးလား”

“ဒီနေ့ ကျောင်းပိတ်တယ်လေ ဘိုးဘိုးရဲ့...”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ”

“သမီးတို့ အခု မြန်မာစာဆရာမနဲ့ မြန်မာစာ သင်နေတာလေ ဘိုးဘိုး”

“ဟုတ်လား... စာသင်နေတာလား၊ ဒါဆို သွား... သွား၊ စာဆက်သင်ကြ၊ စာသင်ပြီးတော့မှ ဘိုးဘိုးအခန်းဆီ လာခဲ့ကြ၊ ဘိုးဘိုး ခရီးပန်းနေလို့ အနားယူလိုက်ဦးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘိုးဘိုး”

ကလေးနှစ်ယောက်က အိမ်ထဲသို့ ပြန်ပြေးဝင်သွားကြသည်။

သူက သူ့အတွင်းရေးမှူးကို မှာစရာရှိတာ မှာနေစဉ်မှာ အိမ်က ကောင်မလေး အေးယဉ်က သူ့လက်ရေ(ဂျုံ)ကို လာဆွဲယူသွား

သည်။ သူကတော့ ခေါင်းပေါင်းဘူးနှင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီကိုယူကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

သူက အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့် လှေကားရှိရာသို့ ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာရင်း ကလေးတွေ စာသင်နေသည့် ဧည့်ခန်းထဲကို လှမ်းကြည့် လိုက်ပါသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်က သူ့ဘက်ကို ကျောပေးထိုင်လျက် အနေအထားမှာ ရှိနေသည်။

ဆရာမဖြစ်ဟန်တူသူ မိန်းကလေးကတော့ သူ့ဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ ထိုင်နေရင်း ခေါင်းကိုငုံကာ စာအုပ်ကို ကြည့်နေသည်။

မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပေါ်မှာ ဆံပင်စတချို့ ခပ်စွေစွေ ဝဲကျဖုံးကွယ်နေတာမို့ မျက်နှာကို သေချာမမြင်ရသော်လည်း ခပ်ငယ်ငယ် ဦးမည်ဟုတော့ သိလိုက်သည်။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက လှေကားဆီ လျှောက်သွားရင်း သူမကို လှမ်းကြည့်လာဆဲမှာပဲ သူမက ရုတ်တရက် မျက်လွှာပင့်ကာ သူ့ကိုလှမ်း ကြည့်လိုက်ပါသည်။

မျက်တောင်တွေ ဖျတ်ခနဲ ကော့တက် ပွင့်ဟသွားချိန်မှာ ဆုံလိုက်ရသော အကြည့်တစ်ချက်က သူ့စိတ်ကို တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွား စေပါသည်။

ဘယ်လို အကြည့်မျိုးကြီးလဲ ...

ခပ်စူးစူးနှင့် မယဉ်ကျေးလှသော အကြည့်တစ်ချက်က သူ့ ကို အံ့သြစေသည်။

အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်တာမျိုးမဟုတ်။ တမင် ရည်ရွယ် ရည်စူးကာ ကြည့်လိုက်သလိုမျိုး ...။ မျက်လုံးထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်တွေ အပြည့်ရှိနေသလိုမျိုး ...။

ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ...။ ဒီလို မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်ကျယ်မျိုး ကို မြင်ဖူးသလိုလိုပါလား ...။

ဘယ်မှာများ မြင်ဖူးခဲ့ပါလိမ့် ...။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သူဝေဝေဝါ ဖြစ်သွားချိန်မှာ သူမက မျက်လွှာပြန်ချသွားပြီး ကလေးတွေကို စာဆက်သင်နေသည်။

သူကတော့ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ ဆက်တက်လာခဲ့ပါသည်။

အေးယဉ်က လက်ဝဲ(ဂျုံ)ကို သူ့အခန်းထဲ ဝင်ထားပြီး ပြန်ထွက်လာတာမို့ သူက အေးယဉ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရင်း ...

“အေးယဉ် ... နင့် အန်တီမြင့်ကော ...”

“ဘုရားခန်းထဲမှာပါ ဦး၊ ဘုရားပန်း လဲနေပါတယ်”

“အေး ... ပြီးရင် စာကြည့်ခန်းထဲ ခဏလာခဲ့ပါလို့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦး”

အေးယဉ်ကို မှာပြီးနောက် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက အခန်းထဲ ဝင်လာကာ အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း အေးအေးဆေးဆေး တရေးလောက် တော့ အိပ်လိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးလာခဲ့သော်လည်း သူ့စိတ်က အနားမရ သေးပါ။

သူ့ကို အကြည့်စူး အကြည့်ရှိုင်းတစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက် သော ထိုမိန်းကလေးကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးသလို ဖြစ်လာရပါသည်။

သူ စာကြည့်ခန်းဘက်သို့လျှောက်လာပြီး ဒေါ်မြင့်ကို စောင့် နေလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ ဒေါ်မြင့်က အခန်းတံခါးကို ခေါက်ပြီး ဝင် လာပါသည်။

“ဒေါ်မြင့် ဘုရားခန်းထဲ ရောက်နေလို့ မောင်ထွဋ်ခေါင် ပြန်လာ တာတောင် မသိလိုက်ဘူး”

“ထိုင် ... ဒေါ်မြင့်”

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက သူ့စားပွဲရှေ့ကနံ့မှာ ထိုင်ဖို့ ညွှန်ပြ လိုက်တာမို့ ဒေါ်မြင့်က ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အိမ်ရှေ့ကတစ်ယောက်က ကလေးတွေရဲ့ကျူရှင်ဆရာမလား ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

“ဆရာမက ငယ်လှချည်လား...”

“ခုခေတ် ဆရာမတွေက ငယ်ကြတယ်လေကွယ်၊ တချို့ဆို ၁၀ တန်းအောင်ပြီး ၁၆ နှစ်လောက်နဲ့ စာလိုက်သင် ပေးနေတာလည်း ရှိတာပဲ”

“အရင်တစ်ခါ ရေကူးဆရာမ ဆိုတာကရော...”

“သူပဲလေ...”

“ဘယ်လို...”

“အဟင်း... ဟင်း... ဆရာမလေးက အစုံတတ်တယ်လေ မောင်ထွဋ်ခေါင်ရဲ့၊ ၁၀ တန်းတုန်းက မြန်မာစာဂုဏ်ထူး ထွက်ထား တာလေ၊ ရေကူးသင်နေရင်းနဲ့ သူ မြန်မာစာ ကျူရှင် ပြတယ်ဆို တာသိလို့ တစ်ခါတည်း ဆက်ခေါ်ထားလိုက်တာ တော်တော် အဆင်ပြေသွားတယ်၊ မောင်ထွဋ်ခေါင်ကို လင်းလွန်း မပြောဘူး လား...”

“ရေကူးဆရာမ ခေါ်သင်နေတာပဲ ကျွန်တော် သိတယ်၊ မြန်မာစာ ဆရာမအဖြစ် ဆက်ခေါ်ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို သား မပြောပြဘူး ဒေါ်မြင့်”

“အဟင်း... ဒါကတော့...”

ဒေါ်မြင့်က စကားမဆက်ဘဲ ပြုံးစိစိလုပ်နေတာမို့ ဦးထွဋ် ခေါင်လွန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်မိရင်း...

“ဒေါ်မြင့် ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ဘာလို့ ပြုံးစိစိ လုပ်နေတာလဲ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ၊ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော် မရှိတုန်း ဘာတွေ ထူးခြားတာ ရှိခဲ့သလဲ...”

“အင်း... ထူးခြားတာကတော့ မောင်လင်းလွန်း ချစ်သူ ရသွားတာ ပါပဲကွယ်၊ ခုန ဆရာမလေးနဲ့ မောင်လင်းလွန်းနဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေ ကြတယ် မောင်ထွဋ်ခေါင်၊ မောင်ထွဋ်ခေါင် ပြန်လာရင် သူ ဖွင့် ပြောမယ်ထင်ပါတယ်၊ ဆရာမလေးက မဆိုးရှာပါဘူး၊ သူ့ဝင်ငွေ

လေးနဲ့သူ တင့်တောင့်တင့်တယ်လေး ရပ်တည်နေတာပါ၊ တည် တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးလည်း ရှိပါတယ်၊ မင့်သားကသာ သည်းသည်း လှုပ်နေပေမယ့် သူကတော့ ဣန္ဒြေရရလေးပါပဲ”

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက မထင်မှတ်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ရင်ထဲထင်ခနဲ ဖြစ်သွားပါနဲ့...။

သားနဲ့ချစ်သူဖြစ်နေတဲ့မိန်းကလေးက တစ်နေ့မှာ ယောက္ခမ တော်နိုင်ကောင်းတော်နိုင်ချေရှိတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို ကြည့်တဲ့ အကြည့် မျိုးဟာ ဒီလိုအကြည့်မျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ...။

ဘာကြောင့် သူ့ကိုဒီလိုအကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်လိုက်တာလဲ...။ နေစမ်းပါဦး... အဲဒီမျက်လုံးတွေကို ဘာလို့ ရင်းနှီးနေရတာ လဲ...။

အဲဒီအကြည့်က သူ့ကို ဘာကြောင့် တုန်လှုပ်သွားစေနိုင် တာလဲ...။

“အင်း... အင်း... ဟုတ်ပြီလေ၊ သွားလို့ရပြီ ဒေါ်မြင့်”

သူက အနည်းငယ် ကိုက်ခဲလာသော ခေါင်းကိုဖိရင်း ပြော လိုက်တော့ ဒေါ်မြင့်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရင်း...

“မောင်လင်းလွန်းကတော့ မန္တလေးကို နေ့ချင်းပြန်သွားတယ်၊ ည ပြန်ရောက်မယ်”

“ကျွန်တော် သိတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ပြောထားတယ်” ဒေါ်မြင့်က စာကြည့်ခန်းဝဆီသို့ လျှောက်သွားနေသည်။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ဒေါ်မြင့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက် ရင်း...

“ဒါနဲ့ သူ့နာမည်က ဘာတဲ့လဲ ဒေါ်မြင့်...”

“ဇာမဏီမေ... တဲ့”

“ဇာမဏီမေ...”

သူက တီးတိုးရေရွတ်ရင်း မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိသည်။ ဇာမဏီ။

ဇာမဏီ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သူ မကြိုက် ...။ ဒီနာမည်ကို ကြားတိုင်း သူ့လိပ်ပြာက သူ့ကို ခြောက်လှန့်တတ်တာမို့ပင်။

“ဟုတ်တယ် ... မောင်ထွဋ်ခေါင်၊ ဇာမဏီမေတဲ့၊ နာမည်နဲ့ လိုက် အောင်များ ခြေသလုံးမှာ ဇာမဏီငှက်ပုံ တက်တူး ထိုးလိုက်တာများ လား မသိပါဘူး”

“ဘယ်လို ...”

လက်ဖြင့် ဖိထားသော သူ့ခေါင်းက ဆတ်ခနဲ မတ်သွား သည်။ ဒေါ်မြင့်က တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို လက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်ထားရင်း က ...

“သူ့ခြေသလုံးမှာ ဇာမဏီငှက်ပုံ တက်တူး ထိုးထားတာ တော်တော် လှလို့ မောင်ထွဋ်ခေါင် မြေးတွေတောင် ရေကူးသင်ရင်း အထူး အဆန်းဖြစ်ပြီး သဘောကျနေကြတာလေ ...”

ဟု ရယ်မောပြောဆိုပြီး တံခါးဘုကို လှည့်၍ ဆွဲဖွင့် ထွက် ခွာသွားပါသည်။

အခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်သွားချိန်မှာ သူက ခပ်ကြောင်ကြောင် ငြိမ်သက်၍ ကျန်ရစ်သည်။

“ခြေသလုံးမှာ ...”

သူ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်မိသည်။

ခြေသလုံးမှာ တက်တူးထိုးထားတယ်၊ တက်တူးက ဇာမဏီ ရုပ်။ နာမည်က ဇာမဏီမေ ...။

ထိုအကြောင်းအရာတွေက သူ့ကို ပို၍ ခေါင်းကိုက်သွားစေ သည်။

မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်မိချိန်မှာ မျက်လုံးစူးစူး တစ်စုံက အာရုံထဲမှာ တဝဲလည်လည် ပေါ်လာပြန်သည်။ ဘာကြောင့် ဒီအကြည့်က သူ့ကို ခြောက်လှန့်စေတာလဲဆိုတာ သူ စဉ်းစားရင်း ရင်တုန်လာရ ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

လမိုက်ညကောင်းကင်တွင် ကြယ်ကလေးတွေ စုံညီစ ပြုလာ သည်။

အိမ်ခေါင်မိုးထပ် ဥယျာဉ်ကလေးထဲမှာတော့ မီးတိုင် ပုပု လေးတွေဆီက မီးအိမ်အလင်းရောင် ဝါဖန့်ဖန့်လေးတွေ ဝင်းဝါနေသည်။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက မှန်လုံအိမ် ဥယျာဉ်ကလေးထဲမှာ ထိုင်ရင်း သား အပေါ်တက်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့သည်။

သားကိုမေးချင်သည့် မေးခွန်းတွေကလည်း ခေါင်းထဲမှာ တန်းစီနေသည်။

သူတို့သားအဖအတူ အိမ်မှာနေချိန်တချို့မှာ အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောဆိုချင်တိုင်း ဒီခေါင်မိုးထပ် ဥယျာဉ်ကလေးထဲမှာ ချိန်းဆို ပြောကြမြဲဖြစ်သည်။

လှေကားဝသို့ သူ လှမ်းကြည့်နေချိန်မှာပဲ ခေါင်မိုးထပ်သို့ တက်လာသော သားကို လှမ်းမြင်ရသည်။

သူ့ထံသို့ သားလျှောက်လာတာကို သူက ငေးကြည့်နေမိ သည်။

သားဟာ အရာရာပြည့်စုံကံကောင်းသော ယောက်ျား တစ် ယောက်ပါ။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ရုပ်ဆင်း အင်္ဂါကလည်း သန့်ပြန့်ရည်မွန်ကာ အမူအရာ အပြောအဆိုလည်း ယဉ်ကျေးအဆင့်မြင့်သူပါ။ အထက်တန်းကျကျ နေထိုင်တွေးခေါ်တတ်သူပါ။ လုပ်ငန်းဦးစီးရာမှာလည်း အရည်အချင်း ပြည့်ဝပြီး ဝန်ထမ်းတွေအပေါ် ထောက်ထားငဲ့ညှာတတ်သူ၊ စိတ်ထား နူးညံ့သူပါ။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၏သားကြီး ကောင်းမြတ်လွန်းထက် သားငယ် လင်းလွန်းက ပိုပြီး စိတ်ထားကောင်းသူမို့ သားငယ်အတွက် သူက ပိုပြီး စိတ်ပူရပါသည်။

“ဒက်ဒီ ... ကောင်းနေပြီလား ...”

“ခွေးကောင် ... မင်းကတော့ အဖေကို တွေ့တာနဲ့ နှိပ်ကွပ်ဖို့ပဲ၊ ဒက်ဒီ ဒီနေ့ မသောက်ပါဘူးကွာ ...”

သားက ရယ်မောရင်း သူ့ရှေ့ခုံပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သားမျက်နှာက သောကမရှိသလို ကြည်လင်ရှင်းလင်းနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... သား၊ မန္တလေးက အလုပ်ကိစ္စတွေရော ပြတ်ခဲ့ရဲ့လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြတ်ခဲ့ပါတယ် ဒက်ဒီ”

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက လင်းလွန်းကို ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်နေလိုက်ရင်းက ...

“မင်း ဒက်ဒီကို ပြောပြစရာ တစ်ခုခုများ ရှိနေသလား သား ...”

“အဟဲ ... ဒက်ဒီ တစ်ယောက်ယောက်ဆီက သတင်းတစ်ခုခုများ ရထားလို့လား ...”

“ဒါပေါ့ ... မင်းအဖေက မျက်စိကြီးနားကြီးပဲလေ၊ ဒီအိမ်မှာ တစ်ခုခုထူးရင် ဒက်ဒီ မသိဘဲနေဖူးလို့လား ...”

လင်းလွန်းက ပြုံးစိစိနှင့် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်သည်။ ပြီးတော့ ခပ်ရှက်ရှက်ပုံစံဖြင့် ဆံပင်ကိုတစ်ချက်သပ်လိုက်ရင်း ...

“ဒက်ဒီသိတာ စောသွားတယ်၊ သားက ဒက်ဒီပြန်လာရင် ပြောပြဖို့ စိတ်ကူးပြီးသားပါ၊ ဒက်ဒီကလည်း သားကို အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တဲ့သူဆိုတော့ ဒက်ဒီကို အမြန်ဆုံး အသိပေးမလို့ပါပဲ ...”

“ဆိုလိုတာက အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုပါတော့”

“အဟဲ ... အဲ့ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီ၊ မေနဲ့ သားနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ကြတာလည်း အရမ်းတော့ မကြာသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီကို မိတ်ဆက်ပေး အသိပေးပြီးလို့ ဒက်ဒီ သဘောတူ ခွင့်ပြုပေးထားရင်တော့ နေရထိုင်ရတာ ပိုပြီး သက်သောင့်သက်သာ ရှိတာပေါ့ ...”

“ကောင်မလေးအကြောင်း ဒက်ဒီ ဘာမှမသိရသေးဘူးလေ သား”

“မေက ရိုးသား ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးပါ ဒက်ဒီ၊ သူ့အရည်အချင်းနဲ့ သူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရပ်တည်နေတဲ့ သူပါ၊ မိဘတွေတော့ မရှိတော့ပါဘူး၊ သူက ရန်ကုန်ဇာတိတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“လူတစ်ယောက်မှာ မျိုးရိုးဆိုတာက အရေးကြီးဇာယ် သား၊ သူ ဘယ်မျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာလဲ၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ကြီးပြင်းလာသလဲဆိုတာက သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ ပိုက်ဆံ ချမ်းသာတာ မချမ်းသာတာ ဒက်ဒီ မပြောလိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကလျာလို မျိုးရိုးနဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း ကောင်းဖို့တော့ လိုတယ်”

“မျိုးရိုးဆိုတာကတော့ သူ ဖန်တီးလို့ရတဲ့ ကံကြမ္မာမှ မဟုတ်ဘဲ ဒက်ဒီ၊ သူ ပြန်ပြုပြင်လို့မရတဲ့ အချက်ကိုတော့ အားနည်းချက်အဖြစ် ထောက်ပြလို့ မကောင်းပါဘူး”

“ဒါဆို သူ ဘယ်အရပ်ဒေသကလာသလဲ၊ ဘယ်နယ်ကလဲ၊ သူ့ဘဝကို ဘယ်လိုဖြတ်သန်းလာခဲ့သလဲဆိုတာ သား သိလား ...”

“သား ... သိပ်အများကြီးတော့ မသိဘူး ဒက်ဒီ၊ ဒါပေမယ့် သား သူ့ကိုချစ်ပါတယ်၊ သူလည်း သားကို ချစ်တယ်လို့ ယုံပါတယ်”

“မင်း သိသင့်တယ် သား၊ သိဖို့လည်း ကြိုးစားသင့်တယ်၊ မင်းနဲ့ သူက အသိုင်းအဝိုင်း မတူဘူးလေ၊ သူ့ဘဝမှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ မင်း မသိနိုင်ဘူး၊ ဒက်ဒီလည်း မင်းကို ပြောခဲ့ဖူးတာပဲလေ၊ အချဉ်ဖမ်း မခံရစေနဲ့ဆိုတာ၊ ဟား ... သိပ်တော့ ဘဝင်မကျဘူးကွာ၊ ငါ့သားက ဒါထက် ပိုပြီး တင့်တယ်တဲ့ သူမျိုးကို ရွေးချယ်မယ်လို့

ထင်ထားခဲ့တာ၊ ဒီလိုမျိုး ရွေးချယ်သွားလိမ့်မယ်လို့တော့ ဒက်ဒီ ထင်မထားဘူး”

“သား စိတ်ခံစားမှုအရတော့ သူက သားအတွက် တင့်တယ် တောက်ပတဲ့သူပါ ဒက်ဒီ၊ ပြီးတော့ ဒက်ဒီ သားက အချဉ်ဖမ်းခံ ရလောက်အောင်တော့ မတုံးသေးပါဘူး”

“အိုခေလေ ... ထားလိုက်ပါတော့၊ မင်းရဲ့ စိတ်ခံစားချက်ကို ဒက်ဒီ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်၊ မင်းရဲ့ ရွေးချယ်မှုကိုလည်း ဒက်ဒီ အပြစ် မပြောချင်တော့ပါဘူး၊ မင်းလည်း အရွယ်ရောက်ပြီပဲ”

“ကျေးဇူးပါ ဒက်ဒီ”

“ဒါပေမယ့် ဒက်ဒီ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတော့ ထင်နေတယ် သား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒက်ဒီ”

“ကောင်မလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ဒက်ဒီ မကြိုက်ဘူး၊ သူ ဒက်ဒီ ကို ကြည့်တဲ့အကြည့်က တစ်မျိုးပဲ၊ တစ်ခုခု ခြိမ်းခြောက်နေသလို မျိုးပဲ ...”

“အဟား ... သူက ဒက်ဒီကို ဘာများ ခြိမ်းခြောက်နိုင်မှာ မို့လို့လဲ၊ ဒက်ဒီ အလုပ်ပင်ပန်းပြီး အိပ်ရေးပျက်ခဲ့တာတွေ များပြီထင်တယ်”

“မင်းက ငါ့ကို စိတ်ဖိစီးပြီး ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတာလို့ စွပ်စွဲချင်တာလား ...”

“ဟဲဟဲ ... မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီရာ၊ မေက အရွယ်နဲ့မမျှအောင် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ သေချာတွေကြည့်ရင် ဒက်ဒီ သဘောကျမှာပါ၊ မနက်ဖြန် ဒက်ဒီအားရင် ...”

“နေဦး ... သား”

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက လင်းလွန်း စကားမဆုံးခင် ဖြတ်၍ တားမြစ်လိုက်ပါသည်။

“ဒက်ဒီ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး၊ သူ့ကို ဒက်ဒီချွေးမအဖြစ်တွေ့ဖို့ ဒက်ဒီစိတ် အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး၊ မင်းရဲ့ ချစ်သူအဖြစ် ဒက်ဒီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတာမျိုးတော့ မလုပ်စေချင်သေးဘူး၊ ကလေး

တွေရဲ့ ဆရာမအဖြစ် မိတ်ဆက်ပေးထားပြီး ရင်းနှီးမှု ရတော့မှ နောက်တစ်ဆင့်တက်တာပေါ့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒက်ဒီ၊ မေကလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောထားတာပါ”

“ဪ ... သူကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောသလား ...”

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း ကောင်းကင် ဆီ မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူ့စိတ်တွေ ဘာကြောင့်များ လေးနေရပါလိမ့် ...။

“မေ ... ဒါ ... ကိုယ့် ဒက်ဒီ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းပါ။ ဒက်ဒီ သူက ဇာမဏီမေပါ။ ကြယ်စင်တို့ ဆရာမပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အန်ကယ်လ် ...”

ဘယ်လိုအသံ ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးပါလိမ့် ...။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေရင်းက ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းကို စိုက်ကြည့်ရင်းပြောလိုက်သော လေသံက အေးစက်စက် ခပ်ထောင့်ထောင့် ဖြစ်နေသည်။ မျက်တောင်မခတ်တော့သလိုမျိုး ... စိုက်ကြည့်နေပုံက စူးရှလွန်းပြီး အဓိပ္ပာယ်တွေလည်း အများကြီး ရှိနေသည်။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းကသာ စိတ်ထဲထင်ကာ ဘဝင်မကျပေမယ့် သားကတော့ ပေါ့ပါးရွှင်လန်းနေသည်။ သူမကို ကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သားရဲ့အချစ်တွေကို အများကြီး တွေ့ရသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ ကလေးတွေ မြန်မာစာ အရည်အချင်း တိုးတက်လာတယ်လို့ ကြားတယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... လုပ်ကြပါ၊ သင်စရာရှိတာ ဆက်သင်ကြပါ၊ အန်ကယ်လ်လည်း ဒင်နာတစ်ခု သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

“ဘိုးဘိုးကြီး တဲ့တာ ...”

“အေး ... အေး ... တဲ့တာ ... တဲ့တာ ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အတွင်းရေးမှူး အဆင်သင့်တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သော ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူ ရင်တလုပ်လုပ်တုန်လာသည်။

မြင်ဖူးလိုက်တာ။ ဒီမျက်နှာကို မြင်ဖူးလိုက်တာ ...။ ဒီအကြည့်တွေနဲ့ ရင်းနှီးလိုက်တာ။ ဒီအကြည့်တွေက ထူးခြားပြီး လန့်စရာကောင်းလိုက်တာ။

သူမ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်း လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်က ဆုံခဲ့သည့် မိန်းကလေးမျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။

အဲ့ဒီ မိန်းကလေးများလား ...။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ခပ်ဆင်ဆင်တူတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ လောကမှာ လူတူမရှားဘူး မဟုတ်လား။

လောကြုံချုံကြားက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက်ထိ smart ဖြစ်ပြီး ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရှိတဲ့ စတိုင်လ်မျိုး ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။

“ဦး ရက်စက်လိုက်တာ၊ သားသမီးချင်း မစာနာလိုက်တာ”

အေးခဲတုန်ခိုက်နေသော အသံက နားဝမှာ ကပ်ပေါ်လာသလိုမို့ လူက ဆတ်ခနဲတုန်ကာ လန့်သွားသည်။

သူ မျက်လုံးမှိတ်၍ ခေါင်းတစ်ချက်ခါလိုက်သည်။ နဖူးကို လက်ဖြင့် အုပ်မိတော့ နဖူးပေါ်မှာ ချွေးတွေရွဲနစ်နေတာကို သိလိုက်သည်။

အဲကွန်းနဲ့ ဒီလောက် အေးစိမ့်နေတဲ့ ကားထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက် ချွေးထွက်နေရပါလိမ့် ...။

“အန်ကယ်လ် ... နေမကောင်းဘူးလားခင်ဗျ၊ ဘာများ ဖြစ်လို့ပါလဲ ...”

သူ့ အတွင်းရေးမှူးက နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ သူ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း မေးတာမို့ သူက လက်ဖဝါးကာပြလိုက်ပြီး မျက်စိမှိတ် ငြိမ်သက်နေလိုက်ပါသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

က စာရွက်တစ်ခုခုကို နင်းထားမိနေတာမို့ ခြေထောက်ကိုဖယ်ပြီး စာရွက်ကို ငဲ့ကောက် ဖြန့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင် ...”

အနည်းငယ် တွန့်ကြေနေသော စာရွက်ဖြူပေါ်မှာ ပုံဆွဲခဲတံဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား ဆွဲထားသော ဇာမဏီငှက်ပုံကို မြင်လိုက်ရတာမို့ သူ တုန်လှုပ်သွားသည်။

ဘုရား ... ဘုရား ... ဟိုကောင်မလေး ကားပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ စာရွက်ပေါ်မှာ ဆွဲထားတဲ့ ဇာမဏီငှက်ရုပ်နဲ့ ချွတ်စွတ်တူနေတာပါလား။

“ဆရာ သံပရာရည် ရပါပြီ”

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက သံပရာရည်ဖန်ခွက် လာချပေးသော မသန်းကို ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မသန်း ... ဒီ ... ဒီပုံက ဘယ်သူ ဆွဲထားတာလဲ”

“ဪ ... အဲဒါ ... ဆရာမ ဆွဲတဲ့ပုံပါ။ ကလေးတွေက ပုံဆွဲတာ ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ညနေက ပုံဆွဲပြသွားတာ၊ ကလေးတွေ မေ့ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ထားခဲ့တာဖြစ်မယ်”

သူ့ရင်တွေ ပွင့်ထွက်တော့မလို တဒန်းဒုန်း ခုန်လာရကာ မြန်းခနဲ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်မိသည်။

“ဆရာ ... သံပရာရည် ...”

မသန်းက လှမ်းပြောတာမို့ မသန်းကို လက်ကာပြခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

သူ အပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့လက်ထဲမှာတော့ ထိုစက္ကူကို ဆုပ်ကိုင်လာပါသည်။

စာကြည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး စားပွဲမှာထိုင်ကာ သူ့စိတ်ကို သူ ငြိမ်အောင် ထိန်းနေလိုက်သည်။

လက်ထဲမှာ ဆုပ်ချေလာမိသော စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ဖြန့်ချကြည့်ရင်း သူ့အမြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးလာခဲ့ရသည်။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း ဒင်နာက ပြန်လာတော့ ည ၁၁ နာရီရှိခဲ့ပြီ ...။

မသန်းက တံခါးလာဖွင့်ပေးတာမို့ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း က အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာရင်း ...

“ကလေးတွေ အိပ်ပြီလား မသန်း ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အိပ်သွားကြပါပြီရှင်၊ ကလေးတွေက သူ့ အဖေနဲ့ အမေ ပြန်လာခါနီးပြီဆိုလို့ ပျော်နေကြတာ၊ သူတို့ အဖေ အမေနဲ့ ဖုန်းပြောပြီးကတည်းက စောစော အိပ်ရာဝင်သွားကြတာ”

“သားရော ...”

“မောင်လင်းလွန်းလည်း သူ့အခန်းထဲမှာပါ”

“ငါ့ကို သံပရာရည် တစ်ခွက်လောက် ဖျော်ပေး မသန်း၊ သွေးတိုးသလား မသိဘူး၊ ခေါင်းထဲ မူးရိပ် မူးရိပ် ဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ အခန်းထဲကို ပို့ပေးရမလား”

“ရတယ်၊ ဧည့်ခန်းကိုပဲ လာပို့ ...”

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ဧည့်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာ မှီလျော ထိုင်ချ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

ခဏအကြာ သူ့ခြေထောက်ကိုရွှေ့မိတော့မှ သူ့ ခြေထောက်

အဲဒီညက ...

ထိုမိန်းကလေးက သူ့ကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်သော အကြည့်
ဖြင့် ကြည့်ရင်း သူ့ရှေ့မှာ ရပ်လာခဲ့ပါသည်။

မြူနှင်းတွေ မှုန်မှိုင်းအေးစက်နေသော ထိုညမှာ ဘန်ဂလိုထဲ
ကနေ ထွက်လာသော မိန်းကလေးက လည်ချောင်းကို လက်ညှိုးဖြင့်
ထိုးထည့် အန်ချလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

သူ ... ကောင်မလေးဆီ ပြေးသွားပြီး ကောင်မလေး ပခုံးကို
အမှတ်တမဲ့ လှမ်းဆွဲလိုက်တော့ ကောင်မလေးက သူ့လက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း
ရိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ဦး တိုက်လိုက်တဲ့ အအေးဘူးထဲက ကျွန်မကို မူးယစ်ထုံထိုင်း
စေတဲ့ ဆေးတွေကို ပြန်ထွက်ကျလာအောင် အန်တာပါ ဦး...”

“ကဲ ... ကဲ ... လာ ... ဟိုမှာ ကား ရပ်ထားတယ်၊ မင်းကို အိမ်ပြန်
ပို့ပေးမယ်၊ ဒီနားမှာ ဆူဆူညံညံ စကားပြောနေရင် မင်းပဲ ပိုအရှက်
ကွဲမယ်...”

သူက ကောင်မလေးကို ဘန်ဂလိုနှင့်ဝေးရာသို့ ဆွဲခေါ်လာ
ခဲ့သည်။ လူရှင်းနေသည့် ကားပါကင်နားရောက်တော့ ကောင်မလေးက
သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။ ကားပါကင်ဘေး မီးတိုင်၏
အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်နေရသော ကောင်မလေး၏ မျက်ဝန်းတွေက စူးရှ
လွန်းနေသည်။ သူမက သူ့ကို စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဦး... ရက်စက်လိုက်တာ၊ သားသမီးချင်း မစာနာလိုက်တာ၊ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊ ယုတ်မာလိုက်တာ၊ လူမဆန်လိုက်တာ...”

“မင်း ငါ့ကို ဒါတွေ လာပြောမနေနဲ့ ကလေးမ၊ မင်း အုပ်ထိန်းသူ ကလည်း သဘောတူကြည်ဖြူလို့၊ မင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း လက်ခံ တယ်လို့ မင့်အဒေါ်ကပြောလို့ သူ့လက်ထဲကို ထိုက်သင့်တဲ့ ပိုက်ဆံ ပေးပြီး ခေါ်လာတာပဲ၊ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း အသာတကြည် လိုက် လာခဲ့တာပဲ၊ မင်းတို့ဘက်က လိုအပ်တဲ့ငွေကြေးကိုယူပြီးရင် မင်းက ရေပဲ၊ ငါတို့လက်ခုပ်ထဲက ရေပဲ၊ ရော... ဒီမှာ မင်းအတွက် ဒီပိုက်ဆံတွေ ထပ်ယူသွားပါ၊ ဒီလောက်ဆို မင်းတို့ အဆင်ပြေ သွားမှာပါ”

သူက ကောင်မလေး လက်ထဲကို ပိုက်ဆံထုပ် ထည့်ပေး လိုက်သည်။ ကောင်မလေးက ပိုက်ဆံထုပ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ် ကိုင်လျက် အံကြိတ်ထားရင်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ထို့နောက် တုန်ခိုက် အေးခဲ့သော အသံဖြင့်...

“ကျွန်မ... မကောင်းတဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်ကို တစ်သက် မကျေဘူး...”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောခဲ့ပြီး သူ့ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက် လျက် နှင်းမှုန်တွေထဲ ပြေးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ မသက်သာ ခံစားလိုက်ရသော်လည်း ကိစ္စမရှိ ပါဘူးလေဟု တွေးကာ ဖြေလိုက်သည်။

ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပဲ။ သူ့အနေအထားက ခုချိန်မှာ ဒီလိုပဲ လုပ်ဖို့ အကြောင်းဖန်လာသည်။

သူလိုချင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို ပေးနိုင်သူ၊ သူ့အတွက် စီးပွားရေးတံခါး ဖွင့်ပေးနိုင်မည့်သူ၏ အနားမှာ သူ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် နေရသရွေ့ ထိုသူ လိုအပ်တာမှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းဆောင်ရွက်ပေးနေရ ဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ကားရှေ့မှာ မှောက်ရက်လဲမလို ဖြစ်ခဲ့သည့် သူမအဖြစ်က ကျားရှေ့မှာ မှောက်ရက်လဲသလို ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

တစ်စစီ လွင့်နေသော စတီးလ်ချိုင့်အံတွေကို တစ်ခုချင်းစီ လိုက်ကောက်နေသော သူမ၏အလှကို ကားထဲမှာပါလာသော သူ ကြောက်ရွံ့ရိသေရသူက သတိပြုမိသွားခဲ့ပါသည်။

“ဟိုကောင်မလေး လှလိုက်တာ၊ ဘယ်ကလဲ... စုံစမ်းကြည့်ပါဦး”

ဟူသော စကားတစ်ခွန်းက အရာရာ အလိုက်တသိ ဆောင် ရွက်ပေးနေသော သူတွေကို ကြိမ်ဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းတို့လိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့ ပါသည်။

“ဆရာက အဲဒီ ကောင်မလေးမှ အဲဒီကောင်မလေး ဖြစ်နေတာဗျ၊ ကိုထွင့်ခေါင်လွန်း ကြိုးစားကြည့်ပါဗျ၊ ခင်ဗျား ခွင့်တစ်ခုခုတော့ ရလာမှာပါ”

ထိုသူ၏ အနီးကပ်လူထံမှ သတင်းစကားကလည်း သူ့ကို မီးထိုးပေးသလို ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ခင်ဗျား... သေချာရဲ့လား၊ အလိုမတူလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ ပြဿနာ တက်သွားလိမ့်မယ်”

အနီးကပ်လူရဲ့ မှာကြားမှုက သူ့ကို စိုးရိမ်စိတ် ပိုလာစေ ကာ ရီဝေထုံထိုင်းစေမည့် ဆေးတချို့ကို အအေးဘူးထဲသို့ ထည့်တိုက် ခဲ့ပါသည်။

အဲဒီညက သူ့ရဲ့ စွမ်းဆောင်မှုကြောင့်ပင် သူ့ဘဝအတွက် အရေးကြီးသော စီးပွားရေးအခွင့်အလမ်းကြီးကို ရရှိခဲ့ပါသည်။

အဲဒီညက သူကားပေါ်က ဆင်းခါနီးအချိန်မှာမှ ကားနောက် ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျကျနံရစ်ခဲ့သော သူမ၏ ဇာမဏီငှက်ရုပ်ပုံ ဆွဲထား သည့် စာရွက်ကလေးကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

နောက်တစ်ရက်မှာ သူမအတွက် စိတ်ပူ၍ သူမ၏ အဒေါ် နှင့် သူ သွားတွေ့ခဲ့သေးသည်။

“ဘာစိတ်ကူးပေါက်သလဲ မသိပါဘူးတော်၊ ခြေသလုံးမှာ ငှက်ရုပ်

လား... ကြက်ရုပ်လားမသိ တက်တူး သွားထိုးလာပြီး အနာရှိန်နဲ့
ဖျားလို့ အိပ်ချည်းနေတာပဲ”

ဟူသော စကားကို ကြားခဲ့ရတာမို့ သူ ပိုက်ဆံတချို့ထပ်
ပေးပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ လှည့်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုဇာမဏိငှက်ရုပ်ကပဲ သူ့လိပ်ပြာကို ခြောက်လှန့်လာခဲ့
တာ ၁၀ နှစ်တိတိ ရှိခဲ့ပါပြီ။

“အဲ့ဒါ ဘာပုံလဲ သမီး...”

“ဇာမဏိငှက်ပုံပါ”

“သမီး ဆွဲထားတာလား...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာလို့ ဒီလိုပုံမျိုး ဆွဲတာလဲ...”

“ကြိုက်လို့ပါ ဦး၊ သမီး အဘွားပြောတာ ဇာမဏိငှက်က သတ္တိ
ရှိတယ်၊ သိက္ခာရှိတယ်တဲ့၊ အဲ့ဒါကြောင့် သမီး ကြိုက်တာပါ၊
သမီးက ဇာမဏိငှက်လေး ဖြစ်ချင်တာ...”

ဖြူစင်ရိုးသားသော မိန်းမငယ်လေး၏ ဖြူစင်ကြည်လင်
သော မျက်နှာကလေးနှင့် ကလေးဆန်ဆန် အပြောကလေးက သူ့အာရုံကို
မကြာခဏ လာနှောင့်ယှက်ခဲ့သည်။

ခုတော့ သူ ကြောက်ခဲ့သော ဇာမဏိငှက်လေးက သူ့ရှေ့
မှောက်သို့...

သူ့သား၏ ချစ်သူအဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အပျိုစင်ကလေးနဲ့သာ လက်ထပ်ပေးချင်သော သူ့သား၏
ချစ်သူဟာ သူ့ပယောဂကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးတဲ့လား။
ဒါဟာ... တိုက်ဆိုင်မှုလား။

သူမ၏ တမင်ရည်ရွယ်ကြံစည်မှုလား...။

ကိုယ့်ဆီရောက်လာတော့မည့် ကံကြမ္မာတစ်ခုက ခြောက်
လှန့်လေသောအခါ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက စတင်သွေးပျက်စ ပြုလာခဲ့ပါ
သည်။

သူမနှင့် ထပ်တိုက်မဆုံရသေးခင် ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို ဖြေရှင်း
မလဲဟု တွေးလိုက်တိုင်း ရင်တလှုပ်လှုပ် တုန်လာရင်း အိပ်မပျော်သော
ညကို ဖြတ်သန်းလာပြီး တစ်ရက်မှာ...

“ဒေါက်... ဒေါက်...”

စာကြည့်ခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်၍ တီဗီ သတင်း
ကြည့်နေသော ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက တံခါးခေါက်သံကြောင့် တီဗီကို
အသံနည်းနည်း တိုးလိုက်ရင်း...

“ဘယ်သူလဲ...”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။ သို့သော် တုံ့ပြန်သံ မကြားရဘဲ
တံခါးက ချပ်ခနဲ ပွင့်သွားသည်။

“ဟင်...”

စာကြည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသော ဇာမဏိမေကို တွေ့
လိုက်ရတာမို့ သူက ထိတ်လန့်သွားရသော်လည်း တည်ငြိမ် ဟန်ဆောင်
လိုက်ရင်း စားပွဲနောက် ခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်းကပင် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဆရာမက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အန်ကယ့်လ် စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်လာတာလဲ၊ ကလေးတွေကိစ္စ ပြောစရာ ရှိလို့လား၊ ဒေါသန်းကိုပြောပြီး အန်ကယ့်လ်ကို ခေါ်လိုက်ရင် အန်ကယ့်လ် ဆင်းလာမှာပေါ့...”

“ရှင်... ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့၊ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၊ ရှင် ကျွန်မကို မှတ်မိနေလောက်ပါပြီ”

“မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ဇာမဏီမေ”

“ဪ... ရှင်က မမှတ်မိသေးဘူးလား”

သူမက သူရှေ့စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာပြီး စားပွဲပေါ်က ဖန်ရေတကောင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ဘယ်လက်ဖဝါးကို ဖြန့်ထားကာ ညာလက်ဖြင့် ရေတကောင်းကို စောင်းငဲ့၍ ရေ တစ်စက်စက် လောင်းထည့်နေလိုက်ရင်း...

“ကျွန်မက ရေလေ၊ ရှင်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ရေ...၊ ရှင်တို့ လက်ခုပ်ထဲက ရေ...”

အဆက်မပြတ် သွန်းလောင်းနေသော ရေစက်များက သူမ၏ လက်ခုပ်ထဲမှလျှံထွက်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစ်စက်စက် စီးကျ အိုင်ထွန်းသွားသည်။

သူမက ရေပြည့်နေသောလက်ခုပ်ကို ဆုပ်လိုက်တော့ လက်ခုပ်ထဲက ရေက လက်ကြားမှ ယိုစိမ့်ထွက်ကျသွားသည်။

“တွေ့လား ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၊ လက်ခုပ်ထဲက ရေဆိုရင်တောင် ကြာကြာ ဖမ်းဆုပ်ထားလို့မရဘူး၊ ဆုပ်လိုက်ရင် လျှံထွက် ယိုစီးသွားတတ်တာ ရှင်မြင်တယ် မဟုတ်လား...”

“ရှင်ပြောခဲ့ဖူးသလို ကျွန်မက ရေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် နွားခြေရာခွက်လောက် နေရာလေးမှာ ခဏတင်ကျန်ခဲ့တဲ့ ရေ မဟုတ်ဘူး၊ အင်းအိုင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ သေနေပြီး ဘယ်ကိုမှ

ဆက်စီးခွင့်မရတဲ့အဆုံးမှာ ခန်းခြောက်သွားရတဲ့ ရေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်း စီးနေလို့ လှပအေးချမ်းပေမယ့် ခွန်အားမဲ့တဲ့ စမ်းချောင်းကရေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သောင်က နှောင့်ယှက်လို့ ကျိုးကျန်ခဲ့ရတဲ့ မြစ်ကျိုးအင်းထဲက ထွက်ပေါက်မဲ့ ရေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းပျက်ချိုင့်ခွက်ထဲမှာ တင်ကျန်ခဲ့လို့ လမ်းသွားလမ်းလာ လူတကာ ခြေဆေးသွားလို့ နောက်ကျိညစ်ပတ် ဗွက်ဖြစ်ပြီးမှ ခန်းခြောက်ရတဲ့ ရေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး...

“ကျွန်မက ဟိုးအဝေးကြီးကနေ အဟုန်ပြင်းပြင်း စီးလာပြီးမှ ကြီးမားတဲ့ ခွန်အားအရှိန်မျိုးနဲ့ ကျောက်ဆောင် ကျောက်သားချောက်ကမ်းပါးတွေကိုတောင် ရင်ဆိုင်ပွတ်တိုက် ပွန်းပဲ့ ပြတ်ရှဲပြောင်းလဲစေနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ရေတံခွန်ကရေမျိုးပါ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း”

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ထိုင်ရာမှထကာ စားပွဲရှေ့သို့ လျှောက်

လာရင်း...

“မင်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ မင်း ပြောတာတွေ ငါ နားမလည်ဘူး၊ မင်း အခု ငါ့အခန်းထဲက ထွက်သွားပါ ဇာမဏီမေ၊ မင်းမထွက်ရင် အိမ်ကလူတွေကို ငါခေါ်လိုက်မယ်...”

“ခေါ်ချင်ခေါ်လေ... ဒါဆို ကျွန်မ ပြောချင်တာတွေကို ရှင့် တစ်ယောက်တည်းရှေ့မှာတင် မဟုတ်တော့ဘူး၊ အများ ရှေ့မှာပါ ပြောခွင့်ရသွားတာပေါ့...”

“မင်း... ထွက်သွား”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မထွက်ဘူး၊ ကျွန်မ မသွားချင်ရင် ဒီအခန်းထဲကမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအိမ်ကပါ ထွက်မသွားဘဲနေလို့ ရတယ်လေ၊ လင်းလွန်းကို ခွင့်တောင်းလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ...”

“မင်း ငါ့သားကို မထိပါနဲ့ ဇာမဏီမေ၊ တကယ်လို့ ငါ့ကြောင့် မင်းဘဝပျက်ခဲ့ရတယ်ဆိုရင်...”

“နိုး၊ နိုးပါ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၊ ဘဝပျက်တယ်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို မသုံးပါနဲ့၊ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မဘဝ ညစ်နွမ်းခဲ့တာပဲ ဖြစ်တယ်၊

ဘဝပျက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မဘဝကို ဘယ်သူကမှ ဖျက်လို့ မရဘူး၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကမှ ကိုယ့် ဘဝကို မဖျက်ရင် ဘယ်သူ ကမှ ကိုယ့်ဘဝကို လာဖျက်လို့ မရပါဘူး၊ ကျွန်မဘဝက ကျွန်မ လက်ထဲမှာပဲ ရှိတယ်၊ ကျွန်မဘဝကို ဖျက်ဆီးနိုင်တာလည်း ကျွန်မ ပဲ၊ ဖန်တီးတည်ဆောက်နိုင်တာလည်း ကျွန်မပဲ၊ ဒီ ၁၀ နှစ်အတွင်း ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မလက် ကျွန်မခြေ ကျွန်မ ဦးနှောက် အသိ ဉာဏ်နဲ့ ကျွန်မ လှလှပပ တည်ဆောက်ထားနိုင်ခဲ့တယ် ဦးထွဋ် ခေါင်လွန်း၊ ကျွန်မဘဝကို ရှင် ဖျက်နိုင်ခဲ့တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အထင်ကြီးမနေနဲ့...”

“မင်း... အပြစ်မရှိတဲ့ ငါ့သားကို မထိပါနဲ့ ဇာမဏီမေ”

“ကျွန်မက ရှင့်သားကို မထိပါးခဲ့ပါဘူး ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၊ ရှင့်သား ကသာ ကျွန်မကို ချစ်စကား ဆိုခဲ့တာပါ၊ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းခဲ့ တာပါ”

“အဲဒီလိုဖြစ်အောင် မင်းလုပ်ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ မင်းငါ့ကို ကလဲ့စား ချေဖို့ မာယာတွေသုံးပြီး ငါ့သားကိုလှည့်စားခဲ့တာ မဟုတ်လား...”

“မဟုတ်ဘူး ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၊ ကျွန်မ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာတာ ရှင်နဲ့ ခုလို ပြောခွင့်ရရုံသက်သက်ပဲ၊ ရှင့်သားက ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့ တာ ကျွန်မက ရှင့်သားကို ချစ်ခဲ့မိတာက နောက်ထပ် ကံကြမ္မာ တစ်ခုပါ ...၊

“ကဲ... အဲဒီတော့ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၊ ရှင့်ကိုအကျိုးစီးပွားဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ့်လူအတွက် ရှင် ဆက်သ ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးက အခု ရှင့်သားရဲ့ ချစ်သူအဖြစ် ရှင့်ရှေ့မှာ ရပ်နေတယ်၊ ရှင် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ၊ အခု ရှင် ဘယ်လိုခံစား နေရပြီလဲ၊ ရှင် အခုအချိန်မှာ ခံစားရတယ် ဆိုရင်တောင် လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်တုန်းက ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရတဲ့ ခံစားချက်ကို မြူတစ်မှုန်စာ တောင် မမီပါဘူး...”

“မင်း... မင်း... ငါ့ကို လာအပြစ်မတင်နဲ့၊ ဒါ ငါ တစ်ယောက် တည်းရဲ့ အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအဒေါ်က ကြည်ဖြူလို့ မင်းတို့ အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးဖို့...”

“တော်စမ်းပါ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၊ ဒေါ်လေးကျော့လည်း ယုတ်မာ ခဲ့တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို လောဘတက်အောင် မက်လုံး လာပေးပြီး ကမ်းလှမ်းခဲ့တဲ့သူက ရှင်ပဲ၊ ရှင်မို့လို့ ရက်ရက်စက်စက် ကိုယ့်သမီးအရွယ်လေးကို ထိုးကျွေးရက်တယ်၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မအသက် ၁၅ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ ရှင် မသိခဲ့ဘူးလား၊ အဲဒီနေ့က ကျွန်မရဲ့ ၁၅ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့၊ ကျွန်မ မိဘတွေလာလို့ ပျော်ခဲ့ရတဲ့ နေ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီညနေမှာပဲ ကျွန်မရဲ့ အပျော်တွေ အားလုံး ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ် ...၊

“ရှင် နည်းနည်း စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ရှင့်မှာ သမီး မရှိလို့ သမီးချင်း မစာနာဘူးဆိုရင်တောင် အခု ရှင့်မှာ မြေး နှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အဲဒီ ဖြူစင်တဲ့ ကလေးတွေကို သူတစ်ပါးက လှည့်ဖျား အသုံးချခဲ့ရင် ရှင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ၊ ရှင် စာနာကြည့်စမ်းပါ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မကို ရှင့်ပါးစပ်က သမီးလို့ခေါ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်မ မှာတော့ ဟဲ့... နမေ... ဟဲ့... နမေ ဆိုတဲ့ ကြားနေကျ စကားလုံး မဟုတ်တဲ့ ကြားရဲတဲ့ သမီးဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်လေးကို သဘော ကျပြီး ကိုယ့်အဖေအရွယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်လွန်း လို့ ရူးသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်က ရှင့်ပါးစပ်က ထွက်တဲ့ ‘သမီး’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုမှ အားမနာ ကျွန်မကို အအေးတစ်ဘူး တိုက်ပြီး ရှင့်ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့ အခန်းထဲကို ထည့်ပေးခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ရေ... ဟုတ်လား၊ ကျွန်မက ရှင်တို့ လက်ခုပ်ထဲက ရေဟုတ်လား၊ ရှင်မို့လို့ ရှင် မို့လို့...”

ဇာမဏီမေက ပြောရင်း ရင်ဆို့လာကာ ရင်ဘတ်ကို လက် ဖဝါးလေးဖြင့် ရိုက်ကာ ရိုက်ကာ ဖိချလိုက်ရင်း အသံတိမ်ဝင်ကာ မျက် ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

“ရှင် သိလား... ရှင် သိရဲ့လား၊ ဒီ ၁၀ နှစ်အတွင်း ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မ ... ဘယ်လို တည်ဆောက် ဖြတ်သန်းခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ရှင်သိလား၊ အပြင်ပန်း တည်ငြိမ်နေသလောက် ရင်ထဲမှာ ဗလောင် ဆူနေခဲ့တယ်၊ အပေါ်ယံ အေးခဲပြီး အတွင်းက လှိုင်းထနေခဲ့ရတယ်၊ စိတ်မလုံခြုံမှုတွေ၊ ခြောက်အိပ်မက်တွေနဲ့ အိပ်မပျော်တဲ့ညတွေ အများကြီးနဲ့ ထိတ်လန့်နေခဲ့ရဖူးတယ်၊ ရှေ့ဆက်ရမယ့် ကျွန်မ ဘဝကြီးက မှောင်မိုက်နေသလို ခံစားခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီလို အချိန်တွေ ထဲကနေ လွတ်မြောက်လာဖို့ ကျွန်မ ပင်ပန်းတကြီး ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်၊ ရှင်ကတော့ မိန်းမပျိုလေးကို ထိုးကျွေးပြီး ရခဲ့တဲ့ အခွင့်အရေးတွေနဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာလာတယ်၊ ပြည်သူတစ်ယောက်ကို မညာမတာ နင်းချေရက်ခဲ့သူက ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်လာတယ်”

ရှင်ဘတ်ကိုဖိကာ မျက်ရည်ကျ ရှိုက်ငင်ကာ ပြောနေသော ဇာမဏီမေကို စိုက်ကြည့်နေသော ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၏ မျက်လုံးများက ရဲရဲနီလာသည်။ သူက မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ကာ မျက်ရည်ကို ထိန်းလိုက်ရင်း ...

“အေး... မင်းခံစားခဲ့ရတာကို မမိပေမယ့် ငါလည်း ခံစားခဲ့ရတာပဲ ဇာမဏီမေ၊ မဖြစ်လိုသာ အဲဒီအခြေအနေမျိုး ဖန်တီးခဲ့မိပေမယ့် ငါ ပျော်ရွှင်ပြီး ကျန်နေခဲ့တာတော့မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအသက် ၁၅ နှစ်ပဲ ရှိတာကိုလည်း ငါမသိခဲ့ဘူး၊ မင်းအဒေါ်က ၁၈ နှစ်ပြည့် ပြီးပြီလို့ ပြောခဲ့တယ်၊ မင်းကလည်း လူကောင်ထွားတဲ့အတွက် ငါယုံခဲ့တယ်၊ ငါ့မှာလည်း နောင်တဆိုတာ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ ဝန်ခံပါတယ် ဇာမဏီမေ၊ ငါ့မှာခံစားတွေအတွက်လည်း မင်းကို ငါ တောင်းပန်တယ်၊ အဲဒီတော့ မင်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ မင်းအတွက် ငါ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ...”

“ပထမဆုံးအနေနဲ့ ရှင့်ဆီက ကျွန်မ တောင်းဆိုချင်တာ ရှိပါတယ်”
 “ပြောပါ ... ဇာမဏီမေ၊ ငါ လုပ်နိုင်ရင် လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“ရှင်လုပ်ပေးရမှာက ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းအတွက် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတိုင်းပြည်က မိန်းကလေးတွေ အားလုံးအတွက်ပဲ...”

“ဘယ်လို...”

“ကျွန်မကိုယ်စား ကျွန်မအတွက် အလျော်အစားအဖြစ် ဒီတိုင်းပြည်က အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ဥပဒေနဲ့ အကာအကွယ်ပေးပေးပါ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၊ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ... ၁၆ နှစ် မပြည့်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို အဓမ္မပြုကျင့်ရင် သေဒဏ်ချမှတ်နိုင်တဲ့ ဥပဒေကို လွှတ်တော်မှာ တင်သွင်းပေးပါ”

“အဲဒီကိစ္စက ၂၀၁၃ ခုနှစ်ကတည်းက တင်သွင်းပြီးသားပဲ၊ သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ် လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် ဦးသိန်းညွန့် တင်သွင်းခဲ့ပြီးသား၊ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးလေ”

“အဲဒါ ကျွန်မ သိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ရှင့်ကို ပြန်ပြီး တင်သွင်းခိုင်းတာပါ”

“သေဒဏ် မဖြစ်မနေ ချရမယ်ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဇာမဏီမေ၊ ဒီလို အမှုကိစ္စမျိုးဆိုတာ အမှုဆင်ခံရတာမျိုး၊ မတရားသဖြင့် စွပ်စွဲမိတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပြစ်မှု မကျူးလွန်ခဲ့တဲ့သူကို မှားယွင်းပြီး သေဒဏ်ပေးမိတာမျိုးက မဖြစ်သင့်ဘူး”

“အဲဒီလို မဖြစ်ဖို့ တရားစီရင်ရေးမဏ္ဍိုင် မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်ဖို့ ရှင်တို့ဘက်က ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၊ ဒီလိုဖြစ်တတ်တာကို ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ပြောချင်တာက သေဒဏ် မဖြစ်မနေ ချရမယ်ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ၁၀ နှစ်ကနေ သေဒဏ်အထိ ချမှတ်ဖို့ တင်သွင်းရင် ပိုပြီး မျှတပြီး ဖြစ်နိုင်ချေရှိလို့ ရှင့်ကို ထပ်ပြီး ပြင်ဆင်တင်သွင်းခိုင်းတာပါ”

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ခဏငြိမ်သက် စဉ်းစားနေပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်ရင်း...

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါ ကြိုးစားပေးမယ်၊ အဲဒီအတွက် မင်းဘက်က ငါ့သားနဲ့ လမ်းခွဲပေးပါ”

“လမ်းခွဲဖို့ဆိုတာ ဒီလို လွယ်လွယ်ကူကူပြောလို့ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးရှင်၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ချစ်နေကြတဲ့အချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဘက်က တစ်ဖတ်သက် ဖြတ်တောက်လို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ”

“လင်းလွန်းကို မင်းနဲ့ ငါ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်မက အပျိုမဟုတ်လို့လား၊ ကျွန်မ တစ်ညတည်းပဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသုံးချခံရဖူးတာပါ”

“မင်း လင်းလွန်းကို တကယ်ချစ်ရင် အသုံးမချသင့်ဘူး ဇာမဏီမေ”

“ကျွန်မ လင်းကို အသုံးမချပါဘူး၊ ကျွန်မ တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ၊ ကျွန်မတို့ချစ်တာကို ရှင်လက်မခံနိုင်ရင် ဘာကြောင့် သဘောမတူရသလဲဆိုတာ ရှင်သားကို အမှန်အတိုင်းပြောပြီး တားလိုက်ပေါ့”

“မင်း ... မင်း ...”

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက မခံချိမခံသာ ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်ချိန်မှာ ရင်ဘတ်က ရုတ်တရက် အောင့်တက်လာသည်။ မဖြစ်ဘူး ...။ သားနဲ့တော့ လက်ထပ်မပေးနိုင်ဘူး။

“တစ်ခါတစ်ခါ လောကကြီးက တရားမျှတပါတယ် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၊ သူများဆီက တစ်ကောင် စားထားပြီးရင် ကိုယ့်ဘက်ကလည်း တစ်ကောင် ပြန်ကျွေးရတတ်ပါတယ်၊ ရှင် တန်ဖိုးထားဘဲ အသုံးချခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို ရှင် တန်ဖိုးထားရတဲ့ သားနဲ့သာ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ထပ်ခွင့် ပေးလိုက်ရင် ရှင်ရဲ့အပြစ်တွေလည်း အထိုက်အလျှောက် ကြေပျက်ပြီး လူယုတ်မာဘဝကနေ သူတော်ကောင်းနာမည် ခံနိုင်သွားမှာပါ ...”

“ငါ လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

“ရှင် ဘာကြောင့် သဘောမတူလဲဆိုတာ ရှင်သားကို ရှင် မပြောရင် ကျွန်မပဲ ပြောပြလိုက်ရမလား ...”

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထား ...”

“ပုဒ်မ ၃၆၆ (က) ဆိုတာရှိတယ် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၊ အနိုင်အထက် ပြုခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကာမသွေးဆောင် အကျင့်ဖျက်ဆီးခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ ဆယ်ရှစ်နှစ်အောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် မတရားသဖြင့် ကာမစပ်ယှက်စေရန် အကြံဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ ထိုသို့ အနိုင်အထက်ပြုခြင်း သို့တည်းမဟုတ် ကာမသွေးဆောင်ခြင်းခံရမည် ဖြစ်တန်ရာကို သိလျက်နှင့်သော် လည်းကောင်း ...”

မေသည် ထိုဥပဒေပုဒ်မပါ အကြောင်းအရာကို တစ်လုံးချင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ရွတ်နေရင်း အသံက တုန်ရိတ်မိဝင်သွားကာ မျက်ရည်တွေတွေ ကျလာသည်။ မေက မျက်ရည်ကျ လျက်ပင် ဆက်၍ ရွတ်ပြန်သည်။

“ထိုမိန်းကလေးအား တစ်နေရာရာမှ ထွက်သွားစေရန် သို့တည်းမဟုတ် ပြုလုပ်မှု တစ်ခုခုကို ပြုစေရန် မည်သူမဆို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ထိုမိန်းကလေးကို သွေးဆောင်လျှင် ထိုသူကို ဆယ်နှစ်အထိ ထောင်ဒဏ် ချမှတ်ရမည်အပြင် ငွေဒဏ်လည်း ချမှတ်နိုင်သည်တဲ့၊ ဒါ ကျွန်မ တစ်လုံးမကျန် အလွတ်ရနေတဲ့ ဥပဒေပဲ၊ အဲဒီ ဥပဒေနဲ့ ရှင်နဲ့ ငြိစွန်းနေပေမယ့် ရှင်သာ ကျွန်မတင်ခိုင်းတဲ့ ဥပဒေ မူကြမ်းကို တင်သွင်းပေးရင် ရှင်ရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ကျွန်မ ပြန်မဖော်ဘူး၊ ရှင်သာ ရှင်သားနဲ့ ကျွန်မကို လက်ထပ်ခွင့် ပြုခဲ့ရင် ...”

“မင်းနဲ့ ငါ့သားနဲ့ မတန်ဘူး ...”

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ဒေါသတကြီး အော်ပြောလိုက်တာမို့ မေက မဲပြုံးကလေးတစ်ချက် ပြုံးမိရင်း ...

“တန်တယ် မတန်ဘူးဆိုတာ၊ ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်မယ် လက်ထပ်ဘူးဆိုတာတော့ လင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ပါစေ၊ ကျွန်မ လင်းအပေါ် မလှည့်ဖျားပါဘူး၊ ကျွန်မဟာ တစ်ချိန်က ဒီလိုအဖြစ်မျိုးရှိခဲ့တဲ့

မိန်းကလေးဆိုတာ လင်းကိုဖွင့်ပြောပြီး လင်း လက်ခံနိုင်မှ လင်းက လက်ထပ်ချင်သေးတုန်းပဲဆိုမှ လင်းနဲ့ လက်ထပ်မှာပါ။ အဲ့ဒီအဖြစ် အပျက်ကို ပြောတဲ့အခါလည်း လင်းကို မခံစား မနာကျင်စေလိုတဲ့ အတွက် ရှင့်အပြစ်ကို ဖုံးကွယ်ပြီးပြောမှာပါ။ ရှင့်နာမည် မပါစေ ရပါဘူးဆိုတာ ကျွန်မ ကတိပေးနိုင်ပါတယ်”

ဇာမဏီမေက မျက်ရည်တို့ကို ပွတ်သုတ်ပြီး ဦးထွင်ခေါင် လွန်းကို ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်လျက် အခန်းတံခါးဆီ လျှောက်သွားလိုက် သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အခန်းတံခါးခေါက်သံ နှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပါ သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

“ဒက်ဒီ ... သား ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

ရုတ်တရက် တံခါးက ချပ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။ အခန်းတံခါး ဝမှာ လင်းလွန်းနှင့် မေ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသွားသည်။

“ဟင် ... မေ ဒီအခန်းထဲ ဘယ်လိုရောက် ...”

“ဪ ... သား ... လာလေ ... ဝင်ခဲ၊ ဆရာမက သူလိုချင်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိရင် ငှားပေးဖို့ ဒက်ဒီကို ခွင့်တောင်းပြီး စာအုပ် လာရှာတာပါ ...”

“ဪ ...”

လင်းလွန်းက မေ့ကို ကြည့်နေဆဲမှာ မေက လင်းလွန်းကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့် ပြုံးပြလိုက်ပြီး အခန်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလိုက် ပါသည်။

လင်းလွန်းက ဒက်ဒီအခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ရင်း ...

“စာအုပ်လာရှာတဲ့ သူက စာအုပ်လည်း ပါမသွားဘူး”

“သူရှာတဲ့ စာအုပ်က ဒက်ဒီစာအုပ်စင်မှာ မရှိဘူးလေ”

လင်းလွန်းက ဒက်ဒီနှင့် စကားပြောရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်က ရေကွက်စိုစိုစွတ်စွတ်ကို နင်းမိသွားသည်။

“ဟင် ... ဒက်ဒီ ရေတွေလည်း ဖိတ်လို့ပါလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဪ ... ခုန ရေသောက်ဖို့ လှမ်းယူရင်း လက်နဲ့တိုက်မိလို့ ရေတွေဖိတ်သွားတာ သား ...”

“ဒက်ဒီ နေမကောင်းဘူးလား၊ ဒက်ဒီကြည့်ရတာ ဖြူဖပ် ဖြူရော် နဲ့ ...”

“ဟုတ်တယ် သား၊ နည်းနည်း ရင်တုန်ပြီး မူးချင်သလို ဖြစ်နေတာ၊ ခဏလေး ... ဒက်ဒီ ဆေးသောက်လိုက်ဦးမယ်၊ သား ဆိုဖာပေါ် သွားထိုင်လေ၊ ဒက်ဒီ လာခဲ့မယ်”

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက ပျက်ယွင်းနေသော မျက်နှာကို ပြင်ဆင် လိုက်ပြီး အံ့ဆွဲတဲ့က ဆေးဘူးကို ထုတ်ယူပြီး ဆေးသောက်လိုက်သည်။

လင်းလွန်းက ဒက်ဒီစားပွဲရှေ့က ဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဒက်ဒီကို စောင့်နေလိုက်သည်။

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက ဆေးသောက်ပြီးသည်နှင့် လင်းလွန်း ရှေ့ ဆိုဖာမှာ လာဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“သား ဘယ်လိုမြင်လဲ ...”

“ဘာကိုလဲ ဒက်ဒီ ...”

“ဇာမဏီမေ ... ဒက်ဒီအခန်းထဲ ဝင်လာတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ် လိုမြင်လဲ မေးတာ ...”

“ဒက်ဒီပဲ ပြောတယ်လေ၊ စာအုပ်လာရှာတာဆို ...”

“အဲ့ဒီလို စာအုပ်လာရှာတာကိုက မူမမှန်တာလေ၊ သား ရည်ရွယ် ထားတဲ့ မိန်းကလေးကို ဒက်ဒီ အပြစ်မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူက သိပ်မူမမှန်ဘူးလေ၊ အမှန်ဆို ကလေးတွေကို စာလာသင်တဲ့ သူက ဒီအပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာရဲစရာ အကြောင်းကို မရှိဘူး၊ သူ့ ဘာသာ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲမှာ စာသင်နေသင့် တာ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ဒီအခန်းထဲမှာ ဒက်ဒီ ရှိနေတာကို မသိဘဲ အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်တော့မှ စာအုပ်လိုချင်လို့လို့အကြောင်း ပြလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ ဒီလိုပဲ တခြားအခန်းတွေကို ဒက်ဒီတို့ မသိအောင် လိုက်ဖွင့်ကြည့် နေတာမျိုးရော မဖြစ်နိုင်ဘူး ...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

လား၊ ဒီဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်ရင် သူ့ အကျင့်စာရိတ္တကို သံသယဝင်စရာ ဖြစ်မနေဘူးလား သားရယ်...”

“မေက ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီရယ်၊ သူ တကယ် စာအုပ်လိုချင်လို့ ဖြစ်မှာပါ”

“မင်းက ယုံတတ်လွန်းတယ် သား၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်ဦးလေကွာ၊ သူနဲ့ ဒက်ဒီနဲ့က ရင်းနှီးမှုလည်း မရှိဘူးလေ၊ မင်း မိတ်ဆက်ပေး တုန်းက စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောဖူးရုံပဲ ရှိတာ၊ သူ့ကိုစတွေ့ ကတည်းက သူ့မျက်လုံးတွေကို ဒက်ဒီ မကြိုက်ဘူး၊ မျက်လုံးတွေ က မရိုးသားဘူးလို့ ထင်တယ်၊ မင်း ဆုံးဖြတ်မစောပါနဲ့၊ နည်းနည်း အကဲခတ်ရင်း စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ဒီအတော အတွင်း အိမ်က အခန်းတွေကိုလည်း သေချာလော့ခ်ချပြီး အိမ်က အဖိုးတန်ပစ္စည်း လေးတွေကို ပစ္စလက်ခတ် မထားနဲ့ပေါ့ကွာ”

လင်းလွန်းက စိုးရိမ်တကြီး ပြောနေသည့် ဒက်ဒီကို ကြည့် ရင်း သက်ပြင်းချမိသည်။

မေဟာ ဒက်ဒီ စိုးရိမ်ရမည့် အကျင့်စာရိတ္တမျိုး ရှိသည့် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်တာကို သူယုံကြည်မိပါသည်။

မေ့အပေါ် သူ သံသယမဝင်ရက်ပါ။ မေ့မှာ ဘာအကြောင်း ပဲရှိရှိ မေ့ကို သူချစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်ထားခဲ့ပါသည်။

တကယ်တော့ မေဟာ ဦးထွင်ခေါင်လွန်းကို လျော့တွက်ခဲ့ မိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

လူတစ်ယောက် အတ္တကြီးပြီဆိုရင် ဘယ်လောက်ထိ ကြီးနိုင် သလဲ၊ လူတစ်ယောက် ယုတ်မာပြီဆိုရင် ဘယ်လောက်ထိ ယုတ်မာနိုင် သလဲဆိုတာ မေက မမှန်းဆတတ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီလို လျော့တွက်ခဲ့မိခြင်းကပဲ မေ့ကို ဒုတိယအကြိမ် ထောင်ချောက်မိစေခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ မေ စာသင်ဖို့သွားချိန်မှာ အိမ်သားတွေအား လုံး စုံစုံညီညီ ရှိနေတာကို တွေ့ရသည်။

မေ ရောက်စမှာတော့ အရာအားလုံးဟာ အဆင်တပြေရှိလှ သည်။

သဘောဖြူပုံရသော ကြယ်စင်တို့ မေမေက မေ့ကို တရင်း တနှီး နှုတ်ဆက်လာခဲ့သည်။

“ညီမရေ... ညီမနဲ့ မလည်း မဆုံတာကြာပြီနော်၊ မ ပြန်လာတဲ့ ရက်ကျတော့လည်း ညီမ အတန်းချိန် မရှိတဲ့ ရက်ဆိုတော့ မနဲ့ မဆုံဖြစ်ဘူးပေါ့၊ အခု ပြန်လာတာတော့ ရက်ကြာကြာလေး နေ ဖြစ်မှာလေ၊ ကလေးတွေအဖေလည်း ပါတယ်၊ ဒက်ဒီ အိမ်ပြန်

နားတုန်း မိသားစု အေးဆေးဆုံးအောင် ပြန်လာကြတာ၊ ဪ... ကလေးတွေ အဖေနဲ့တောင် မဆုံးရသေးဘူးနော်၊ ဒါက မ အမျိုးသား ကိုကောင်းမြတ်လွန်းပါ၊ ကိုမြတ် သူက ကြယ်စင်တို့ရဲ့ မြန်မာစာ ဆရာမလေး...”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ပါဗျ၊ ကလေးတွေ မြန်မာစာ ညံ့တာတော့ ဆရာမ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဂရုစိုက်ပေးပါဗျာ”

မကလျာတို့ ဇနီးမောင်နှံက မေ့ကို တရင်းတနှီး နှုတ်ဆက်သည်။ မေက သူတို့ကို ပြုံးကာ နှုတ်ဆက်ရင်း...

“ကလေးတွေ မတွေ့ပါလား မ”

“ခုနကမှ ရေဆင်းကူးပြီး ဗိုက်ဆာတယ်အော်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်သွားကြတယ်၊ သူတို့က ရေကူးပြီးရင် ဗိုက်အရမ်းဆာ အရမ်းစားပဲ၊ သူတို့စားဖို့ အစ်မ သွားပြင်ဆင်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ သူတို့စားကြဦးမှာမို့ ခဏတော့ စောင့်ပေးပါ၊ အေးဆေးနားနော်၊ ခြံထဲ လမ်းဆင်းလျှောက်နေလည်း ရတယ်”

“မာမိရေ... ဒက်ဒီရေ...”

“မာမိရေ... မီးတို့ ဗိုက်ဆာပြီ”

“အေး... အေး... လာပြီဟေ့...”

မလျာက မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ပျာပျာသလဲ ဝင်သွားသည်။ သူ့အမျိုးသားက အောက်ထပ် အိပ်ခန်းတစ်ခုထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

မေကတော့ မေ့စလင်းဘတ်အိတ်ကို ဧည့်ခန်းမှာ ထားခဲ့ကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့လိုက်ပါသည်။

မေက ရေကူးကန်ဘေးက ခုံလေးမှာ သွားထိုင်ရင်း ရေပြင် ပြာပြာပေါ်မှာ အရိပ်လာထင်နေသည့် ကောင်းကင်ပြာပြာနှင့် တိမ်တွေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ကြည်လင်သော ရေနံနှင့် ပြာစင်သော ကောင်းကင်ကို တစ်ပြိုင်တည်း မြင်နိုင်သော ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးကို မေ အားကာသိပ္ပံကျောင်း သူ ဘဝကတည်းက နှစ်နှစ်သက်သက် ငေးမောဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ခဏ

တော့ ပူပင်သောက ပြေပျောက်လန်းဆန်းသွား စေသည့် မြင်ကွင်းမျိုးပင် ...။

လင်းတို့ အိမ်နှင့် ခြံဝန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ထမင်းစားခန်း ဘက်က တစ်ချက် တစ်ချက် လွင့်လာသော ကလေးတွေရဲ့ အသံမှအပ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။

ဒီအိမ်အပေါ်ထပ်မှာ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း ရှိနေသလား ...။ သူ စီးနေကျ ကားကတော့ ရှိနေပါသည်။

မေ ... ထိုင်နေဆဲမှာ အိမ်ထဲမှ ထွက်ကာ မေ့ဆီသို့ လျှောက်လာနေသော လင်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။

လင်းက အပြင်သွားမလိုလား မသိ ... အဝတ်အစား သစ်သစ်ကို စတိုင်လ်ကျကျ ဝတ်စားထားခဲ့သည်။ လင်းက ကြည့်လိုကောင်းလိုက်တာ။ လင်း စိတ်ထားလေးကလည်း လှသည်။ လင်းကို မေ ကြာကြာ လိမ်ညာမထားလိုပါ။ မေ့ဘဝကို လင်းသိပြီးမှ လင်း ဆုံးဖြတ်ပါစေ။ လင်းက စွန့်ပစ်မယ်ဆိုလည်း မေက အသာတကြည် ထွက်ခွာသွားလိုက်ရုံပင်။

လင်းကတော့ မေ့ဆီ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်လာပြီး မေ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မေ ... ကိုယ် မေ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဆက်နေတာ၊ မေက ဖုန်းပိတ်ထားတယ်ကွာ၊ မေ ဖုန်းပိတ်ထားရင် ကိုယ် ဘယ်လောက် စိတ်ပူရတယ် မှတ်သလဲ”

“မေ စဉ်းစားစရာလေးတွေ ရှိနေလို့ ဘယ်သူနဲ့မှ ဖုန်းမပြောချင်လို့ ဖုန်းမကိုင်ဖြစ်တာပါ လင်း...”

“ကိုယ်နဲ့တောင် မပြောချင်ဘူးလား...”

“လင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားနေရတာမို့လို့ပါ”

“ဘာတွေများလဲ မေ၊ ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါ”

မေက ပြောမထွက်ရက်သေးဘဲ လင်းမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မေ စိုးရိမ်သည်။ လင်း မေ့ကို ပစ်သွားမှာကို မေက စိုးရိမ်

တာ မဟုတ်ပါ။ မေ့အတွက် မေ့ စိုးရိမ်တာ မဟုတ်ပါ။ လင်း နာကျင်ခံစားသွားရမှာကိုသာ စိုးရိမ်မိတာပါ”

“လင်း...”

“အင်ဟင်... ပြောလေ မေ”

“အကယ်၍... အကယ်၍... မေ့ဘဝမှာ ချွတ်ယွင်းချက် တစ်ခုခု အပြစ်တစ်ခုခု ရှိနေခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် လင်း မေ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာလား...”

“မေ...”

လင်းက မေ့ပဲခုံးတွေပေါ်သို့ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို တင်လိုက်ရင်း မေ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“မေ... ဒီမေးခွန်းပဲ ထပ်မေးပြန်ပြီ၊ ကိုယ်လည်း ပြောပြီးသားကိုပဲ ပြောပါ့မယ်၊ မေ့ကို ကိုယ် နားလည်တယ် မေ၊ မေဟာ စိတ်ဒဏ်ရာ အနာတရ တစ်ခုခု ရှိခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ် ခံစားမိပါတယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် မေ့ကို ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောဖြစ်တဲ့နေ့ကတည်းက ကိုယ် မေ့ကိုပြောခဲ့တာပဲ၊ အပြစ်အနာအဆာဆိုတာ အမျိုးမျိုး ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာလေ၊ အဲ့ဒီအပြစ်အနာဟာ သူတစ်ပါးကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာလား၊ ကံကြမ္မာကြောင့်လား၊ မေ့ကိုယ်တိုင် ဆိုးမိုက်ခဲ့လို့လား၊ မေ့ ကိုယ်တိုင် မကောင်းတဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဆိုးမိုက်ခဲ့တာမျိုးမှ မဟုတ်ရင် မေ့ကို အပြစ်ရှိသူလို့ ကိုယ်မယူဆဘူး၊ မေ့ကိုယ်တိုင် ဆိုးခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင်မှ ဆိုးရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ကိုယ်ရှာကြည့်ပြီးမှ မေ့ကို အပြစ်တင်သင့် မတင်သင့် စဉ်းစားမယ်”

“မေက... မေက...”

“ဆရာမရေ...”

ဒေါ်သန်း၏ ခေါ်သံကြောင့် လင်းလွန်းက မေ့ပဲခုံး ပေါ်က လက်ကို ဖယ်လိုက်သည်။

“ဆရာမရေ... စာသင်ဖို့ ကလေးတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ကဲ့... ဒေါ်သန်း...”

“ကဲ... သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ကိုယ်လည်း လေဆိပ်မှာ ဧည့်သည်ကြိုဖို့ အချိန်မီ သွားရမယ်၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတာပေါ့...”

လင်းက မေ့ဆံပင်တိုလေးကို တစ်ချက် လှမ်းဖွလိုက်ပြီး ကားရပ်ထားသည့်ဘက်သို့ လျှောက်ထွက်သွားသည်။

မေက အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာရင်း အပေါ်ထပ်သို့ အမှတ်မထင် မော့ကြည့်လိုက်မိသောအခါ ပြတင်းဝမှာ ရပ်လျက် မေ့တို့ဘက်သို့ လှမ်းငုံ့ကြည့်နေသော ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မေ မော့ကြည့်တာ မြင်တော့မှ သူက ပြတင်းပေါက်နားမှ နောက်ဆုတ် ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။

မေ့စိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန့်သော အာရုံတစ်မျိုးဖြင့် ကြက်သီးဖြာသွားသည်။

မေ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ပြီး ကလေးတွေကို စာသင်ပေးနေလိုက်သည်။

အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်၍ အိပ်ငိုက်နေသော အေးယဉ်ပဲ ရှိသည်။

ကလေးတွေကို စာသင်ရင်း နာရီဝက်ခန့်အကြာမှာတော့ အန်တီမြင့်က အသံကျယ်ကျယ် အော်ဟစ်ရင်း အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာလေသည်။

“ကလျာရေ... လာကြပါဦး... ရှာကြပါဦး၊ မောင်ထွဋ်ခေါင်ရဲ့ သိန်း ၁၀၀ လောက်တန်တဲ့နာရီ ပျောက်နေလို့တဲ့၊ ဝိုင်းရှာပေးကြပါဦးဟေ့...”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာပျောက်တာလဲ”

မကလျာက ထမင်းစားခန်းဘက်မှ ထွက်လာပြီး လှမ်းမေး

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

လိုက်သည်။ ကိုကောင်းမြတ်လွန်းလည်း အခန်းတစ်ခုထဲမှ ထွက်လာသည်။ ဒေါ်သန်းကလည်း အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး မေ စာသင်နေသည့် ဧည့်ခန်းသို့ လူစုံတက်စုံ ရောက်လာခဲ့သည်။

“အိမ်မှာ ပျောက်တာတဲ့၊ အိမ်မှာ ပျောက်တာ...”

“အပေါ်ထပ်မှာ သေချာ ရှာပြီးပြီလား အန်တီမြင့်...”

“ရှာပြီးပါပြီဟယ်...”

“ရေချိုးခန်း ဗေစင်နားမှာရော...”

“ရှာကြည့်တယ်... မတွေ့ဘူး၊ နဲ့နေပြီ”

“စာကြည့်ခန်းမှာရော...”

“စာကြည့်ခန်းလည်း ရှာပြီးပြီ၊ မတွေ့ဘူး၊ အောက်ထပ်တော့ မရှာရသေးဘူးလေ၊ ဧည့်ခန်းမှာ အရင်ရှာလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ရှာမယ်လေ... အားလုံး ဝိုင်းရှာကြတာပေါ့”

အားလုံးက ရုတ်ရုတ်သံသံ ဆူဆူညာညာဖြစ်နေတာမို့ မေက စာသင်ရပ်ကာ သူတို့အားလုံးကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်ထိ အခြေအနေက ဘာကိုဦးတည်နေသလဲဆိုတာ မေက မရိပ်မိသေးပါ။

“မောင်ထွင့်ခေါင် ပြောတာတော့ သူ အပြင်က ပြန်လာတုန်းက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခဏထိုင်ရင်း ချွတ်ထားခဲ့မိသလား မသိဘူးတဲ့...”

မေက အနည်းငယ် မျက်ခုံးပင့်သွားသည်။

မေ ဒီဧည့်ခန်းထဲကို ရောက်လာတုန်းကတော့ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ စာအုပ်တချို့နှင့် တီဗီရီမုတွေက လွဲပြီး ဘာမှ ရှိမနေပါ။

အန်တီမြင့်၊ ဒေါ်သန်းနှင့် အေးယဉ်က ဧည့်ခန်းတစ်ဝိုက်မှာ ရှာနေရင်း ဒေါ်သန်းက မေ့စလင်းဘတ်အိတ်ကို ဆွဲယူလျက်...

“ဟို... ဆရာမအိတ်ကိုပါ ရှာလိုက်ရမလား...”

“ဟဲ့... ဆရာမအိတ်ကို ရှာစရာလား...”

“ဆရာမ အိတ်ကို ရှာစရာမလိုဘူးလေ ဒေါ်သန်း”

အန်တီမြင့်နှင့် မကလျာက လှမ်းပြီး ဟန့်တားလိုက်သော်လည်း မေက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရသည်။ ဒီအိမ်မှာ တစ်စိမ်း

ဆိုလို့ မေတစ်ယောက်တည်း ရှိတာပါ။ ဒီအချိန်မှာ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်း ပျောက်လို့ ရှာကြ ဖွေကြတာက မေ့ကို စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်လာစေသည်။

“ရှာပါ... ရပါတယ်၊ စိတ်ရှင်းသွားတာပေါ့၊ ရှာလိုက်ပါ ဒေါ်သန်း”

မေ ခွင့်ပြုချက် ရသည်နှင့် ဒေါ်သန်းက မေအိတ်ကို ဆွဲဖွင့်ကာ ဆိုဖာပေါ်သို့ မှောက်သွန်ချလိုက်သည်။

အံ့ဩစရာကောင်းလှစွာပင် မေ သေချာတောင် မမြင်ဖူးခဲ့သော ရွှေရောင်ပြောင်ဝင်းနေသည့် လတ်ပတ်နာရီ အကောင်းစားကြီးက မေ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတချို့နှင့်အတူ ရောနှော ထွက်ကျလာလေသည်။

“ဟင်...”

ရှိရှိသမျှ လူအားလုံးက နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြရင်း အံ့ဩတိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ကြသည်။ မေသည်လည်း ထိုနာရီကို စိုက်ကြည့်ရင်း အံ့ဩလွန်းလို့ မှင်တက်သွားခဲ့ရသည်။

အဲ့ဒီနောက်မှာတော့ လူအားလုံး၏ အကြည့်များက မေဆီသို့ စုပြုံရောက်ရှိလာကြလေသည်။

“မာမီ... ဘိုးဘိုးကြီးနာရီကို ဆရာမ ယူထားတာလား”

“ဆရာမက ဘာလို့ ယူထားတာလဲ မာမီ...”

ကလေးတွေက သူတို့အမေဆီ ပြေးသွားကာ သူတို့ အမေ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်း၍ မေးနေကြသည်။ မကလျာက ကလေးတွေ မေးတာကို မဖြေနိုင်ဘဲ မေ့ကို ကြောင်စီစီ ကြည့်နေသည်။

ကောင်းမြတ်လွန်းက ကျွတ်ခနဲတစ်ချက်စုတ်သပ်ပြီး မျက်နှာလွဲသွားသည်။

အန်တီမြင့်က မသိမသာ မဲ့ရွဲ့လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဦးထွင့်ခေါင်လွန်းက အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာခဲ့ကာ မေ့ရှေ့မှာ ရပ်လျက် သွေးအေးငြိမ်သက်သော အသံဖြင့်...

“အင်း... ပြန်တွေ့ပုံတွေနည်းက စိတ်မသက်သာစရာ ကောင်းပေမယ့် ပြန်တွေ့လို့ တော်ပါသေးတယ်၊ ဒီနာရီက ကိုယ် ဆွတ်ဇာလန်

သွားတုန်းက ဝယ်လာပြီး အမြတ်တနိုးပတ်ခဲ့တာ နှစ်တွေကြာပြီ ဆိုတော့ ငွေကြေးတန်းဖိုးထက် သံယောဇဉ်တန်ဖိုးက ပိုကြီးနေ တယ်လေ ...”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနာရီကို ကျွန်မ မယူခဲ့ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ထွက်ကျလာတာကတော့ ဆရာမအိတ်ထဲက ဖြစ် နေတယ်၊ အားလုံးလည်း ဒါကိုမြင်ကြတယ်၊ အင်းလေ ... ထား လိုက်ပါတော့၊ ကလေးတွေ ဆရာမမို့ အန်ကယ်လ်က ခွင့်လွှတ်ပါ တယ်၊ ရဲကိုလည်း ဖုန်းဆက်မခေါ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ကစပြီး တို့အိမ်က လူတွေနဲ့ မင်း ပတ်သက်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ လင်းလွန်း ကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း သေချာ ပြောပြထားလိုက်ပါမယ်၊ စိတ်တော့ မကောင်းဘူးကွယ်၊ မင်း သွားလို့ရပါပြီ ...”

“ဦးထွင်ခေါင်လွန်း ...”

“အို... အို... လူကြီးကို ဘယ်လိုအော်လိုက်တာလဲ ...၊ လင်းလွန်း ပြောတာတော့ မင်းက ယဉ်ကျေးတဲ့သူပါဆို၊ ခု မင်းကြည့်ရတာ တော့ အဲဒီလို မဟုတ်သလိုပါပဲလား၊ ရဲကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ချင်တဲ့ စိတ် ပေါ်မလာခင် မင်း ခပ်မြန်မြန် ထွက်သွားတာက ကောင်း လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ မင်းကို ရဲလက်အပ်မိရင် ပထမဆုံး နာကျင်ခံ စားရမှာက လင်းလွန်း ပဲ၊ အားလုံးရှေ့မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာဆိုတော့ လင်းလွန်း မယုံချင်လို့လည်း မရတော့ဘူးလေ၊ လင်းလွန်းကို မခံစားရစေချင်ရင် မင်း တို့အသိုင်းအဝိုင်းကနေ တိတ်တိတ်ဆိတ် ဆိတ် ပျောက်ကွယ်ပေးသွားပါ၊ မင်းသာ အဲဒီလို လုပ်ခဲ့မယ်ဆို ရင် ဒီကိစ္စကိုလည်း လင်းလွန်း မသိအောင် ဖုံးကွယ် ပေးထားနိုင် ပါတယ်၊ အင်း... ဘာပဲပြောပြော ဒီလိုစာရိတ္တရှိတဲ့ မိန်းကလေး နဲ့မှ ပတ်သက်မိတဲ့ သားအတွက်တော့ တကယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်”

မေက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ အသား တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

ဦးထွင်ခေါင်လွန်းက သွေးအေးအေးဖြင့် ပြောပြီး လှေကား ရှိရာသို့ လျှောက်သွားနေသည်။

အားလုံး၏ အကြည့်တွေထဲမှာ မယုံနိုင်ခြင်းများစွာ ... အထင်သေးခြင်းများစွာ ...

မေ ... အောက်နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်ထွက်မတတ်ကိုက်ကာ ထိုနေရာမှ ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒီနေ့က မလှတော့... နောက်နေ့များစွာလည်း x x x ချက်ချင်းပဲ ပြောင်းလဲ x x x မျှော်လင့်သမျှ ဖြစ်ဖို့မလွယ် x x x ထင်တာများ မဖြစ်ခဲ့ရင် x x x မငိုပါနဲ့ ကလေးလေးရယ် x x x”

“အလျော့ပေးလို့ ခူးထောက်ရင် x x x ဆက်ရှုံးနိုင်နေမှာပဲ ဒီနေ့ ရက်အများစုက အကြင်နာတရားနဲ့ မထိုက်တန်လို့ x x x ခွင့်လွှတ်ပြီးတော့ ခေါင်းငုံ့နေရင် ပိုလို့ပဲ ဆိုးလိမ့်မယ် x x x”

“အမှန်တရားကို ကြိုးစားဖက်တွယ်လိုက် x x x ကျဆုံးချိန် လောကကြီးကို အရွဲ့တိုက်ဖို့ မွန်မြတ်တဲ့ မင်းစိတ်ဓာတ်လေး ရိုက်ချိုးကြတယ်ဆိုရင်တောင် x x x မငိုပါနဲ့ ကလေးလေးရယ်”

သီချင်းသံ သဲ့သဲ့က မေ့လုံးသားကို ရိုက်ခတ်နှိုးဆွလိုက်သည်။

မေ့အာရုံတွေ ဖျတ်ခနဲ နိုးကြား ရုန်းကြွလာသည်။

အလျော့ပေးလို့ ခူးထောက်ရင် မေ ဒီလိုပဲ ဆက်ရှုံးနိုင်နေရဦးမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ခွင့်လွှတ်ပြီး ခေါင်းငုံ့သည်ခံနေရင် ပိုပြီး ဆိုးလာတော့မှာ မဟုတ်လား...။

ဟင့်အင်း... သည်းမခံနိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။

မေက ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

ထုံကျဉ်နေသော ခြေထောက်ကြောင့် လူက ညွတ်ခနဲ ယိုင်သွားသည်။

မေက နံရံကို လက်ထောက်အားပြုကာ ကြိုးစားထရပ်လိုက်ပါသည်။

ပြင်းထန်လွန်းသော ခံစားချက်ကြောင့် မေ့တစ်ကိုယ်လုံးဟာ တောင့်တင်းအေးစက်နေခဲ့ပါသည်။

ကျစ်ကျစ် ဆုပ်ထားမိသော လက်သီးနှစ်ဖက်က တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

မေ ငိုလို့မရပါ။ မေ ဝမ်းနည်းတာ မဟုတ်ပါ။ မေစိတ်တွေဟာ ထုံဟုန်ပြာဝေကာ ဘာအတွက် ဘယ်လိုခံစားရတော့မယ်ဆိုတာ မသိလောက်အောင် အငြိမ်ကြီးငြိမ်လျက် အခန်းနံရံထောင့်မှာ ကပ်မိုထိုင်နေခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း မသိပါ။

ခြေထောက်တွေ ထုံကျဉ်လာသော်လည်း မေက ထိုနေရာမှ မထဖြစ်ဘဲ ပေကပ်ထိုင်နေသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက အဖေနဲ့ လိုက်မလား... အမေနဲ့ လိုက်မလားလို့ အမေးခံခဲ့ရတုန်းကလိုပဲ မေက တောင့်တင်းအေးစက်လျက် တက်ချက်တော့မလို ဖြစ်လာသည်။

မေ တယ်လီဖုန်းလေးဆီမှ မေ နားထောင်နေကျ ပိုပို၏ သီးချင်းတစ်ပုဒ်သာ မေ့အဖော်အဖြစ် အခန်းထဲမှာ ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားနေရသည်။

“မေ ... လာ ... ဝင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ ဘာ ...
ဘာ ... ဖြစ် ...”

သူ့စကားလုံးတွေက ရုတ်တရက်ရပ်သွားသည်။ မေ့မျက်နှာ
ကို စေ့စေ့ကြည့်မိခိုက်မှာ သူ ဆွံ့အသွားသည်။

“မေ ...”

မေ့ပုံစံဟာ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်က သူ စတွေ့ခဲ့ ရသလိုမျိုး။
မချိမဆုံ ခံစားမှုကြောင့် စိတ်အာရုံတွေ မျောလွင့် နာကျင်နေသလိုမျိုး။

“ဇင်မိုး ... တစ်ယောက်တည်းလား ...”

“ဟုတ်တယ် ... မေ၊ ကိုယ့်အခန်းဖော်က နိုက်ဂျူတီ၊ မေ ... မေ ...
ဘာဖြစ်လာသလဲ ... ပြောပါ၊ ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြော
ပါ”

“ဇင်မိုး ...”

မေက အားကိုးတိုင်တည်ဟန်ကလေးဖြင့် သူ့ကို ခေါ်လိုက်
သည်။

“မေ ...”

“ဇင်မိုး ... မေ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ မေ သည်းမခံချင်တော့ဘူး၊
မေ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ မေ ဘာလုပ်ရမလဲ ဇင်မိုးရယ် ...”

မေက သူ့ရှင်ဘတ်ကို သူဖိကာ ခါးညွှတ်ကုန်းရှိုက်လျက်
ပြောရင်း ရုတ်တရက် စိတ်လျှော့လိုက်သလိုမျိုး ရှိုက်ကာရှိုက်ကာ ငိုလေ
သည်။

“မေ ... မေရယ် ...”

မေ ဘာဖြစ်လာမှန်း မသိသေးခင်မှာပင် မေ့မျက်ရည်က
သူ့ကို နာကျင်စေတာမို့ သူက မေ့ကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဝဲလာသည်။

“ဇင်မိုး ... မေ့ဘဝကို ဇင်မိုး သိလား၊ မေ ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ
မေ ပြောပြပါရစေ၊ မေ ... ရင်မဆုံတော့လို့ ပြောပါရစေ ...၊
လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်၊ မေ ၁၅ နှစ် တုန်းကလေ လူတစ်ယောက်ရဲ့

“တီး ... တောင်”

“လာပြီဟေ့ ...”

တံခါးဘဲလ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရတာမို့ ဇင်မိုးက ကြော်
လက်စ ကြက်ဥကြော်ဒယ်အိုးကိုချကာ အိမ်ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြေး
ထွက်လာပါသည်။

“ဒီကောင် ဒီနေ့နိုက်ဂျူတီဆိုပြီး ဘာပြန်လာလုပ်သလဲမသိဘူး ...”

ဘယ်သူငယ်ချင်းနဲ့မှ ချိန်းမထားတာမို့ သူ့အခန်းဖော်
အလုပ်သင်ဆရာဝန်လေး ပြန်လာတာဟူသာ ဇင်မိုးက ထင်လိုက်သည်။

နာရီ လှမ်းကြည့်တော့ ည ၈ နာရီ ကျော်ခဲ့ပြီ။

ဇင်မိုးက ချောင်းကြည့်ပေါက်ကနေ ချောင်းကြည့်မနေတော့
ဘဲ တံခါးကိုသာ ဆွဲဖွင့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင် ... မေ”

သူ့အခန်းရှေ့မှာ ရပ်နေသော မေ့ကို တွေ့လိုက်ရတာမို့
သူ အံ့သြသွားခဲ့ရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတူ တစ်ခေါက်သာ မေ
ရောက်လာခဲ့ဖူးပေမယ့် ခုလို တစ်ယောက်တည်းတော့ တစ်ခါမှ မလာ
ခဲ့ဖူးပါ။ လာမယ့်လာတော့လည်း ညအချိန်မတော် ကြီးပင်။

သူက တံခါးကို ခပ်မြန်မြန် ဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း ...

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

လှည့်ဖျားမှုကြောင့် မေ့ဘဝ စွန်းထင်းခဲ့ရတယ်။ မေ rape အလုပ်ခံ ခဲ့ရတယ် ...”

ဇင်မိုးက မေ့ကို ကြောင်ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် ရှောင်ရသွား သည်။ ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးသားက ရင်ပွင့်ခုန်ထွက် သွားတော့မတတ် ဆတ်ဆတ်ခုန်လာသည်။

“အဲဒီလူက ... အဲဒီလူက ... မေ့ကို အသုံးချပြီး ထိုးကျွေးခဲ့တယ်။ သူ့လူကြီးဆီ လွှတ်ပေးပြီး အသက် ၁၅ နှစ်ပဲရှိသေးတဲ့ မေ့ဘဝ ကို သူ အခွင့်အရေးရဖို့ အသုံးချခဲ့တယ်။ အဲဒီလူက လင်းလွန်းရဲ့ အဖေ ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းပဲ ...”

ဇင်မိုးသည် မေ့ကို ပြူးစိုက်ကြည့်နေရင်း အငြိမ်ကြီး ငြိမ်ကျ သွားသည်။

အဲဒီနောက်တော့ ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲသွားကာ နံရံကို လက်သီးနှင့် ပြေးထိုးလိုက်လေသည်။

“ဒုန်း ...”

“ခွမ်း ... ဂလွမ်း ...”

“ဟား ...”

ဆိုင်းဝါးလွန်းသည်။ မိုက်ရိုင်းလွန်းသည်။ သူ လူသတ်ချင် စိတ်ဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ အနားက တွေ့သမျှပစ္စည်းကို လက် ဖြင့် ရမ်းလိုက်ရင်း သူ သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်လာသည်။

“ဟား ... မရတော့ဘူး၊ ကိုယ် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ လူမှဟုတ် ရဲ့လား၊ လူတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား ...”

“ဇင်မိုး ... ဇင်မိုး ... မလုပ်ပါနဲ့ ဇင်မိုးရယ်”

မေက ဇင်မိုးကို ပြေးဆွဲဖက်ချုပ် တားမြစ်လိုက်ပြီး ပွန်းပဲ့ သွေးစို့လာသော ဇင်မိုး၏ လက်တွေကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

အဲဒီနောက်တော့ ဇင်မိုးသာ၏ သွေးတွေ ရွဲကာ ဆတ်ဆတ် တုန်နေသော သစ်သီးဆုပ်တွေကို မေက ဖမ်းချုပ်ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း သူ

ငယ်ချင်း နှစ်ယောက်က နဖူးချင်း ထိလျက် ဆတ်ဆတ်တုန် သိမ့်သိမ့် ခါကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးမိကြလေသည်။

မျက်ရည် ခြောက်သွေ့စ ပြုချိန်မှာ ဇင်မိုးသာက မေ့ပရုံး တွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“မေ၊ မေ ... ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲပြောပါ၊ မေ လုပ်ချင် တာအားလုံး ကျွန်တော် ကူညီမယ် ... မေ၊ ပြီးတော့ ...”

သူ ပြောနေဆဲမှာ မေ့မျက်လုံးတွေက မလှမ်းမကမ်း နေရာ တစ်ခုဆီ စိုက်ငေးငြိမ်သက်သွားသည်။

သူ မေ့ကြည့်ရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မေ ငေး ကြည့်နေသောအရာက သူတို့သားအဖရဲ့ဓာတ်ပုံ။ တက်တူး ဆိုင်လေးထဲမှာ သားအဖနှစ်ယောက် အတူ လည်ပင်းဖက်၍ ရိုက်ထားသော ပုံ ... ။

မေက ထိုဓာတ်ပုံကို ငေးကြည့်နေပြီးမှ ဇင်မိုးဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပြန်လှည့်လာကာ ...

“ဇင်မိုး ... ဇင်မိုးက”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်တုန်းက ... ၊ အဲဒီ ... အဲဒီညက မေ ရောက်လာခဲ့တဲ့ တက်တူးဆိုင်က ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ဆိုင်ပါ၊ အဲဒီညက မေ့အနားမှာ ကျွန်တော်လည်း ရှိနေခဲ့ပါတယ်”

မေသည် နှုတ်ခမ်းအစုံ မသိမသာ ပွင့်ဟလျက် ဇင်မိုးကို စိုက်ကြည့် ငြိမ်ငေးသွားလေသည်။

“ကျွန်တော် မယုံဘူး အစ်မ...”

“အစ်မလည်း မယုံချင်ပါဘူး လင်းလွန်းရယ်၊ ဒါပေမယ့် အများ
ရှေ့မှာဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အားလုံး မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်သေ
ချာ မြင်ခဲ့တာလေ...”

ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်သော လင်းလွန်းကို မမကလျာက
တတွတ်တွတ် ပြောဆို ဖျောင်းဖျနေခဲ့သည်။

“မေ ဒီလိုမိန်းကလေးမဟုတ်တာ ကျွန်တော် သိတယ် အစ်မ၊
အဲဒီလို စာရိတ္တမျိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို အကဲမခတ် တတ်လောက်
အောင် ကျွန်တော် မအဘူး...”

“အစ်မ နားလည်ပါတယ်ဟယ်၊ ဒါပေမယ့် ခဏလေးတော့ ငြိမ်နေ
ပေးပါ၊ ခဏလေးတော့ ဒက်ဒီအခြေအနေကို စောင့်ကြည့် ငြိမ်သက်
နေလိုက်ပါ၊ လောလောဆယ် ဒက်ဒီကလည်း မင်းနဲ့ အခြေတင်
မပြောချင်သေးဘူးလို့ ပြောပြီး မင်းကိုရှောင်နေတာလေ၊ သွေးပူ
တုန်းမှာ ထိပ်တိုက်သွားမတွေ့ပါနဲ့၊ ဒက်ဒီနဲ့ သေချာ မပြောဆိုရ
သေးခင် ဇာမဏီမေနဲ့လည်း သွားမတွေ့ပါနဲ့ဦး”

“ကျွန်တော် သွားမတွေ့ရင် သူ ပိုပြီး နာကျင်ခံစားရမှာပေါ့...”

“အေး... အဲဒီလို ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်နေကြတုန်းမို့ ဘာမှ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

အမှားမဖြစ်အောင် မင်းကို ငြိမ်ငြိမ်နေခိုင်းတာလေ၊ အချိန်လေး
ခဏယူလိုက်ပါဦး လင်းလွန်းရယ်၊ အားလုံး သွေးပူနေတဲ့အချိန်
မှာ ခဏငြိမ်ပြီး အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေလိုက်တာ ကောင်းပါ
တယ်၊ မင်း ခုနေ သူ့ဆီသွားမယ် သူနဲ့ ဆက်သွယ်မယ်ဆိုလည်း
မင်းဘက်က သူစိတ်ကျေနပ်အောင် ဘာမှ ရေရေရာရာ ပြောနိုင်
ဦးမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခုချိန်မှာ မင်းဒက်ဒီကို ဆန့်ကျင်ပြီး သူ့ကို
လက်ထပ်ရဲတဲ့ စိတ်မျိုးရော မင်းမှာရှိရဲ့လား၊ သူကရော မင်းကို
လက်ခံမှာလား...။

“ပြီးတော့ ဒီ နာရီခိုးတဲ့ကိစ္စကိုလည်း ဇာမဏီမေ မခိုးပါ
ဘူးဆိုတာ ဘာသက်သေမှ မရှိသေးဘူး၊ အစ်မ ဘာမှမပြောသာ
လို့သာ မပြောလိုက်ပေမယ့် ဒေါသန်းက မေ့အိတ်ကိုရှာဖို့ ပြော
လိုက်ချိန်မှာ ရှာပါလို့ ပြောလိုက်တဲ့ မေ့ပုံစံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်
ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် အစ်မလည်း မယုံချင်ယုံချင်နဲ့ စိတ်ရှုပ်နေတာပါ
လင်းလွန်းရယ်...”

မကလျာ၏ ဖျောင်းဖျ စကားအဆုံးမှာ လင်းလွန်းက သက်
ပြင်းချလိုက်ပါသည်။

မေ ဘယ်လိုခံစားနေရမလဲလို့ တွေးရင်း သူ့စိတ်တွေ ရှုပ်
ထွေးလာခဲ့သည်။

ဒက်ဒီနဲ့ သေချာ စကားပြောခွင့်ရဖို့ သူဘယ်နှရက် စောင့်
ရဦးမှာလဲ...။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

အစီအစဉ် တင်ဆက်သူ ဇင်မိုးသာသည် ရုပ်သံ အဆောက် အဦ၏အလယ် စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ရုပ်သံအစီအစဉ် ရိုက်ကူးမည့် စတူဒီယို ခန်းဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လျက်ရှိပါသည်။

အလုပ်ပဲပြုတ်ပြတ် ဘယ်လို အကျိုးဆက်တွေပဲရရ သူ ယုံကြည်ရာကို ရဲရဲလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီမို့ သူ့ခြေလှမ်းတွေက သွက် လက်တက်ကြွနေခဲ့သည်။ သူ လျှောက်လာနေရင်း ဖုန်းဝင်လာတာမို့ သူ ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်သည်။

“အေး ... ပြော ... ဝေလင်း ...”

“ကိုဇင် ... မမေ ရောက်ပါပြီ၊ ရိုက်ကူးရေး စချင် စလို့ ရပြီ ...”

“အိုခေ ... ကိုယ် လာနေပြီ”

သူ့ခြေလှမ်းတွေက ပို၍သွက်လာသည်။ သူ့ရင်က ပို၍ ခုန်လာသည်။

cele တွေကိုသာ တွေ့ဆုံမေးမြန်းရင်း ဘဝကို အချိန်မကုန် ချင်ခဲ့သော ပရက်စနီတာ ဇင်မိုးသာအတွက်တော့ ဒီလို အင်တာဗျူးမျိုးက စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းသည်။

ဘဝမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် တစ်စုံတစ်ရာကို လုပ်ခွင့်ရတော့ မည့်သူလို သူ့စိတ်တွေ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေသည်။

အလှပြင်ခန်းရှေ့က ဖြတ်လာသော်လည်း သူ စောင်းငဲ့ မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ အင်တာဗျူးတစ်ခုမှာ အရေးကြီးဆုံးက အင်တာဗျူး သူ၏ အလှအပနှင့် အဝတ်အစား မဟုတ်၊ အင်တာဗျူးခံရသူရဲ့ စကားလုံး တိုင်းကို စာနာနားလည် စိတ်ဝင်စားနိုင်စွမ်း အပြည့်ရှိဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ကျော်ကြားသော အနုပညာရှင်ကို မှီပြီး ကိုယ့်ကျော်ကြားမှု ကို မထူထောင်လိုသော၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော အစီအစဉ်များစွာကို တင် ဆက်ချင်သော၊ သူတင်ဆက်ချင်သော အစီအစဉ်ကြောင့် အများပြည်သူမှာ တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေလိုသောသူ့ဆန္ဒက မေ့ကြောင့်ပင် ပြည့်ဝ ရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

ရိုက်ကူးရေး စတူဒီယိုထဲသို့ သူ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟော ... ဇင်မိုး လာပြီ”

“မေ ... ဇင်မိုး လာပြီ”

မေနှင့်အတူ စကားထိုင်ပြောနေသော ကျော်သက်က မေ့ကို ပြောပြီး ဇင်မိုးဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ကျော်သက် အစီအစဉ် စလို့ရပြီလား ...”

“ရပြီ ... ဇင်မိုး၊ ဒါနဲ့ မင်း ဒီနေ့အတွက် Live လွှင့်ဖို့ မေ့ကို ဘာလို့ ရွေးချယ်တာလဲဆိုတာ ငါ နားမလည်ဘူး ဇင်မိုး ...”

“ငါ ဘာကြောင့် ရွေးသလဲဆိုတာ မင်း မကြာခင် သိရတော့မှာပါ ကျော်သက်၊ ကဲ ... စမယ်”

ဇင်မိုးသာက ဇာမဏီမေနှင့်အတူ မီးရောင်အောက်သို့ လှမ်း ဝင်လိုက်ပါသည်။

မေနှင့်သူ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိကြသည်။ ထို့နောက် ကော်လံမိုက်ကိုယ်စီ တပ်လိုက်ကြသည်။ မေနဲ့ သူ မျက်လုံးချင်းဆုံကြည့် ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားပေးလိုက်ကြပါသည်။

“အိုခေ ... ရယ်ဒီ ...”

မီးတွေအားလုံး စုံသွားသည်။ စတူဒီယိုခန်းမထဲမှာ တိတ် ဆိတ်သွားသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ပျက်စီးခဲ့သော ဘဝပေါင်းများစွာ
အတွက် တစ်စုံတစ်ရာသော အပြောင်းအလဲ တစ်ခုနှင့်အတူ အကျိုးထူး
တစ်စုံတစ်ရာ ရရှိမျှော်လင့်နိုင်သော Live အစီအစဉ်တစ်ခုကို စတင်လိုက်
လေသည်။

“ဒီနေ့ ကျရောက်တဲ့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အမျိုးသမီးနေ့ အထိမ်း
အမှတ်အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်မှာ တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးဖို့
အတွက် မဇာမဏီမေကို ဖိတ်ခေါ်ထားပါတယ်။ မဇာမဏီမေဟာ
တစ်ချိန်က အမျိုးသမီး ရေကူးလက်ရွေးစင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။
ဥပဒေနဲ့ ဘွဲ့ရထားပြီး ဥပဒေပညာကို စိတ်ဝင်တစား လေ့လာ
လိုက်စားခဲ့သူပါ။ ဥပဒေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆောင်းပါးတွေ ရေးသား
ခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ မဇာမဏီမေရေ... မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ”
“မင်္ဂလာပါရှင်”

“အင်း... နာမည်က တော်တော်လှပေမယ့် ခေါ်ရတာ နည်းနည်း
ထောက်နေလို့ မမေလို့ပဲ ခေါ်ရင် ခွင့်ပြုနိုင်မလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်ရှင်”

“၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၈ ရက်နေ့မှာကျရောက်တဲ့ ဒီနှစ် အမျိုးသမီး
နေ့အတွက် ဆောင်ပုဒ်က ... make it happen တဲ့၊ ‘ဖြစ်အောင်
လုပ်လိုက်ပါ’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရမယ် ထင်တယ်နော် ...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အမျိုးသမီးမို့လို့ဆိုပြီး အားမငယ် အားမလျှော့ဘဲ
ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့၊ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ဆိုတာလို့ ထင်ပါတယ်
ရှင်”

“အဲဒီတော့ မမေရဲ့ဘဝမှာရော ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်အတွက် မဆုတ်မနစ် ကြိုးစားခဲ့ရတာမျိုး ရှိခဲ့ပါသလား”

“အများကြီး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မ လုပ်ချင်တဲ့ အလုပ် တစ်ခုခု ကို လုပ်တဲ့အခါ လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖြစ်နိုင်လား၊ မဖြစ် နိုင်ဘူးလားဆိုတာပဲ တွေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ တွေဝေတွန့်ဆုတ်ခဲ့တာမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး”

“ကဲ... အခု... ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ဆွေးနွေးဖို့ အကြောင်း အရာလေးတစ်ခု ရွေးထုတ်လိုက်ကြရအောင်ပါ။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အမျိုးသမီးနေ့မှာ လွှင့်တဲ့ ဒီ Live အစီအစဉ်ကို အမျိုးသမီးတွေရော အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ခင်ပွန်း၊ မိဘ၊ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း ယောက်ျားတွေလည်း ကြည့်ကောင်းကြည့်နေနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပထမဆုံး ဆွေးနွေးချင်တာကတော့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ အဖြစ် များနေတဲ့ ရာဇဝတ်မှုဖြစ်တဲ့ အဓမ္မပြုကျင့်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ပါ။ ၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာဆိုရင် ဒီလိုအမှုမျိုးက တခြားအမှုတွေထက် ပိုပြီးများတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မမေရဲ့အမြင်နဲ့ ဒီလိုအမှုမျိုးတွေ လျော့နည်းသွားအောင် ဥပဒေနဲ့ ဘယ်လိုထိန်းချုပ် သင့်တယ်ဆိုတာလေး ဆွေးနွေးစေချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောရရင်တော့ ဒီလိုအမှုမျိုးဆိုတာ ခုမှပိုများလာ တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုမှသာ မိဒီယာတွေ များလာလို့ မိဒီယာမှာ ပိုဖော်ပြနိုင်လို့ လူသိပိုများလာတာပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ဟိုတလောကတောင် ၉ နှစ် သမီးလေးကို အဓမ္မပြုကျင့်ခံရတဲ့ သတင်း ဖတ်လိုက်ရသေး တယ်”

“အဓမ္မမှုတွေထဲမှာ အဆိုးဆုံးကတော့ အဲဒီလို အရွယ်မရောက် သေးတဲ့၊ ၁၆ နှစ် မပြည့်သေးတဲ့ ကလေးသူငယ်ကို အဓမ္မပြုတဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ ပြီးတော့... ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်တွေမှာ ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာ လူမျိုးရေးအဓိကရုဏ်းကို ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ အဓမ္မပြုကျင့် လူသတ်မှုမျိုး

လည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကောင်းခါးရွာက စေတနာ့ဝန်ထမ်း ဆရာမ နှစ်ယောက်ကို အဓမ္မပြုပြီး သတ်ခဲ့တဲ့အမှုကလည်း ခုထိ ပေါ်မလာ နိုင်သေးဘူး”

“အဲဒီတော့ ဒီလို အမှုမျိုးတွေ မဖြစ်ပွားအောင် ဘယ်လိုအရာတွေနဲ့ ထိန်းချုပ်သင့်တယ်လို့ ထင်ပါသလဲ”

“ထိန်းချုပ်ရမယ့် နည်းလမ်း အမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်။ ပထမ တစ်ခုက ဥပဒေနဲ့ ထိန်းချုပ်ဖို့ပါ”

“ဥပဒေဆိုလို့ ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှာ ထင်တယ်။ ကျွန်တော် ဂျာနယ်မှာ သတင်းတစ်ခု ဖတ်လိုက်ရတယ်။ အရွယ်မရောက်သေးသူကို အဓမ္မ ပြုကျင့်ရင် သေဒဏ်ပေးဖို့တင်သွင်းတာ မအောင်မြင်ဘူးပြောတယ်။ လူတွေ အဲဒီကိစ္စကို မကျေမနပ် ပြောဆိုနေတာလည်း ကြားလိုက် ရတယ်”

“ကျွန်မကတော့ ထစ်ခနဲရှိ အစိုးရကို အပြစ်ပြော လက်ညှိုးထိုး ချင်တဲ့အထဲမှာ မပါပါဘူး။ လက်ညှိုးထိုး အပြစ်ပြောရုံ သက်သက် က အဖျက်သဘော ဆန်ပါတယ်။ အစိုးရဘက်က တစ်ခုခု ဆုံး ဖြတ်တဲ့အခါ ဆုံးဖြတ်ချက် မှားယွင်းတယ်လို့ထင်ခဲ့ရင် လိုအပ် ချက် ရှိတယ်လို့ထင်ခဲ့ရင် အဲဒီကိစ္စရပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သေသေ ချာချာ ဂဃနဏ လေ့လာသုံးသပ်ပြီး အကြံပြု ထောက်ပြတာကမှ အပြုသဘော ဆောင်ရွက်ရာ ရောက်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“အဲဒီတော့ မမေအနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို အကြံပြုခွင့်ရရင် ဘယ်လိုအကြံ ပြုချင်ပါသလဲခင်ဗျာ...”

“ကျွန်မအနေနဲ့ အကြံပြုခွင့် ရမယ်ဆိုရင်တော့ ဥပဒေကြမ်းကို ပြင်ဆင်တင်သွင်းသင့်တယ်လို့ လွှတ်တော်အမတ်များကို အကြံပေး လိုပါတယ်။ သေဒဏ် မဖြစ်မနေပေးရမယ်ဆိုတာထက် ၁၀ နှစ် ကနေ သေဒဏ်အထိပေးဖို့က ပိုပြီး သင့်တော်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဘယ်ဥပဒေမှာမှ အကြွင်းမဲ့ မှန်ကန်ခြင်းဆိုတာ မရှိ ပါဘူး။ အလွန်တောင့်တဲ့ ရှေ့နေ၊ ပိပိရီရီ လိမ်ညာတတ်တဲ့ သက်သေ၊

လာဘ်စားတဲ့ တရားသူကြီးဆိုတဲ့ သုံးမျိုးသော အင်အား ပေါင်းလိုက်ရင် ကြမ်းပိုးကိုတောင် လိပ်အဖြစ် စီရင်ချက်ချလို့ရပါတယ်။ တရားကို နတ်စောင့်လို့ အမှန်တရားက နောက်ဆုံးမှာအနိုင်ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တရားကို နတ်အပြင် တခြားစောင့်တဲ့ အရာများစွာလည်း ရှိနိုင်တာကို ကျွန်မတို့ ထည့်တွက်ရမယ်။ ဒါကြောင့် တရားခံမဟုတ်သော ဓားစာခံ လူကို မှားယွင်းပြီး သေဒဏ်ပေးမိတာမျိုး မဖြစ်ရအောင် ၁၀ နှစ်ကနေ သေဒဏ်အထိ ဆိုတဲ့ space တစ်ခု ထားထားပေးဖို့ လိုအပ်တာပါ။ ဒီလိုမျိုး တင်သွင်းခဲ့ရင်တော့ ဒီဥပဒေကို တင်သွင်းတဲ့အခါ အတည်ပြုနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ကျွန်မ မျှော်လင့်သလိုပဲ ဒီအစီအစဉ်ကို ကြည့်နေကြတဲ့ သမီးမိန်းကလေးမွေးထားတဲ့ မိဘများကလည်း မျှော်လင့်နေကြမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ နိုင်ငံသားတိုင်းဟာ အစိုးရရဲ့စောင့်ရှောက်မှု၊ မှန်ကန် ကောင်းမွန်ပြီး ထိထိရောက်ရောက် ကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ ဥပဒေရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကို မျှော်လင့်တတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံက ပြည်သူတွေအတွက် ခုအချိန်ကာလဟာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ အချိန်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်”

စတုဒီယိုခန်းမရှိ လူအားလုံးသည် မထင်မှတ်သော ဇာမဏီမေ၏ စကားလုံးတွေအောက်မှာ အံ့သြမှင်သက်လျက် ရှိလေသည်။

ကုန်တိုက်ကြီးများရှေ့ရှိ ထိုအစီအစဉ် ပြသထားသော LED တီဗီများရှေ့တွင် လူအုံစု ပြုလာသည်။

ဟင်းချက်နေသော အမေများသည် တီဗီရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။

“လင်းလွန်း... ခဏ”

ကြယ်စင်တို့၏ မိခင်သည် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖက်ပွေ့ထားရင်းက လင်းလွန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ကောင်းမြတ်လွန်းက ဧည့်ခန်း တီဗီရှေ့မှာ အတူလာထိုင်လိုက်သည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

အန်တီမြင့်၊ ဒေါ်သန်းနှင့် အေးယဉ်က ထမင်းစားခန်းတီဗီရှေ့သို့ ပြေးသွား စုဝေးလိုက်ကြသည်။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်ရင်း နံရံဆီက တီဗီကို လှမ်းကြည့်နေခဲ့သည်။

“ဗျို့... တက်တူးဆရာ၊ ခင်ဗျားသား အစီအစဉ် လာနေတယ်ဗျ၊ Channel (.....) မှာဗျ”

အိမ်ရှေ့မှ ဆိုင်ကယ်နှင့် ဖြတ်သွားရင်း လှမ်းအော်ပြောသွားသံကြောင့် တက်တူးဆရာသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်၍ ဂျာနယ်ဖတ်နေရာမှ တီဗီကို လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။

မိဘမဲ့ ကလေးကျောင်းများမှ ဆရာမများနှင့် ကလေးများက တီဗီရှေ့မှာ စုဝေးလာကြသည်။

“ကိုမင်းဆွေ ... တီဗီဖွင့်လိုက် ... တီဗီဖွင့်လိုက်၊ Channel (.....) ကိုဖွင့်လိုက်”

ကိုစိုးအောင်က အယ်ဒီတာချုပ် အခန်းတံခါးဝမှာ လာအော်သွားသဖြင့် ကိုမင်းဆွေက တီဗီကို လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။

နေပြည်တော် ယာတောအိမ်၌ ခေတ္တ အနားယူနေသော သမ္မတကြီးသည် ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ခဏချထားကာ ဖွင့်ထားလက်စ တီဗီလိုင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အဲ့ဒီလို ဥပဒေပြုဖို့ လိုအပ်သလိုမျိုး ရှိပြီးသား ဥပဒေတွေထဲက ခေတ်မမီတော့တဲ့ ဥပဒေတွေကို ဖယ်ရှားဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ်။

“ကျွန်မတို့ နိုင်ငံမှာ ပြည့်တန်ဆာ ဖမ်းဆီးနှိပ်ကွပ်ရေး ဥပဒေဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ၁၉၄၉-ခုနှစ်က ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ ဥပဒေပါ။ ဒီဥပဒေရှိတဲ့အတွက် သူတို့ကို ဖမ်းဆီးနိုင်တဲ့သူတွေမှာ အာဏာဆိုတာ ရှိလာပါတယ်။ အဲ့ဒီ အာဏာစက်က လွတ်မြောက်ဖို့ အတွက် ခန္ဓာကိုယ်လာဘ်ထိုးရတဲ့အခါ ပြည့်တန်ဆာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ဘဝဟာ နစ်သထက်နစ်လာပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရုန်းလေနစ်လေနဲ့ ဒီ ဘဝထဲက ပြန်ထွက်မလာနိုင်တော့ပါဘူး...”

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

“ဒီဥပဒေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမျိုးသမီးအမတ်တစ်ဦးက တင်သွင်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ မြန်မာလူမျိုး တော်တော်များများကလည်း ဒီလို တင်သွင်းတာကို အများကြီး ဝေဖန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံသားတွေမှာ မာနတရားဆိုတာ ရှိလို့ပါ။ ငါတို့နိုင်ငံဟာ ဗုဒ္ဓ ဘာသာနိုင်ငံ၊ ပြည့်တန်ဆာတွေဟာ ငါတို့နဲ့ အတန်းအစား မတူ ဘူး။ ဒီလိုလူမျိုးတွေ မရှိသင့်ဘူးလို့ ယူဆကြတယ် ... ၊

“ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ပြောနေတဲ့ လူတွေရဲ့ ဘဝမှာ မတော် တဆ ချွတ်ချော်စီးပွားပျက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေအနေ နိမ့်ပါး ဒုက္ခ ရောက်သွားခဲ့ရင် ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ပညာ ဆက်သင်မပေးနိုင် တော့ဘဲ ခိုင်းစားရတဲ့အဖြစ်မျိုးရောက်ခဲ့ရင် နောက်မျိုးဆက် နှစ် ဆက်သုံးဆက်လောက်မှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကျရောက်သွားနိုင်တာကို မေ့လျော့ခဲ့ကြတယ် ... ၊

“ကျွန်မကတော့ ပြည့်တန်ဆာတွေကို တရားဝင် ခွင့်ပြုဖို့ မပြောလိုပါဘူး။ သူတို့ကို နှိပ်ကွပ်တဲ့ ဥပဒေကို ပြင်ဆင်ပေးသင့် တယ်လို့သာ ယူဆမိတာပါ ... ၊

“တစ်ဖက်ကလည်း မိန်းကလေးတွေ ဒီဘဝထဲက လွတ်ဖို့ ကောင်းမွန်စွာ အသက်မွေးနိုင်ဖို့ ပြန်လည်ထူထောင် ကူညီပေးသင့် သလို နိမ့်ကျတဲ့အတွေးအခေါ် အသိဉာဏ် ရှိသူတွေကို ပညာပေးဖို့၊ စာကောင်းပေးဖို့တွေ ဖတ်ရှုဖို့ အများကြီးကူညီပေးရမှာပါ။ မိန်း ကလေးတွေ အသိဉာဏ်ရှိပြီး ကိုယ့် ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်လာ နိုင်ရင် ပြည့်တန်ဆာဦးရေလည်း လျော့ကျလာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း ပုထုဇဉ် ယောက်ျားတွေအတွက် စိတ်ဖြေစရာ အဆင်ပြေခဲ့ရင် အဓမ္မမှုတွေ လျော့နည်းလာနိုင်မှာပါ။ နောက် ဒီလိုအမှုမျိုးတွေ မဖြစ်ပေါ်လာအောင် ဥပဒေနဲ့ ထိန်းချုပ်တာအပြင် ဉာဏ်ပညာနဲ့ ထိန်းချုပ်ဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ် ... ၊

“ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေမှာ ဥပဒေရဲ့ စောင့်ရှောက်မှု တစ်ခုတည်းနဲ့လည်း မလုံလောက်ပါဘူး။ တချို့ ကိစ္စတွေဟာ ဥပဒေတစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ လုံခြုံမသွားနိုင်ပါဘူး။ ဥပဒေမှာ ထွက်ပေါက်အမျိုးမျိုး ရှိနိုင်ပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေဟာ ကိုယ်ပိုင် အရည်အချင်းနဲ့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ရမယ်။ အမှား အမှန် ခွဲခြားဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ ပညာတတ်ရမယ်၊ စာဖတ်ရမယ်။ အဆင့်မီတဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနိုင်တဲ့ ပညာရေးစနစ်မျိုးနဲ့ သင်ကြားခွင့် ရရမယ်။ မိန်းကလေးတစ်ဦးချင်းစီရဲ့ ဉာဏ်ပညာနဲ့ ရပ်တည်မှု ခိုင်မာလာဖို့ ကူညီ ပျိုးထောင်ပေးရပါမယ် ... ၊

“ဒီအစီအစဉ်ကို ကြည့်နေကြတဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဘဝတူ မိန်း ကလေးများစွာနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးတွေကို ချစ်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထား ကြတဲ့ ယောက်ျားပေါင်းများစွာဟာလည်း ကျွန်မနဲ့ မျှော်လင့်ချက် ချင်း တူညီနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မလိုပဲ အရွယ် မရောက်သေးတဲ့ ကလေးသူငယ်တွေ ကိုယ့်သမီးကလေး မြေး ကလေး ညီမကလေးတွေကို ဒီလို အဓမ္မပြုကျင့်ခံရမယ့် ဘေး အန္တရာယ်ကို စိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့နေကြမယ် ထင်ပါတယ်။ ဒီလို အမှုမျိုး ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ လူတွေကိုလည်း အမြင့်ဆုံး ပြစ်ဒဏ်ပေးဖို့ မျှော်လင့်ကြမယ် ထင်ပါတယ်။ ဒီဥပဒေကြောင့် ဒီအမှု ကျူးလွန် ချင်တဲ့ ယောက်ျား ၁၀ ယောက်ကနေ ၅ ယောက်အထိ လျော့ကျ သွားမယ်ဆိုရင်ပဲ မဆိုးလှဘူးလို့ ဆိုရမှာပါ ... ”

မေက ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ဆက်တိုက်ပြောနေရာမှ ခဏငြိမ် သက်လိုက်သည်။ “ပြီးမှ ခေါင်းကိုမော့ကာ ကင်မရာကို တည့်တည့်လှမ်း ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အရွယ်မရောက်သူကို အဓမ္မပြုတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို အမြင့်ဆုံး ပြစ်ဒဏ်ပေးနိုင်ဖို့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်ကတည်းက ကျွန်မ မျှော်လင့် ခဲ့ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ က ... ကျွန်မက ... ”

မေ့စကားက ထစ်အ တုန်ရင်သွားသည်။ အားလုံးဟာ အသက်တောင် မရှုမိကြတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ် ငေးမောနေသည်။

ကျေးဇူးပြုပြီး ...

မေရယ် ... မေ့ဆန္ဒကို မတားရက်ခဲ့ပေမယ့် မေ့ကို ဒီဖြစ်ဆိုးကြီးကို မပြောစေချင်ခဲ့ပါဘူး၊ မကြားရက်ခဲ့ပါဘူး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မဖွင့်ဟလိုက်ပါနဲ့ မေရယ်၊ ဇင်မိုးက ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် မေ့ကို စိုက်ကြည့်နေဆဲမှာ မေက တစ်လုံးချင်း လေးနက်ပီသစွာဖြင့် ဖွင့်ဟခဲ့လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ် ကျွန်မ အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်တုန်းက အဓမ္မပြုကျင့်ခံခဲ့ရသူဟာ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ”

စတုဒီယိုတွင်းရှိ ရိုက်ကူးထုတ်လွှင့်နေကြသောသူအားလုံးသည် ရုတ်တရက် အံ့ဩ ကြောင်ငေးသွားကြသည်။

နေရာအသီးသီး ... ဒေသအသီးသီးမှ လူများစွာသည် တီဗီများရှေ့သို့ စုဝေးရောက်ရှိလာကြသည်။

ကလေးအမေများက ကိုယ့် သမီးကလေးတွေကို တင်းတင်း ဖက်ပွေ့ထားရင်း တီဗီစခရင်ပေါ်မှ ဇာမဏီမေနှင့်အတူ မျက်ရည်ဝဲစို့လာကြသည်။

လင်းလွန်းသည် မျက်နှာဖွေးဖျော့သွေးဆုတ်လျက် ငြိမ်သက်သွားကာ မေ့ကိုကြည့်ရင်း ငိုချင်ပြင်းပြလာသည်။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက စုတ်သပ်ကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို အဓမ္မပြုကျင့်သူထက် ပိုပြီး ဆိုးရွားတဲ့ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သူတစ်ယောက်လည်း ရှိခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီလူက ကျွန်မ အုပ်ထိန်းသူရဲ့ အခက်အခဲတစ်ခုကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ကျွန်မကို လိမ်ညာလှည့်ဖျား ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မကို အသုံးချပြီး သူ့စီးပွားရေး အခွင့်အလမ်းတွေကို ရယူသွားခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မကို ကျူးလွန်ခဲ့သူက ဆုံးပါးခဲ့ပြီးဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မကို အသုံးချခဲ့သူကတော့ ခုချိန်မှာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းအဖြစ်နဲ့ ရပ်တည်

နေခဲ့ပါတယ်၊ ပထမတစ်ကြိမ် ယုတ်မာခဲ့တဲ့ အဲဒီလူဟာ မကြာခင်က ကျွန်မနဲ့ ပြန်ဆုံတဲ့အခါမှာလည်း သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်လိုတဲ့အတွက် ကျွန်မကို သူခိုးအဖြစ် စွပ်စွဲဖို့ အမှုဆင်ခဲ့ပါတယ် ...”

လင်းလွန်းသည် ရုတ်တရက် အသိဉာဏ်တစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျသွားသလို ပြာမိုက်သွားခဲ့သည်။

“ဒက်ဒီ ...”

သူ တီးတိုးရေရွတ်မိတော့ ကောင်းမြတ်လွန်းနှင့် မမကလျာက သူ့ကို ထိတ်လန့်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဇာမဏီမေ၏ ရှေ့မှောက်မှ ဇင်မိုးသာကတော့ မျက်ရည်ဝဲကာ ငိုချင်လာသော်လည်း စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ရင်း ...

“ခုလိုကြားရတာ တကယ်ပဲ ယူကြိုးမရ ဖြစ်ရပါတယ် မမေ ...၊ ဒီအစီအစဉ်ကို ကြည့်နေတဲ့ လူတွေအားလုံးလည်း မမေ့အတူ ကြေကွဲနေကြမှာပါ၊ အဲဒီအချိန်က မမေဟာ ဘဝပျက်ခဲ့ရပေမယ့် ဒီအချိန်မှာ ဒီလို ရပ်တည်နိုင်တဲ့အတွက်လည်း အားလုံးက ဂုဏ်ယူနေကြမှာပါ ...”

“ဘဝပျက်တယ်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကို မသုံးနှုန်းပါနဲ့ ကိုဇင်မိုးသာ၊ ကျွန်မဘဝက သူတစ်ပါး ပယောဂနဲ့ စွန်းထင်း ခဲ့တာပဲ ရှိတာပါ၊ ကျွန်မ ဘဝမပျက်ခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဘဝကို ဘယ်သူမှ လာဖျက်လို့ မရပါဘူး၊ ကျွန်မဘဝက ကျွန်မလက်ထဲမှာပါ၊ ကျွန်မဘဝကို ဖျက်ဆီးနိုင်တာလည်း ကျွန်မပဲ၊ ဖန်တီးနိုင်တာလည်း ကျွန်မပဲ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကမှ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်မဖျက်ရင် ဘယ်သူကမှ လာဖျက်လို့ မရပါဘူး”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ ခံယူချက်ပါပဲ မမေ၊ ဒါဆို ငွေကြေးလိုအပ်ချက်ကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့တာပါ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေကိုရော မမေ ဘာပြောချင်ပါသလဲ ...”

“ကျွန်မဘဝမှာလည်း ငွေကြေး လိုအပ်ခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်၊

မိဘရှိပေမယ့် မိဘမဲ့အဖြစ် နေခဲ့ရဖူးပါတယ်။ အားကိုးရာ မဲ့ခဲ့ပါတယ်။ ယုတ်မာသူနဲ့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဘဝ မပျက်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မ မဖျက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ခုချိန်မှာ ဘဝပျက်နေတယ်လို့ ယူဆနေတဲ့ မိန်းကလေးများကို ကျွန်မ ပြောချင်တာက ခုကစပြီး ပြန်တည်ဆောက်လိုက်ပါ။ လဲကျနေခဲ့ရင် ခုကစပြီး ပြန်ထလိုက်ပါ။ make it happen ပါ။ ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ။ ကိုယ့်ဘဝက ကိုယ့်လက်ထဲမှာပါ ...”

“ခု ဒီအစီအစဉ်ကို ကြည့်နေကြတဲ့ ပရိသတ်ကိုရော ဘာများ ပြောချင်ပါသေးလဲ ...”

“ကျွန်မအပါအဝင် အကာအကွယ်မဲ့ ... မိဘမဲ့ ... အခြေအနေမဲ့ ကလေးငယ်များစွာ အပေါ်မှာ ယုတ်မာ အခွင့်အရေးယူချင်သူတွေ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စေမယ့် ပြစ်ဒဏ်ကြီးကြီးပေးနိုင်ဖို့ ကျွန်မနဲ့ အတူတူ မျှော်လင့်ပေးကြပါ။ ကျွန်မလို အဖြစ်ဆိုးမျိုး မကြုံရအောင် ကိုယ့်သမီးကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ပေးကြပါ။ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံက ကလေးသူငယ်တွေအားလုံး၊ မိန်းကလေးတွေအားလုံး၊ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က ကလေးသူငယ်နဲ့ အမျိုးသမီးတွေအားလုံး ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မကြုံရဖို့ ဆုတောင်းပေးကြပါ။ ဒီဥပဒေကို မျှော်လင့်သော အားဖြင့် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကြုံခဲ့ရတဲ့ ကလေးသူငယ်ပေါင်းများစွာရဲ့ အသက် ဝိညာဉ်တွေအားလုံးကို စာနာအသိအမှတ်ပြုသောအားဖြင့် မနက်ဖြန် ၆ နာရီခွဲမှာ မြို့တော်ခန်းမရှေ့မှာ နှင်းဆီ တစ်ပွင့်ချရင်း ခဏလေး ငြိမ်သက်ရပ်တန့်ပေးကြရအောင်ပါ ...”

တီဗီအစီအစဉ် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

တီဗီကြည့်ရှုနေသော လူများစွာကတော့ ခေတ္တခဏ ဆက်လက် ငိုငံတွေ ငြိမ်သက်နေခဲ့ကြသည်။

ကလေးတစ်ဖက်နှင့် ဈေးရောင်းနေသော ကလေးအမေများက သူတို့သမီးကလေးတွေကို ဆွဲယူပွေ့ဖက် ငြိမ်သက် မျက်ရည်ဝဲလျက် ရှိသည်။

ကိုမင်းဆွေက နီရဲလာသော မျက်နှာကို တစ်ချက်သပ်လိုက်

ရင်း ...

“စိုးအောင် ... ဇော်နိုင် ... မင်းတို့ မနက်ဖြန် မနက် ၆ နာရီ အရောက် မြို့တော်ခန်းမရှေ့မှာ အဆင်သင့် ဖြစ်ပစေ ...”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

တက်တူးဆရာက ထိုင်ရာမှ ထကာ တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး အဝေးပြေးဂိတ်သို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါသည်။

“ဒီနေ့ညနေ ရန်ကုန်ထွက်မယ့် ကားလက်မှတ်ကျန်သေးလား ...”

“သားရယ် ... သားရယ် ... ဒက်ဒီ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒက်ဒီမှား
ခဲ့ပါတယ် ...”

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ငိုကြွေးနေသော သားရေမှာ ဒူး
ထောက်ထိုင်ချရင်း မျက်ရည်ကျလျက် အသနားခံ တောင်းပန်နေခဲ့သည်။

အခန်းပြင်မှာတော့ အိမ်လျာတို့ ဇနီးမောင်နှံက မျက်ရည်
ဝဲလျက် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်တန့်နေခဲ့ကြလေသည်။

ဒက်ဒီ ... ဒက်ဒီလား ...

လင်းလွန်းသည် အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်လာသော
သူ၏ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်း၏ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်
လာခဲ့သည်။

“ဒက်ဒီလား ... မေ့ကို ခေါ်သွားပေးခဲ့တဲ့ သူက ဒက်ဒီလား၊ မေ့
ကို သူခိုးအဖြစ် စွပ်စွဲခဲ့တာ ဒက်ဒီလား ...”

လင်းလွန်းသည် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းကို ကြောင်စီစီ မျက်ဝန်း
များဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်ရင်း ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာသည်။

ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက ထိုင်ရာမှ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ထလာရင်း ...

“သား ... သားရယ် ဒက်ဒီ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒက်ဒီ အားလုံးကို
တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒက်ဒီအပြစ်တွေအတွက် ပြန်ပြီး ပေးဆပ်ပါ
မယ်၊ ဒက်ဒီ မှားခဲ့ပါတယ်၊ ဒက်ဒီ စီးပွားရေး အခွင့်အလမ်းတွေ
ရဖို့ ဒက်ဒီ ချမ်းသာချင်လို့ ဒက်ဒီ မှားခဲ့ပါတယ်”

“ဒက်ဒီက ချမ်းသာလာတဲ့အချိန်မှာ မေကတော့ မေကတော့ ...”

လင်းလွန်းက အသားတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ နံရံကို မှီလျော
ထိုင်ချလိုက်ရင်း ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းကို နာကြည်းစွာ ကြည့်ရင်း ငိုကြွေးခဲ့
လေသည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၉) ရက်

နံနက်အလင်းရောင် ကောင်းစွာ ရောက်မလာသေးခင်မှာ ပင် မြို့တော်ခန်းမရှေ့သို့ နှင်းဆီတစ်ပွင့်စီ ကိုင်ဆောင်ထားသောသူ တချို့ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

မြို့ဖွေးခန့်ထည်သော ကိုလိုနီခေတ်လက်ရာ မြို့တော်ခန်းမ အဆောက်အဦ၏ ဘယ်ဘက်ဆီမှ နံနက်ခင်း နေရောင် ထွက်ပေါ်လာ ချိန်တွင် မြို့တော်ခန်းမရှေ့၌ နှင်းဆီပွင့်ကလေးများ အများအပြား စုပြုံနေ ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကိုစိုးအောင်က ကင်မရာကိုကိုင်ဆောင်လျက် လူတွေကြားမှ တိုးလျှောက်လာသည်။ ကိုဇော်နိုင်က နောက်မှ သွက်သွက်လိုက်လာသည်။

မြို့တော်ခန်းမရှေ့၌ ရုပ်သံရိုက်ကူးရေးသမားများ၊ သတင်း ထောက်များ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လည်စီး စကတ်ဖ်ပဝါ မိုးပြာရောင် ကလေး ကို လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားသော မေက နှင်းဆီပွင့်လေး တစ်ပွင့် ကိုင် ဆောင်လျက် နှင်းဆီတွေ စုပြုံလျက်ရှိသော နေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

မေ ရောက်လာချိန်မှာ လူအားလုံးက တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် စွာဖြင့် မေ့ကို လှမ်းကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

မေက နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို နှင်းဆီပန်းပုံပေါ်မှာ ချလိုက်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ ခေါင်းငုံ့ရပ်တန့်နေခဲ့သည်။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှ လူများ သည်လည်း မေ့လိုပင် ရပ်တန့် ငြိမ်သက်နေလိုက်ကြသည်။

နေရောင်ခြည်သည် မြို့တော်ခန်းမရှေ့နှင့် မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံ အနီးတစ်ဝိုက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လင်းဖြာကျရောက်လာခဲ့သည်။

ဇင်မိုးက ထိုမြင်ကွင်းကို မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ကြည့် ငြိမ် သက်နေမိရင်း မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။ မေ့ဘဝရဲ့ အထင် ကရ နေ့ရက်တစ်ရက်မှာ မေက သူ့လက်ဆောင် လည်စည်းကလေးကို ဆောင်ယူသွားသည့်အတွက် သူ ကြည့်နူးရသည်။

ထိုအချိန်၌ နှင်းဆီ တစ်ပွင့်ကိုင်ကာ ထိုနေရာသို့ လှမ်းလာ နေသော အဖေ့ကို မယုံနိုင်ဖွယ် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အဖေက သူ့ကို မြင်သွားကာ လက်ထောင်ပြလိုက်ပြီးမှ နှင်းဆီပွင့်ကလေးကို သွားချထားလိုက်သည်။

ဇင်မိုးက ပခုံးကိုတွန့်ကာ အဟက်ခနဲရယ်လိုက်ရင်း အဖေ ကို သဘောတကျ ပြုံးကြည့်နေလိုက်မိသည်။

သူ့မြင်ကွင်းထဲကို နောက်ထပ် ရောက်လာသူတစ်ဦးကတော့ လင်းလွန်း ဖြစ်လေသည်။

ဇင်မိုးက ကိုယ့်အတွက် ဝမ်းနည်းရသော်လည်း မေ့ အတွက် ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် ထိုမြင်ကွင်းကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

မေ့အပေါ် နားလည်မှု အပြည့်အဝပေးကာ ချစ်ခင် မြတ်နိုး နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်နိုင်လောက်သော လင်းလွန်းက နှင်းဆီ တစ်ပွင့်ကို ကိုင်ဆောင်ကာ မေ့ဆီ လျှောက်သွားနေတာကို သူ မျက်ရည်ရစ်ဝဲသော မျက်ဝန်းများဖြင့် 'ငေးကြည့်ရင်း ပြုံးနေမိသည်။

ရုတ်တရက် သူ့ပခုံး တစ်ဖက်ကို ဖျပ်ခနဲ အပုတ်ခံလိုက်ရ တာမို့ သူ ငဲ့ကြည့်မိတော့ အဖေ ဖြစ်နေသည်။

အဖေက သူ့ပခုံးကို တစ်ဖတ်ဖတ်ပုတ်လိုက်ရင်း...

“ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှာ အခြေအနေအမျိုးမျိုးကြောင့် စိတ်ဒဏ်ရာ

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

သင့်နေတဲ့ သူတွေနဲ့စာရင် အသည်းကွဲတာ လောက်တော့ မပြောပဲ
လောက်ပါဘူးကွ၊ ဟုတ်ရဲ့လား ငါ့သားရ”

ဟု ပြောလိုက်တာမျိုး သူက မချီတရီ ရယ်လိုက်မိရင်း...
“အဖေ... သားတော့ သားလုပ်ချင်တာ စွန့်စားပြီး လုပ်လိုက်ပြီ၊
အလုပ်တော့ ပြုတ်တော့မယ် ထင်တယ်ဗျ”

“အေး... ပြုတ်ရင်လည်း ကောင်းသားပဲ၊ တို့သားအဖ နှစ်ယောက်
အတူတူအိမ်ပြန်နားဖို့ အချိန်ရသွားတာပေါ့...”

သူ ခေါင်းမော့ ရယ်မောလိုက်တော့ အဖေက သူ့ ပခုံးကို
လှမ်းဖက်လိုက်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက် ပခုံးချင်းဖက်ကာ မြို့တော်ခန်းမ
ရှေ့မှ လှည့်ထွက်လိုက်ပါသည်။

မေက ရေတံခွန်ကရေ ဖြစ်ခဲ့လျှင် လင်းလွန်းသည် ရေတံခွန်
က ရေတိုက်စားလို့ ပုံစံပြောင်းသွားရသော ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံး
သာဖြစ်ပြီး ဇင်မိုးသာကတော့ ရေအားကောင်းစွာ ဆက်လက်စီးဆင်းဖို့
အတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော ရေအောက်မြေပြင်သာ ဖြစ်ချင်ခဲ့ပါသည်။

ရက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် မြို့တော်ခန်းမရှေ့၌ အရွယ်
မရောက်မီ အဓမ္မပြုကျင့်ခံရသော ကလေးငယ်များကို စာနာခြင်းအားဖြင့်
နှင်းဆီပန်း လာရောက်ချသူများ တစ်စတစ်စ များပြားလာခဲ့သည်။

ထိုသတင်းသည် ရုပ်သံမီဒီယာ စာနယ်ဇင်း မီဒီယာများပေါ်
တွင် ပါဝင်လာကြသည်။

မကြာမီမှာပင် ဦးထွဋ်ခေါင်လွန်းက အရွယ်မရောက်သူ
ကလေးသူငယ်များကို အဓမ္မပြုကျင့်သည့် ပြစ်ဒဏ်ကို ဆယ်နှစ်မှ သေဒဏ်
အထိ ချမှတ်ရန် ဥပဒေကြမ်းကို အမျိုးသားလွှတ်တော်သို့ တင်သွင်းလိုက်
သည်။

အမျိုးသားလွှတ်တော်က ထိုဥပဒေကြမ်းကို ဆွေးနွေးခွင့်
ပြုလိုက်သည်။

လွှတ်တော်၏ ဥပဒေများအရ ဥပဒေတစ်ခုကို ပြဋ္ဌာန်း
လိုပါက ပြည်သူ့လွှတ်တော်နှင့် အမျိုးသားလွှတ်တော် အပါအဝင် ပြည်
ထောင်စုလွှတ်တော်၏ သဘောတူညီမှုပါ လိုအပ်သည်။ ထိုအဆင့်ပြီးစီး
ပါက နိုင်ငံတော်သမ္မတက လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်လျှင် ဥပဒေအသက်ဝင်
သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

ပထမအဆင့် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်သန်းခဲ့ပြီမို့ မကြာခင် ဥပဒေအတည်ပြုရန် လူများစွာက စောင့်မျှော်နေခဲ့ကြသည်။
လင်းလွန်းက ဇာမဏီမေနှင့် လက်ထပ်လိုက်သည်။
ဇင်မိုးသာကတော့ ကံကောင်းထောက်မစွာ အလုပ်မပြုတ်ဘဲ အလုပ်မှ ခွင့်ယူကာ နယ်ခဏပြန်ပြီး ခေတ္တအနားယူ၍နေလေသည်။

ကျွန်မက ‘ရေ’ပါ။

ဒါပေမယ့် ...

ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းပေမယ့် သောက်မရအောင် ငန်ငြိပြီး စီးဆင်းအားမကောင်းတဲ့ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာက ရေလည်း မဟုတ်ဘူး။

ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ပိုင်နာမည်တစ်ခုနဲ့ စီးဆင်းလာပြီးမှ ပင်လယ်ထဲ ဆက်စီးဝင်ခဲ့ရလို့ ရေချိုဘဝကနေ ရေငန်ဘဝရောက်၊ ဇာတိအမည်ပျောက်ပြီး ပင်လယ်နာမည် ခံလိုက်ရတဲ့ မြစ်မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။

သောင်က နောင်ယုက်လို့ ကျိုးကျန်ခဲ့ရတဲ့ မြစ်ကျိုးအင်းထဲက ထွက်ပေါက်မဲ့ ရေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။

ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်း စီးနေလို့ လှပအေးချမ်းပေမယ့် ခွန်အားမဲ့တဲ့ စမ်းချောင်းရေလည်း မဟုတ်ဘူး။

အင်းအိုင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ သေနေပြီး ဘယ်ကိုမှ ဆက်စီးခွင့် မရဘဲ အဆုံးမှာ ခန်းခြောက်သွားရတဲ့ ရေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။

နွားခြေရာခွက်လောက် ကျဉ်းမြောင်းတဲ့နေရာလေးမှာ ခဏတင် ကျန်နေခဲ့တဲ့ ရေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။

ကောင်းကင်က ကျလာပေမယ့် လမ်းပျက် ချိုင့်ခွက်ထဲမှာ တင်ကျန်နေခဲ့ရင်း လမ်းသွားလမ်းလာ လူတကာ ခြေဆေးသွားလို့ နောက်ကျည်စပ်တံကျန်ခဲ့ပြီး ဗွက်ဖြစ်ပြီးမှ ခန်းခြောက်ရတဲ့ မိုးရေမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်မက ...

ဟိုးအဝေးကြီးကနေ အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်း စီးဆင်းလာခဲ့ပြီးမှ ကြီးမားတဲ့ ခွန်အားအဟုန်မျိုးနဲ့ ကျောက်ဆောင် ကျောက်သား ချောက်ကမ်းပါးတွေကိုတောင် ရင်ဆိုင်ပွတ်တိုက် ထိခတ် ပွန်းပဲ့ ပြတ်ရှ ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ရေတံခွန်က ရေ ... ။

‘အထက်တန်းစား ရေ’ ပါ။

(ဇာမဏီမေ)

ကျွန်တော်က 'ကျောက်ဆောင်'ပါ ...
ဒါပေမယ့် ...
ရေတံခွန်ရဲ့ တိုက်စားပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်းကို ခံခဲ့ရလို့
ပြောင်းလဲသွားရတဲ့ ကျောက်ဆောင်ပါ ...။

(လင်းလွန်း)

ကျွန်တော်က 'မြေပြင်' ပါ။
အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ရေဘယ်လောက်စီးစီး ဟိုးအောက်ခြေကနေ
ကြိုကြိုခံ ဖြည့်ဆည်းပေးနေမယ့် ရေအောက် 'မြေပြင်' ပါ။

(ဇင်မိုးသာ)

ပုညခင်

6.3.2015

7 : 16 Pm

ပုညခင် စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်၏ ရေးသားထုတ်ဝေပြီးသော စာအုပ်များ

- ၁။ ရင်ခုန်ရဲတိုက်
- ၂။ ပန်းအဆိပ်
- ၃။ မာနပြတိုက်
- ၄။ ချစ်သူများရဲ့ ည
- ၅။ ဆန့်ကျင်ဘက် မြားနှစ်စင်း၏ ချစ်ခြင်းဆုံမှတ်
- ၆။ သမုဒ္ဒရာနှင့်တူသော အချစ်များအကြောင်း
- ၇။ ညို့ချက်ပြင်းသော ချစ်ခြင်း၏ခြေရင်း၌
- ၈။ ကောင်းကင်အနမ်း
- ၉။ အဆိပ်ခကောင်းကင်
- ၁၀။ နှင်းဆီဖြူပုံပြင်
- ၁၁။ ပုံပြင်ထဲက အချစ်အကြောင်း
- ၁၂။ ချစ်ခြင်းရဲ့ လှည့်ကွက်
- ၁၃။ အစိမ်းချုပ်
- ၁၄။ လျှို့ဝှက်ရင်ခုန်သံ
- ၁၅။ အချစ်ကိုပေးခဲ့သည်
- ၁၆။ ပင်လယ်ကဗျာ
- ၁၇။ တံတိုင်းကြီးခြား
- ၁၈။ ကာရန်အလွဲ
- ၁၉။ အချစ်ရဲ့ တန်ခိုးများ
- ၂၀။ မာယာအပြင်းစား
- ၂၁။ လှတဲ့တေး
- ၂၂။ တိမ်တစ်စနှင့် နွယ်တစ်မျှင်
- ၂၃။ လျှပ်ရောင်အလင်း ချစ်ခြင်းမီးအိမ်
- ၂၄။ ပျားရည်မြစ်ထဲမှာ
- ၂၅။ အနီရောင်မိုးတိမ်
- ၂၆။ ချစ်ခြင်းကို ဖွင့်ဆိုကြသူများ
- ၂၇။ ချစ်သူရှိတဲ့ မိန်းမ
- ၂၈။ ချစ်ခြင်းတရား၏ အလိုတော်အတိုင်း
- ၂၉။ အချစ်သစ်ရှာဖွေခြင်း
- ၃၀။ အချစ်နှင့် ကကြီး
- ၃၁။ လျှို့ဝှက်တိတ်ဆိတ်သော ...

ပုည ခင် စာ အုပ် တိုက်

ပုညခင်

အထက်တန်းစား ရေ

ပုညခင်

အထက်တန်းစား ရေ

အထက်တန်းစား ရေ ပုညခင်

ကျွန်မက 'ရေ' ပါ...
ဒါပေမယ့်...
သောင်က နောက်ယုတ်လို့ ကျိုးကျန်ခဲ့ရတဲ့
မြစ်ကျိုးအင်းထဲက ထွက်ပေါက်မဲ့ ရေမျိုးမဟုတ်ဘူး..။

ကောင်းကင်က ကျလာပေမယ့် လမ်းပျက်ချိုင့်ခွက်ထဲမှာ တင်ကျန်နေခဲ့ရင်း
လမ်းသွားလမ်းလာ လူတကာခြေဆေးသွားလို့
နောက်ကျီညစ်ပတ် ဖွက်ခြစ်ပြီးမှ ခမ်းခြောက်ရတဲ့ မိုးရေမျိုးလည်းမဟုတ်ဘူး..။

ကျွန်မက...
ဟိုးအဝေးကြီးကနေ အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်း စီးဆင်းလာခဲ့ပြီးမှ
ကြီးမားတဲ့ ခွန်အားအဟုန်မျိုးနဲ့
ကျောက်ဆောင်ကျောက်သား ရောက်ကမ်းပါးတွေကိုတောင်
ရင်ဆိုင် ပွတ်တိုက် ထိခတ် ပွန်းပဲ့ ပြတ်ရှု ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိတဲ့..
ရေတံခွန်က 'ရေ' ပါ။